

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

Dance
Away with
Me

A Novel

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

Dance
Away with
Me

A Novel

Benimle Uzaklarda Dans Et

Susan
Elizabeth
Phillips

BİLİM VEYA SIRA

An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Hayatımdaki sevgili "bonuslara": Önce Nickie, dans kraliçesi, ortaya çıktı. Sonra Leah, Andy ve Anya geldi. Aileler çok şaşırtıcı şekillerde kurulur.

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On Birinci
Bölüm On İkinci
Bölüm On Üçüncü
Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm On
Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm Yirmi
Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Sonsöz
Yazardan Mektup

Yazar Hakkında
Ayrıca Susan Elizabeth Phillips
tarafından Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Önsöz

Çocuk sprey kutusunu mükemmel bir şekilde düz tuttu. Yivli paslanmaz çeliğe yakın tuttu. Memeyi sıktı ve kırmızı boyanın parlak akıntısının *I* harfini oluşturmasını izledi.

Başardı. Bir trene çarpmıştı. Herkes bir duvara ya da aptal bir rehin dükkanının önündeki güvenlik kapısına yazı yazabilirdi ama sadece kanun kaçakları, sadece en iyi grafiti sanatçıları New York metrosuna yazı yazabilirdi. Ve o sadece on yaşındaydı.

Yukarı Doğu Yakası'ndan buraya gelmek, Bosna ya da Irak gibi bir yerde olmak kadar tehlikeliydi. Karanlıkta Central Park'ta yürümek. Sırt çantasında dört kutu Krylon spreyi varken 1 treniyle kuzeye gitmek. Siyah sweatshirt'ünün kapüşonunu kafasına geçirmişti.

Kendisini 207. Cadde'ye kadar onunla seyahat eden sarhoşlara ve keşlere görünmez kılmak. Lanet olası Inwood, Manhattan'ın en kötü yerlerinden biri, herkes öldürülüyor, soyuluyor falan.

Gölgelerde kalmak. Bu şekilde 207. Cadde Tren İstasyonu'ndaki güvenlik görevlilerini atlatmayı başarmış, gecenin ray ve metal ormanında eğilip bükülerek ilk metro vagonunu takip etmişti.

Arabanın alt kısmına turuncu ve mor çimler püskürttü. Aradan bakan havalı şeytani yaratıklar ekledi. Ve şimdi, onlar onu fark etmeden önce, etiketinin geri kalanı. *IHN4*.

Herkesin kullandığı gibi uydurma bir etiket değildi. Onun için değildi. Bunlar onun gerçek baş harfleriydi, ilk üç harf babasının, büyükbabasının, büyük büyükbabasınıninkiydi. Sadece 4 harfi ona aitti.

Tüm harfleri aynı boyutta boyamak amatörlere göreymi, bu yüzden 4'ü büyük yapmıştı. Geçen yıl ilk binasını etiketlediğinde bunu bilmiyordu, Central Park West kooperatifinde yaşıyordu. Bu kooperatif yönetim kurulunda fırtınalar koparmıştı. Kimse o olduğundan şüphelenmemişti.

Neredeyse hiç kimse.

Yakında buradan çıkmazsa onu fark edeceklerdi. Harflerin üzerine, sanki parçalanıyorlarmış gibi siyah çatlaklar ekledi. Keşke bir fırçası ve bunu doğru yapacak zamanı olsaydı. Ama yoktu.

Şimdi tek yapması gereken fotoğrafı çekmekti. Lanet MTA'nın yeni bir politikası vardı. Etiketlenen her arabayı grafiti silinip temizlendi. Bir sanatçının bu işi yaptığını kanıtlayabilmesinin tek yolu bir fotoğraftı. Eğer bir fotoğrafınız yoksa, etiket de yoktu.

Sırt çantasını karıştırdı ve hizmetçilerinin doğum günü için verdiği Olympus Stylus fotoğraf makinesini aldı. Arabadan geri çekildi ve nişan alarak olabildiğince içeri girdi. Flaş onu ele verebilirdi ama bu riski göze almak zorundaydı. Fotoğraf olmadan etiketi talep edemezdi.

"Olduğun yerde kal!"

Deklanşöre bastı. Muhafız kolunu tuttuğu anda flaş patladı ve çekim mahvoldu.

* * *

Babası onu karakoldan aldı. Babası şehirde önemli biriydi ve polislere karşı iyi bir adamdı, özel olarak bu konuyu konuşabilirdik. Ama karakoldan çıktıktan sonra, yıkık dökük otoparkı geçerken, babası onu yeni Porsche 911'inin yan tarafına çarptı.

"Seni lanet olası ezik!" Kolunu geri çekti ve ona sert bir tokat attı. Kafasının sağ tarafına. Sol tarafına. Bir yumruk.

Arabanın içinde, dönüp diğer tarafa bakarken annesinin kulak memelerindeki elmaslar parlıyordu.

Babası onu küçük arka koltuğa fırlattı. Ama Ian burnundaki kanı eşofmanının koluna silerken tek düşünebildiği fotoğrafı çekmemiş olduğuydu. Babasının şiddetine alışkındı. Her zaman olduğu gibi bunu da atlatacaktı. Ama fotoğraf ...

Fotoğraf onu bir tanrı yapabilirdi.

Birinci Bölüm

Tess yağmurda dans etti. İç çamaşırları ve eski bir atletle dans etti, ayakları bir zamanlar gümüş rengi olan hüzünlü bir çift babetin içine sıkışmıştı. Uzun yıllar boyunca dağ kulübesini koruyan, damlayan ceviz ağacının altındaki kaygan, yosun kaplı kaldırım taşlarına ayaklarını vurdu. Bugün hip-hop'la dans ediyordu, dün reggae, ondan önceki gün belki grunge, belki de değil, yeter ki gürültülü olsun, öfkesine ortak olacak kadar gürültülü olsun, asla ve asla geçmeyecek olan kederini kutsasın. Milwaukee'de mümkün olmayan türden bir gürültü, ama en yakın komşularının geyik ve rakun olduğu Runaway Dağı'nda müziğin sesini istediği kadar yükseltti.

Doğu Tennessee Şubat'ının soğuk ve ıslak rüzgârı çürüyen yaprakların ve kokarcanın kokusunu taşıyordu. Bu hava, sadece bir atlet ve iç çamaşırıyla dışarıda olmak için uygun değildi ama ölü bir kocanın aksine, ıslak ve soğuk olmak Tess'in düzeltebileceği bir şeydi.

Kırık bir kaldırım taşı babetinin baş parmağına takıldı ve onu otların arasına savurdu. Bir ayakkabı giydi, bir ayakkabı çıkardı. Tüm duygularını ayaklarına gönderiyordu. Keskin bir taş topuğuna battı ama durursa öfkesi onu yakacaktı. Kalçalarını hareket etmeye zorladı, ıslak, karışık saçları uçuşsun diye başını savurdu. Daha hızlı, daha hızlı. *Sakin durma. Asla durma. Bir kez durdun mu-*

"Sağır mısın?"

Bir adam Poorhouse Deresi'nin üzerindeki çürük tahta köprüden geçerken donakaldı. Gür siyah saçlı, sert burunlu ve çenesi çekiç gibi bir dağ adamı. Kırmızı-siyah kareli flanel gömleği, boyası dökülmüş çizmeleri ve ağır işler için tasarlanmış kot pantolonuyla bir ayı gibi uzun boylu ve yağmura aldırmayan bir adam. Hakkında bir şeyler okumuşt.

Bu dağ adamları, vahşi bir köpek sürüsü ve askeri tüfeklerden oluşan bir cephanelikle vahşi doğada saklanan kahramanlardı. Kökenlerini unutana kadar aylarca -yıllarca- insanlarla temas kurmadılar.

Eski bikinisi ve ıslak donuyla hareketsiz bir şekilde orada duruyordu, beyaz pamuklu atleti göğüslerini zorluyordu. Sütyensiz, öfkeli, yarı vahşi ve çok yalnızdı.

Yağmura aldırmadan ona doğru hücum etti, sallanan tahta köprü arkasından sallanıyordu. "Bu saçmalığa dün öğleden sonra, dün akşam ve bu *sabah* saat *ikide katlandım*, ama artık katlanmayacağım!"

Bir dizi hızlı izlenimle onu içine aldı. Boynuna doğru ıslak bir şekilde kıvrılan asi, fazla uzun saçlarındaki meydan okuyan dalgalar. İşçinin Giysileri buruş buruştu ve çatlamış deri botlarına bir düzine farklı renkte boya sıçramıştı. Sakalları çılgın bir münzevi için yeterince uzun değildi ama yine de çılgın görünüyordu.

Özür dilemeyecekti. Kederinin arkadaşlarına ve iş arkadaşlarına yüklediği yük için evinde yeterince özür dilemişti ve bunu burada yapmayacaktı. Kaçak Dağ'ı sadece adı için değil, aynı zamanda izolasyonu için de seçmişti - istediği kadar kaba, kederli ve evrene kızgın olabileceği bir yer. "Bana bağırmayı kes!"

"Beni başka nasıl duyacaksın?" Piknik masasının parçalanmış kalıntılarının altındaki kuru yerinden Bluetooth hoparlörünü kaptı.

"Bırak onu!"

Büyük, küt parmaklı bir pençeyle güç düğmesine vurarak müziği kapattı. "Biraz nezakete ne dersin?"

"*Nezaket mi?*" Hayatın ona yaşattığı adaletsizlik için bir çıkış yolu bulmaktan zevk alıyordu. "Buraya vahşi bir adam gibi saldırmak diye buna mı diyorsun?"

"Tüm bunlara biraz saygın olsaydı ..." Ağaçlara ve Poorhouse Deresi'ne doğru kesik kesik bir hareket yaptı, yüzünün sert çizgileri o kadar kaba yontulmuştu ki bir testereyle oyulmuş olabilirlerdi. "Eğer biraz saygınız olsaydı, buraya fırtına gibi inmek zorunda kalmazdım!"

Ve sonra onu gördü. Elbisesinin ya da soyunmasının farkına vardığı an. Arduvaz rengindeki gözler onu küçümseyerek süzdü. Ama neyi küçümsüyordu? Islak, karmakarışık saçlarını mı? Olması gerekenden daha ağır olan vücudunu mu?

Kendini yemekle boğmaya çalışırken? Bacakları mı? Kirli iç çamaşırları mı? Ya da belki sadece gezegeninde yer kapladığı için küstahlığı mı?

Kimi kandırıyordu ki? Islak atletine bastıran göğüsleriyle, Cancun'da bahar tatiline çıkmış sarhoş bir üniversiteli kızın grotesk klişesine benziyor olmalıydı. Öfkesinin etkisiyle başı dönüyordu. "Tek yapman gereken kibarca sormaktı!"

Bakışları kadını kesiyor, sesi alçak, derin bir hırıltıya dönüşüyordu. "Evet, eminim bu işe yarardı."

Açıkça hatalıydı ama umurunda değildi. "*Kimsin* sen?"

"Biraz huzur ve sessizlik isteyen biri. Anlayamadığın iki kelime."

Kocasını öldüğünden beri kimse onu azarlamamıştı. Bunun yerine, hepsi de sanki hâlâ aşırı doldurulmuş mobilyaları ve mide bulandırıcı Stargazer zambağı kokusuyla cenaze salonundaymış gibi davranıyordu. Öfkesi için bir hedefe sahip olmak hastalıklı bir şekilde sarhoş ediciydi. "Herkes karşı bu kadar kaba mısın?" diye haykırdı. "Çünkü eğer öyleysen-"

Tam o sırada, dar dere köprüsünden bir ağaç perisi uçarak geçti, eksik tahtaların üzerinden zahmetsizce atladı, adımları o kadar hafifti ki yapı neredeyse hiç hareket etmedi. "İan!" Peri yaratığının uzun sarı saçları, büyük kırmızı bir şemsiyenin altından arkasına doğru süzüldü. Tüllü, ayak bileğine kadar uzanan pamuklu elbisesi Şubat ayından çok Temmuz ayına yakışır bir şekilde baldırlarının etrafında dönüyordu. Hamileliğinin yarattığı tümsek dışında uzun boylu ve kıvraktı.

"İan, ona bağırma kes," dedi ruhani yaratık. "Seni okul binasından bile duyabiliyorum."

Demek geldiği yer burasıydı; yenilenmiş, beyaz ahşap Kulübenin üstündeki tepede bir okul binası vardı. Ocak ayında, Tess buraya ilk taşındığında, orada ne olduğunu görmek için patikadan yukarı tırmanmıştı. Pencerelerden baktığında buranın bir konuta dönüştürüldüğünü anlamıştı ama orada yaşayan kimse görünmüyordu. Ta ki şimdiye kadar.

"Ona aldırış etmeyin." Peri mavi gözlü bir Disney perisiydi, belki Tess gibi otuzlu yaşlarındaydı. Peri olma yaşı biraz geçmişti. Kulübeyi çevreleyen çalılıkların arasından, baldırlarını okşayan ıslak otlara aldırmadan hızla ilerliyordu. "Bir resimle başı dertte olduğunda hep böyle olur."

Bir resim. Genel olarak resim değil. Dağ adamı bir sanatçı olmalı. Huysuz biri.

Peri güldü, masal kitaplarındaki mavi gözlere pek de ulaşmayan bir gülüştü bu. Tess hiç tanışmadıklarını bilmesine rağmen onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. "Isırmaktan çok havlıyor," dedi peri, "ama bunu yaptığı da biliniyor." Kırmızı şemsiyenin altından ince, sıcak bir el uzattı. "Ben Bianca."

"Tess Hartsong."

"Ellerin donuyor," dedi kadın. "İyi hissediyorlar. Çok sıcakladım."

Tess'in profesyonel ebe gözü devreye girdi. Bianca nefes darlığı çekiyordu, üçüncü üç aylık dönemine yaklaşan pek çok kadın gibi. Belki de yedi aylıktı. Yüksekte ve öne doğru taşıyordu. Teni solgundu ama endişelenecek kadar solgun değildi.

"İan, yeterince zarar verdin," dedi Sprite. "Evine git."

Tess'in Bluetooth hoparlörünü sanki alıp gidecekmiş gibi tutuyordu. Ama ona bir hırıltı daha hediye etti ve piknik bankının üzerine sertçe bıraktı. "Beni bir daha buraya getirtme."

"İan!"

Peri'yi görmezden gelerek dar köprüyü adımladı, adımları ıslak tahta kalasları öyle şiddetli sarsıyordu ki Tess her şeyin Poorhouse Deresi'ne düşmesini bekledi.

"Ona aldırmayın," dedi Bianca. "Hıyarlık yapıyor."

Fırtınalı dağ adamının yanında, kırmızı şemsiyenin altındaki sprite nemli bir gökkuşağıydı ve Tess içindeki Pandora'nın kutusunun kilidini çevirdi, günü atlatması gerektiğinde duygularını depoladığı yer. "Bu benim hatamdı," diye itiraf etti. "Kimseyi tanı mıyordum orada yaşıyordu."

"Üç gün önce taşındık. Benim seçimim değildi ama kocam dağ havasının bana iyi geleceğini düşündü. En azından o öyle söyledi." Bianca şemsiyeyi Tess'e uzattı ve tüllü pamuklu elbisesini başının üzerinden geçirdi. Altında şampanya rengi minik bir tanga dışında çıplaktı. "Tanrım, sabahtan beri bunu yapmak istiyordum. Sanki içimde bir fırın yanıyor."

Yağmur hafif bir çiselemeye dönüşmüştü ve Bianca damlayan ağaçlara baktı. Zayıftı, ince kalçaları ve küçük, porselen göğüslerini takip eden açık mavi damarları vardı. Çıplaklığının verdiği rahatlıkla gerindi, sandaletlerinin parmak uçlarına çıktı ve uzun saçlarının ipeksi bir şelale gibi sırtından aşağı dökülmesine izin verdi. "Burası çok huzurlu. Ama sıkıcı." Şöyle bir baktı

Kabin. "Kahveniz var mı? Ian kahve fincanına baksam bile çıldırıyor ve iki ayım daha var."

Tess Tennessee dağlarına insanlardan uzaklaşmak için gelmişti ama kendisini trajik bir dul olarak görmeyen biriyle konuşmanın yeniliği onu içine çekmişti. Ayrıca, ayaklarını yere vurmaktan ya da pencereden dışarı bakmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. "Elbette." Tekmeleyerek çıkardığı bale ayakkabısını topladı. "Adil bir uyarı. Hâlâ dağınık."

Bianca omuz silkti ve şemsiyeyi kapattı. "Organize insanlar beni korkutuyor."

Tess herkesi iyi olduğuna inandırmak için taklit ettiği gülümsemelerden birini takındı. "O konuda endişelenme."

Eski günlerde her şey farklıydı. Düzenliydi. Yapıya, mantığa, öngörülebilirliğe inanırdı. Eskiden kurallara uymaya inanırdı. Ödevini yaparsan, dur işaretlerinde durursan, vergini ödersen her şey yolunda giderdi.

Kulübenin kaba yontulmuş kütükten dış cephesi sağlamdı ama çirkindi.

Üzerinde yosunlar büyümüştü.

Çatı ve uzun zaman önce kabukları soyulmuş iki ince ağaç gövdesi arka kapının üzerindeki çıkıntıyı destekliyordu. Ceviz, akçaağaç ve siyah cevizin hâlâ çıplak olan dalları eski evin üzerinde asılı duruyor, dalları cadı tırnakları gibi çatıyı çiziyordu.

Ana odada hem mutfak hem de oturma alanı bulunuyordu ve ahşap bir merdivenle iki yatak odasına çıkılıyordu. Duvarlar teknik olarak Beyaz çam badanalıydı ama yaşlandıkça sararmıştı. Tess yıkamak için indirmeye çalıştığında tozlu perdeler parçalanmış, bu yüzden onları düz beyaz olanlarla değiştirmek zorunda kalmıştı. Büyük ön pencere aşağıdaki vadiye ve küçük Tempest, Tennessee kasabasına bir bakış sunuyordu. Arka pencereler ise Poorhouse Deresi'ne bakıyordu.

Bianca pamuklu elbisesini koltuğun üzerine örttü ve ayaklarını sıkkan sandaletlerini çıkarırken arkalığını kendine destek olarak kullandı. Doğruldu ve kulübenin bir ucundaki isle kararmış taş şömineden diğer ucundaki eski moda mutfığa baktı.

Dökme demir çiftlik evi lavabosu ve ellili yıllardan kalma gaz ocağı orijinaldi. Artık üzerini kaplayan kâğıt parçalarından arındırılmış açık raflar, Tess'in Milwaukee'den getirdiği seyrek tabak çanak ve konserve koleksiyonunu barındırıyordu. Bianca, "Burası tam bir tamirci rüyası," dedi.

Tess ancak dişleri takırdamaya başladığında ne kadar üşüdüğünü fark etti. Nemli bacaklarını arka tarafa bıraktığı kot pantolonunun içine soktu.

kapıyı açtı ve Trav'in eski Wisconsin Üniversitesi kazağını ıslak atletinin üzerine çekti. "Ben pek tamirci sayılmam."

Trav de öyle değildi. Kız su sızdıran bir boruyu tamir etmek için lavabonun altına girerken el fenerini tutan oydu.

"Sana hiç boru anahtarıyla ne kadar seksi görüldüğünü söylemiş miydim?" derdi.

"Tekrar söyle."

Tess bir zamanlar evlilik yüzüğünü taşıyan parmağını ovuşturdu. Çıkarmak kalbini yerinden sökmüştü ama burada takmış olsaydı çok fazla soruya katlanmak zorunda kalacaktı. Daha da kötüsü, başkalarının kayıp hikayelerini dinlemek zorunda kalacaktı.

"Nasıl hissettiğinizi biliyorum. Ben de geçen yıl büyükannemi kaybettim." ". . . amcamı."

". . . kedin."

Hayır, nasıl hissettiğimi bilmiyorsunuz! Tess tüm iyi niyetli arkadaşlarına ve iş arkadaşlarına bağırarak istedi. *Siz sadece nasıl hissettiğinizi biliyorsunuz!*

Parmaklarını çözdü. "Söyleyebileceğim en iyi şey buranın temiz olduğu."

Mutfağı baştan aşağı temizlemiş, ocağa çelik yünü ve lavaboya bulaşık deterjanı götürmüştü. Eski çam zeminleri paspaslamış, yırtık pırtık Türk halısını dışarı sürükleyerek üzerindeki kiri temizlemiş ve son derece uygunsuz bir İngiliz tilki avı sahnesi ile kaplanmış olan kanepeler minderlerine de aynı işlemi yaptığında hapşırma krizine girmişti. Satın aldığı tek önemli şey, üst kattaki çift kişilik yatak için yeni bir yataktı.

Bianca omzunun üzerinden baktı ve küçük, mükemmel burnunu kırıştırdı. "Dışarıdaki tuvaleti kullanmak zorunda mısınız?"

"Tanrı merhametliydi. Üst katta su tesisatı var." Trav'in sweatshirt'ünün fermuarını çekti. Trav öldükten sonra aylarca giymişti, o kadar kirlenmişti ki yıkamak zorunda kalmıştı. Artık onun tanıdık kokusunu, sıcak ten, sabun ve Right Guard deodorantının karışımını taşımıyordu.

Ne oluyor Trav? Bugünlerde otuz beş yaşında kaç kişi pnömokok zatürresinden ölüyor?

Uzun, karışık saçlarını eşofmanının boynundan çekti. "Burayı görmeden satın aldım. Fiyat doğrudu ama fotoğraflar yanıltıcıydı."

Bianca paytak paytak mutfak masasına doğru yürüdü. "Biraz boya ve yeni mobilyalarla gerçekten şirin olabilir."

Bir zamanlar Tess bu zorluğun üstesinden gelebilirdi, ama şimdi değil. Yeni mobilya alacak parası olmadığı gibi, yeni mobilya alacak kadar da umurunda değildi. "Bir gün."

Tess kahve yaparken Bianca, Picasso'nun metreslerinden birinin biyografisini okuduğundan ve Tayland yemeklerini şimdiden ne kadar özlediğinden bahsetti. Tess, Bianca ve kocasının Manhattan'da yaşadığını öğrendi,

Burada moda sektöründe görsel satış elemanı olarak çalıştı. "Vitrinler ve pop-up mağazalar tasarlıyorum," diye açıkladı. "Eskiden modellik yapmaktan çok daha eğlenceli ama o kadar da kazançlı değil."

"Modelleme mi?" Tess sonunda her şeyi topladığında ocaktan dönüp ona baktı. "Bu yüzden bu kadar tanıdık geliyorsun. Bianca Jensen! Hepimiz senin gibi olmak isterdik." Bianca'nın adı ile Tess'in kendi üniversite günleri arasında bir bağlantı kuramamıştı, o zamanlar bu yüz her moda dergisinin kapağındaydı.

Bianca mütevazı bir şekilde, "İyi bir kariyerim oldu," dedi.

"İyiden de öte. Her yerde sen vardın." Tess iki fincan kahve doldurup masaya taşıırken, o dergi kapaklarının kendi iri göğüsleri, itaatsiz saçları ve zeytin teninden ne kadar memnuniyetsiz hissetmesine neden olduğunu hatırladı.

Bianca kupasından bir yudum aldı ve uzun, lezzetli bir iç çekti. "Çok iyi. Ian'ın davranışlarından eroin olduğunu sanırsın."

Bir ebe olarak Tess'in mutfak masasında neredeyse çıplak bir kadınla ilk kez karşı karşıya oturduğu söylenemezdi ama Bianca'nın aksine o kadınlar doğum yapıyordu. Bianca boştaki elini hamile kadınların koruyucu ve kendinden memnun tavrıyla karnına doladı. "Ne kadar zamandır Tempest'ta yaşıyorsun?"

"Tam olarak yirmi dört gün." Çok kaçamak cevaplar vermek insanları meraklandırıyor ve saklayacak bir şeyi varmış gibi görünmemek için biraz bilgi vermek daha iyiydi çünkü insanlar onun dul olduğunu öğrendiğinde her şey değişecekti. Topuklarını sandalyenin basamağına dayadı. "Milwaukee'den bıktım."

"Ama neden burası?"

Çünkü haritada Kaçak Dağ adını görmüştü. "Huzursuz oldum."

Bu doğru değil. Huzursuz olan Trav'di. Evli oldukları on bir yıl boyunca Kaliforniya, Colorado ve Arizona'da yaşamışlar, sonra da büyüdükleri Milwaukee'ye geri dönmüşlerdi. Tekrar taşınmaya hazırdı.

öldüğünde. Başparmağıyla bardağın kulpunda gezindi. "Peki ya sen? Bu dağlara nasıl düştün?"

"Benim seçimim değil. Bu Allah'ın belası yerde sekiz yüzden fazla insan yaşıyor olamaz."

Otoyoldaki tabelaya göre 968.

"Hepsi Ian'ın suçu," dedi. "Şehirde onu rahatsız eden çok fazla insan vardı - tüccarlar, basın, özentili sanatçılar - o da bizi taşımaya karar verdi burada."

"Saticılar mı? Basın mı?"

"Sana bağırarak adam Ian Hamilton North the Fourth. Sanatçı."

Tess sanat müzelerini sevmeseydi bile bu ismi tanırdu. Ian Hamilton North IV, gizemli Banksy'den sonra dünyanın en ünlü sokak sanatçılarından biriydi. Aynı zamanda, hatırladığı kadarıyla, mavi kanlı North ailesinin finansal hanedanının yüz karasıydı. Sokak sanatçıları -ya da Trav'in deyimiyle grafiticiler- hakkında pek bir şey bilmemesine rağmen North'un çalışmaları onu büyülemişti.

Trav, *"Bana bir kutu spreyle boya verin, ben de aynı şeyi yapabilirim,"* demişti. Ancak eleştirmenler Trav'in fikrini paylaşmıyordu.

North hakkında okuduklarını hatırladı. North'un ünü, çocukken sokak köşelerine yapıştırdığı etiketlerden, otobüs duraklarına ve elektrik kutularına yapıştırdığı şablonlu posterlere kadar uzanmıştı. Oradan, dünyanın dört bir yanındaki binaların kenarlarında görünmeye başlayan daha büyük parçalar üretmeye başlamıştı - ilk başta yasadışı işler ve sonunda duvar resimleri sipariş edildi. Şimdi, onun gördüğü gibi kapalı gişe galeri ve müze sergilerinde, hepsi de çocukken benimsediği IHN4, Ian Hamilton North IV etiketini taşıyan posterleri ve resimleri sergileniyordu.

Sokak sanatçıları, doğaları gereği, kanun ve düzene çok az saygı duyarlardı, bu yüzden bu özel sanatçının, ne kadar parlak olursa olsun bencillik geni. Ağır hamile karısını doğum tarihinden iki ay önce evinden alıp hiçliğin ortasına sürüklemesine tanık olun.

"MoMA sergisini gördüm." Trav hastalanmadan kısa bir süre önce onunla birlikte Manhattan'a gitmişlerdi. O zamanlar müzenin duvarlarında gördüğü patlayıcı imgeleri çok sevmişti ama şimdi sanatçıyla tanıştığı için o kadar da sevmiyordu.

"Ben onun ilham perisiyim." Bianca köprücük kemiğine dokundu. "Onu çıldırtıyorum ama bana ihtiyacı var. İki yıl önce ayrıldık. Neredeyse üç ay felçli kaldı. Hiçbir şey çizemedi." Memnuniyetini gizleme zahmetine girmeden gülümsedi.

Tess, Bianca gibi ruhani bir yaratığın nasıl olup da böylesine efsanevi bir çalışmaya ilham verdiğinden emin değildi. Gördüğü sergide, video oyunu benzeri

North'un ilk çalışmalarındaki yaratıklar, günlük ortamlara yerleştirdiği grotesk, mitolojik yaratıklara dönüşmüştü - aile kahvaltı masası, arka bahçedeki bir barbekü, bir ofis kabini. Resimlerindeki kaligrafi de daha karmaşık hale gelmişti, ta ki sonunda harfleri kaybolana kadar Soyut tasarımda kendilerini.

Bianca ellerini karnının üzerinde kavuştururken gülümsemesi hayalperest bir hal aldı. "Artık Knoxville'de bir doktorum var ve doğum tarihimden birkaç hafta önce hastaneye yakın bir otele taşınıyoruz. Bitmesi için sabırsızlanıyorum."

Bekleyemiyormuş gibi görünmüyordu. Hamileliğinin her anının tadını çıkarıyormuş gibi görünüyordu. Tess'in kalbini bir sızı kapladı. *Beni bir bebekle bırakmalıydın Trav. En azından bunu yapabilirdin.*

"Uzun zamandır bir bebek istiyordum ama Ian-" İki elini masaya koydu ve kendini sandalyeden kaldırdı. "O beni aramaya gelmeden geri dönsem iyi olacak. Aşırı korumacıdır." Yerden geçerek elbisesini ve sandaletlerini geri aldı. "Modellik beni nüdist yaptı. Umarım seni korkutmamışımdır." Sandaletleriyle boğuşuyordu. "Bunları çıkarmamalıydım. Şimdi onları bir daha asla giyemeyeceğim."

Ödemi endişe verici değildi ama rahatsız edici görünüyordu. "Daha fazla su içmeyi dene," dedi Tess. "Mantığa aykırı gibi görünüyor ama vücudunuzun daha az sıvı tutmasına yardımcı olacaktır. Ve mümkün olduğunca sık ayaklarınızı uzatın."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz. Kaç çocuğun oldu?"

"Çocuk yok. Eskiden doğum hemşiresiydim." Gerçeğin sadece bir kısmı. Sertifikalı bir ebe hemşireydi ve bebek doğurtmaktan aldığı keyif, diğer her şeyle birlikte ondan da çekilip alınmıştı.

"Bu çok harika!" Bianca haykırdı. "Bu taşrada iyi bir tıbbi bakım almanın ne kadar zor olduğunu duymuştum."

"Biraz izin alıyorum." Eğer aldığı paraya dikkat ederse evlerinin satışından sonra birkaç ay daha idare edebilirdi.

Kendini toparlayıp bir muayenehane aramak ve işe geri dönmek zorunda.

"Yarın bize gel," dedi Bianca. "Ian yürüyüşe çıkmış ya da stüdyosuna kapanmış olacak -sanatsal krizlerinden birini yaşıyor- ve ben de sana evi gösterebilirim. Bana hırlamayan bir arkadaşa hasretim."

Tess'in Trav'in ölümünü bilmeyen, onu o kırık dökük kadın olarak görmeyen biriyle birlikte olmanın yeniliğine ihtiyacı vardı.

Bianca gittiğinde, Tess fincanları eski moda, gömme tahliye tahtası, yontulmuş porselen kaplaması ve fırçalamaya teslim olmayı reddeden paslı lekeleriyle çiftlik evi lavabosuna taşıdı. Ellerini kurularken, yırtık tırnak etlerini ve kırık tırnaklarını fark etti. Bianca'nın aksine, Tess asla kimsenin ilham perisi olamayacaktı, tabii sanatçının dağınık, huysuz gözlü, çılgınca kıvrıkcık saçlı ve yirmi kilo fazlası olan esmerlere karşı bir tutkusu yoksa.

Trav, koyu mavimsi mor gözlerinin, zeytin teninin ve neredeyse siyaha çalan saçlarının onu dünyevi ve egzotik gösterdiğini, altmışlı yılların sevdiği İtalyan filmlerinden birine aitmiş gibi gösterdiğini söyledi. Neredeyse siyah olan saçlarının bir Yunan atadan geldiğini ve hiçbir zaman Sophia Loren gibi dar bir pamuklu elbiseyle Napoli sokaklarında Marcello Mastroianni'nin peşinden koşmadığını Trav'e birden fazla kez hatırlatmıştı ama bu onu uydurma İtalyanca kelimelerle alay etmekten vazgeçirmemişti.

Tess de eskiden komik biriydi. En gergin hamile anneyi bile güldürebilirdi. Şimdi gülmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordu.

Gününün geri kalanını nasıl geçireceğine karar vermeye çalışarak ön pencerelelere doğru yürüdü. Kasabadan Runaway Dağı'nın yamacına doğru kıvrılan çakıllı bir yokuş, önce kulübesinin, sonra okul binasının yanından geçiyor ve eski bir Pentekostal kilisesinden geriye kalanlarla son buluyordu. Yanındaki cılız masada Elisabeth Kübler-Ross'un *Ölüm ve Ölmek Üzerine* kitabının ciltsiz bir kopyası duruyordu. Tess kitaba bakarken içini yakıcı bir öfke kapladı. Kitabı kapıldığı gibi odanın öbür ucuna fırlattı. *Siktir git Liz ve kederin beş aşaması! Yüz beş aşamaya ne dersin? Bin beş mi?*

Ama Elisabeth Kübler-Ross, dalgalı kumral saçları, gülün gözleri, güzel elleri ve bitmek bilmeyen iyimserliğiyle Travis Hartsong'la hiç tanışmamıştı. Elisabeth Kübler-Ross onunla yatakta pizza yememiş ya da Chewbacca maskesiyle evin içinde onu kovalamamıştı. Ve şimdi Tess, ıssızlığın ortasında, uygun bir isimle anılan bir dağdaki harap bir kulübede yaşıyordu. Ama hayatında sıfırlama düğmesine basmak yerine, sadece

öfke, umutsuzluk ve zayıflığından utanç duyuyordu. Neredeyse iki yıl olmuştu. Diğer insanlar trajediden kurtulmuştu. O neden yapamıyordu?

* * *

Ian Hamilton North IV kötü bir gün geçiriyordu. Bir dizi kötü gün içinde özellikle kötü bir gün. Kötü haftalar. O da kimdi? Şaka mı? Aylardır hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Tennessee'nin Tempest kasabasında ıssız olduğu için bir yer satın almıştı. Ana cadde, bir benzin istasyonu, The Rooster adında bir bar, bir barbekü mekânı, bir Dollar General ve belediye binası, polis karakolu ve postanenin bulunduğu kırmızı tuğlalı bir binanın bulunduğu tehlikeli, iki şeritli bir otoyol üzerinde yer alıyordu. Üç kilise, kendine kahve dükkânı diyen şüpheli bir işletme ve tepelere sıkışmış daha fazla kilise vardı.

Otoyolun sonunda, daha yeni, tek katlı bir bina kendini Brad Winchester Dinlenme Merkezi olarak ilan etmişti. Ian, Eyalet Senatörü Brad Winchester'ın kasabanın en zengin ve en güçlü vatandaşı olduğunu çoktan öğrenmişti. Eskiden olsa Ian ilk fırsatta o binayı işaretlerdi - sarı Krylon spreyci boyayla boyanmış ve harflerin arasına girip çıkan gargoyl'lerinden biriyle. Muhtemelen bunun için de tutuklanırdı. Kamusal sanat söz konusu olduğunda, özellikle de küçük kasabalarda, halkın dar bir zevki vardı. Hepsi duvar resimlerini istiyordu ama etiketlerden nefret ediyorlardı, biri olmadan diğerinin olamayacağını anlamıyorlardı. Ancak vandalizm ile deha arasındaki çizgi yoruma açıktı ve o yanlış anlaşılan sanatçı rolünü uzun zaman önce terk etmişti.

Kasaba, bölgenin doğal güzelliğini bozamayacak kadar küçüktü: suluboya ile boyanmış gibi görünen tepeler ve dağlar, sabah sisleri, abartılı gün batımları ve temiz hava. Ne yazık ki insanlar da vardı. Bazıları nesillerdir burada yaşayan ailelerden geliyordu ama emekliler, zanaatkarlar, ev sahipleri ve hayatta kalmaya çalışanlar da dağlara yerleşmişti. Hepsiyle çok az temas kurmaya niyetliydi ve kasabaya sadece Dollar General'da Bianca'nın can attığı İngiliz keklerinin bulunma ihtimalini düşünerek gelmişti. Yirmi mil ötedeki en yakın düzgün bakkaldan her hafta servet ödeyerek aldığı siparişte muffinler eksikti. Ama İngiliz Muffinler Dollar General için fazla egzotikti ve onları almak için yollara düşecek hali yoktu.

Arabasına ulaştığında durdu. Dans
Eden Derviş.

Dondurma, kitap, sigara ve kim bilir daha neler satan Kırık Baca'nın, kasabanın sözde kahve dükkânının penceresinden içeri bakıyordu. Garipti. Ne kadar öfkeli olursa olsun, dansında hiç neşe olmadığını fark etmişti. Onun sert, vurmali hareketleri kabile dansıydı, sanattan çok savaş gibiydi. Ama şimdi kıpırdamadan duruyordu, bir tutam güneş ışığında asılı kalmıştı ve o anda onun resmini yapmak istemişti.

Görebiliyordu. Her fırça darbesinde, nozüle her basışta bir renk patlaması. O vahşi çingene saçlarında kobalt mavisi, şakaklara yakın yerlerde bir tutam viridyen yeşili. Kadmiyum kırmızısı elmacık kemiklerinde zeytin tenini fırçalıyor, en yüksek noktalarında bir tutam krom sarısı. Uzun burnunu gölgeleyen koyu sarı bir çizgi. Her şey tam bir renk paletinde. Ve gözleri. Olgun Ağustos eriklerinin rengi. Karanlığı nasıl yakalayabilirdi Orada mı?

Bugünlerde herhangi bir şeyi nasıl yakalayabilirdi? Kapana kısılmıştı. Sanki kehribar içinde fosilleşmiş gibi gençlik şöhretine hapsolmüştü. Babası "içinden sanatçıyı çıkarma" konusunda başarısız olmuştı ve şimdi Ian bu işi kendisi yapıyordu. Banksy gibi sokak sanatçıları Kariyerleri orta yaşa gelmişti ama Ian öyle değildi. Sokak sanatı bir isyan sanatıydı ve babası ölmüş, banka hesabında nasıl harcayacağını bilemeyeceği kadar çok para varken neye isyan edecekti ki? Elbette daha fazla şablon kesebilir, daha fazla poster yapabilir, daha fazla tuval boyayabilirdi ama bunların hepsi yapmacık gelirdi. Çünkü öyle olacaktı.

Ama bu değilse, o zaman ne?

Cevaplayamadığı bir soruydu, bu yüzden dikkatini tekrar Derviş'e çevirdi. Sıradan bir kot pantolon ve hantal bir bordo sweatshirt giymişti ama görsel hafızası mükemmeldi. İlkel dansını yaparken gördüğü vücudu çok zayıftı ama birkaç kilo daha alsa muhteşem olabilirdi. Aklına Rembrandt'ın *Bathsheba'nın*

Hamamı, Goya'nın *Çıplak Maja'sı*, Titian'ın şehvetli *Urbino Venüsü*.

Derviş'in bu ölümsüzlerle boy ölçüşebilmesi için yemek yemesi gerekecekti ama yine de onu resmetmek istiyordu. Aylardır yaşadığı ilk yaratıcı dürtü buydu.

Bu fikri kafasından attı. Yapması gereken ondan kurtulmaktı. Ve çabuk. Bianca'nın dikkatini daha fazla çekmeden önce.

Kahve dükkanına doğru yola çıktı.

İkinci Bölüm

Tess onu görmeden önce bile yakınlarda olduğunu biliyordu. Havada bir kıpırtı vardı. Bir koku. Bir titreşim. Ve sonra hatırladığı o asık suratlı hırıltı. "Bianca bana bu sabah inanılmaz derecede kaba olduğumu söyledi."

"Bunu sana söylemek zorunda mıydı?"

O yaklaştığında Tess Kırık Baca'nın penceresindeki tabelayı inceliyordu. Yakından bakınca daha da heybetliydi; kırbaç gibi ince sakalı, nikotin lekeli parmakları ve derin çukurlu gözleriyle sanatçı klişesinin tam tersiydi.

Omuzları

geniş, çenesi kaya gibi sağlamdı. Boynunun yan tarafında uzun bir yara izi vardı ve kulak memelerindeki küçük delikler bir zamanlar küpe taşıdıklarını gösteriyordu.

Muhtemelen bir kafatası ve çapraz kemikler. O bir kanun kaçağıydı, tabanca yerine spreyci boya kutusunu kılıfına koyan ergen serserinin yetişkin versiyonu

-Yıllarını haneye tecavüz ve ağır vandalizm suçlarından hapse girip çıkmakla geçirmiş genç bir haydut. Yıpranmış kot pantolonu ve flanel gömleğine rağmen, bu adam oyununun zirvesindeydi ve herkesin ona boyun eğmesine alışkındı. Evet,

hem adamın kendisinden hem de şöhretinden korkuyordu. Hayır, bunu görmesine izin veremezdi.

"Bencil olma eğilimindeyim..." dedi, bariz olanı söyleyerek, "... Bianca'yı etkilemediği sürece." Sözleri yavaşlamıştı, böylece her biri daha fazla ağırlık taşıyordu.

"Gerçekten mi?" Bu onu hiç ilgilendirmiyordu ama adam bahçeye girdiği andan itibaren kızın tepesini attırmıştı. Ya da belki de ona acımak yerine ters ters bakan birinin özgürlüğünün tadını çıkarıyordu. "Hamile bir kadını evinden alıp doktoru bile olmayan bir kasabaya götürmek mi?"

Egosu savunmaya geçemeyecek kadar büyüktü ve bunu bir kenara bıraktı. "İki ay daha doğurmayacak ve en iyi bakımı görecektir. Şu anda en çok ihtiyacı olan şey dinlenmek ve sessizlik." Kar fırtınasından hemen önceki kış gökyüzünün düşmanca griliğindeki gözleri onunkilerle buluştu. "Seni davet ettiğini biliyorum. ama davetimi geri çekiyorum."

Normal bir insanın yapacağı gibi geri çekilmek yerine bastırdı. "Nedenmiş o?"

"Sana söyledim. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Bugünlerde sağlıklı hamile kadınlara aktif olmaları tavsiye ediliyor. Doktorunun önerdiği de bu değil mi?"

Hafif tereddütü, gözlem eğitimi almamış biri için fark edilmeyebilirdi ama onun için öyle değildi. "Bianca'nın doktoru onun için en iyisini istiyor ve ben de bunu almasını sağlayacağım." Başını sallayarak uzaklaştı, güçlü kas yapısı ve kararlı adımları ona Tanrı tarafından yirmi birinci yüzyılın en unutulmaz sanat eserlerinden bazılarını yaratmak yerine kirşilere kaynak yapmak ya da petrol pompalamak için tasarlanmış bir adam görüntüsü veriyordu.

Bianca onun "aşırı korumacı" olduğunu söylemişti ama bu daha çok boğmaya benziyordu. Bu ikisi arasında bir şeyler yanlış gibiydi.

Çamurlu bir pikap egzoz patlatarak hızla geçti. Kasabaya çörek yemeye gelmişti, başka insanların hayatlarına karışmaya değil ve dikkatini tekrar vitrindeki tabelaya verdi.

YARDIM ARANIYOR

O bir ebeydi. Her an öfkesi, umutsuzluğu yerini teslimiyete bırakabilirdi. Öyle olmak zorundaydı. Ve bu olur olmaz, kendi alanında iş aramaya hazır olacaktı. Savunmasız annelerin doğum yapmasına yardım etmenin verdiği hazzı yeniden yakalamasını sağlayacak bir iş bulacaktı.

YARDIM ARANIYOR

Henüz işe dönmesi gerekmiyordu, o halde neden tüm dağınık dünyası bu durgun kahve dükkanına indirgenmiş gibi tabelaya bakıyordu?

Çünkü korkuyordu. Kaçak Dağ'da onu iyileştireceğini düşündüğü yalnızlık işe yaramıyordu. Yatakta kalmak çok cazip gelmeye başlamıştı. Çörek yemek ve yağmurda dans etmek. Geçen hafta, duş almayı hatırlamadan önce dört gün geçirmişti.

İçinde kabaran kendinden iğrenme duygusu onu kapıdan çıkmaya zorladı. Ya işi soracaktı ya da -daha iyi bir fikir- bir çörek alıp gidecekti.

Sağındaki tezgâhta kurabiyeler ve çörekler vardı ama burası şehirli bir kahve dükkânı değildi. Küçük bir dondurucuda sekiz küvet dondurma sergileniyordu.

Açık raflarda sigaralar, şekerlemeler, piller ve normalde bir çörek, dondurma ya da kahve dükkanında bulunmayan diğer tuhaf şeyler vardı. Bir köşede ciltsiz kitaplar için bir çift dönen tel raf vardı ve arka planda belli belirsiz tanıdığı ama adını söyleyemediği bir rock şarkısı çalıyordu.

Bir espresso makinesi tısladı. Tezgâhın arkasındaki aynalı duvardan yansıması ona bakıyordu. Şişkin bir yüz, gözlerinin altında mor gölgeler, belki dünden, belki de önceki günden beri fırça görmemiş gür saçlar ve Trav'in yıpranmış bordo Wisconsin sweatshirt'ü.

Espresso makinesini çalıştıran adam bitmiş içeceği tezgahın üzerinden bastonlu yaşlı bir müşteriye uzattı. Yaşlı adam topallayarak bir masaya doğru yürüdü ve espresso operatörü dikkatini ona çevirdi. İnce, kırışmış bir at kuyruğu sırtından aşağıya doğru sarkıyordu. Yüzündeki kösele gibi bir yol haritasının içine gömülmüş küçük gözleriyle ona baktı. "Çörek mi turta mı?"

"İkisini de istediğimi nereden biliyorsun?"

Başparmaklarını önden düğümlediği kırmızı önlüğün kravatından geçirdi. "İnsanların zihinlerini okumak benim işim. Sen buralarda yenisin. Benim adım Phish. P.H. ile."

"Ben Tess. Büyük bir hayranın olmalısın."

"Gruptan mı? Hey-ll, hayır. Ben bir Deadhead'im. Gelmiş geçmiş en iyi grup."

Şu anda 'Ripple' çalışıyor, çoğu insanın bildiği tek şarkı bu." Onun Yüzünü buruşturarak bu tür hesaplanamaz insan cehaleti hakkındaki görüşlerini dile getirdi. "Phisher benim soyadım."

"Peki ya senin ilkin?"

"Elwood. Sana söylediğimi unut." Başını üç katlı binaya doğru eğdi. akrilik bir vitrin vardı. Yanında, küçük, silinebilir bir beyaz tahtada GÜNÜN PASTASI yazıyordu. "Hollanda elması," dedi. "En çok satan ürünlerimden biri."

"Ben daha çok çörek severim." Çok fazla çeşit yoktu. Sırlı ya da pudralı, ki bunları hiçbir zaman gerçek çörek olarak düşünemedi, daha çok çörek kılığına girmiş kek olarak. Başını kapıya doğru eğdi. "Kırık Baca tuhaf bir isim."

"Burayı satın aldığımda görmeliydin. Düzeltmek bana yirmi bine mal oldu."

"Bacayı tamir etmediğinizi fark ettim."

"Şömine tuğlalarla örülü, o yüzden pek bir anlamı yoktu. İnsanların bizi bulması için iyi bir yol."

Tırnağıyla kot pantolonunun yan dikişini kazıdı. "Pencerede tabelanızı gördüm. Yardım mı arıyorsunuz?"

"İşi istiyor musun? İş senin."

Gözlerini kırıştırdı. "Öylece mi? Kaçak bir suçlu da olabilirim, tüm bildiğiniz bu."

Dükkânın karşısındaki yaşlı adama bağırdı. "Hey, Orland! Tess sana kaçak bir suçlu gibi mi görünüyor?"

Yaşlı adam dikkatini gazetesinden ayırdı. "Bana 'talyan' gibi göründü, yani asla söyleyemezsin. Yine de kemiklerinde biraz et var. Bu hoşuma gitti. İçeri girdiğimde ona bakmaktan çekinmem."

"Al bakalım." Phish'in sırtıışı bir dizi çarpık dişi ortaya çıkardı. "Orland senden hoşlanıyorsa, bu benim için yeterince iyi."

"Ben İtalyan değilim." "Kemiklerinin üzerinde et" olayını görmezden geldi.

"Asgari ücretle çalışmaya ve kimsenin istemediği vardiyaları kabul etmeye istekli olduğunuz sürece - artı yeğenim ve baldızıma katlandığınız sürece - ne olduğunuz pek umurumda değil."

"Buraya sadece birkaç çörek için geldim." "O zaman neden işi sordun?"

"Çünkü ..." Parmaklarını saçlarına daldırdı ve bir düğüm yakaladı. "Bilmiyorum. Unut gitsin."

"Espresso yapmayı biliyor musun?"

"Hayır."

"Kasada çalışma tecrüben var mı?" "Hayır."

"Şu anda yapacak daha iyi bir işin var mı?"

"Daha iyi-?"

"Bir önlük kapıyorum."

Bu konu hakkında düşündü. "Pek sayılmaz." "O zaman başlayalım."

Sonraki birkaç saat boyunca Phish ona müşteri beklerken işin inceliklerini gösterdi. Buna nasıl izin verdiğinden emin olmasa da bir şey yapamayacak kadar amaçsızdı. Çok geçmeden, yerel bir mikro bira üreticisi, kuzeyden gelen bazı emekliler, yerel kadınlar birliğinin başkanı ve okul yönetim kurulunun iki üyesi de dahil olmak üzere kasabanın yarısıyla tanıştırılmış gibi hissetti. Herkes onu merak ediyordu.

Ama bu, yeni biriyle tanışan insanların normal merakıydı ve Bianca'ya verdiği kaçamak cevaplar onları tatmin etmiş görünüyordu.

Saat dörtte ilk müşterisini bekledi. İki top cevizli dondurma ve *National Enquirer*'ın bir kopyası. Saat beşte, Grateful Dead "Bertha"nın son nakaratını bitirdiğinde, Phish önlüğünü başına geçirdi ve kapıya yöneldi. "Savannah yedide gelip devralacak."

"Bekle! Ben-"

"Sorularınız varsa yarına kadar bekleyin. Ya da birisine sor müşteriler size yardımcı olur. Buralara pek yabancı gelmez."

O kadar kısa sürede, kendi başınaydı. Bir barista, dondurma kepçesi, pasta sunucusu, şekerleme satıcısı ve sigara satıcısı . . .

İki dilim turta -biri à la mode- bir paket AA pil, bir fincan sıcak çikolata ve biraz naneli şeker sattı. İlk cappuccino'sunu yaptı, ancak ölçüleri karıştırdığı için yeniden yapmak zorunda kaldı. Kafasında kamyoncu kasketi, çenesinden aşağıya doğru uzayan paslı bıyığıyla içeri girdiğinde dükkân nihayet müşteriler arasındaydı. Önlüğünün altından göğüslerinin kabarıklığını kontrol etmek için acele etmedi. "Bir paket Marlboro."

Bunu tahmin etmesi gerekirdi ama bugünlerde hiçbir şeyi tahmin edemiyordu ve tezgâhın üzerindeki kâsede duran muzları yeniden düzenleyerek zamana oynadı. "O şeylerin vücuduna ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

Göğsünü kaşıdı. "Ciddi misin?"

"Sigara içmek koroner kalp hastalığı, akciğer kanseri ve felç riskinizi artırır. Ayrıca ağız kokusu da yapar."

"Ver şu lanet sigaraları bana." "I . . .

Ben ... bunu yapamam."

"Sen ne?"

"Ben bir tür vicdani retçiyim." "Ne?"

"Vicdanım, insan vücudu için zehirli olduğunu bildiğim bir şeyi satmaya karşı çıkıyor."

"Ciddi misin?"

Harika bir soru. "Sanırım."

"Phish'i arıyorum!"

"Anlıyorum." Yeni kariyerine kişisel bir yatırımı varmış gibi değildi ve kovulmak onun için sorun değildi.

Telefon görüşmesini yaparken tezgâhın önünde durdu ve ona ters ters baktı. "Phish, ben Artie. Bu yeni bayan bana Marlboro'larımı satmıyor . Uh-huh. Uh-huh. Tamam." Cep telefonunu ona doğru itti.

"Phish seninle konuşmak istiyor."

Telefonu tütün kokuyordu. Telefonu yüzünden biraz uzakta tuttu. "Alo."

"Ne oluyor, Tess!" Phish haykırdı. "Artie ona sigaralarını satmayacağını söylüyor."

"Bu benim inanç sistemime aykırı."

"Bu senin işinin bir parçası, lanet olsun." "Anlıyorum. Ama bunu yapamam." "Bu senin işin," diye tekrarladı.

"Evet, biliyorum. Bunu düşünmem gerekirdi ama düşünmedim."

Homurdanması kokulu telefonun içinden gürlledi. "Peki, tamam. Artie'yle tekrar konuşayım."

Sersemlemiş bir halde telefonu geri uzattı.

Artie elinden kaptı. "Evet . . . Benimle dalga mı geçiyorsun, Phish? Burası cehenneme dönecek." Telefonu cebine soktu ve ona ters ters baktı. "Sen de kız arkadaşım kadar kötüsün."

"Seni önemsiyor olmalı." Onun tişörtünü inceledi. Önünde WILL yazıyordu BUY DRINKS FOR ve ardından bir kedi resmi. Anlaması birkaç dakikasını aldı.

"Gömleğin hakkında ne düşünüyor?"

"Beğenmedin mi?" "Pek değil."

"Ne bildiğini gösteriyor. Bunu bana kız arkadaşım verdi."

"Sanırım kimse mükemmel değil."

"Öyle. Ve sen çalışırken bir daha buraya gelmeyeceğim."

"Anlıyorum."

"Sen delisin, bayan." Ve kapıdan çıkıp gitti.

Bir tür zafer kazanmıştı ve Trav'in bu hikâyeyi ne kadar seveceğini düşündü. Ama onu bekleyen bir Trav yoktu. Trav yoktu. Başını geriye atıp o çok sevdiği büyük, gürültülü, her yeri sarsan kahkahasını attı. Yeni bir kasabası, yeni bir evi, yeni bir dağı ve yeni bir iş, ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hayatının aşkını kaybetmişti ve bu asla düzelmeyecekti.

Phish'in yeğeni Savannah geldi ve ondan hemen hoşlanmadı. Kız on dokuz yaşında, dalgalı eflatun saçları, kedi gözü gözlükleri, kulak genişleticileri ve bir kol dolusu dövmesi olan kavgacı biriydi. Ayrıca hamileydi, ancak Tess'in ne kadar hamile olduğunu sormaya fırsatı olmadı çünkü Savannah hemen Tess'e tuvaleti temizlemesi için ısrar etti.

"Phish birkaç saat önce temizledi," dedi Tess, Savannah'nın geç geldiğini ve Tess'in vardiyasının yarım saat önce bittiğini eklemeyen.

"Tekrar temizle. O burada değilken, yetki bende."

Sigaraların aksine, bu kavga etmeye degecek bir kavga değildi, en azından ilk gününde. Temizlik malzemelerini buldu, banyoya hızlıca bir göz attı ve hoş olmayan iş arkadaşı onu durduramadan arka kapıdan çıktı.

Kulübeye döndüğünde eşofmanını çıkardı, kulaklıklarını taktı ve dans etmek için dışarı çıktı. Ayak parmağına batmasına, yağmurun ilk damllarına ve akşam soğuşuna rağmen dans etti. Dans etti ve dans etti. Ama ne kadar hızlı hareket ederse etsin, ayaklarını ne kadar sert vurursa vursun, diğer tarafa doğru dans edemedi.

* * *

Okul binasının tepesindeki kubbede hâlâ demir bir çan vardı ama parlak siyah çift kapıya çıkan üç basamak yeniydi. O Ian North'un bir gün önceki uyarısını hatırladı ama yine de kapıyı çaldı. Kapı hemen açıldı ve Bianca diğer tarafta durdu, tek bir sarı saç örgüsü omzunun üzerinden düşüyordu, tıpkı Elsa'nın *Dondurulmuş*.

"Geleceğini biliyordum!" Tess'i bileğinden yakaladı ve uzun zaman önce öğrencilerin paltolarını çıkarıp çamurlu botlarını çıkardıkları koridora çekti. Bianca yalınayaktı ve üzerinde tüllü, omzunu açıkta bırakan, karnını okşayan bir yazlık elbise vardı. "Bunu görene kadar bekle yer." Tess'in ceketini eski pirinç askılardan birinin üzerine attı ve onu ana yaşam alanına yönlendirdi. "Ian burayı arkadaşlarım Ben ve Mark'tan satın aldı. İkisi de dekoratör ve tadilatı onlar yaptı. Burayı bir stüdyo ve tatil evi olarak kullanmayı planlıyorlardı ama ilk yıldan sonra sıkıldılar."

Sulu sabah güneşi büyük, derin damlalı okul binası pencereleri. Tavanlar yüksekti, belki de on sekiz fit, duvarlar tebeşir beyazı boncuk tahtası altta tozlu, peygamber çiçeği mavisi boyanmıştı. Tavandan beyaz cam okul küreleri sarkıyordu ve orijinal zeminler -çürükler, oyuklar ve her şey- yüksek, koyu bir parlaklığa kadar kalın bir şekilde verniklenmişti.

Geniş, açık odadaki mobilyalar alçak ve rahattı. Beyaz kanvas döşemeli kanepeler, metal ayaklı uzun, endüstriyel tarzda ahşap bir yemek masası ve aynı tarzda ama tekerlekli büyük bir sehpa. Pencerelerden oluşan bir duvarın altındaki kitap raflarında kayalar, hayvan kemikleri, birkaç bükülmüş ağaç kökü ve ciltli kitaplardan oluşan geniş bir koleksiyon sergileniyordu. Eski bir dik piyanonun üzerine bir okul küresi tünemişti. Eski bir göbekli sobanın yanında bir Seth Thomas sarkaçlı saati asılıydı ve tavandaki dikdörtgen bir açıklıktan bir çan ipi sarkıyordu.

Bianca açık ahşap basamakları ve gri boyalı demir borudan yapılmış kalın korkulukları olan bir merdiveni işaret etti. "Ian'ın stüdyosu üst katta ama içeri giremiyoruz. Orada bir şey yapıyor gibi de görünmüyor. Tamamen felçli. Ana yatak odası da yukarıda. Daha küçük bir tane daha var. Bu kat. Ben ve Mark yemek yapmayı çok severdi, bu yüzden mutfak harika ama ikimiz de iyi yemek yapamayız. Ya siz?"

Tess eskiden yemek yapardı ama uzun zamandır yapmıyordu. Kızarmış domuz filetosu, kuşkonmaz, pancetta ve çıtır adaçaylı ricotta köftesi. Bu

hazırladığı son harika yemektir. Köfte mükemmeldi ama Trav fazla yememişti. *"Üzgünüm bebeğim. İştahım yok. Bu lanet soğuk yüzünden. Kendime gelemiyorum."*

Soğuk algınlığı değildi. Tedaviye yanıt vermesi gereken ama vermeyen bir hastalık olan pnömokok zatürresi geçirmişti. On gün sonra ölmüştü.

"İyi misin?" Bianca ona endişeyle bakıyordu.

Tess gülümsemeyi unutmadı. "Evet. Güzel. Yemek yapmayı severim ama son zamanlarda pek yapmadım."

"Ve yemek yemeyi severim. Belki bana bazı fikirler verebilirsiniz."

Bianca ona mutfak mutfağını gösterdi: lavabonun arkasında beyaz yer karoları; dar uçta uzun bir okul penceresi; beyaz kartonpiyer; dolaplar evin geri kalanıyla aynı mavinin daha açık bir tonuna boyanmıştı. Alt katta. Bir dış kapı evin arka tarafına açılıyordu. Sabuntaşı tezgâhın üzerinde bir patlıcan, solmakta olan birkaç domates ve yarım somun Fransız ekmeğinin yanında duruyordu.

Bianca alçak pencere pervazına tünemiş, ellerini karnına dayamış, neşeyle en sevdiği yemekleri, sevdiği ve nefret ettiği restoranları, haftalık market teslimatındaki eksik ürünleri ve hamilelik aşermelerini sıralıyordu. Tess onun sohbetinin kendi etrafında dönme eğiliminde olduğunu keşfediyordu, bu da Tess'e mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Bir şeyler yap!" Bianca kız gibi bir hevesle talep etti. "İkimizin de daha önce yemediği sağlıklı ve lezzetli bir şey. Bebeğimi besleyecek bir şey."

Tess'in iştahı yoktu ama doğaçlama bir bruschetta yapmak için buzdolabından bir demet solmuş pazı, bir soğan sarımsak ve bir şişe balzamik sirke çıkardı.

Bianca sanki daha önce hiç patlıcan doğranırken ya da sarımsak soyulurken görmemiş gibi Tess'in yaptığı her şeyi alkışlıyordu. "Sanki Tess'in

"Yüce Toprak Ana iş başında."

"Bundan emin değilim."

"Kendine bir bak. Saçlarına, vücuduna. Senin yanında ben solgun ve güçsüzüm." "Hamilelik hormonları sana iyi gelmiş. Sen en iyi gördüğüm en güzel kadın."

Bianca, sanki görünüşü taşınması gereken bir yükümü gibi içini çekti. "Herkes böyle söylüyor." Pencereden dışarı, okul binasının ötesinde uzanan koruluktaki kuru kış otlarına bakmak için arkasını döndü. "Bu bebeği çok istiyorum. Kendime ait bir şey."

Tess patlıcan kabuklarını çöpe süpürdü. "Kocanızın bu konuda bazı düşünceleri olabilir."

Bianca sanki duymamış gibi devam etti. "Altı yaşımdayken ailemi kaybettim.

Beni büyükannem büyüttü."

Tess kendi annesini neredeyse on yıl önce kaybetmişti. Babası o beş yaşındayken onları terk etmişti ve onunla ilgili sadece birkaç anısı vardı.

Bianca, "Uzun bir süre çocuk sahibi olmayı umursamadım," dedi. "Ama sonra hamile kalmayı takıntı haline getirdim."

Tess kocasının bu konuda ne hissettiğini merak etti. Bianca'nın tüm konuşmalarına rağmen, evliliği hakkında pek bir şey söylememişi.

Tess sarımsakları ve doğranmış pazıları zeytinyağında soteleyip biraz tereyağı ekleyerek daha az yağ çekmesini sağlayınca mutfağı nefis kokular doldurmaya başladı.

sebzenin acılığı. Fransız ekmeğini kızarttı ve yılanmış domatesleri ince doğranmış zeytinlerle birlikte küp küp doğradı. Hepsini karıştırdıktan sonra baharatları ayarladı, biraz daha zeytinyağı gezdirdi ve

kızarmış ekmeğin üzerine kaşıkladı. Bitmiş parçaları bir çift demir taş tabağa yerleştirdikten sonra Bianca ile birlikte uzun yemek masasına yerleştiler.

Bruschetta mükemmeldi, ekmeği gevrek, üstü etli ve lezzet doluydu.

Bu güzel, güneşin vurduğu odada, böylesine canlı ve hayat dolu bir kadınla birlikte olmanın onarıcı bir yanı vardı. Tess aç olduğunu fark ederek kendini şaşırttı. Uzun zamandır ilk kez yemeğinin tadını alabiliyordu.

Ön kapı açıldı ve North ağır ceketinin bir omzuna asılı sırt çantasıyla içeri girdi. Kapının içinde durdu ve Tess'e baktı, hiçbir şey söylemedi, söylemesine de gerek yoktu. *Sana uzak durmanı söylemiştim ama yine de buradasın.*

Son ısırdığı bruschetta'nın tadı kaçtı. "Davet edildim," dedi. "Ve çok iyi vakit geçiriyoruz!" Bianca'nın canlı cıvıltısı Not.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Sesi pek memnun gelmedi.

Bianca, "Bunun tadına bakmalısın," dedi.

"Aç değilim." Sırt çantasını silkti ve uzun ahşap bir bankın üzerine koydu.

"Bu kadar huysuz olma. Buraya geldiğimizden beri bu kadar iyi bir şey yemedik."

Ceketini çıkardı ve onlara doğru ilerledi. O yaklaştıkça, Tess'in Bianca'yı koruma dürtüsü daha da güçlendi.

"Sana biraz getireyim." Bianca zıplayarak -ya da zıplamaya olabildiğince yakın bir şekilde- mutfığa gitti.

North masanın başında, Bianca'nın oturduğu yerde durdu ve Tess'e baktı. Şubat ayının ışıkları

Pencereler boynunun yan tarafından aşağıya doğru uzanan uzun yara izinin üzerine düştü. "Bu onun için iyi değil."

Tess kasıtlı olarak onun sözlerini yanlış anlamayı tercih etti. "Sebzeler ve zeytinler son derece besleyicidir."

Karısı elinde bir tabakla yeniden ortaya çıktı. Aldı ama oturmadı. "Dinlenmen gerek Bianca."

"Yürümem gerek," dedi, daha önce göstermediği bir meydan okuma sergileyerek. "Hadi ama Tess. Benimle çıkacağına söz vermiştin."

Tess böyle bir şey için söz vermemişti ama buna uymaktan memnundu. Hesaba katmadığı şey ise Ian North'un onlara eşlik etme konusundaki ısrarıydı.

Bianca tüm konuşmasını Tess'e yöneltti, bu garip bir süreçti çünkü North dar patikada karısının yanında konumlanmış ve Tess'i geride kalmaya zorlamıştı. Zemin ne zaman engebeli olsa Bianca'nın koluna giriyor, ancak daha sağlam bir zemine ulaştıklarında hemen bırakıyordu. Tess elinden geldiğince çabuk gitmek için bir bahane uydurdu.

Bianca yürümeyi bıraktı. "Yarın görüşürüz." "Bu işe yaramaz," dedi North. "Planlarımız var." "Onları değiştirebiliriz."

"Hayır, yapamayız."

Bianca omuz silkti, sonra Tess'e gülümserken başını onun koluna yasladı. "Bunu halledeceğiz. İkimizin çok iyi arkadaş olacağımızı biliyorum."

Tess bundan pek emin değildi. İhtiyacı olan son şey, bu ikisi arasındaki tuhaf dinamiğin içine çekilmektir.

* * *

Bir hafta geçti. Tess gece yarısı uyuyamadığında, sabahın üçünde bir kabus onu uyandırdığında dans etti. Gün doğumunda, gün batımında ve bir sonraki nefesini bulmakta zorlandığı her an dans etti.

Bianca bazen günde birkaç kez habersizce uğruyordu. Bianca'nın sohbetinin tek taraflı olmasına rağmen Tess çoğunlukla bu ziyaretlere aldırımıyordu. Ian North'un davetsiz misafirleri çok daha can sıkıcıydı. Karısını uzaklaştırmak için her zaman bir bahaneyle ortaya çıkıyordu.

"Cüzdanımı bulamıyorum. . . Yiyecek siparişi vermemiz gerekiyor. . . Knoxville'e gidelim....."

Sanki Tess bir tür tehdit oluşturuyormuş gibi davrandı.

Bir hafta geçti. Sonra bir hafta daha. Tess, Trav'in kaybını kendisinden daha iyi atlatan ailesini kontrol etti. Arkadaşlarına mesaj attı. Neşeli, kaygısız yalanlar.

Harika gidiyor. Dağlar çok güzel.

Bir işe sahip olmanın yapısı onu yataktan çıkmaya zorladı ve ona duş alıp saçlarını taraması gerektiğini hatırlattı. İşini sevmiyordu ama nefret de etmiyordu. Kırık Baca'da çalışmak saatlerini doldurmasına yardımcı oluyordu, ve Phish'in rahat doğası, marihuana alışkanlığıyla birleşince onu güler yüzlü bir patron yaptı.

Müşteriler arasında gecikme olduğu bir gün Tess, Bianca'nın kocasını kontrol etmek için Kırık Baca'nın kesintili WiFi'ını kullandı.

Ian Hamilton North IV, IHN4 sokak etiketiyle tanınan, Amerikalı sokak sanatçılarının en tanınmışıdır. Güçlü North ailesinin son üyesi olan North, merhum finansçı Ian Hamilton North III ile sosyetik Celeste Brinkman North'un tek oğludur. Grafiti sanatçıları geleneksel olarak kimliklerini gizlemelerine rağmen North, etiketlerinde gerçek baş harflerini kullanarak kimliğini göstermiştir - bu uygulama genellikle ailesiyle olan sorunlu ilişkisine atfedilir. North, sokak grafitisini bırakıp, kendi grafitisini yapmaya başlayınca ün kazandı.
daha düşünceli bir çalışma başlıyor-

Bay Felter tezgâha vurup kahvesine fazladan bir fındık şurubu isterken bilgisayarı kapattı.

* * *

Phish'in hamile yeğeni Savannah'nın kaba davranışları biraz daha azdı. ve Phish'in onu sadece babası ve kardeşi Dave'e olan sadakatinden dolayı yanında tuttuğu ortaya çıktı. "Savannah eskiden bu kadar kötü değildi," diye itiraf etti Phish Tess'e, "ama sonra eski erkek arkadaşı onu hamile bıraktı ve şehri terk etti. Onunla ilk tanıştığımında eziğin teki olduğunu anlamıştım. The Dead'i hiç duymamıştı bile!"

Phish'in gözünde hiçbir günah Grateful Dead'e duyulan saygısızlıktan daha büyük değildir.

Phish'in diğer çalışanı Savannah'nın annesi, kırk iki yaşında hamile olan derin göğüslü bir sarışın olan Michelle'di. "Bunun perimenopoz olduğunu sanıyordum," diye açıkladı dinleyen herkese. "Ha!"

Michelle'le çalışmak en az kızı kadar zordu. Tess'e olan kininin kökleri Phish'in Michelle'in küçük kız kardeşi yerine Tess'i işe almasına dayanıyordu. "Üniversiteye gitmek için onca para harcadın ve sonunda Phish için çalışmaya başladın." Michelle, Tess'i Trav'in Wisconsin tişörtüyle ilk kez gördüğünde sırtıtmıştı.

Savannah ve Michelle'in kendi sorunları vardı ve işteki üç haftadan sonra Tess onların arasına girmemeyi öğrenmişti. "Sanki benden öç almak için yapmış gibi," diye tısladı Savannah Tess'e. "Benimle aynı zamanda hamile olması kendimi ucube gibi hissetmeme neden oluyor." Yaptığı latte'nin buharlı pişirici çubuğunu temizlemeye koyuldu. "Sanki her zaman böyle şeyler."

"Hamile mi kalıyorsun?" Tess çöp kutusundan aldığı kullanılmış kahve telvesini çöpe attı.

"Hayır. Beni göstermeye çalışmak gibi."

The Rooster'dan iki barmen tezgâhta belirdiğinde Tess çok mutlu oldu. Onunla gerekenden daha uzun süre sohbet ettiler ama konuşması iş arkadaşlarından daha keyifliydi.

Sonunda Tess arka odaya doğru ilerledi.

Phish'le geçen hafta yaptığı tartışmaya devam etti. Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordu. "Sadece küçük, gözden uzak bir vitrin," dedi.

"Müşteriler orada olduklarını bilsinler diye."

Raftan bir çuval kahve çekirdeği çıkardı. "Hey-İl, Tess, sana kaç kere söylemem gerekiyor, dışarıya prezervatif koymuyorum. İhtiyacı olan insanlar onları arka odada tuttuğumu bilir."

İnsanlığa yük olmak yerine olumlu bir şeyler yapmaya çalışmak iyi hissettiriyordu ve onu sıkıştırdı. "Baretli adamlar biliyor olabilir, peki ya buraya gelip prezervatif isteyen kadınlar? Peki ya onlara gerçekten ihtiyacı olan gençler?"

"Ve işte böyle. Gençler için prezervatif koydum ve bu kasabada hiç görmediğiniz bir kargaşa çıkacak."

"İnsanlara bundan biraz daha fazla kredi verin."

"Sen bir yabancısın, Tess. Kauçuklar arka odada kalır ve hepsi bu kadar."

Tartışmak yerine, Phish etrafta olmayana kadar bekledi ve unisex tuvaletin yanındaki standı gizlice küçük bir prezervatif sergisi koydu. Onları el yapımı sabun yığınlarının arasına yerleştirdi.

İncil'den ayetler ve gençlere yönelik iki sayfalık bir broşürün çıktısını almak için on beş mil yol kat etmişti. Vardiyasının sonunda, broşürü sakladı.

depoda prezervatifler ve broşürler vardı. Ne kadar küçük olursa olsun harekete geçmek ileriye doğru atılmış küçük bir adım gibi geliyordu ve Phish'in bilmediği bir şey ona zarar veremezdi.

* * *

Ian, Tess Hartsong Kırık Baca'da çalışmaya başladığından beri kasabaya gelmemişti. Kahveleri bitmeseydi şimdi burada olmayacaktı. İçeri girdiğinde Tess'i tezgâhın arkasında gördü. Kırmızı bir önlük bağlamıştı.

beline doladı ve saçlarını at kuyruğu yaptı, ama asi saç telleri yüzüne ve ensesine doğru kıvrıldı.

Kot pantolon ve süet bomber ceket giymiş bir adam tezgâhta duruyordu. Ian adamın yakınlarda bir mikro bira fabrikası işlettiğini bilecek kadar kulak misafiri olmuştu ve Bay IPA'nın sipariş ettiği turtadan çok Tess Hartsong'un kıvrımlarıyla ilgilendiğini anlayacak kadar da görmüştü.

"İşten çıktıktan sonra seni barbeküye götüreyim." "Teşekkürler, ama ben vejetaryenim."

Cehennemdeydi. Bianca için bir BLT hazırlamış ve kendisi de yemişti.

"Horoz'da bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Sorman çok hoş ama benim bir erkek arkadaşım var."

Bu konuda da yalan söylüyordu. Şimdiye kadar Tess'in yalnız biri olduğunu bilecek kadar gözlem yapmıştı.

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Adam turtasını ve bir fincan kahveyi ortak masaya götürdü ama göz ucuyla onu izlemeye devam etti. Özellikle kalçalarına çekilmiş gibi görünmesi şaşırtıcı değildi.

Burası, birçoğunu Bianca'dan duyduğu kasaba sakinlerinin rengarenk bir koleksiyonuyla doluydu.

"Tess herkesi tanımaya başladı. Kasabadaki pek çok insanın işini Brad Winchester'a borçlu olduğunu söylüyor. Buraların kodamanı o. . . ."

"Tess, kasabalıların eyalet dışından gelen emeklileri içten içe küçümsediklerini, ancak getirdikleri para nedeniyle bunu belli etmediklerini söylüyor. . . ."

"Tess bazı sanatçılarla tanıştığını söylüyor: demirle çalışan bir adam ve mandolin yapan bir kadın varmış. Bir parti vermeliyiz."

Cesedinin üzerinden. Ve *"Tess diyor ki"* lafını duymaktan bıkmaya başlamıştı. Anlaşılan Tess dağlarda takılan ev sahiplerinden ve hayatta kalma mücadelesi verenlerden hiç bahsetmemişti. Yürüyüşe çıktığında onlardan birkaçıyla tanışmıştı, aralarında çocuklu olanlar da vardı. İlginç bir gruptu bunlar: karbon ayak izlerini azaltmak isteyen cefakâr çevreciler, kıyametten saklanan komplo teorisyenleri, birkaç dindar bağnaz.

Ian tezgâha yaklaştı. Tess'in önlüğündeki pudra şekeri serpintisi kek çöreklerinden geliyor olmalıydı. O yoğun, pudralı cevizlerin neden çörek olarak kabul edildiğini hiç anlamamıştı. Şekilleri dışında, tüy kadar hafif, sırlı bir çörekle hiçbir ortak yanları yoktu.

Ne istediğini biliyordu ama yine de menü panosuna göz attı. "Bir fincan ev yapımı karışım, artı en koyu kavrulmuşundan bir kilo ve birkaç çörek. Sırlı olsun."

Çöreklerin burada mı yoksa paket mi olduğunu sormadan onları beyaz bir kese kâğıdına yerleştirdi, aldıklarını saydı ve kupa yerine kâğıt bardakta kahve uzattı. "Bianca'nın kahve içmesine izin verecek misin? Hiç mi?"

"Sanırım bu ona bağlı."

Ona bakarken elleri kasanın çekmecesinde hareketsiz kaldı. "Öyle mi?"

Kurnazlığı sevmezdi. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bir fincan kahvenin ona hiçbir zararı

olmaz." "Bunu unutmayacağım."

"Boynundaki o yara izi nereden geldi?"

Çoğu insan soramayacak kadar kibardı ama o günlük nezaket kurallarını umursamıyor gibiydi. O da öyle. "On sekiz yaşındayken bir tel örgünün altından geçmeye çalışıyordum ve polisler beni kovalıyordu. Diğerlerini bilmek ister misin?"

Bir tanesi New Orleans bekçi köpeğiyle kötü bir karşılaşmadan dolayı kolunda.

Bir diğeri de Berlin'de bir apartmanın çatısından düştüğü için bacağında. Hayatınızın büyük bir bölümünü merdiven tırmanarak ve karanlık şehir sokaklarında gizlice dolaşarak geçirdiğinizde, başınıza bir şeyler gelmesi kaçınılmazdı.

En çok değer verdiği şey elinin arkasındaki sivri izdi. Bunu babasının Porsche'sine çarptıktan sonra kazanmıştı. Asla unutamayacağı bir dayanın hatırlatıcısı ve karşı koyduğunun kanıtıydı.

"Hayır. Sorun değil." Onun sorusunu geçiştirdi ve aynı zamanda onu da geçiştirdi.

Para üstüyle birlikte kahveyi aldı. Kadının beklediği gibi gitmek yerine, topluluk masasının diğer ucunda azgın bira üreticisinin karşısına oturdu ve çörek torbasını açtı.

İçeri bir kadın girdi. Bir zamanlar mezuniyet balosu kraliçesi olup olmadığını bilmiyordu ama elmas şeklindeki yüzü ve soluk sarı saçları güzelliğinin izlerini taşıyordu. Ancak şimdi sarı saçları kabarıklığını kaybetmiş ve yüz kemikleri keskinleşmişti. Yirmi yıl önce belki de çok etliydi ama suyu çekilmişti.

"Tess, seninle konuşabilir miyim?" "Merhaba, Bayan Winchester."

Winchester. İnternet alan adı ticaretiyle ilgili bir tür girişimde başarılı olan yerel çocuğu o bile duymuştu. Görünüşe göre, işi bir servet karşılığında satmış ve parayı siyasi kariyerini finanse etmek için kullanmıştı.

Tess kadına eşlik eden gence başıyla selam verdi. "Merhaba Ava."

Ve işte şimdiki mezuniyet balosu kraliçesi. Annesi gibi sarışın ama etine dolgun. Yuvarlak yanaklar, pembe dudaklar, güzelliğin tam çiçek açmış hali. Tess'e gülümsedi, sonra pencerenin yanındaki masada oturan diğer iki gence katılmak için annesinin yanından ayrıldı.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" Bayan Winchester başıyla dükkânın arka tarafını işaret etti.

Çalışan tek kişi Tess'ti, ama o da tuvalete doğru ilerledi. banyonun yanındaki küçük koridor. Onları görebiliyor ama ne konuştuklarını duyamıyordu.

Bütün konuşmayı Winchester'lı kadın yaptı, el kol hareketleri de onunki kadar keskindi. Tess nihayet konuştuğunda, saldırı karşısında sakin görünüyordu. Winchester başını salladı, Tess'in söylediği her şeyi açıkça reddetti. Bu sırada kızı Ava, annesine bakmamak için yoğun bir çaba sarf ediyordu.

Merakı onu rahatsız ediyordu. Yaşanan insanlık dramının kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Kahveyle birlikte kalan çöreğini aldı ve masaya bir dolar bahşış bıraktı. Bahşış bırakmayı sevmezdi. Bianca yalnız.

Üçüncü Bölüm

Fırtına bir Cuma günü, Mart ayının ilk günü, Tess'in Kırık Baca'da çalışmaya başlamasından bir ay sonra başladı. O gün ve ertesi gün boyunca yağmur yağdı. Pazar sabahı hava sıcaklığı sıfırın altına düşmüş, yağmur karla karışık yağmura dönüşmüş ve Poorhouse Deresi bir nehir gibi akmaya başlamıştı. İşe gitmek yerine, pencerenin kenarına bir battaniyeyle kıvrılmak ve akan suyun arka kapısına yaklaşmasını izlemek istiyordu.

Dün gece Honda CR-V'si otoyolun yukarısındaki yolun su basan alçak noktalarından zar zor geçebilmişti ve bugün su daha da yükselirken arabasının kasabaya ulaşmasının imkânı yoktu. İşe yürüyerek gitmek zorunda kalacaktı - Runaway Dağı'ndan aşağıya doğru bir milden fazla, ki bu da geri dönüş kadar kötü olmayacaktı. Bir hevesle aldığı bir iş için.

Burada telefon çekmiyordu ama Nashville'de bir rock konserinden akşamdan kalma olan Phish'e ulaşabilecek kadar sinyal vardı. İşe gidemediğini söylediğinde, Phish bunu kabul etmedi. ". . . aşağı in . . ."
Sesi kötü bağlantıdan dolayı çatlıyordu. ".....Kadınların İttifak . . . aylık toplantı"

"Yolu su bastı. Arabamı çıkaramıyorum."

". . . daha önce işe yürüyerek gitmiştim. Dediniz ki egzersiz."

"Hava güzel olduğunda yürüdüm." ". . . şimdi
dağ kızı, şehir kedisi değil....."

"Git ve telefonu benim iyi adam patronuma ver," diye homurdandı.

Ama bağlantıyı kaybetmişti.

Mırıldanarak kuru bir kot pantolon, bir çift düz ayakkabı ve bir el fenerini plastik torbayı sırt çantasına doldurdu. En eski spor ayakkabılarını giyiyordu,

yağmur ceketinin kapüşonunu kafasına geçirdi ve kendini karla karışık yağmura ve kasvete bıraktı.

Dağdan aşağı iniş soğuk ve berbattı ama yukarı çıkış kadar berbat değildi. Yol yer yer bir metreye yakın suya gömüldüğünden, patika görevi gören dar yolda ilerlemeye devam etti.

Sonunda kasabaya ulaştığında kaldırım buz pistine dönmüştü ve Kırık Baca'ya yaklaşırken neredeyse düşüyordu. Işık, buğulanmış ön pencerelerden parlak bir şekilde görünüyordu. Havaya rağmen, ya da belki çünkü içeride en az on kişi toplanmıştı. Tayt ve büyük boy bir tişört giyen Savannah sabırsızlıkla tezgâhın arkasında duruyordu.

"Geç kaldın."

"Size de iyi günler." Tess yağmur ceketini arka odaya astı ve ıslak spor ayakkabılarını ve ıslak kot pantolonunu yanında getirdiği kuru giysilerle değiştirdi. Eski bir Campari reklam aynası saçlarının da hava kadar vahşi olduğunu gösteriyordu. Saçlarını at kuyruğu yaptı ve prezervatif vitrinini kırık bir masanın arkasından alıp söndürdü.

"Phish bunu görürse başın belaya girer," dedi Savannah gitmek için ceketini toplarken.

"Ona söyleyecek misin?"

"Belki." Dalgınca şişen karnını kaşdı. "Erkekler prezervatif sevmez."

Tess yarım düzine alaycı tepkiyi bastırdı. Bir haftadır prezervatif sergisini hazırlıyordu ve buna itiraz eden tek kişi Kelly Winchester olmuştu. Bu olay Ian North'un dükkana gelirdi. Kelly kasabanın sosyal lideriydi ve bölgenin eyalet senatörü Brad Winchester'ın eşiydi. Phish, Tess'e yola koyduğu prezervatifler hakkında henüz bir şey söylememişti, bu yüzden Bayan Winchester ona ulaşmamış olmalıydı, ama Tess'in Winchester ailesinin gücü hakkında öğrendiklerine göre, Bayan Winchester Phish'le konuştuğunda prezervatifler gitmiş olacaktı.

Şimdilik, dün Savannah'nın küçük kardeşi olduğunu öğrendiği genç çocuğa yaptığı satışı büyük bir zafer olarak sayıyordu.

Phish müşterileri konusunda haklıydı. Kapıdan sürekli olarak kötüleşen hava koşullarının yanı sıra otoyolun sular altında kaldığı ve kasabayla bağlantının resmen kesildiği haberleri geliyordu. Herkes bu konuda felsefi görünüyordu.

Sigarasız müşterisi Artie, "Yılda birkaç kez olur," dedi. "Genellikle ilkbaharda, ama her zaman değil." O çalışırken Kırık Baca'ya gelmemeye yemin etmesine rağmen, Artie gelmeye devam etti.

Purple Periwinkle Bed and Breakfast'ın sahibi Fiona Lester paltosunu silkeledi. "Ledbedder çiftliğinin oradaki büyük kaya kaymasını hatırlıyor musun?"

Diğer müşteriler de söze karıştı. "En kötüsü iki bin on beşteki kar fırtınasıydı."

"Pullukların bizi temizlemesi iki gün sürdü. Brad işe el atmasaydı daha uzun sürerdi."

Tess henüz Bay Winchester'la tanışmamıştı ama kasabanın kendilerinden birinin eyalet düzeyinde böylesine yüce bir mevkide olmasından gurur duyduğunu biliyordu. Ayrıca Phish'ten Winchester'ın kasabanın hem bütçesi hem de işleri üzerinde uyguladığı kontrol hakkında zaman zaman dedikodular duymuştu.

Courtney Hoover bile o öğleden sonra Kırık Baca'ya geldi. Courtney, Tess'in en az sevdiği müşterisiydi. Yirmili yaşlarının başında olan Courtney ailesiyle birlikte Tempest'ta yaşıyor ama otuz mil ötedeki ekonomik bir otelde resepsiyon görevlisi olarak çalışıyordu. En büyük tutkusu bir Instagram yıldızı olmaktı, bu yüzden zamanının büyük bir kısmını

kışkırtıcı selfie'ler.

"Selam, Tess." Aksanında çürük manolya yaprakları vardı. "Selam, Courtney."

Courtney bugün kiskanılacak fiziğini V yakalı kısa bir elbisenin içine sıkıştırmış ve kalçalarına kadar uzanan çizmeler giymişti. Kalın sürülmüş parıltılı pudrası tenine tuhaf bir yanardöner parlaklık veriyordu. Boyalı menüyü inceledi

Her zaman orta boy mocha sipariş etmesine rağmen tezgahın arkasındaki aynaya baktı.

Tess ellerini önlüğüne sildi. "Size ne ikram edebilirim?" Tess, Courtney'nin mochasını tıpkı Phish, Michelle ve Savannah'nın yaptığı gibi yapmıştı ama Courtney sadece Tess'inkinden şikâyet ediyordu -çok fazla espresso, yeterince çırpılmış krema, "eski" çikolata, her neyse işte.

"Ben orta boy mocha alayım." Courtney'nin şekerleme dudak parlaticısı deniz cilası kadar sertti. Tess'e eleştirel bir gözle baktı. "Hasta mıydın, Tess? Pek iyi görünmüyorsun."

"Bir at kadar sağlıklı," dedi Tess. "Sadece doğal olarak güzel değil."

Courtney Tess'in ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken, Tess süte uzandı. "Şu anda kaç takipçin var?" Courtney

Sorulmasından hoşlanıyordu ve belki bu onu mocha hakkında şikayet etmekten alıkoyabilirdi.

"Neredeyse üç yüz. Geçen hafta dört tane daha aldım." "Bu etkileyici."

"Düşündüğünüzden daha zor bir iş." Sarı saçlarını savurarak uzattı. "Muz kasesinin yanına geç. Hadi bir selfie çekelim."

Courtney'nin Tess'le selfie çektirmek istemesinin tek nedeni *#BeautyandtheBeast* hashtag'ini kullanabilmektir ama Courtney kendi pozunu yarım düzine kez ayarlarken Tess dirseğini tezgâha dayadı. Ancak gördüğü hiçbir şey onu tatmin etmedi. "Oh, pekala. Saçını yapma fırsatın olduğunda bir ara tekrar denerim."

"İyi fikir." Tess mocha'yı hazırladı. Courtney narin bir yudum aldı ve çok tuzlu olduğunu söyledi.

"Malzemeler değişmedi," dedi Tess. "Bir şey değişti. Tuzlu."

"Onun yerine bir kapuçinoya ne dersin?"

"Boş ver." Öfkeyle arkasını döndü.

Saat üçe doğru Fırtına Kadınlar Birliği toplantılarını iptal etti ve mekân boşaldı. Saat dörtte, camlara vuran karla karışık yağmurun *tık tık tıkları* tam teşekküllü bir buz fırtınasına dönüşmüştü. Tess'in saat beşe kadar açık kalması gerekiyordu ama saat dört buçuk yaklaşıp da başka müşteri gelmeyince tabelayı KAPALI'ya çevirdi.

Hava karardıktan sonra fırtınadan harap olmuş dağla mücadele etmektense geceyi arka odada geçirmeyi kısa bir süre düşündü ama kırık dökük karton kutulardan ve Phish'in eski laboratuvarının üzerinde öldüğü güve yeniği yorgandan bir yatak yapma ihtimali dışarı çıkmaktan bile daha az çekiciydi. Bir el feneri, nispeten sıcak tutan giysileri ve sağduyusu vardı. Bunu başarabilirdi.

Dükkânın önündeki kaldırıma tuz atmıştı, ancak kaldırımın ötesi saf buzdu ve binaların kenarlarına sarıldı. Otoyol ürkütücü derecede sessizdi. On sekiz tekerlekli araçlar geçmiyordu.

Motosikletler ya da susturucusu olmayan hurdalar. Kaldırım The Rooster'da sona eriyordu. Dağa çıkan patika bir yana, su basmış çakıllı yolu bile zar zor seçebiliyordu ama el fenerinin yardımıyla sonunda yolu buldu ve tırmanmaya başladı. Her yer buzla kaplıydı ve ışıkla bile ayağını tutmak zordu.

Yağmur ceketinin kapüşonu uçtu. Kar yağışı boynundan aşağı süzüldü ve buzlu şeritler yanaklarını kesti. Yerliler ona hava durumunun

uzun sürmezdi, ama şimdi bunun bir faydası yoktu.

Spor ayakkabıları yabani otların arasında kaydı ve üçüncü kez düşerek daha da üşüdü ve ıslandı. Tüm bunlar, hiçbir yere çıkmayan bir kasabada, aslında kahve dükkânı olmayan bir kafede asgari ücretli bir iş içindi. Elleri zonkluyor ve ayak parmakları uyuşuyordu. Kulübeye vardığında titreyen, sıırılsıklam bir haldeydi.

Doğal olarak propan ocağı sönmüştü, bu yüzden titremesi geçene kadar battaniyelere sarındı. Neden buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki? *Bu senin hatan, Trav! Tennessee'ye taşınmak isteyen sendin, ben değil.*

Ağlayamayacak kadar bitkin ve dans edemeyecek kadar soğuktu.

* * *

Gece yarısı bir şey onu uyandırdı. Fırtına hâlâ kulübeyi dövüyordu ama bu başka bir sestti, yağmur ve karla karışık yağmurun üzerinde duyulabilecek kadar yüksekti.

Bir kilise çanı. Tekrar tekrar çalıyor. Derin, gürültülü nargileler. Sırt üstü yuvarlandı ve Trav'le birlikte boyadıkları güneşli sarı yatak odası yerine, dikiş yerlerinden kıvrılan çiçekli duvar kâğıdı şeritleriyle çirkin odaya yavaşça yöneldi.

Gözlerini kapattı. Zil çalmaya devam etti. Yüksek sesle. Israrlı.

Yorganın içine daha da sokuldu. Dağın tepesindeki kilise uzun zaman önce yıkılmıştı. Okul zili olmalı. Ve Ian North onun yüksek sesle müzik çalmasını büyük bir sorun haline getirdikten sonra. Oysa şimdi saat sabahın biriydi ve o bunun tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünüyordu-

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir iniltiyle yataktan çıktı ve en yakınındaki kuru giysilerini aldı. Dakikalar sonra kapıdan çıkmıştı.

* * *

Uzun pencerelerden sızan ışık, okul binasının jeneratörünün çalıştığını gösteriyordu. Kapıyı çalmadan içeri girdi ve yağmur ceketini çıkardı. "Bianca! Neredesin?"

Kuzey alt kattaki yatak odasından cevap verdi. "Buraya gel. Acele edin!"

Bu yanlış alarm olsun. Bianca sadece otuz dört haftalıktı. Tess daha önce de prematüre doğum yaptırmıştı ama fetal monitörlere ve yenidoğan yoğun bakım ünitesine erişimi vardı. Burada hiçbir ekipmanı yoktu: stetoskop yoktu,

alet çantaları, şırıngalar ya da dikiş takımları. Hepsinden önemlisi, bunun için yüreği yoktu. Ama yine de buradaydı.

Kendini alt kattaki yatak odasına doğru zorladı ve eşikten içeri adım attı.

Oda yumuşak gri duvarlar, fırçalanmış nikel lambalar ve beyaz perdelerden oluşan huzur verici bir karışımdı. Bianca alçak bir platform yatağın üzerinde çıırılçıplak yatıyordu; kalay rengi geceliği vücudunu sarmış, yüzü panikle buruşmuştu. "Tess! Daha çok erken! Suyum geldi ve kasılmalarım var. Bunun henüz olmaması gerekiyordu."

Tess'in kalbi sıkıştı. Bu yalancı doğuma benzemiyordu ve Tempest'in doktoru yoktu. Bu havada en yakın hastaneye ulaşabilseler bile, elli mil uzaktaydı.

Saçını toplamak için kot pantolonunun cebinde bir kravat aradı. "Bebekler küçük sik kafalıdır. Kendi iradeleri vardır."

Onun saygısızlığı Bianca'nın ağzının kenarlarının geçici olarak gevşemesine neden oldu.

Tess saçlarını sabitledi ve yatağa doğru geçti. Bianca onun elini sertçe kavradı. "Korkuyorum."

"İyi olacaksın," dedi Tess sahte bir kesinlikle. "Hatırlayabildiğimden çok daha fazla bebek doğurttum ve bunu başaracağız. Kasılmalar ne kadar aralıklarla oluyor?"

"Yaklaşık altı dakika," dedi North arkasından.

Bianca'nın elinden nazikçe kurtuldu. "Gidip elimi yüzümü yıkayacağım."

Bianca'nın eli yumruk şeklinde sıkıldı. "Acele et!"

North onu bitişikteki banyoya götürdü ama orada bırakmak yerine içeri kadar takip etti. Kadın lavabonun başında dururken aynada North'un sert çenesi ve çok uzun saçları görünüyordu. "Bianca eskiden doğum hemşiresi olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Onun yoğunluğu küçük odayı klostrofobik hale getirdi. Kollarını dirseklerinin üzerine itti ve suyu açtı. "İşte böyle."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor? Hiç tek başınıza doğum yaptınız mı?"

Hayır derse ne yapacaktı? Sabuna uzandı ve fırçalamaya başladı. Bu adam ne kadar ünlü, ne kadar yetenekli, ne kadar zengin olursa olsun, ondan hoşlanmıyordu. Karısına karşı bu kadar gergin olmasından hoşlanmıyordu. Bianca'nın bir an ona yapışmasını, diğer an ise onu azarlamasını izlemek hoşuna gitmiyordu. "Ben sertifikalı bir ebe hemşireyim. Daha önce prematüre doğum yaptırdım."

Ama desteksiz olmaz.

Aynada adamın omuzlarının çöktüğünü gördü, böylece artık o kadar agresif görünmüyordu. "Cep telefonuyla bağlantı kuramıyorum," dedi. "Belki bir helikopter ulaşabilir diye düşündüm. Birkaç gün içinde Knoxville'e doğru yola çıkacaktık. Bolca zamanımız olmalıydı."

"Bebeğiniz notu almamış."

Adam yüzünü buruşturdu ve kadın keskinliğinden pişman oldu. Pek çok zor babayla uğraşmıştı ve daha iyisini biliyordu. "Bazı şeyleri toplamamı istiyorum." Bir liste çıkardı: temiz havlular, el dezenfektanı, sterilize edilmiş makas, ip, bulabildiği gazlı bezler, büyük bir sürahi buzlu su.

"Battaniyeniz var mı? Bebek için bir şey var mı?"

"Hayır. Bianca her şeyi Manhattan'dan getirtecekti." "O zaman biraz kes.

Bulabildiğin en yumuşak, en temiz malzemeden. İki ya da üç."

Ondan listeyi tekrarlamasını istemedi ama yola koyuldu.

Tess, Bianca'yı yastıklarla destekledi ve kasılmaları zamanlarken karnını hissetti. "Biraz zaman alacak. Biraz dolaşmak ister misin?"

Bianca yataktan başını kaldırdı, mavi gözleri bir çocuğunki kadar büyük ve sorgulayıcıydı. "Bunu yapabilir miyim?"

"Tabii. Yürümek iyidir. Duşta emekleyebilir ya da ellerin ve dizlerin üzerinde sallanabilirsin. Size ne doğru geliyorsa. Herhangi bir kural yok."

Doğru olanın banyoda doğum yapmak olduğu ortaya çıktı.

Ian, Tess hâlâ geceliğini giymiş olan Bianca'nın ılık suya girmesine yardım ederken yeniden ortaya çıktı. Malzemeleri bir gümbürtüyle banyo tezgahının üzerine bıraktı. "Ne yapıyorsun sen? Yatağında olmalıydı!"

Tess lisanssız Doktor North'tan yeterince şey duymuştu. "Kadınlar artık ellili yıllarda olduğundan daha farklı doğum yapıyor."

"Ama-"

"Yatakta kalmak doğum için en az verimli yoldur, ancak orada doğum yapmaya karar vermesi ihtimaline karşı yeni çarşafı koyun."

"Ne olur ne olmaz?"

Tess, doğum merkezinde yere çömelmiş ya da dar alanlarda kıvrılmış annelerin bebeklerini dünyaya getirmişti. Şaşırtıcı sayıda kadın kendilerini yatakla duvar arasına sıkıştırmak istiyordu. "Temiz plastiğiniz varsa, yatağı kurtarmak için çarşafın altına koyun."

"Yatağın canı cehenneme!" Aceleyle dışarı çıktı.

Bianca'nın geceliğinin ipliksi kumaşı vücudunun etrafında dumanlı bir bulut gibi süzülüyordu. Tess omuzlarını ovdu, suyu sıcak tuttu ve

kasılmalar boyunca onunla birlikte nefes aldı. Neyse ki Bianca'nın kendini merkeze koyan yapısı Tess'in gerginliğini fark etmesini engelledi.

"Uyuşturucu istedim!" Bianca güçlü bir kasılmanın sonunda ağladı.

Bu doğumda böyle bir seçenek yoktu. "İlaçlar fazla abartılıyor," dedi Tess ona nazik bir baş masajı yaparak. "Vücudun tam olarak ne yapacağını bilecek." Bunun doğru olması için dua etti.

"Ian nerede? Ian'ı istiyorum!"

"Ben buradayım."

Banyo kapısının içinde göründü ama ona bakmadı.

"Umurunda değil!" Bianca ona hırladı. "Hamile kaldığımda mutlu olmuş gibi bile yapamadın!"

"İkimiz için de yeterince mutluydun," dedi sessizce.

Tess doğum sancısı çekerken kocalarına sırt çeviren birkaç kadın daha görmüştü ve musluklara uzandı. "Su soğumaya başladı. Dur ısıtayım."

Sonunda Bianca küvetten çıkmak istedi. Tess ıslak geceliğini çıkardı ve ona bir bornoz verdi. "Hadi biraz yürüyelim."

Ana yaşam alanına geçtiler. North pencerelerin yanında durmuş, geceye bakıyordu. Doğum malzemelerini topladığına göre ne yapacağını bilemiyor gibiydi ama Tess babaların aktif olarak işin içinde olması gerektiğine inanıyordu, özellikle de evlilikte bu kadar gerginlik varken. "Onunla birlikte yürü," dedi. "Kasılmaları olduğunda sana yaslanmasına izin ver."

"Hayır!" Bianca haykırdı. "Seni istiyorum! Benimle yürümeni istiyorum, Tess."

North rahatlamış görünüyordu, ona karşı bir kara leke daha.

Tess onunla birlikte yürüdü. Kasılmalar başladığında Bianca kendini Tess'in vücuduna yasladı. Yirmi dakika geçti ... otuzKasılmalar birbirine daha yakındı ve her biri daha uzun sürüyordu.

Bianca, kendisine Tess gibi sarılan Ian'ı istedi. Bianca ona yaslandı. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi.

Bianca yoruluyordu ve sonunda uzanmak istedi. Tess onu elinden geldiğince rahat ettirdi ama ağır iş yükü onu ele geçirmişti. Bianca Kocasına uzandı, elini sıktı ve sonra aniden bıraktı. Kasılmaları doruğa ulaştığında, alçak, gırtlaktan gelen iniltileri daha da arttı. Kuzey

yatağın başında, hareketin görüş alanının dışında yeniden konumlandı. Tess, Bianca'nın kalçalarının altına temiz bir havlu yerleştirdi.

Bianca başını geriye attı ve bir sonraki kasılması zirveye ulaştığında çığlık attı. "Bebeğime iyi bak!" Tırnakları çarşafı kavradı. "Eğer bir şey olur . . . söz ver bana, Tess. Umurunda değil! Bana söz ver. bebeğime iyi bak."

Tess onun bacağına okşadı. "Güçlü ve sağlıklısın. Kendi bebeğine kendin bakacaksın."

Kasılma hafiflemişti ama Bianca'nın gözleri çılgına dönmüştü. Doğüstü bir güçle Tess'in elini tuttu. Tess irkildi. "Seni istiyorum!" Bianca ağladı. "Söz ver bana!" Tess, ağzı sıkı ve suratsız duran Ian'a baktı. Bianca'nın parmakları Tess'in elini kavradı. "Eğer bana bir şey olursa, bebeğime bakacağına söz ver."

".....Tatlım, bunun için söz veremem. I-"

Başka bir kasılma. Boğazından bir çığlık daha koptu. *"Yapmak zorundasın."*

"Ona söz ver!" North haykırdı. "Tanrı aşkına, söz ver ona!"

Minik bir başın tepesi belirdi, baskıdan erik gibi buruşmuştu. "Bebek taçlanıyor," dedi Tess yatıştırıcı bir sesle. "Harika gidiyorsun. Şimdi yan dön. Al bakalım. Sana yardım edeyim." Bu şekilde yatmak bebeğe daha fazla oksijen gitmesini sağlayacak ve yırtılmayı azaltabilecekti.

North'a Bianca'nın üst bacağına desteklemesini emretti. North'un tepkisine bakılırsa, ondan bir kobrayı tutmasını istiyor olabilirdi ama dediğini yaptı. "Bu iyi. Mükemmel." North yavrusunun ortaya çıkacağı yer dışında her yere baktı.

Kordon bebeğin boynuna dolanmıştı. Tess zorlanmadan kordonu bebeğin başının üzerinden geçirdi.

Bir sonraki kasılmayla birlikte küçük bir omuz ortaya çıktı. Onu nazikçe kaldırdı ve cesaretlendirici sözler mırıldanarak bekledi.

Diğer omuz ortaya çıktı ve bir sonraki kasılmayla birlikte bebek ellerinin arasına kayd.

Tess rahatlamak için uzun bir nefes aldı. "Bir kızınız oldu." Tess sıvıları boşaltmak için bebeğin başını aşağıda tuttu, sonra onu Bianca'nın çıplak göğsüne yerleştirdi. Bebek tamamen savunmasızdı. Bir deniz yaratığı aniden kıyıya vurdu.

"Bir kız," dedi Bianca zayıf bir sesle. "Bak, .Iana kız."

"Anlıyorum." Sesi boğuk çıkıyordu.

Nefes al, bebeğim. Tess küçük bedeni bir havluyla hafifçe ovdu. Minicik burnunun kenarlarını okşayarak orada sıkışıp kalmış sıvılardan kurtulmasını sağladı. *O kırılgan küçük ciğerlerin henüz çalışmak istemediğini biliyorum ama zorunda kalacaklar.*

Bianca'nın sesi sanki yan odadan geliyor gibiydi. "Ağlamıyor. Ağlaması gerekmiyor mu?"

"Ona zaman verin. Bu büyük bir ayarlama. Plasenta hala bağlı, bu yüzden oksijen alıyor."

Saniyeler geçip gitti. Ve sonra minik bebek sığ bir nefes aldı. . .
. Bir tane daha . . . Kuş gibi minik bir feryat. . .

Tess gülümsedi. "İşte böyle, tatlım."

Bianca bebeğin sırtını okşarken cıvıl cıvıl sesler çıkarıyordu. Tess plasentayı verdi. Kordonun zonklaması durdu, artık bir yaşam çizgisi değildi. Onu bağladı. Kesti.

Ve sonra her şey cehenneme döndü.

"Üşüyorum. Çok üşüyorum."

Tess başını kaldırdı. Bianca'nın teni mavi bir renk almaya başlamıştı. Tess'in kendi derisi karıncalanmaya başladı.

"Gömleğini çıkar," diye emretti Ian'a.

Adam aptal aptal ona baktı.

"Gömleğini çıkar!" diye bağırdı, bebeği kucağına alarak. "Onu tenine yasla. Onu sıcak tut!" Bebeği onun kollarına itti.

Bianca öğürdü ve sonra kustu.

Bacaklarının arasından kan
fişkırıyordu. Felç geçiriyordu.

"Sorun nedir?" North ağladı. "Ona neler oluyor? Neden boğuluyor?"

Tess neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ama ne olduğunu biliyordu.

Amniyotik sıvı embolisi.

Korkutucu bir netlikle, uzun zaman önce verdiği dersteki sözler sanki dün duymuş gibi aklından geçti.

Hamileliğin en nadir görülen komplikasyonlarından biri . . . Hücreler annenin kan dolaşımına girmeyi başarmış ve alerjik bir reaksiyonu tetiklemiştir. . . .

Amniyotik sıvı, fetal deri, hatta bir bebeğin tırnağının bir parçası . . . Bronş tüpleri daralır. . . . Hava yolları kapanır. . . .

Son kısmı tam olarak hatırlıyordu. *Genellikle annenin ölümüyle sonuçlanır.*

Bu o kadar nadir, o kadar feci bir durumdu ki, çoğu ebe buna tanık olmadan uzun kariyerlerinden emekli oldu. Ölüm oranı yüzde 80 olan bir durum.

Tess bir havlu kaptı ve akan kana bastırdı. Kaçınılmaz olanı durdurmak için yapabileceği bir şey -herhangi bir şey- bulmaya çalışırken zihni hızla çalışıyordu. Başı dönüyordu, midesi bulanıyordu.

"Onun nesi var?"

Tatlı, iğrenç kan kokusu burun deliklerini doldurdu. Konuşabilecek kadar kendini topladı. "Anafilaktik şok. Bebeğin hücrelerine karşı alerjik reaksiyon gösteriyor." *Ölümcül* bir alerjik reaksiyon. "Nadir görülür. rastgele." Sanki bu bir teselliymiş gibi.

Bianca acı içinde çığlık attı ve söylediği diğer her şeyi unutturdu. Tess vücudundan fışkıran kana basınç uygularken bile Bianca'nın tansiyonu düşüyordu. Yakında nefes alamayacaktı. Arteriyel kateterlere, solunum tüpüne ve vantilatöre ihtiyacı vardı. Ve modern tıbbın tüm müdahalelerine rağmen kadınlar hâlâ bu yüzden ölüyordu.

O cerrahi müdahale olmadan . . . Tess paniğine karşı savaştı.

"Anlamıyorum!" diye bağırdı. "Neden hiçbir şey yapmıyorsun?"

Çünkü yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Karın ölüyor ve ben onu kurtarmak için güçsüzdü.* Bunu yüksek sesle söyleyemezdi. Ona, Bianca'nın hayatının dakikalar içinde o kadar nadir, o kadar felaket bir durum tarafından söndürüldüğünü söyleyemezdi ki bu neredeyse anlaşılmazdı.

Çaresizdi. Trav ölürken olduğu kadar çaresizdi. Kalbi o kadar çok çarpıyordu ki boğazında hissetti. Tüm tecrübesi, yıllarca aldığı eğitim hiçbir işe yaramamıştı.

Bianca korkunç boğulma sesleri çıkarmaya başlamıştı. Boğazı daralıyordu. Tess imkânsız bir karar vermek zorundaydı. Evde ne kadar alet varsa kullanarak anestezi olmadan trakeotomi yapabilirdi. Hayal edilebilecek en acımasız, en barbarca trakeotomi. Acı dayanılmaz olacaktı. Peki ne amaçla? Bu onu kurtarmayacak, sadece ölümünü daha da acı verici hale getirecekti.

"Nefes alamıyor! Bir şeyler yapın!"

Ian North'a baktı. Bebek göğsünde unutulmuş bir şekilde yatarken onun korkusunu ve şaşkınlığını gördü. Bir an karısı bebeğinin başında

Yeni kızı ve bir sonraki an karısı ölüyordu. Tess başını salladı, yüksek sesle söyleyemediklerini sözsüz bir şekilde ona anlattı.

Ağız büküldü. Hırıltısı o kadar ilkeldi ki, neredeyse insani bile değildi. "Bunun olmasına izin veremezsin!"

Tess, iktidarsızlığından ve kendinden nefret ederek arkasını döndü. Bianca nefes nefese kalırken, Tess onun saçlarını okşadı, gözyaşlarıyla savaştı, sakinleştirmeye, rahatlatmaya çalıştı.

Bianca'nın gözleri çılgınca odanın içinde gezinerek bebeğini aradı - babasının göğsünde unuttuğu bebeğini. Acıdan tekrar haykırdı. Bakışları Tess'inkileri buldu. Zar zor odaklanmışlardı ama yine de konuşuyorlardı.

Bianca bilincini kaybederken Tess, "Söz veriyorum," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

Yirmi dakika sonra Bianca ölmüştü.

Dördüncü Bölüm

Bianca'nın hareketsiz, kanlı bedeni.

Kuzey. Mezar taşı gibi donmuş.

Bebek.

Tess kendini yatağın yanından kalkmaya zorladı. Bebeği ondan aldı. Bir çığlık yuttu. Bu çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı. Bu asla olmamalıydı.

Ama hayatında o kadar çok şey olmamalıydı ki, yine de olmuştu.

Hareket etti. Saniyeler sonra ön kapı çarptı. Kadın yalnızdı. Ölü bir kadın ve çaresiz bir bebekle yalnızdı.

Uyuşuk bir şekilde hareket ederek bebeğin gövdesini Saran Wrap'e ve ardından North'un kestiği battaniye parçasına sardı. Eşofmanını açtı ve minik bedeni tenine yasladı. Karanlık oturma odasındaki kanepede otururken sırtını Bianca'nın hareketsiz ve soğuk bir şekilde yattığı kapalı yatak odasının kapısına dayadı. Onun geveze, bencil arkadaşı. Bir zamanlar

kurtarmak için çaresizdi. Tess kariyerinde ilk kez bir anne kaybetmişti ve hiçbir şey bunu telafi edemezdi.

Saatler geçip gidiyordu. Çığlık atamadı. Ağlayamadı. Tess'in öfkesi bunun olmasına neden olmuştu. Plasenta zarını yakmış, Bianca'nın kanını pıhtılaşamayacak hale gelene kadar kaynatmıştı. Tess nefesini bir kuştan daha büyük olmayan zayıf bebeğe verdi. Anneyi kaybetmişti. Bu çocuğu kaybedemezdi.

Bebeğin nefesleri arasındaki saniyeleri saydı, minik miyavlamaları dinledi ve hâlâ hayatta olduğunu gösteren belli belirsiz çırpınışları izledi. Pembe ışık pencerelerden sızmaya başladı. Hayatının en uzun gecesiydi. Bebeğin gözlerini korumak için kapattı.

Bir helikopterin sesini duyduğunda tam sabah olmuştu. Bebeğin kayıp babası bir telefon görüşmesi yapmanın yolunu bulmuş olmalıydı. Ayağa kalkarken bacaklarına iğneler battı. Bebek ona yaslanmıştı, hâlâ kendi kendine nefes alıyordu. Hala hayattaydı.

Pencereden, helikopterin okul binası ile arkasındaki derenin arasındaki çimenlik alana inişini izledi. Daha önce sadece sessizliğin olduğu yerde şimdi bir kargaşa vardı. İki sağlık görevlisi kilitli olmayan ön kapıdan içeri daldı. "Ulusal Muhafızlar, hanımefendi."

Tess'in sesi kullanılmadığı için kısılmıştı. "Anne yatak odasında."

Sağlık görevlilerinden biri ortadan kayboldu. İkincisi, bir çocuktan daha fazlası değildi,

ona yaklaştı. Tess kanlı kıyafetleri içinde vahşi bir kadın gibi göründüğünü biliyordu ve bir daha asla yapamayacağı mesleğinin otoritesini toplamaya çalıştı. "Ben hemşireyim. Bebek yaklaşık bir aylık prematüre. Kendi kendine nefes alıyor ama bir hastaneye gitmesi gerekiyor.

Anne ..." Kelimeleri güçlkle söyleyebildi. "Bir amniyotik sıvı emboli." Otopsi yapılmadan kanıtlanamasa bile en basit cevap. Bilimsel cevap. Ama o daha iyi biliyordu. Kendi öfkesi Bunu yaptım.

Bianca'nın cansız bedenini sedyeye dışarı taşıdılar. Genç doktor yaklaştı. "Bebeği ben alırım."

"Hayır. İkimizi de götürmelisin."

Anne o değildi ve direniş bekliyordu ama adam başını salladı.

Helikopter yolculuğunda, portatif araçtaki bebekten başka bir şey görmedi.

Isolette ve karşısındaki örtülü ceset. Hastaneye vardıklarında Ian North ortalıkta görünmüyordu.

Tess'in korkunç görüntüsüne rağmen, Yenidoğan Kliniği'ndeki başhemşire Yoğun Bakım Ünitesi, bebeği monitöre bağlayıp serum takarken kalmasına izin verdi. Hemşire, "Zor bir başlangıç yaptı," dedi, "ama her şeyi doğru yaptınız ve kendi başına ayakta duruyor."

Her şey değil, diye düşündü Tess. Annesini kaybettim.

Bebek 4 kilo 3 gramdı, bir preemie için makul bir kiloydu ama kimlik bandı ayak bileğinin etrafındaki bir lastiğe benziyordu. Bebek YYBÜ izoleti içinde güvenli bir şekilde kozalandığında hemşire Tess'i gönderdi. "Temizlen," dedi nazikçe. "Onu izliyoruz."

Tess pis, bitkin ve yenilmişti. Ian North'un salondaki vinil sandalyelerden birine yığıldığını gördü, kollarını kalçalarına dayamıştı, başı öne eğikti. Yanındaki sandalyenin üzerinde terk edilmiş bir parka duruyordu. Kurumuş

Botlarını ve kot pantolonunu kaplayan çamur, Tempest'tan yürüyerek çıktığını gösteriyordu; yardım çağırabilmesinin nedeni de bu olmalıydı. Kendini ona yaklaştırmaya zorladı. "Özür dilerim." Sesi düzdü, duygudan yoksundu.

Hayal edilebilecek en yetersiz özür.

Ölü gözlerle ona baktı. Bianca'yı kurtaramayacağını açıklamadı. Bunun doğru olduğunu nereden biliyordu? Hiçbir açıklama karısını geri getirmeyecekti ve o da affedilmeyi hak etmiyordu.

"Doktorla bebek hakkında konuştunuz mu?" diye sordu.

Başını salladı.

"Onu gördün mü? . . onu

gördün mü?" "Hayır."

"Onu görmelisin."

Parkasını kaptı ve ayağa kalktı. "Tıbbi kararları sen veriyorsun. Evrakları ben imzaladım." Cebinden bir tomar banknot çıkarıp kadına uzattı ve asansöre doğru yürüdü. "Bunu da berbat etme."

* * *

Asansörün kapıları kapandı. Ian duvara yaslandı. Ne zaman böyle bir piç kurusuna dönüşmüştü? Babasının olduğu kadar kötü.

Bianca gitmişti. Onun güzel, kırılğan Bianca'sı. . . İlham kaynağı, yükü, mihenk taşı, cezası. . .

Gözlerini ovuşturdu. Göğsünü sıkan ipleri gevşetmeye çalıştı. Karanlıkta kilometrelerce yürümüş, ağaçların ve donmuş çalılıkların arasında ilerlemiş, cep telefonu sinyali ararken selin üzerinde zar zor durabilmişti. Yardım bulmalıydı. Bunun farklı bir şekilde sonlanmasını sağlamalıydı.

El fenerinin pili bitmişti ama ilerlemeye devam etmiş, bazen devrilmiş kütüklerden ve birbirine dolanmış köklerden kaçmayı başarmış, bazen de başaramamıştı. Sonunda sular altında kalan otoyoldan çıktığında otostop çekmeye çalıştı ama yolda fazla araba yoktu ve geçenler de pis bir gezgini almaya hevesli değildi.

Bir telefon görüşmesi yapana kadar şafak sökmüştü. Eyalet polisi çok geçmeden onu aldı ve hastaneye götürdü, burada personel onu küçük bir danışma odasına yerleştirdi. Sonunda bir sosyal hizmet görevlisi gelip kızının geldiğini ve onu görebileceğini söyledi. Kadını göndermişti.

Bir doktor geldi ve ona durumu açıkladı. "Henüz emin olamıyoruz ama tüm işaretler amniyotik sıvı embolisine işaret ediyor. Bu durum cerrahi müdahale olmadan ölümcüldür."

Olanlara bir isim koymak sonucu değiştirmede. Bianca gitmişti.

Asansör hareket etmemişti. Düğmeye basmayı unutmuştu.

Doktor onunla bebek hakkında konuşmuştu. Söylediklerinin çoğunu hatırlamıyordu. Umurunda da değildi. Ama Tess Hartsong'un umurundaydı ve kalbi olmadığı için her şeyi onun üzerine yıkmıştı -mutsuz Dans Eden Derviş- ve şimdi buradaydı.

Asansörün kapıları açıldı. Diğer taraftaki bir kadın ona şöyle bir baktı ve hızla geri çekildi. Gözleri kaşınıyordu. Boğazı sanki zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi hissediyordu.

Bianca ölmüştü ve bu onun hatasıydı.

* * *

North'un uzaklaşmadan önce ona uzattığı bir tomar para avucunu yakmıştı. Onun parasını istemiyordu. Kızını bırakıp gitmek, ona güvenmek Hiç tanımadığı birinin ölüm kalım kararları vermesi yanlıştı. Ama Tess kederi çok iyi tanıyordu ve neredeyse anlıyordu.

Hemşirelerden biri ona bir hijyen seti ve bir takım önlük buldu. Kanlı kıyafetlerine bir daha asla bakmadı ve onları çöpe attı. Sadece Trav'in sweatshirt'ü için tereddüt etti ama o da artık kan ve ölüm kokuyordu. Onu da kot pantolonuyla birlikte çöpe attı, sonra kendini bir odaya kilitledi ve kustu.

* * *

YYBÜ'deki koltuklardan birinde uyuyakaldı.

Bianca'nın işkence görmüş yüzü. "Yardım edin bana! Neden bana yardım etmiyorsun?"

Tess'in ayak bileklerinin etrafında kan birikti. Bir kan okyanusu onu derinliklerine çekiyordu. Kurşunlaşmış kollar. Kayıp bacaklar . . .

Gördüğü kâbustan sarsılarak uyandı. Göğüslerinin arasındaki deri terden nemlenmişti. Gözlerini kırıştırdı. Yönünü bulmaya çalıştı.

Akşam olmuştu. Bebek izolette yatıyor, at nalı şeklindeki battaniye yuvasına sarılmış, serum takılmış, minik burun deliklerinde pediatrik kanül ve göğsüne elektrotlar bağlanmıştı. Prematüre bebekler gibi görünüyordu.

bir kurbağa. Hemşire, "Ona yirmi dört saat verelim," dedi, "sonra onu tutabilirsiniz."

Tess onu tutmak istemedi. Onu daha fazla kirletmek istemedi. Zaten vardı. Ama hastane protokolünü biliyordu. Tüm bebeklerin anneleriyle ten tene temasa ihtiyacı vardı, en çok da prematürelerin. Ama Tess onun annesi değildi. Bu küçüğün annesi yoktu ve şu anda babası da yoktu. Tess'in teni, küçüğün güvenebileceği tek tendi.

Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'nden kaçtı. Koridor ıssızdı. Duvara yaslandı ve kendine nefes aldırdı. Kendini doğru şeyi yapmaya zorladı.

Danışma masasındaki gönüllüler onu sadece birkaç blok ötedeki bir B and B'ye yönlendirdi. Oradan, Ian North'un parasıyla birkaç kıyafet ve bazı tuvalet malzemeleri almak için en yakın mağazaya yürüdü.

Başucundaki alarmı tam bir saat sonrasına kurdu ama kâbusun geri dönmesinden korktuğu için bir türlü uyuyamadı. Sonunda kalktı, duş aldı ve hastaneye geri dönerek bir kez daha bebeğin yanındaki şezlonga yerleşti.

Sabaha doğru bir hemşire bebeği izoletten aldı ve Tess'ten bebeğin tenini hissedebilmesi için üst düğmelerini açmasını istedi. Tess, bebeğin Düzinelerce yeni annenin isteğinin aynısını istiyordu ama o bu bebeğin annesi değildi ve parmakları düğmelerinin üzerinde titriyordu.

Tess bebeği uygun pozisyona getirerek göğsüne yasladı ve nefes alabilmesi için başını çevirdi. Hemşire ısınmaları için ikisinin de üzerine bir battaniye örttü.

Bianca bebeğini tutuyor olmalıydı. Ya da North'u. Ama sadece Tess vardı. Bebek göğsüne yaslanmıştı. *Orada senin için bir şey yok, ufaklık. Orada bir şey yok.*

* * *

Sonraki birkaç gün bulanık bir şekilde geçti. Tess hemşirelerden North'un telefonla giriş yaptığını öğrendi, ancak Tess'le iletişime geçmedi. Phish'i aradı. Kasabanın dedikodusu iş başındaydı ve herkes bebeği ve Bianca'nın ölümünü biliyordu. Tess insanların ne düşündüğünü sormadı ama Phish kurnazlık yapacak biri değildi.

"Hey-İl, Tess. Herkes bundan bahsediyor. Kimse senin hemşire olduğunu bilmiyordu ve şimdi ortalıkta bir sürü hikaye dolaşıyor. İnsanlar diyor ki -"

"Tahmin edebiliyorum. Yol açık mı?"

"Evet. Gelip seni almamı ister misin?"
"Hayır. Ben Bir süre burada kalmam
gerekiyor."

* * *

Tess bebeği beslemeye başladı. Her gün onu daha uzun süre kucağında tuttu, küçük kuş sadece bir bebek beziyle Tess'in çıplak tenine yaslanmıştı, ikisi de sıcak bir battaniyeye sarılmıştı. Bebeğin yeni doğan şapkasının altında koyu renk saçları vardı. Tess bebeğin nefes alışlarını saydı ve çıkardığı küçük protestoları dinledi.

Tess'in bir avukat tutması gerekecekti. Tennessee'de ebelik yapmak için sertifikası yoktu ve Ian North neredeyse kesinlikle onu dava edecekti. Belki eyaletin yardımseverlik yasaları onu koruyabilirdi. Belki de korumazdı. Her iki durumda da yasal masraflar onu mahvedecekti, ama bunu umursamıyordu.

Bir gün diğerine geçti. Phish aradı. Savannah ve Michelle'i onun yerine bakmaya zorluyordu, ki bu onların ondan daha da nefret etmesine yol açacaktı. Gerektiğinde hemşirelerle konuşuyor, sadece duş almak ve kıyafet değiştirmek için uğradığı B and B'yi işleten çiftle gerekli birkaç kelime alışverişinde bulunuyordu. Bunun dışında bebeği kucağına aldı ve Bianca'yı düşündü.

Gelmelerinden bir hafta sonra, doktor bebeğin ertesi sabah taburcu edileceğini bildirdi. Tess sadece korku hissetti. North'u hâlâ görmemişti. Acaba gelecek miydi? Gelmezse bu çaresiz yavru kuşa ne olacaktı?

* * *

Viktorya döneminden kalma B ve B'deki tüm kareli örtüler, tavus kuşu tüyleri ve porselen aşk tanrısı onu boğuyordu. Ian büyük, açık alanları severdi: yüksek beton duvarlar, geniş tuvaler, boş ufuklar.

Bir mendil almak için elini cebine attı. Yeni atlattığı soğuk algınlığı onu pek rahatsız etmemişti. Soğuk algınlığının sınırları vardı. Diğer felaketlerin aksine er ya da geç geçerdi.

Son birkaç gününü Manhattan'da geçirmişti. Bianca'nın ailesi kalmamıştı ama iş tanıdıkları vardı. Onların bebekle ilgili sorularını savuşturmuş ve bir anma töreni ayarlamıştı.

Ön kapı açıldı.

Tess salona açılan kemerli geçidin içinde durdu. Kot pantolon ve büyük beyaz bir kazak giymişti, koyu renk saçları yüzünün etrafında serbest bir şekilde kıvrılıyordu.

Makyajsızdı. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Ama canlıydı. İşlevseldi. Gözlerinin altındaki gölgelere rağmen sağlam ve pratikti. Bianca'nın olmadığı her şey. Tess Hartsong gökyüzü yerine yeryüzünün bir yaratığıydı. İç çamaşırlarına kadar soyunmaya ve öfkeli ağıtını söylemeye hazırды. Onu kendisi için dans ettirmek, dile getiremediği tüm duygularını dans ettirmek istiyordu. Manganez moru boya rengindeki kara gözleri onu içine çekti. Onun içini görüyordu. Yargılıyordu. Neden yargılamasındı ki?

Bu tika basa dolu odada tek bir garip hareket, Viktorya dönemi dağınıklığından oluşan bir domino zincirini ortaya çıkarabilirdi. İşine devam etmeliydi. Buradan çıkmalıydı.

Gözlerine bakmak yerine alnına baktı. Onu affetmesi gerekiyordu. Adil olan buydu. "Hastanede söylediklerim hakkında ..." *Bunu da berbat etme.*

Ama onu temize çıkarırsa, avantajını kaybedecekti.

Gerçekten de suçluluğunu ona karşı kullanmaya mı çalışacaktı? Doktor, Tess'in Bianca'nın ölüm nedeni hakkında söylediklerini doğrulamıştı ama otopsi yapılması gerekiyordu. Bu da Bianca'nın mükemmel vücudunu kesmek demekti.

Ve sorumlusu Ian'dı. Tess değil. Ian'ın kendisiydi. Ama ondan bir şeye ihtiyacı vardı. Ve suçluluk duygusu güçlü bir araçtı.

Cam kapakları ve mineli vazoları, yaldızlı aynası ve mermer saatiyle şömineye baktı. Gözleri kötü bir şekilde yapılmış dalgalı su ve şekilsiz burunlardan oluşan bir deniz manzarası.

Bunu yapamazdı.

Boğazını temizledi. "Hastanede söylediklerim Haksızlıktı. Daha fazlasını yapamayacağını biliyorum."

"Öyle mi?"

Onun suçluluk duygusuyla başa çıkamazdı. Kendisi yeterince suçluydu. Bianca'nın kendisiyle Tempest'a gelmesi için yaptığı ricalara asla boyun eğmemeliydi. Onunla şehirde kalmalıydı ama Bianca çok kararlıydı.

Ağzında geveledi. "Bu bebek hakkında ..."

"Kızınız."

"Bazı komplikasyonlar var."

* * *

Komplikasyon mu? Tess kendini sakinleştirmeye çalıştı ama adam orada duruyordu. Sert ve mesafeli. Artık onun gibi bitkin değildi. Koyu renk pantolonu ve mavi gömleğiyle neredeyse saygın görünüyordu. Temiz traşlı. Saçları hâlâ uzundu ama kesilmişti.

Göğsünü tekmeleyen paniği geri püskürttü. "Evet, komplikasyonlar var. Prematüre bebekler kırılgandır ve özel bakıma ihtiyaç duyarlar."

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyorum." Yaklaştı. "Ona bakman için seni işe almak istiyorum."

"Beni işe almak mı?" Delirmiş olmalı.

"Her şeyi halledene kadar. Birkaç gün. En fazla bir hafta." "Bu imkânsız."

Ne uyuyor ne de yemek yiyordu. Yaşıyordu Adrenalinle doluydu ve ikisinden de uzaklaşması gerekiyordu. "Özellikle prematüre bebeklere bakmak için eğitilmiş dadılar var."

"Bir yabancı istemiyorum. Ne istersen öderim."

"Bu parayla ilgili değil." Hastanede bebekle birlikte kalmıştı. Kendini daha fazla duygusal tehlikeye atamazdı. Bu adam. Bu adam. Bu bebek. Onlar kendi başarısızlığının canlı hatırlatıcılarıydı. "Biraz alacağım hemşirelerden tavsiyeler alın ve birkaç telefon görüşmesi yapın."

"Başka kimseyi istemiyorum. Sen akıllısın. Yetkinsin. Ve saçmalamıyorsun."

"Olanlar ışığında güveninizi takdir ediyorum ama bunu yapmak istemiyorum."

Sabit gözlerle ona baktı ve en sert darbesini indirdi. "Sanırım unuttun."

"Unutulmuş mu?"

"Bianca'ya verdiğin söz. Ölmeden hemen önce."

* * *

Hastane, aşılarının güncel olduğundan emin oldu ve ona soğuk terler dökmesine neden olan bebek kalp masajı talimatları verdi.

Ona araba koltuklarından ve kanguru bakımı denen bir şeyden bahsettiler, Tess'in bu konuda her şeyi bildiğini umuyordu çünkü kesinlikle bilmeyecekti.

sağlamak. Kendisine verilen doğum belgesi çalışma kâğıdına odaklanmaya çalıştı. El yazısı zar zor okunuyordu.

Tess salonun diğer tarafına oturdu. Ona bakmadı. Konuşmadı. Yazmayı bıraktı. "Bebeğin adını istiyorlar."

Tess sandalyesinden kalktı ve ona doğru yürüdü. Panoyu aldı. Kalemını aldı. Bir şeyler yazdı, sonra her şeyi ona geri verdi.

Wren Bianca North.

Doğru değil ama yeterince iyi.

Hemşire onları almaya geldi ama Tess onu takip ederken o olduğu yerde kaldı. Dakikalar geçiyor. Oturduğu yerde kıpırdandı. Sert bir adamdı.

Duygusal değildi. Kimliğini işine verirdi. Sadece oraya. Böyle yaşardı.

Yaşamak istediği şekilde. Ve şimdi de bu.

Tess bebekle birlikte göründü. İkisine de bakmamaya çalıştı. Asansörde sessizdiler.

Sonunda kapılar açıldı. Lobiden geçerken insanlar onları yeni doğmuş kıymetli bebeklerini eve getiren sevgi dolu ebeveynler olarak görüp gülümsediler. Kaçmak istedi. Herkesten uzaklaşmak. Her şeyin, fırçaları ve sprey kutularıyla, posterleri, şablonları ve duvar resimleriyle dünyayı bloke edebildiği zamanlardaki gibi olmasını istiyordu. Yeni bir komisyon, bir Yeni bir galeri sergisi, çalışmalarını öven yeni bir eleştirmenler ordusu bir anlam ifade ediyordu.

Hâlâ kim olduğunu ve işinin ne anlama geldiğini bildiği zamanlar.

Tess'in arabasını hastane girişine çekecek kadar uzun süre yanından ayrıldı. Dün Tess'in anahtarlarını kulübesinden almış ve geri kalan işleri halletmesi için benzin istasyonunda çalışan bir çocuğu tutmuştu - araba koltuğu takmak ve arabasını Tempest'ten hastaneye götürmek gibi. Burada kendi arabası vardı. Tess bebeği yanında götürmek zorunda kalacaktı.

Başka bir şey düşünülemezdi.

Beşinci Bölüm

Tess, Tempest'a giden yol boyunca eli ayağına dolaştı. Hiçbir zaman gergin bir sürücü olmamıştı ama arka koltuğunda yeni doğmuş bir bebek de yoktu. Neyse ki yeni doğmuş bir bebek uyuyordu ama bu durum her an değişebilirdi.

Bianca'ya ölüm döşeginde verdiği sözden daha fazlası onu bunu yapmaya ikna etmişti.

Başka bir şey daha vardı. Daha yeni yeni anlamaya başladığı bencilce bir şey. Wren tüm ilgisine ihtiyaç duyduğu için, Tess Trav'i düşünmeden bir saat ya da daha fazla zaman geçirebiliyordu. Bu kırılgan bebek ona bir parça soluklanma fırsatı vermişti.

Bebegi görmek için dikiz aynasına baktı ama sonuç alamadı. Hiçbir şey. Bebek araba koltuklarının neden arkaya bakmasının en iyisi olduğunu anlıyordu ama Wren'in hâlâ nefes aldığından emin olmak için zaten iki kez yoldan çıkmıştı. Üçüncü kez kenara çekme isteğiyle savaştı.

TEMPEST KADINLAR BİRLİĞİ'nin yıpranmış tabelası gözünden kaçtı. Arabayı dikkatle engebeli dağ yolundan kulübeye doğru sürdü. Önce North yola çıkmıştı ve onunla burada buluşması gerekiyordu ama kirli beyaz Land Cruiser'ından hiçbir iz yoktu.

Bebek araba koltuğunun en köşesine yığılmıştı, lavanta rengi Bebek boyutundaki kafasındaki bere yamuktu. Tess onu dışarı çıkarırken uyandı. Mutlu görünmüyordu ve Tess ikisini de içeri soktuğunda ağlamaya başlamıştı, bu kadar küçük bir bedenden gelen doğal olmayan delici bir ses. "Shhh . . . Bana bir şans ver, olur mu?"

Kulübe soğuktu. Soğuk ve nemliydi. North'un küçük fırını yakması ve sipariş etmesini istediği şeyleri boşaltması gerekiyordu ama bunu yapmamıştı. Elinde sadece hastanenin istediği malzemelerin başlangıç seti vardı.

YYBÜ hemşirelerinden en sevdiğinin ona hediye ettiği el yapımı koyu yeşil bebek askısıyla birlikte göndermişti. Bunu yerine getirmediği için ona çok kızgındı. Bu arada Wren de ağlama krizine girmişti.

Tess ceketini çıkaracak, bluzunun düğmelerini açacak ve preemie askısının içine girecek kadar uzun süre onu bıraktı. Bebeği çıplak tenine, Wren'in yanağını göğsüne yasladı ve her ikisini de kanepenin arkasından aldığı şala sardı. Henüz başka bir biberonun vakti gelmemişti, bu yüzden hareket bebeği tekrar uyutana kadar kulübenin çevresinde yürüdü. Tüm bu süre boyunca North'un yokluğuna hayıflandı. Ancak Wren sustuktan sonra fırını incelemek için mutfağın arkasındaki dolaba gitti.

Çalışmıyordu ve vücudunda bir bebek varken yerde sürünerek araştırma yapamazdı. Kulübedeki ısı eksikliği onu endişelendiriyordu. Wren'i nasıl sıcak tutabilirdi? Kuzey neredeydi? Wren'e bakmanın iki yönlü bir yol olması gerekiyordu ama tüm trafik tek yönde akıyordu. Başından beri bebeği onun üzerine bırakıp gitmeyi planlamış olabilir miydi?

Wren uyandı ve telaşlanmaya başladı. Tess preemie biberonlarından birini çıkardı. Bir ons mama koyarken kendi göğüslerini düşündü. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Bununla idare etmek zorundasın."

Beslemek Wren için zor bir işti, birkaç kez çekiştirdikten sonra tekrar uykuya dalma eğilimindeydi. Tess ona ihtiyacı olan zamanı verdi, nazıkçe gazını çıkardı ve onu yüksekte tuttu. Sonunda bittiğinde ikisi de bitkin düşmüştü. Tess ayağa kalktı ve kanepeye yerleşerek şalı daha sıkı bir şekilde üzerlerine örttü.

Wren'in kalp atışlarını teninde hissetti. Minik, deniz kabuğu göz kapaklarındaki titremeyi gördü. Yumuşak, tatlı nefeslerini duydu. Belki North'un lastiği patlamıştı. Daha büyük ihtimalle Manhattan'a geri kaçmıştır. Uykuya daldı

Kan baldırlarını çekiştirdi, beline kadar yükseldi. Bianca çığlık attı.

Tess ona ulaşmak zorundaydı. Onu kurtarmalıydı. Ama kan hareket etmesine izin vermedi. Onun gücüne karşı mücadele etti. Bacakları gitmişti. Kolları da.

Bianca kırmızı havuza girdi.

Nefes nefese uyandı. Çirkin kâbustan kurtulmaya çalışarak gözlerini ovuşturdu ve dışarıda bir arabanın durduğunu duydu. Telefonuna baktı. İki saat geçmişti.

Ama kulübenin kapısından Kuzey yerine Phish girdi. Eski bir boho hippie kazağı giymiş ve beyaz bir pasta çantası taşıyordu, dağınık gri atkuyruğu sırtından aşağı sarkıyordu. "Hey, Tess." Spor ayakkabılarını kapının içindeki halıya sildi ve bebeği işaret etti. "Bu kesinlikle iş programını mahvediyor. Michelle kız kardeşini işe almam için başımın etini yiyor."

"Ian North'a bebeğe bir hafta kadar daha bakabileceğimi söyledim. Bence onu işe alsanız iyi olur."

"Hayatta olmaz. Onunla hiç tanışmadın." Elindeki poğaç torbasını bıraktı ve bebeğe bakmak için yanına geldi. "Dostum, o çok küçük."

Sesi eleştirel geliyordu ve Tess buna sinirlendi. "Göründüğünden çok daha güçlü."

"Sözüne güveniyorum."

"Öyle."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol, tamam mı?"

"Kahveye ihtiyacım var." Wren'i uyandırmamak için bacaklarını kanepenin kenarından sarkıttı. "Bunlar çörek mi?"

"En sevdiğin."

"Sen bir azizsin. Ian North'u şehirde gördün mü?"

"Hayır." Kahve yapmak için mutfığa yöneldi.

"Piç kurusu." Bacaklarındaki bükülmeleri hafifletti. "Ocağı kontrol eder misin? Hiç ısı yok."

Omuz silkti ve bakmaya gitti. Birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı. "Çalışmıyor."

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim."

Onun alaycılığına karşı başışıklığı vardı. "Belki de propanın bitmiştir." "Az önce bir teslimatım vardı."

Dışarıdaki çakılda tekerlekler gıcırdadı. Kundaktaki bebeği kucaklayarak pencereye gitti ve hırpalanmış Land Cruiser'ın yanaştığını gördü. North kapı aralığından eğilirken bebeği cereyana maruz bırakmamak için geri çekildi. Bağırarak Wren'i korkuturdu, bu yüzden sert bir fısıltıyla yetinmek zorunda kaldı. "Nerelerdeydin?"

"Yapmam gereken bazı şeyler vardı." Alanı bedeniyle doldurdu; tavanı çok alçak, duvarları çok yakın yaptı.

"Evet, ben de öyle. Saatler önce burada olman gerekiyordu." Askıyı açmak için şalın altına uzandı. "Ben fırına bakarken onu tut."

Geri adım attı. "Ben çoktan baktım. Bu yüzden geç kaldım. Yeni bir taneye ihtiyacın var."

"Kahve ister misin?" Phish mutfaktan seslendi.

Kuzey pasta poşetine baktı. "Hayır, teşekkürler."

Tess ellerini askının kayışlarından çekti ve sesini tıslamaya kadar alçalttı. "Yeni bir fırına ihtiyacım var da ne demek?"

"Elindeki senden daha yaşlı. Anlaşılan mesajımı almamışsın."

"Ne mesajı?"

"Cep telefonunuza bıraktığım mesajda, fırınınızı değiştirecek birini aradığımı söylemiştim."

Wren'i uyandırmamak için telefonunun sesini kapattığını unutmuştu ama Wren'in genel tavrına bakılırsa, onları bırakıp kaçmadığını nereden bilebilirdi ki?

"Senin için yeni bir tane sipariş ettim," dedi. "Kötü haber şu ki, ihtiyacınız olan modeli bulmak zor ve zaman alacak."

"Ne kadar sürecek?"

"Birkaç hafta."

"*Haftalar mı?* Yeni doğmuş bir bebeği ısı olmadan burada tutamam!" "Doğru. Okul binasında kalman gerekecek."

Aynı anda iki düşünceyle boğuşuyordu. Yeni bir fırın masrafı ve okul binasında kalma fikri. İlkiyle bir şekilde başa çıkacaktı ama okul binasına gelince... Oradaki anılarla değil. "Orası gideceğim son yer."

"İyi bir alternatif yok. Almanız gereken her şeyi oraya taşıyacağım ve sonra şehre gidiyorum. Burası sana kalacak."

"Şehir mi? Sen aklını mı kaçırdın? Gerçekten Manhattan'a kaçmana ve beni çocuğunla yalnız bırakmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Hâlâ kahve fincanının yanında duran Phish, aralarındaki konuşmayı ilgiyle izledi. Phish'in ne yapacağı belli olmazdı. Aralarındaki tartışmayı kendine saklayabilir ya da Kırık Baca'ya gelen her müşteriye anlatabilirdi.

"Bu işe yaramayacak," dedi.

"Öyle olmalı." North kahve dükkânı sahibinin yeterince dinlediğine karar vermiş gibiydi çünkü konuyu kapattı ve çörek torbasını aldı. "Bunlardan bir tane alabilir miyim?"

"Bana sorma," dedi Phish.

"Onlar benim," diye karşılık verdi.

"Arabada daha fazlası var." Phish North'a döndü. "Tanesi bir dolar. Onları bedava almasının tek nedeni bir çalışan olması."

Kuzey ona baktı. "Benden pek hoşlanmıyor, değil mi?"

Dişlerini sıktı. "Kimse bilmiyor. Senin kibirli olduğunu düşünüyorlar." Başını salladı. "Yeterince adil."

Phish aniden utanmış görünüyordu. "Kaybınızı unutmuşum. Onunla hiç tanışmadım ama iyi bir insan olduğuna eminim." Aceleyle ön kapıya doğru yürüdü. "Arabada daha fazlası var. Evdeler."

Bir poşet dolusu günlük çörek aldıktan kısa bir süre sonra Phish yola çıktı. Bu küçük erteleme Tess'e zihinsel evini düzene sokma şansı vermişti ve Phish kapıdan çıkar çıkmaz North'un üzerine yürüdü. "Kızını bırakıp kaçamazsın. O senin sorumluluğunda. Onu terk etmeyi bile düşünüyorsun ve-"

"Onu terk etmiyorum. Neye ihtiyacın varsa alacaksın."

"Önemli olan *benim* neye ihtiyacım olduğu değil. Onun neye ihtiyacı olduğu."

Taş kesilmiş yüz ifadesi ona her şeyi anlatıyordu.

Bebeği askıdan çıkardı. "Boş ver. Ben bıraktım." Sonunda onu kızdırmıştı. "Bunu yapamazsın."

Boştaki eliyle bir bebek battaniyesine uzandı. "Alın onu. Ben bunun bir parçası olmayacağım."

Geri adım attı. "Pekâlâ! Sen kazandın. Ne istiyorsun?"

Onun bu küçük insan zerresine babalık yapmasını istiyordu ama bu biraz zaman alacaktı. "Onu bırakma."

"Okul binasında kalmamı mı istiyorsun?"

İsteddiği son şeydi. Bebeği sardı. "Eğer o oradaysa, sen de oradasın."

Ve Tess'in de olması gereken yerde. Tess o kadar takılmıştı ki Baba ve kızı bir arada tutmanın önemini, onunla aynı mekânı paylaşmanın ıstırabını düşünmemişti ama başka bir alternatif de göremiyordu. "Onu terk etmeyi aklından bile geçirirsen, tek başına kalırsın. Yeterince açık mıyım?"

Dudakları zar zor kıpırdadı. "Açıktan da öte."

Wren yeniden kıpırdanmaya başlamıştı. "Kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor ve bunu sonsuza kadar erteleyemezsin. Er ya da geç onu kucağına alman gerekecek."

"Daha sonra. Soğuk algınlığım var, unutma."

"Bunu aşmış görünüyorsun." Daha fazlasını söylemeden önce kendini durdurdu. Onunla bir arada yaşamak zorundaysa, bir tür barışa aracılık etmesi gerekiyordu. Kadın

Kederin kaç kılığa girebileceğini biliyordu ve Tempest'a geldiğinde yapmayacağına yemin ettiği şeyi yapmak zorundaydı. Sesini sabit tuttu. Gözleri kurudu. "Yası sandığınızdan daha iyi anlıyorum. Ben de kocamı kaybettim. Gençti ve ölmemesi gerekiyordu." Sesi güçlüydü, sanki uzun zaman önce olmuş ve iyileşmiş gibiydi. Gerçeklerden çok uzaktı.

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Acımak yok. Doğrudan bir ifade.

"Bunu sana sadece anlayışsız olduğumu düşünmemen için söylüyorum, ama bir kızın var ve onun bir babaya ihtiyacı var. Şu anda bu bir eş kaybetmek için pek teselli gibi görünmeyebilir ama belki çok geçmeden teselli olur." Kızım

Bu sözler kulağa boş geliyordu ama aynı zamanda doğru da olabilirdi. Trav'le bir çocukları olsaydı ... Ama Trav hazır değildi.

Kuzey bitmemiş çöreğini kese kağıdının üzerine koydu. "Hâlâ anlamadın, değil mi?"

"Neyi anladın?"

Elinin arkasındaki yara izini ovuşturdu. "Bianca benim karım değildi."

Wren küçük bir protesto miyavlaması çıkardı. Tess ona bakakaldı. "Ama-
" Bianca ondan defalarca "kocası" olarak söz etmişti ve Bianca geleneklerin kölesi olmadığından, Tess onun evlenmeden hamilelikten utandığını düşünemiyordu. "Neden senin onun kocası olduğunu söylesin ki?
Kocan mı?"

Arabasının anahtarlarını aldı. "Evde yapmam gereken bazı şeyler var. Senin için geri geleceğim."

"Bekle! Böyle çıkıp gidemezsin-"

Ama gidebiliyormuş gibi
görünüyordu.

* * *

Ian ceketini silkti ve okuldaki kanepenin üzerine fırlattı. Gömleği terden göğsüne yapışmıştı. Burada yapacak işleri olduğu konusunda yalan söylemişti. Yalan söylemişti çünkü Tess bir açıklama isteyecekti ve söz konusu Bianca ve kendisi olduğunda, açıklamalar karmaşıktı.

Açık odanın etrafına baktı. Runaway Dağı'nın tepesindeki bu ev mükemmel bir inziva yeri olmalıydı. Kapısına dayanan dalkavuk galeri sahipleri ya da özentili havariler yoktu. Manhattan'da sanat dünyasındaki herkes ondan bir şeyler istiyordu: onayını, akıl hocalığını, parasını. Buradan kaçabileceğini düşünmüştü. Bir sanatçı olarak kim olduğunu

Asi bir çocuk yerine otuz altı yaşında bir sanatçı. Mantıklı yeni bir yön bulacaktı. Ama sonra Bianca'nın kendisiyle gelmesi için yaptığı yalvarışlara boyun eğmişti. Şimdi o ölmüştü ve Tess Hartsong'a o bebek kadar sıkı sarılan rahatsızlık da dahil olmak üzere artçı şoklarla başa çıkmak zorundaydı.

Odanın arka tarafına ve Bianca'nın öldüğü yeri kapatan kapalı kapıya doğru baktı. Tess'e evlendiklerini söylemek ona kalmıştı.

Bianca gitmiş olmasına rağmen, birçok kez çaldığı gibi telefonun çalmasını beklemeye devam etti.

"Ian! Yeni bir iş ayarladım. Bu harika yeni erkek giyim tasarımcısı için bir pop-up mağaza. İnanılmaz biri! Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum."

"Hafta sonu için Jake ile Aruba'ya uçuyorum. İnanılmaz biri. Göreceksin. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim."

"Ethan yanına taşınmamı istiyor. Oh, Tanrım. O çok şaşırtıcı. I aktör olması umurumda değil. O farklı biri."

"Ian, boktan bir gün geçirdim. Gelebilir miyim?" "Ian, hayat berbat. Şarap getiriyorum."

"Ian, neden insanlar böyle boktan olmak zorunda? Gelip beni alır mısın?"

Şimdi temizlemesi için bir pislik daha yapmıştı. Ve o bunu yapacaktı. Her zaman yaptığı gibi.

* * *

Okul binası sıcaktı ama Bianca onu karşılamak için kapıya koşturmadığı için Tess'e boş geldi. Ian açık merdivene doğru yöneldi.

Bir elinde bavulu, diğer elinde de bebek için sipariş etmesini istediği şeyler vardı. "Siz ikiniz benim üst kattaki yatak odama çıkabilirsiniz." Sesi bir kış buz fırtınası kadar düşmancaydı.

Okul binasında sadece iki yatak odası vardı, bu da ona buradaki odanın kalacağı anlamına geliyordu. Odada . . .

Bianca'nın ölümünün gölgesi her yerde asılı duruyordu. Tess içgüdüsel olarak Wren'i daha da yaklaştırdı. Birkaç günlüğüne de olsa onunla aynı evde yaşamak imkânsızdı ama yine de şimdiye kadar hiç görmediği bu çocukla başka nasıl bağ kurabilirdi ki?

Reddedildi mi?

"Beni pek göremeyeceksin," dedi merdivenlerden yukarı kaybolurken. "Stüdyomda olacağım."

Tess ışık dolu odaya baktı. Sanki Bianca buraya hiç gelmemiş gibiydi. Kapının önüne bırakılmış parmak arası terlikler yoktu. Etrafa saçılmış moda dergileri, yarısı boş su şişeleri ya da atılmış granola bar paketleri yoktu. Bakışları kapalı yatak odası kapısına takıldı.

Er ya da geç oraya girmek zorunda kalacaktı. Eğer bu işi halledemezse şimdi başka bir şey düşünemezdi. Wren askıda uyuklarken, Tess odaya yaklaştı. Uzun, titrek bir nefes aldı, sonra kapının tokmağını çevirdi.

Yatak gitmişti. Perdeler pencerelerden sökülmüştü. Halı yok olmuş, ahşap zemin çıplak kalmıştı. Ve geri kalanı... Sanki bir zamanlar açık gri olan duvarların her yerine duygularını resmetmişti.

Girdaplı şekiller yüzeyleri isli beyaz ve çamurlu gri, dumanlı boz kahverengi ve ağartılmış kemikten oluşan bir paletle kaplıyordu. Kıvrımlar ve sarmallar, ilmekler ve kemerler boyamıştı. Bazı şekiller tavana doğru kıvrılıyordu. Diğerleri sprgelikleri kaplıyor ve yere dökülüyordu. Çok iyi bildiği tüm tuzak ve düğümlerle birlikte sessiz bir keder manzarası.

"Her şey burada." Kelimeleri kendi kendine, Wren'e fısıldadı- "Her duygu . . ." Boğazı düğümlendi. "Her ... duygu."

Arkasından sesi kısık bir şekilde konuştu. "ık dışarı."

Kendini toparlayarak arkasını döndü.

* * *

Alt kattaki odadaki kaosun aksine, ana yatak odası erkeksi kömür rengi duvarları ve kontrast oluşturan tebeşir beyazı süslemeleriyle sakin ve düzenliydi. Sade mobilyalar arasında cesur çizgili gri-beyaz bir halı, sağlam başlıklı büyük bir yatak, bir şifonyer ve bir dizi komodin vardı. Kavisli bir krom okuma lambası, rahat bir sandalyenin ve uyumlu bir sedirin üzerinde dönüyordu.

North'a kanguru bakımını, prematüre bebekler için ten tene temasın önemini anlatmıştı. Ona bunun bebeğin vücut ısısını nasıl düzenlediğini, solunumu nasıl dengelediğini, bebek ölümlerini nasıl azalttığını vs. vs. anlatmıştı ama North'un onu dinlediğinden emin değildi. Bahsetmediği şey ise bunun ne kadar yorucu olabileceğiydi.

Neyse ki Wren, Tess onu North'un st kata taşıdığı portatif bebek yatağına -kk, sarı bir yuva- yatırdığında ağlamadı. Ona bakacaktı

Sırtındaki kıvrımları çözecek kadar uzun bir süre orada kaldı ve şifonyerin üstüne bir soyunma alanı kurdu.

North'un Wren'in eşyaları için bir çekmece ayırdığını umarak çekmeceleri açtı. Onun yerine oduncu çorapları, siyah ve lacivert renkli düz renk boxer'lar buldu; her şey sade ve erkeksiydi, sanatındaki cüretkârlıktan eser yoktu. Sade tişörtler, kot pantolonlar, birkaç kullanışlı kazak. Sadece odun yosunu ve sedir ağacının hafif kokusu daha egzotik bir şeye işaret ediyordu.

Wren için her şeyi Manhattan'daki lüks bir butikten sipariş etmişti. Lüks tulumlar, pahalı kundaklar, pastel bebek şapkaları ve Tess'in şimdiye kadar sahip olduklarından daha pahalı çoraplar.

Wren'in eşyalarını şifonyerin üstüne bıraktı, bebeğin hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etti ve odanın iki ön penceresine doğru yürüdü. Keder tanıdıktı. Öfke de öyle. İkisi de onu yeniden şekillendirmişti. Şimdi bu yabancı manzaraya bakarken, ikisinin de ağırlığı olmadan kim olabileceğini merak ediyordu.

Bugün o kadar çok şey olmuştu ki Trav'i neredeyse hiç düşünmemişti.

Buna rağmen

Wren'e bakmanın zorluğuna, Bianca'nın ölümünden duyduğu suçluluk ve kedere rağmen, tuhaf bir esneklik duygusu yaşamaya başlamıştı. Yeniliği dengesini kaybettiğini hissetti.

Bir çift ahşap bahçe sandalyesi ve demir bir bank aşağıdaki küçük bahçenin yanında oturuyordu. Mart ortasıydı ve ağaçlar hâlâ çıplaktı ama Tennessee baharı her an gelmeye başlayabilirdi. Bahçe yeniden canlanacak mıydı, yoksa oraya yeni bir şey mi ekilmesi gerekiyordu? Onun içine mi?

Bir Appalachian günbatımından gelen altın ışık demetleri ağaçları şeftali ve mor bir gökyüzüne. Güzelliğini seyre daldı. "Şuna bakar mısın, Wren?" diye fısıldadı. "Sadece şuna bakar mısın?"

North, "Dikkatini verdiğinden şüpheliyim," dedi.

Kapı aralığını işgal etti, görünüşü ani ve tedirgin ediciydi. Dünyaya baktığında ne görüyordu? Ona mı bakıyordu?

"Onun senin keseli kesende olması gerektiğini sanıyordum," dedi, sesi sertti.

Demek sonunda onu dinlemişti. "Sıkıldı." Aldığı yanıt ona eskiden komik olduğunu hatırlattı. Bütün arkadaşları öyle olduğunu düşünüyordu. Trav'i o kadar çok güldürebiliyordu ki burnundan soluyordu.

Kuzey gülmedi. Şifonyerinin üstündeki alt değiştirme pedine ve bebek malzemelerine baktı. "Eşyalarımı buradan alacağım."

Alt kattaki yatak odasında hiç mobilya olmadığından, her şeyi nereye koyduğunu merak etti. Stüdyosu ikinci katın arka kısmının çoğunu kaplıyordu.

Belki oraya taşınırdı. Onun şifonyere doğru geçişini izledi. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz altı. Neden bilmek istiyorsun?"

Adam ondan bir yaş büyüktü. "Birkaç yıl önce siyah-beyaz grafiklerinizden birini görmüştüm, bir otoportre. Hala hatırlıyorum. Kendini hiç övmemiştin."

"Gerek yok." Ortadaki çekmeceyi açtı. Tek renkli külotların olduğu çekmeceyi.

"Neden kendinizi bu şekilde tasvir ettiniz?" diye sordu. "Etten çok iskelet."

"Neden bir şey yapayım ki?" Alt değiştirme minderinin üzerine yığıldığı kıyafetleri aldı ve onu yalnız bıraktı.

* * *

Ian eşyalarını stüdyosundaki uzun, mor kanepeye bıraktı. Oda, inşa ettiği açık raflardan gelen taze kereste kokuyordu. Bianca'nın arkadaşları, büyük tavan pencereleri ve çıplak tuğlalarıyla bu mekânı ikinci bir stüdyo, dekorasyon işleri için ilhama ihtiyaç duyduklarında gelebilecekleri bir yer olarak tasarlamışlardı. Ama bu izolasyon, arkadaşlarına daha romantik gelmişti.

Gerçekte olduğundan çok hayallerdeydi, oysa buradaki yalnızlık tek arzuladığı şeydi.

İlave aydınlatma, raflar ve büyük mor kadife bir kanepa eklemişti. Duvar boyutunda şablonlar oluşturmaktan gökdelenlere yansıttığı dev ışık gösterilerini tasarlamaya kadar uzanan dijital sanat projeleri için kullandığı bilgisayar iş istasyonunu kurmuştu. Ama eskiden grafik manipülasyonu cazibesini kaybetmişti. Başka bir şey yapması gerekiyordu. Bir şey

-

Tüm bu kaosun içinde bunu nasıl anlayacaktı ki? Manhattan'a dönmüş de olabilirdi.

Bianca'nın alt kattaki yatak odasını düşündü. Dul Hartsong ona hayalperest biri gibi gelmemişti ama yine de anlayış göstermişti. Bundan hoşlandığından emin değildi. Hayır, emindi.

O yapmadı.

* * *

Sabah çok erken gelmişti. Tess, Wren'i kolunun arasına almış, tökezleyerek aşağı indi. Wren'e biberonunu vermeyi bitirdiğinde Ian arka yatak odasından çıktı. Dağınık pazen gömleği ve kot pantolonuyla sanki bu dağlara aitmiş gibi görünüyordu - etraflarındaki manzara kadar büyük ve engebeli.

"Kahve," diye mırıldandı, o daha bir şey söyleyemeden. "Ve benimle konuşma. Dün gece üç kez onunla yattım. Ondan nefret ediyorum."

"Bu neden onun başının üstünü öptüğünü açıklıyor." "Stockholm sendromu. Beni esir alan kişinin büyüüne kapıldım. Bu bir hayatta kalma stratejisi."

Homurdanması onun eğlence versiyonu olabilirdi ama kız bundan şüpheliydi. "Otur," dedi adam. "Ben kahve yapacağım."

Daha önce hiç bu kadar isteksiz bir teklif duymamıştı. "Ben de senden nefret ediyorum. Bütün gece uyudun, saat daha yedi bile değil ve sen çoktan dışarıda."

"Birilerinin ülkeyi demokrasi için güvende tutması gerekiyor."

Şaka mı yapmıştı? Adam mutfağa gitmişti ve kadın bunu anlayamadı.

Uzun yemek masası açık oturma alanının kuzey tarafında yer alıyordu. Ağır, kaba yontulmuş tablası kıymıklara karşı korunmak için kalın bir şekilde verniklenmişti. Duvarlardaki beyaz döşeme tahtası ile tüm koyu renkli ahşap arasındaki kontrast -masa; parlak, geniş tahtalı zeminler; pencerelerin altına yerleştirilmiş kitaplıklar- burayı rahat bir kış mekânı haline getiriyordu ama aynı zamanda en sıcak yaz günlerinde serin bir sığınak olacaktı.

Mutfaktan iki kahve fincanı getirdi, onunkini masaya bıraktı ve masanın en ucuna, yaklaşık bir metre uzağa oturdu. Eğer berbat uykusundan dolayı bu kadar huysuz olmasaydı, bu komik olabilirdi. "Doğru ya," diye mırıldandı. "Hâlâ kızların bitli olduğuna inanıyorsun. Altıncı sınıfa geçtiğinde bizi o kadar da umursamayacaksın."

Ağzı kıpırdadı. "Konuşmayacağına söz verersen yaklaşırım." Fincanını masanın ortasına doğru kaydırды.

"Bana iyilik yapma." Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Flanel gömleklerinizden birini ödünç almam gerekiyor. Benimkiler hem Wren'e hem de bana yetecek kadar büyük değil." Trav'in sweatshirt'ü ikisini de saracak kadar büyük olabilirdi - Bianca'nın kanıyla ıslanmış ve hastanenin çöp kutusuna öylece atılmış bir sweatshirt. Kendini toparladı. "Ve bilgin olsun, en azından gece nöbetlerinden birini devralmaya başlaman gerekecek. vardiyalar."

"Ne yapacağımı bilemem."

"Sana göstereceğim."

"Gerek yok."

"Çok gerekli. Ona dokunabilirsin, biliyorsun. Bunların hiçbirisi onun hatası değil." "Öyle olduğunu söylemedim." Fincanını mutfığa geri götürdü.

Onun yolundan giderek arkasından yaklaştı. "Yakala!"

Adam arkasını döndü, elleri içgüdüsel olarak uzandı. Sıkıca sarılmış bebeği nazikçe onun kollarına bıraktı.

"Ne-"

Geri çekildi. "Dişlerimi fırçalamam, duş almam ve kucağımnda bir bebek olmadan tuvaleti kullanmam gerekiyor. Başa çıkmak zorundasın."

"Ama-"

"Bununla başa çık."

O uzaklaşırken, Wren ağlamaya başladı. Tess tereddüt etti ve sonra devam etmek için kendini zorladı. Wren daha yeni yemek yemişti. Tess'in onun için yapabileceği ve North'un yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

"Seni ben tuttum!" diye seslendi arkasından.

"Bunu hükümetin düzenlediği bir dinlenme molası olarak düşünün."

Altıncı Bölüm

Yarım saat sonra, duş almış ve şampuanlanmış olarak Tess aşağıya döndü. Ian neredeyse hiç hareket etmemişti. Mutfak penceresinin yanında, onu bıraktığı yerden sadece birkaç adım ötede duruyordu. Wren ağlıyordu ve onu yürütmek yerine, sanki patlamak üzere olan bir el bombasıymış gibi tuttu. Onları yalnız bırakmanın kalbinin etrafındaki buzları kıracağına dair tüm umutları yok olmuştu.

"Bunu yapmayacağım," dedi sert bir şekilde.

"Anlıyorum." Kendine bir fincan kahve daha doldurmak için tezgâha gitti. Wren onun kocaman ellerinde bir fare gibi görünüyordu. Wren kendini tam bir çılgınlığa kaptırırken kaşları çatıldı ve fırtınaya dönüştü. Bebeği ona doğru itti. "İşe gitmem gerekiyor."

Bebeği kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve battaniyeyi yeniden ayarlamaya başladı, ancak durdu, eli yumuşak kumaşın üzerinde hareketsiz kaldı, çünkü her şeyi en başından beri yanlış yapmış olma olasılığı aklına geldi. Onun peşinden gitti. "Wren senin değil, değil mi?"

Mutfaktan çıkarken durakladı. "Bunu sana söyleten ne?"

"Eğer o senin bebeğin olsaydı, onu bu şekilde görmezden geleceğini sanmıyorum." Onu yaşam alanına kadar takip etti. "Yine de, genel olarak nahoş mizacını düşünürsek, yanılıyor olabilirim."

"Evet, olabilirsin." Ön kapıya yöneldi ve ceketini aldı. "Onu neredeyse hiç görmezden gelmedim. Buradasın, değil mi?" Kapı arkasından kapandı.

Wren'in mutsuz yüzüne baktı; kırışmış bir alın, basık bir burun, ulurken patates cipsi gibi kıvrılmış minik bir dil. Tess'in sezgileri Değil mi? Ama eğer Ian Wren'in babası değilse, neden doğum belgesinde bu şekilde listelenmesine izin vermişti? Ve eğer babasıysa . . . ?

Cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Wren'in kırılğan omurgasını kucaklayarak tereddüt etti ve sonra Bianca'nın yatak odasına doğru ilerledi. Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Oda bir hüznün rahmiydi. Bu kadar duygu yüklü resimler yapan bir adamın kendi çocuğunu bu kadar soğuk bir şekilde reddedebileceğine inanamıyordu. Tabii yanlış düşünüyorsa o başka. Belki de tüm bu duygular ona neden yaklaşmak istemediğini açıklıyordu.

Wren sessizleşmeye başlamıştı. Tess onun küçük kurbağa suratına baktı. "Ben senin annen değilim, tatlım." Ama şu anda, bu yetim bebek Tess'in dokunuşunu en iyi bilen kişiydi. Tess onu daha da yaklaştırdı. Yıllarca profesyonel olarak uzak durma pratiği yapmıştı ve kendisinin olmayan bu çocuğa bağlanamayacak kadar açık gözlüydü. Ama o kimdi?

"Elimden geleni yapıyorum Bianca," diye fısıldadı boş odaya. "Söz veriyorum. Elimden geleni yapıyorum."

* * *

Ian'ın bu evden, ondan uzaklaşması gerekiyordu. Dul Hartsong çok şey görmüştü. Dağa çıkan patıkaya doğru yürüdü. Şehirde büyümüş birine göre, en çok açık havada evinde gibiydi. Appalachian Trail'in bir bölümünü yürümüş, bir kış kar fırtınasında Whitney Dağı'na tırmanmış ve John Muir'de yürüyüş yapmıştı. Avrupa'da da sırt çantasında iç çamaşırı ve o sırada eline geçirebildiği ilaçlardan başka bir şey olmadan yürüyüş yapmıştı.

Mart ayında esen sert bir rüzgâr ona keşke daha kalın bir ceket alsaydım dedirtti ama geri dönmeye hazır değildi. Eski yangın kulesi doğuda yükseliyordu.

Birkaç kez tırmanmıştı ama bugün ayaklarının yere sağlam basması gerekiyordu.

Beyaz kuyruklu bir geyik önündeki patikadan hızla geçti. Dereye doğru onu takip etmek için patikadan saptı. Yaklaştıkça farklı bir ses duydu akan suyun olağan gürültüsünden farklı bir ses. Eski bir kaçak içki imalathanesinden geriye kalanlardan gelen feryat gibi bir şey.

Adımlarını hızlandırdı. Maden ocağını ilk yürüyüşlerinden birinde keşfetmiş, terk edilmiş bir fırının yerini işaret eden dere taşlarının U şeklindeki dizilişinden ne olduğunu anlamıştı. Aşınmış elli beş galonluk bir varil, dibi eksik eski bir galvanizli kova ve kirden bulanıklaşmış birkaç kırık kavanozla birlikte yan yatıyordu. Ama bu

Dikkatini çeken eski kazanın kalıntıları, uzun zaman önce intikamcılarının bıraktığı balta izleriyle kazınmış paslı sac levhalar oldu. Şimdi altında bir çocuk sıkışıp kalmıştı.

"Acıyor!"

Çocuğun bacağı bozulan kazanın en ağır bölümünün altında kalmıştı. Ian aceleyle yanına gitti. "Kıpırdama Eli."

Çocuk ona baktı, gözyaşları, kir ve sümük yüzüne bulaşmıştı. Kova büyüklüğünde kahverengi gözleri ve kaşlarını örten düz perçemli kalın, siyah saçları vardı. "Üzerime düştü."

"Anlıyorum." Ian Eli ile daha önce de karşılaşmıştı. Modern tabirle Eli, şehirli sekiz yaşındaki çocukların hayal bile edemeyeceği bir gözetim eksikliğiyle ormanda serbestçe dolaşan bir çocuktur.

Eli ona sekiz *buçuk demişti*.

Sürekli kirli yüzüne ve evde kesilmiş saçlarına rağmen çocuk iyi bakılmış gibi görünüyordu, sağlam bir vücudu vardı ve bir çocuktan daha fazla çürüğü yoktu.

ortalama bir çocuk. "Burası etrafı kurcalaman için uygun bir yer değil."

Sivri metal parça görüldüğünden daha ağırdı ve öldürücü keskinlikte kenarları vardı; Ian onu kaldırmaya özen gösterdi. Kenara çektiğinde, uzun yarık

Eli'nin kot pantolonunun paçasındaki yırtıktan taze kan fişkırıyordu. Hem de çok fazla. Ian ceketini çıkardı ve flanel gömleğinin düğmelerini çözdü. "Bu acıtmış olmalı."

"Ben güçlüyüm." Bir gözyaşı daha yüzünün toprak haritasında yeni bir yol açtı.

"Elbette öylesin." Üzerinde sadece bir tişört kalacak şekilde gömleğini çıkardı ve kan akışını durdurmak için yaranın etrafındaki uzun kollardan birini sıktı. "Bundan sonra buradan uzak duracağına söz ver."

"Sanırım."

Gömleğin geri kalanını Eli'nin göğsüne sıkıştırdı ve onu dikkatle kucağına aldı. Eli inledi. "Acıyor."

"Elbette öyle. Hadi seni eve götürelim."

Eli, Ian'ın göğsüne doğru eğildi. "Beni bir bebekmişim gibi taşımak zorunda değilsin." "Bunu biliyorum. Ama Ironman için antrenman yapıyorum. Kaslarım üzerinde çalışmalıyım. dayanıklılık."

"Ironman'e mi hazırlanıyorsun?"

"Olabilirim." Ya da olmayabilir. Koşmak ve yüzmek neyse de bisikletle 112 mil gitmek, yeryüzüyle doğrudan temas kurmayı seven biri için anlaşmayı bozan bir şeydi.

Eli'nin ailesi çiftlik sahibiydi. Ian batıdaki sırtın altında evlerinin teneke çatısını görmüştü. Çocuğun yüzü acıyla buruşurken adımlarını yavaşlattı. "Annen nasıl?" dedi dikkatini dağıtmak için.

"Hâlâ üzgün."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Son konuşmalarında Eli annesinin bir bebek sahibi olacağını ama "bir şeylerin ters gittiğini ve şimdi çok ağladığını" söylemişti.

Eli, Ian'ın boynunu daha sıkı kavradı. "Babam yakında iyileşeceğini söylüyor."

Ian başını salladı. "Bu iyi." Yolun karşısına düşmüş bir fidanın üzerinden dikkatle geçti. "Son zamanlarda ne yiyorsun? Bir kilo ağırlığındasın.

ton." Aslında sekiz yaşındaki çocuk o kadar da ağır değildi.

Eli yüzünü buruşturdu. "Fasulye. Annemin geçen yaz ettiklerinin çoğunu yedik ama soğan ve hardal yeşillikleri yakında gelecek."

Eli'nin sesi tecrübeli bir çiftçi gibi geliyordu. Ian tepeye doğru tırmanırken sohbeti sürdürdü. Ona hangi yeni kuşları tanımladığını, ayı görüp görmediğini, arıcılıkla ilgili evde eğitim projesinin nasıl ilerlediğini sordu. Sonunda çıplak çiftlik görüldü.

Kullanışlı evin boyasız ahşap kaplaması ve birkaç güneş enerjisi sistemi vardı.

teneke çatıdaki paneller. Sol taraftaki yeni sürülmüş toprak sebze bahçesini işaret ediyordu. Ek binalar arasında eski bir tütün ahır, bir keçi ağılı ve ilkel bir tel tavuk kümesi vardı. Bunların hepsi, havlayan bir çift köpek ve elinde tüfikle onlara doğru gelen iri yarı bir adam tarafından korunan kaba bir dikenli tel çitle çevriliydi. "Durun orada!"

Ian ateşli silahlardan pek anlamazdı ama bir AR-15'i tanıyacak kadar çok şey biliyordu. "Baba!"

"Eli?" Adam gözlerini kısarak sabah güneşine baktı. "Eli'nin başı belaya girdi," diye seslendi

Ian.

"Rebecca!" Adam çukurlu toprak avludan onlara doğru koştu, tüfeği hâlâ elindeydi ama artık Ian'ın göğsüne doğrultmuyordu. İnce, kahverengi saçlı bir kadın ön kapıdan çıkarken tek eliyle kapıyı kurcaladı. "Sorun nedir?"

"Bu Eli!" Adam tüfeği kapı direğine dayadı ve aceleyle onlara doğru koştu. "Ne oldu?"

Ian, "Eli eski kaçak içki imalathanesinde bacağını bir sac parçasıyla kesti," diye açıkladı.

"Kahretsin, Eli! Daha iyi bilmen gerekirdi."

Eli'nin annesi oğlunun yanına koştu, elini ağızına bastırdı.

"Benim hatam değildi!" Eli babasının kolları arasından ilan etti.
Annesi onu yatıştırdı, endişesi yorgun yüzünün her çizgisine kazınmıştı.
"Kimse öyle olduğunu söylemedi."

"Ben öyle olduğunu söylüyorum," diye tersledi babası. "Daha akıllı olmalısın Eli." Ian geri adım attı. "Birkaç dikiş ihtiyacı olabilir."

"Dikiş yok!" Eli uludu.

"Bir bakayım." Oğlunun bacağına bağlayan gömleği açmaya başlayan annesinin elleri titriyordu.

Ian onu durdurdu. "Onu bir doktora götürene kadar bunu açık bırakmalısın."

Kesik oldukça derin."

"Ah, bebeğim ..." Kadın Eli'nin perçemlerini gözlerinden uzaklaştırdı. Muhtemelen yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başındaydı, uzun bir burnu ve köşeleri biraz aşağıya dönük hüzünlü gözleri vardı. Eli ile aynı düz siyah saçları ve neredeyse aynı kesilmiş perçemleri paylaşıyorlardı. Ancak onun saçları seyrek ve yıkanması gerekiyordu.

Adam Ian'a başını salladı. "Yaptığın şey için minnettarım. Bundan sonrasını biz hallederiz."

İfadelerindeki sertlik Ian'a doktor olmayacağını söylüyordu. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var."

"Biz kendi başımızın çaresine bakmakta iyiyiz," dedi adam kararlı bir şekilde.

Karısının aksine, Paul tıknaz bir yapıya ve hafif, tel tel saçlara sahipti. Uzun boylu değildi -belki 1.80 boyundaydı- ama geniş omuzları ve iri pazuları gücüne tanıklık ediyordu.

Çiftliğe bakılırsa, aile muhtemelen geçimlik bir düzeyde, doktor ziyareti için ödeyecek parası olmadan, şebekeden bağımsız yaşıyordu. Bu onun işi değildi, ama çekip gidemezdi. "Aşağıda bir hemşire var.

Eski okul binası," dedi isteksizce. "Eminim taze yumurta karşılığında Eli'ye bir göz atacaktır. O doğal gıda fanatiklerinden biridir." Düpedüz yalandı ama insanların gururları vardı.

"Onu götürmeliyiz, Paul." Kadının sesindeki yalvaran ton, kocasının ikna edilmesi zor bir adam olduğunu gösteriyordu.

Paul'ün ifadesinden pes etmek istemediği anlaşılıyordu ama ya karısının haklı olduğunu bildiğinden ya da bir yabancının önünde hesaplaşmak istemediğinden başını salladı.

Eski Dodge Ram pikabın ezikleri ve çatlamış ön camı yıllarca yoğun bir şekilde kullanıldığını kanıtlıyordu. Ian önde otururken Rebecca arka koltukta Eli'yi tutuyordu.

Aile, Tennessee dağ halkının popüler stereotipine uymuyordu. Aksanları G neyliydi ama ta ralı değillerdi. Be  yıldır çiftçilik yapıyorlardı. Rebecca, Ian'a Paul ile UT'deki ilk yıllarında tanıştıklarını söyledi ama soyadları Eldridge dışında başka bir şey söylemedi.

 ceri girdiklerinde Tess bebekle birlikte yerde yürüyordu. O sırada Yaptığı koruyucu hareket hafifti -elini bebeğin başına koyup onu daha yakına çekti- ama Ian bunu fark etmedi.  ocuğu babasının kollarında gördüğünde ise tamamen içine odaklanmıştı.

"Onu masanın üzerine koy." Başını yemek masasına doğru eğdi ve tahmin edilebileceği gibi bebeği Ian'a uzattı. Eli'yi ta ıdıktan sonra bebek Ian'ın kollarında deniz köpüğü kadar hafifti ama bu onu kucağına almayı daha hoş bir hale getirmiyordu.

"Hey, ufaklık. Ben Tess. Ian, ilk yardım çantasını getirir misin? Ocağın  st nde."

Son baktığında sobanın üzerinde evle birlikte gelen Noel kurabiyesi kutusundan başka bir şey yoktu. Şimdi ise Tess'in yanında getirmiş olması gereken parlak sarı, olta takımı büyüklüğünde bir kutu buldu. Büyüklüğüne bakılırsa, acil bir durum için hazırlıksız yakalanma riskini göze almamıştı.

Tess'in Rebecca'ya ellerini yıkaması için mutfağa gitmesini emrettiğini duydu. Kapı aralığında birbirlerinin yanından geçtiler. Eli yemek masasına uzanmış, ba ının altında kanepenin yastıklarından biri vardı. Tess kot pantolonunu kesmiş, üzerinde bir ti  rt ve ona söylediği bir çift süper kahraman külotu bırakmıştı kiskanıyordu. Paul odanın içinde, kitaplığın pencerelerinin yanında volta atıyordu.

Ian ilk yardım çantasını onun yanına koydu ve Eli'nin duymadığından emin olduktan sonra Tess'e Eli'nin tıbbi bakımının onunla birlikte sona ereceğini söyledi. "Onu doktora g t rmeyeceklerdi."

Hızlıca ba ını salladı. Bebek onun kollarında kıpırdandı ve yüzünü Çıldırılmış gibi g r n ne kadar buru turdu. Tahmin edilebileceği gibi ağlamaya ba ladı. Tess'in ba ı bir an için tepki olarak kalktı ama hemen dikkatini geri verdi

Eli'ye. "Bakalım burada neler oluyor." Gömlek kolundaki turnikeyi çözmeye ba larken yatıştırıcı bir şekilde konuştu. "Maceracı çocukları severim. Sana ne oldu? Bir ayı mı? Ya da ... söyleme bana. Zombi bir sincap mı?"

Eli ağlamaklı bir gülümseme sundu. " kisi de değildi." Ona kaçak içki imalathanesini ve Ian'ın kurtarılı ını anlatmaya ba ladı. Tess büyülenmiş gibi görünüyordu ama Ian onun asıl odak noktasının yapması gereken şey olduğunu görebiliyordu. O sırada

Rebecca mutfaktan geri geldi ve Tess ondan ilk yardım çantasındaki gazlı bezlerden birini açmasını istedi. "Ben gidip Şimdi bir bak," dedi Eli'a. "Umarım kusmam."

Eli bir kez daha alamaklı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yapacağını sanmıyorum."

"Yapmasam daha iyi." Kana bulanmış gömleği yere bıraktı, yarayı hızlıca gözden geçirdi ve taze kan akışını durdurmak için pede bastı. "Bunun ciddi olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Değil mi?"

"Ciddi olan, bacağınızın sarkmasıdır. Bunu düzeltmek çok daha kolay." "Onu kesen metal paslıydı," dedi Ian ona.

"Tetanos aşısı yaptırmayalı da iki yıl oldu." Rebecca hâlâ pencerenin önünde volta atan kocasına doğru baktı. "Ona bir aşı daha yaptırmamız gerekecek."

"İğne istemiyorum!" Eli ağladı.

Tess ona güven verici bir gülümseme verdi. "İhtiyacın olacağını sanmıyorum." Rebecca'ya baktı. "Sorun yaratan pas değil, üzerinde oluşan bakteri türü. Ama iki yıl önce aşı yaptırdıysa, bunu temizlediğimizde iyi olacaktır. Kötü olan şey, Eli, kesikteki tüm pislikleri temizlemem gerekecek. Çok nazik olacağım ama korkarım yine de acıyacak. Ağlamak iyidir. Ian her zaman ağlar ve bak ne kadar da büyümüş."

Ian ona karşı çıkma isteğini bastırdı.

Eli ciddiyetle, "Babam ağlamaz," dedi, "ama annem ağlar."

Rebecca hemen, "Bayan Tess bunu duymakla ilgilenmiyor," dedi.

Ian artık Bayan Tess'i çok ilgilendiğinden şüphelenecek kadar iyi tanıyordu ama bunu iyi saklıyordu.

Tess, Paul'n Eli'yi mutfak lavabosuna taşımasını sağladı ve burada yarayı hafifçe akan suyun altında temizlemeye ve Betadine solüsyonuyla durulamaya başladı. Eli, ne kadar acı verici olduğu düşünüldüğünde oldukça iyi iş çıkarmıştı. Bebek bile sustu, sadece tekrar tekmelemek için. Tess'in ten tene temas konusunda söylediklerini hatırladı ama tişörtünü çıkarmayacağı kesindi.

Yara Tess'i tatmin edecek şekilde temizlendikten sonra Paul Eli'yi yemek masasına geri götürdü. Orada yaraya antibiyotik merhem sürdü ve menteşe benzeri yapışkan şeritlerden oluşan büyük, alışılmadık görünümlü bir cerrahi bandajla kapattı. Eli'nin oturmasına yardım ederken, "Bu, bazı doktorların dikiş yerine kullandığı nispeten yeni bir yara sargısı türü," diye açıkladı. "Hakkında iyi şeyler duydum ama daha önce hiç

Bunu kullandım ve buna bir doktor bakarsa kendimi daha iyi hissederim. Dikiş atılırsa daha küçük bir yara izi kalacağından şüpheleniyorum."

"Yara izleri önemli değil," dedi Paul. "Yeter ki iyi olsun." Tess ısrar etmedi. Onlara yara bakımı ve enfeksiyon belirtileri konusunda talimatlar verdi. "Eli'yi birkaç gün içinde geri getirin ki ona, olur mu?"

"Teşekkür ederim!" Rebecca düşüncesizce kollarını Tess'e doladı. "Size nasıl yeterince teşekkür edebiliriz bilmiyorum."

Paul sert bir tavırla, "Size ne borçlu olduğumuzu söyleyin," dedi.

Ian devreye girdi. "Senin için pazarlık yaptım bile, Tess. Yiyeceklerini doğal tutmayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden Eli kendini daha iyi hissettiğinde sana taze yumurta getirmesinin hoşuna gideceğini düşündüm."

Eli'a komik bir şekilde inanmaz bir bakış fırlattı. "Ciddi misin? Bunu yapar mısın?" Eli şiddetle başını salladı, sonra babasına baktı. "Sorun olur mu baba?" Paul sert bir şekilde başını salladı. "Elbette."

Onlar gittikten sonra Tess ortalığı toplamaya başladı. "Ben yaparım," dedi Ian, sanki bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi bebeği ona doğru iterek.

Tess onu askısına geri koydu. Wren hastanedeyken topladığı ilk yardım çantasını yeniden doldurdu, ama her zaman Ian'ın kanlı gömleği ve gazlı bezi toparlamak için verimli bir şekilde çalıştığının ve ardından masayı sildiğinin bilincindeydi. Lavaboyu fırçalayan adama baktı. "Eli için yaptığın çok güzel bir şeydi."

"Onu orada bırakacağımı mı sandın?"

"Söylemesi zor." Askıyı yeniden ayarladı, adamın ekonomik hareketlerini izledi ve bu adamın gerçekte kim olduğunu düşündü. "Hâlâ anlamıyorum," dedi. "Bir düzine yetkin dadıdan herhangi birini tutabilirdin. Neden başka birini seçmedin? Benden hoşlanmıyorsun bile."

Döndü. "Senden hoşlanmadığımı kim söyledi?"

Sözleri tam olarak yüzleşmeye yönelik değildi ama yeterince yakındı. "Benden hoşlanmadığımı söylemiştin."

"Hiç yapmadım."

"Yüzün yaptı. Sözlerin de öyle. Beni ne zaman görsen alay etmekten kendini alamıyorsun."

"Ben asla küçümsemem."

"Şu anda alay ediyorsun."

"Yüzüm böyle görünüyor. Elimde değil."

Bir elini kalçasına koydu. "Peki buna ne dersin? Senden hoşlanmayabilirim."

"Anlaşılabilir. Cazibem uzun sürmez." "Fark ettim."

Ama çok yetenekliydi. Kullanmak istemiyor gibi görüldüğü bir yetenek. Ve onun kimsenin görmesini istemediğinden daha fazla insanlığa sahip olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

* * *

Biri ön kapıyı çaldığında bir şala sarınmış ve belden yukarısı çıplaktı. Eli'nin yarasının yeniden açılmış olmasından endişelenerek kendini ve Wren'i daha sıkı sardı ve kapıyı açmaya gitti.

Diğer tarafta ikisi beyaz, biri siyah üç genç kız duruyordu. Tatsız Kelly Winchester'ın kızı Ava'yı tanıdı ama diğer ikisini tanımıyordu. Birinin diş telleri, açık kahverengi saçları ve alnında dağınık sivilceleri vardı. Diğerinin ise belirsiz bir gülümsemesi ve kıvrıkcık saçlarını kalp şeklindeki yüzünden uzakta tutan parlak pembe plastik bir saç bandı vardı. Tess içlerinden birinin bir şey söylemesini bekledi ama göz teması kurmuyorlardı. Tess sonunda sessizliği bozdu. "Sizin için ne yapabilirim?"

Ava endişeyle dudaklarını yaladı. "Bebek bu mu?"

"Evet. Neden içeri girmiyorsun? Üşümesini istemiyorum."

Ava düz, parlak sarı saçları; kremi bir teni ve mükemmel, metal içermeyen beyaz dişleri olan nadir gençlerden biriydi. "Annesinin ölümü çok üzücü."

"Zor oldu."

Ava başıyla diğer kızları işaret etti. "Bu Jordan ve bu da Imani. Eğer bir bebek bakıcısına ihtiyacın olursa, hepimiz çocuklarla iyi anlaşıyoruz."

"Wren'in bir bebek bakıcısına sahip olabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekecek."

"Adı bu mu?" Ava bebeğin başına dokunmak için uzandı, ama Tess herhangi bir temas olmadan önce geri çekildi. "Hâlâ zayıf, o yüzden ona çok fazla kişinin dokunmasına izin vermiyorum. Bilmediğin bir soğuk algınlığı geçiriyor olabilirsin."

"Kadınlar bebeklerini hastanede, gerçek bir doktorun yanında doğurmalı," dedi Ava, o kadar kararlıydı ki Tess onun muhtemelen gergin annesinden duyduğu bir şeyi papağan gibi tekrarladığını anladı.

"Bu her zaman mümkün değildir."

Diş teli olan kız Jordan odaya bakıyordu ve araya girdi. "Annem ve babam burada okula gittiler."

"Benimkiler de öyle," dedi Ava. "Büyükanmem ve babam da." "Annemle babam Jackson'da okula gitmek zorundaydı," dedi Imani.

Diğer iki kız başlarıyla onayladı. "Çünkü o zamanlar siyah çocuklar beyaz çocuklarla aynı okula gidemiyordu," dedi Ava. "Buradaki bazı beyazlar hâlâ siyah arkadaşlarımız olmasından hoşlanmıyor."

Imani gözlerini devirdi. "Senin *bir tane* siyah arkadaşın var. Daha fazla varmış gibi konuşma." Ve sonra Tess'e, "Ben onların simge en iyi arkadaşı gibiyim, böylece ebeveynleri kadar büyük ırkçılar gibi görünmüyorlar."

"Benim ailem ırkçı değil," diye itiraz etti Ava.

Jordan ciddiyetle, "Imani'yi siyah olmasaydı da severdik," dedi.

Imani kırılgan olmaktan çok hoşgörülü görünüyordu. Tess gülümsedi. Bu üç kızdan da hoşlandığına karar verdi, hatta onların yaşındayken kusursuzluğundan nefret edeceği mükemmel Ava'dan bile.

Diğer ikisi tedirgin görünmeye başlamıştı. Ava sonunda ceketinin cebinden katlanmış sarı bir kâğıt parçası çıkardı. "Bunu senin yazdığını duyduk."

Tess, Kelly Winchester'ın öfkesine neden olan prezervatif vitrininin yanına sıkıştırdığı broşürü tanıdı. *Güvenli Seks Hakkında Bilmeniz Gerekenler*.

"Onuncu sınıftayız," dedi Jordan. "Ama bize bunları sağlık dersinde öğretmiyorlar."

"Öğrettikleri tek şey yapmamak," diye açıkladı Imani. "Sadece yoksunluk dersi gibi bir şey."

"Devlet tarafından zorunlu kılındı," dedi Ava.

Onun terminolojisi Tess'e gencin babasının yasama meclisinde olduğunu hatırlattı. "Ve biz bunu yapmayacağız!" Ava o kadar hızlı ekledi ki Tess yalan söyleyip söylemediğini merak etti. "Hepimiz bakireyiz. Ama mesele şu ki ..."

"Ava'nın da benim de erkek arkadaşlarımız var," dedi Imani. "Ve ..."

Sözünü yarıda kesti.

Oda sessizliğe gömüldü.

"Ve," dedi Tess, "seks yapmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır!" Ava ve Imani başlarını şiddetle salladılar. "Sadece bazı sorularımız var. Büyüdüğümüzde bilmemiz gerekebilecek şeyler."

"Yani, internette bir şeyler bulmaya çalıştık" dedi Ava, "ama..." Tırnak işareti. "Ebeveyn kontrolleri."

"Onlarla konuştun mu?" Tess sordu. "Ailenle mi?"

Ona sanki Neptün gezegeninden inmiş gibi bakıyorlardı. Imani,

"Babam Angels of Fire Apostolic'in papazı," dedi.

açıklama. "Çok katı biri ve okul yönetim kurulunda." "Ve babam Brad Winchester. Muhtemelen adını duymuşsundur." Tess başını salladı.

"Henüz bir erkek arkadaşım yok," dedi Jordan. "Ama olabilir. Annem evli olmadığı halde seks yapan kızların AIDS kapıldığını söylüyor."

"Bu doğru değil," dedi Tess. "Ama cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmak ya da hamile kalmak çok kolay, bu yüzden kendinize dikkat etmelisiniz."

Wren telaşlanmaya başlamıştı ve yemek vakti gelmişti. Tess'in şu anda başa çıkabileceği tek şey buydu ve sanki cinsel evrenin sırlarını saklıyormuş gibi kendisine bakan üç meraklı gence ihtiyacı yoktu. Onları evlerine, ailelerinin yanına göndermeliydi.

Peki ya aileleri onları dışlarsa? Bu çok sık oluyordu. "Ona bir şişe getireyim, sonra konuşabiliriz. Neden hepiniz oturmuyorsunuz?"

Birkaç dakika sonra, Wren uyuklu bir şekilde şişeyi çekiştirirken ve kızlar kanepeye yerleşirken, Tess Trav'in onu ait olmadığı yerlere burnunu sokmaması konusunda ne kadar sık uyardığını hatırladı. Ayrıca çok yargılayıcı olduğunu da söylemişti ama bu daha çok onun müzik zevkini eleştirdiği zamanlardı.

Wren'i kendi bedenine yaklaştırdı. "Sana baştan söyleyeyim, senin yaşındaki çocukların seks yapmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Hepsi aynı anda konuştu. "Biz ... gitmiyoruz." "Ben asla ..."

"Ben ... değilim."

Tess boştaki elini kaldırdı. "Şu anda baş etmen gereken yeterince şey var - okul, ebeveynler, akran baskısı - ve bir erkek ne kadar iyi olursa olsun, çok erken seks yapmak hayatı zorlaştırabilir. Pek çok durumda, kız sonunda kaybeden."

"Mesela seks yaparsa ve diğer çocuklar bunu duyarsa," diye gönüllü oldu Ava. "O zaman herkes onun bir sürtük olduğunu söyler."

"Bu kelimenin kadınlara karşı kullanıldığını duymaktan nefret ediyorum," dedi Tess. "Eğer kadın bir sürtükse, bu erkek de öyle demektir."

Jordan başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Tess, "Belki de ondan daha hazır değildir," dedi. "Ve belki de ona baskı yapan odur. Ya da belki adam onun düşündüğü kadar iyi biri değildir."

"Connor çok iyi biri," dedi Ava ciddiyle.

"Anthony de öyle," dedi Imani.

Şal Tess'in çıplak omzunun üzerinden aşağı kayd ve yeniden düzeltti. "Ama bana sağlık dersinle ilgili anlattıklarından anladığım kadarıyla Senden daha fazlasını bilmiyorum."

Imani kanepenin koluyla oynadı. "Birçok erkek bunun o kadar da önemli olmadığını söylüyor."

"Ve eğer kramplarınız varsa, onları geçirecektir," dedi Ava.

Jordan saçının bir tutamını çekti. "İlk seferde hamile kalamadığımı duydum. Ama ben buna inanmıyorum. Bu doğru değil, değil mi?"

Tess, "Bu kesinlikle doğru değil," dedi.

Ava pembe alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Ya bir çocuk onunla seks yapmazsan senden ayrılacağını söylerse?"

Tess sakinleştirici bir nefes aldı. "Şanslı günündesin çünkü eğer bir erkek sana bunu söylerse, onun tam bir pislik olduğunu ve ilk önce ondan ayrılman gerektiğini kesinlikle biliyorsun."

Jordan dikkatle Ava'ya baktı ve "Ama havuzda ya da jakuzide yaparsan hamile kalmazsın, değil mi? Ya da ayakta."

"Dur!" Wren, Tess'in patlamasına karşı seğirdi. "Özür dilerim küçüğüm." Tess onun yanağını okşadı ve dikkatini kızlara geri verdi. "Her pozisyonda hamile kalabilirsiniz; otururken, ayakta dururken, yatarken, arabada, trampolinde -gerçi bunu başarmak zor olabilir- ama önemli olan şu, sperm ve vajinanın olduğu yerde hamile kalabilirsiniz. Eğer seks önemli bir şey değilse, neden bunu düşünmek için bu kadar çok zaman harcıyoruz?"

Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve North'un geri döndüğünü ve ön kapının içinde durduğunu fark etti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa -genel bir kızgınlıkla karışık- bir süredir orada duruyormuş gibi görünüyordu.

Kızlara kocaman bir gülümseme verdi ve ayağa kalktı. "Başka sorularınız varsa lütfen ailenizle konuşun."

"Ama ..."

"En azından onlarla konuşmayı düşüneceğine dair bana söz ver."

İhanete uğramış üç çift yavru köpek gözü onunkilerle buluştu. Ava kıskanılacak saçlarını savurdu. "Evet, sanki hayatımın geri kalanında odamda kilitli kalmak istiyormuşum gibi. hayat."

Tess ona ailesine daha fazla güvenmesini söylemeye başladı ama Kelly Winchester'ı gördüğüne göre Ava kuşku duymakta haklı olabilirdi.

Tess, gerçekçi olmayan ebeveynlere karşı çok tanıdık bir hayal kırıklığı hissetti ve

Gençleri acı verici bir şekilde savunmasız bırakan bir müfredata bağlı okullar. Eğer adım atmazsa, daha iyi olabilir miydi? "Başka sorularınız varsa, birkaç gün sonra tekrar gelin." Bunu söylerken bile bir hata yaptığından şüpheleniyordu. "Ve o zamana kadar hamile kalma!"

Kıkırdadılar, teşekkür ettiler ve gitmek için döndüler, ancak sonunda kapıda duran Kuzey'i fark ettiklerinde utanç içinde bocaladılar.

"Onun için endişelenme," dedi Tess. "O sadece kendini düşünür."

Ian kızların aceleyle geçmesi için kenara çekildi. Kapı arkalarından kapandı ve Ian ona kuşkulu bakışlarından birini fırlattı. "Anladığımdan emin olmak için soruyorum. Burada sadece bir klinik işletmiyoruz, aynı zamanda evimde cinsel eğitim dersleri de mi veriyorsunuz?"

"Aklınıza takılan soruları yazın. Erkeklerin de kızlar kadar bilgili olması önemli. Ve onları ben davet etmedim. Onlar geldiler. Ve Karanlıklar Prensi rutinine girmeden önce, o kızlardan ikisinin gerçekleşmeyi bekleyen genç hamileler olduğunu bilmelisin."

"Bu senin sorunun değil."

Wren'in yanağına dokundu. "O kötü adam için endişelenme, tatlım. Battaniyenin içine biraz sarımsak koyacağım."

Bir homurtu ve ardından ilk buluşmalarının sabahında giydiği siyah-kırmızı flanel gömleği kancadan çıkardı. Gömleği ona uzattı. Ama uzaklaşmak yerine olduğu yerde kaldı, gözlerini ondan ayırmadı.

Ancak o zaman şalının bir kez daha omzundan kaydığını fark etti. Çok uzağa. Bir göğsünün üst kısmı ortaya çıkmıştı. Sanki öfkeli bir bakireymiş gibi şalını geri çekti.

"Ne yaptığını bir düşün, Tess," dedi. "Bir ebeveyn olsaydınız ve bir yabancı çocuğunuz hakkında konuşmaya başlasaydı nasıl hissedeceğinizi düşünün seks."

"Ben haklıyım." Kendi kendine bile kendini beğenmiş gibi konuşuyordu.

Başını hafifçe yana eğdi ve sonra üst kata yöneldi.

Stüdyonun kapısının üstünden kapandığını duydu ve ondan bunu istediğini hatırlamadan önce birkaç saniye onun pazen gömleğine baktı. Şalı atıp kendini ve yüzü hariç tüm Wren'i içeride ilikledi. Gömlek yanlış hissettiriyordu. Trav'in sweatshirt'ü gibi kokmuyordu. Onun yerine

açık hava kokuyordu. En rahatsız edici olanı da, içinde saklanabileceği bir kapüşonunun olmamasıydı.

Wren bebek miyavlamalarından birini yaptı. North'un gömleği onun için sorun değildi. Trav'in ön tarafına kahve döktüğüne dair hiçbir anısı yoktu ve Trav'in onu bıraktığı yerden alıp, lütfen bir kerecik olsun, lanet şeyi etrafta bırakmak yerine dolaba atmasını istememişti.

Bianca'nın ölümünün bugünlerde Trav'den çok Tess'in aklında olması bir ihanet miydi? Ya onun için yapabileceği daha fazla şey varsa?

O mu? Bianca, Wren'le ilgilenmek ve Eli'in acil durumu derken, aylardır onu besleyen öfke yeni bir hedefe yönelmişti. Ian North.

Merdivenlere doğru baktı. Bazı cevaplara ihtiyacı vardı ve onun kendisini daha fazla oyalamasına izin vermeyecekti.

Yedinci Bölüm

Cömert **bir** çift tavan penceresi geniş stüdyoyu aydınlatıyordu. Zeminler yeniydi, her yerdeki koyu renk yerine soğuk sarı bir parke kullanılmıştı. Başka. Duvarda asılı parlak renkli tablolar yoktu; parti şapkalarından filizlenen füzelerin kışkırtıcı posterleri, tuğlaya ya da tuvale bantlanmayı ve spreyle boyayla hayata geçirilmeyi bekleyen on iki metrelik şablonlar yoktu. Sırtı kapıya dönük bir bilgisayarın başında oturuyordu.

"Kapıyı çaldığını duymadım."

"Tuhaf." Odaya daha da yaklaştı, Wren kollarında hafifçe sallanıyordu.

"Sen tam bir gizem adamısın. Merak ediyorum. Karanlık ve gizemli kısmından başka bir kişiliğin var mı?"

Ona döndü. "Çok fazla kişiliğim var." "Uzak mı? Önsezili mi?"

Masadan kalktı, onun hakaretinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Boyu, demirci çenesi ve uzun kaslı kolları, boya rulosundan daha ağır bir şey kaldırmayı gerektirmeyen biri için boşa harcanmış gibiydi. "Beynimden geçen her duyguyu telgrafla anlatmayı reddetmek beni soğuk yapmaz."

İma edilen hakareti anladı. "Ben uçmam. Ve eğer Wren senin bebeğin değilse, kimin?"

"Çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmıyorum."

"Muhtemelen internette solitaire oynuyordunuz. Ve eğer kadın bir sanatçıysanız, sürekli bölünüyordunuz. Çocuklar, kocalar, kız arkadaşlar, UPS. Bizde işler böyle yürür. Ve Wren önce gelir. İşinizden bile önce. Kimin o?"

Bir elini kirli kot pantolonunun cebine soktu. "Ya sana onun benim olduğunu söylersem? Bu seni uzaklaştırır mı?"

Gençlerin ona attığı "sen bir aptalsın" bakışının aynısını ona da attı.
"Aptal gibi mi görünüyorum?"

"Göründüğün şey tam bir baş belası!"

"Açık bir konuşma yapmamız mümkün mü?"

"Açık sözlü ya da değil, konuşmayı sevmiyorum. Her yerde karşıma çıkarsan çalışamam."

"Zor. Beni kendi pisliğinizin içine çektiniz ve neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor."

"İşini yap," dedi kaba bir şekilde. "Gerisini ben hallederim."

Geri adım atmıyordu. "Sen konuşurken göz teması kurmayacağıma söz veriyorum. Bunun seni sinirlendirdiğini biliyorum."

"Seninle göz teması kurmaktan korkmuyorum." Bunu kanıtladı. Günah kadar karanlık gözleri Wren'inkilere kilitlendi ve Wren sanki saklamak istediği her şeyi görebiliyormuş gibi hissetti; öfkesini, Bianca'nın ölümünden duyduğu suçluluğu ve sevdiği tek adamın kaybından sonra hayatına devam edememekten duyduğu utancı. Önce gözlerini kaçırdı ve odağını Wren'e çevirdi. "İçimizden biri onu önemsemek zorunda."

"Umursamadığımı mı sanıyorsun?" Bir elini pencereye doğru uzattı.
"Şuraya otur. Şu sandalyeye."

Adamın gösterdiği arkası düz koltuğa doğru baktı. "Neden?" "Çünkü şu anda yapacak daha iyi bir işin yok."

Adamın gösterdiği yere oturacak kadar meraklıydı. Kot gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı ve odun kesmeye hazır uzun kaslı ön kollarını ortaya çıkardı. Ama eline balta almak yerine bir eskiz defteri aldı. Gözlerini ona dikti. "Beni mi çizeceksin?"

"Gurur okşayıcı bir şey bekleme."

Kendinden emin bir şekilde kıpırdandı. "Gerçekten çizebilmene şaşırdım. Boya ruloları, şablonlar ve spreylere kutularından ibaret olduğunu sanıyordum."

"Bu işte iyi olduğumu söylemedim. Bacaklarını sola doğru çek."

Kendini büyük ve garip hissetti ama adamın dediğini yaptı. "Bana mor boynuzlar ya da kelime balonu vererseniz dava açarım."

"Bunu unutmayacağım."

"Daha sonra eBay'de satmak için alabilir miyim?"

Başını ona doğru eğdi, alnına düşen tüylü bir kıvrım vardı ama cevap vermedi.

"Ne kadar para getireceğini düşünüyorsun?"

İkinci bir düz arkalıklı sandalyeyi tavan penceresinin altına taşıdı ve oturdu. "Gövdeni bana bakacak şekilde çevir."

"Eskiz defteri kullandığını hiç hayal etmemiştim. Belki bir kaynak makinesi, ama ..."

Bir bileğini diğer dizinin üzerine koydu, eskiz defterini kalçasına dayadı ve onu inceledi. Kadın rahatsız bir şekilde adamın başının arkasındaki duvara baktı. "eBay konusunda ciddiym. Yeni bir araba işime yarayabilir. Bir yat da olur,
"

Kalemi kâğıdın üzerinde hareket etmeye başladı.

Bacak bacak üstüne atıp açtı. "Ya da Toskana'da bir ev. Belki bir zeytin bahçesinde. Ya da bir üzüm bağında."

Daha uzun kalem darbeleri. Bir duraklama.

Eskiz defterindeki kâğıdı yırttı, buruşturup top haline getirdi ve yere fırlattı. Mor kanepeye doğru yuvarlanışını izledi. "Bianca çalışmadığını söyledi. Engellenmişsin."

"Öyle mi?" Eskiz defterini yeni bir sayfaya çevirdi ve tekrar çizmeye başladı.

"En azından önce saçımı taramama izin verebilirdiniz. Büyük Ian North beni çizmek istiyor ve saçlarım fare yuvası gibi. Saçımı taramak için değil mi?" "Bacaklarını aç."

Onları geçtiğinin farkında değildi.

Bu gerilime daha fazla dayanamadı ve gözlerini Wren'e dikti. Onun küçük hareketlerini, seğirmelerini ve iç çekişlerini izledi. Bir kez daha kâğıdın yırtıldığını duydu ve bir başka buruşuk tomarın yere düşmesini izledi. Bebeğin küçük kurbağa suratına yeniden odaklandı. Nefesini eşleştirdi . . .

Adamın parmakları elmacık kemiğine dokunduğunda sarsıldı. Onun hareket ettiğini duymamıştı. Adam nazikçe çenesini eğdi. Dokunuşu hafifti, sadece bir fırçaydı, ama içinde bir şey, kabuğundaki en küçük deliği gagalayan yumurtadan çıkmamış bir civciv gibi karıncalandı. Uzun zamandır kimse yüzüne dokunmamıştı. O zamandan beri.

Boğazı daraldı. Şal göğsünden aşağı kaydı. Geri çekti.

Elini bıraktı ve ondan uzaklaştı. "Wren'in babası Simon Denning adında bir adam. Kendisi bir foto muhabiri. Dünyanın sıcak noktalarını görüntülemekte uzman."

Boğazındaki baskı hafifledi. "Sevindim."

"Ne için?"

"Onun babası olmadığını."

Tekrar çizmeye başladı, dikkati eskiz defterindeydi. "Bianca ve ben asla sevgili olmadık."

Bunu düşündü. "Buna inanmak zor. Seni seviyordu." "Evet. Ve benden de nefret ederdi."

"Çünkü sen de onu sevmedin." "Daha fazla konuşmak yok. Konsantre oluyorum."

"Ona karşı çok korumacıydın. Aşırı koruyucuydun. Onu benden uzak tutmaya çalışıyordun. Ona ne yapacağımdan korkuyordun?" Kelimeler ağzından çıktığı anda boğazı düğümlendi. "Özür dilerim, ben-"

"Sessiz ol. Burada odaklanmaya çalışıyorum." Onun sözünü kesmişti. Ona bir erteleme vermişti. Kadın başını çevirdi. "Senin için neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum.

Wren."

Onun cevap vermesini beklemiyordu ama cevap verdi, o kadar sessiz konuşuyordu ki zar zor duydu. "Kırılgan şeylerin etrafında olmak benim için iyi değil."

Söyleme şekli. Çok soğukkanlıydı. Neredeyse onun için üzülecekti. Neredeyse. "Madem onu sevmiyordun, neden seninle birlikteydi?"

Eli eskiz defterine saplandı. "Çünkü güvenebileceği tek kişi *bendim*. Bu kadar soru yeter."

Wren'in siyah saçlarını bebek Mohawk'ı şeklinde yeniden düzenledi. "İşte buradayız, ikimiz, ikimize de ait olmayan bir çocuğa bakıyoruz."

Yeni bir sayfaya geçti. "Avukatım Denning'i bulmaya çalışıyor. Birkaç gün içinde daha fazla bilgi sahibi olurum."

Wren miyavladı. Tess, şapkasının altından çıkan bebeğin kulak memesinin ucunu okşadı. "Kramp giriyor."

Homurdandı. "Büyük sanat fedakârlık gerektirir."

"Bu harika bir sanat değil. Bıyıklı sıradan bir insanın çizimi ve senin Wren'in bezini değiştirmen gerekiyor."

Bu onu gerçekten güldürdü. İlk defa. İçini çekti ve ayağa kalktı. "Haydi, Wren. Bayanlar tuvaletine gidiyoruz."

"Daha bitirmedim."

"Öyleyim."

"Kaç kadının onları çizmemi istediği hakkında bir fikrin var mı?"

"Zilyonlarca mı?"

"Belki o kadar çok değil. Ama en azından yarım düzine kadar."

Güldü, sonra onun bu daha kolay tarafını görmekten hoşlanmadığını fark etti. Bu onu olmasını istediğinden daha fazla insan yapmıştı.

Kapıyı arkasından kapatmaya başladığında, iki ... üç ... dört parçaya bölünen bir kâğıt sesi duydu.

* * *

Ertesi gün Knoxville'den eve dönerken, Wren'in ilk sağlık kontrolünden sonra, yüzüne dokunduğu o anı hatırlayarak sıçradı. Hissettiği duygu... Kendi bedenine dair aşırı bir farkındalık -hâlâ cinsel bir varlık olduğunu hatırlatan şaşırtıcı bir hatırlatma. Uykusuzluktan ne kadar yorgun olduğu düşünüldüğünde, bu dikkate değerdı. Kendini -tam olarak güçlü değil ama- güçlü gibi hissediyordu. Yaralı bir hayvan gibi değil. Sanki ayak parmağını eski benliğinin yeni bir versiyonuna daldırmış gibiydi - daha sert ve biraz alaycı.

Onunla zeka yarıştırmak hoşuna gitmişti. Onunla tekrar karşı karşıya gelmek ve kaçmaya kararlı görüldüğü sorulara cevap bulması için onu rahatsız etmek istiyordu. Bianca'nın onun üzerinde nasıl bir etkisi vardı? Ya da onun Bianca üzerinde bir etkisi var mıydı? Ve neden Bianca'yı tecrit etmeye çalışmıştı?

Sonraki birkaç gün boyunca ev arkadaşını neredeyse hiç görmedi. Arabası bir kayboluyor, bir ortaya çıkıyordu. Onun çalışıyor olabileceği ya da olmayabileceği stüdyodaki sabit ayak seslerini duydu. Geceleri Wren'i beslemek için kalktığında Bianca'nın neredeyse çıplak yatak odasının kapalı kapılarının ardında onu duydu.

Yemek yediğine dair kanıtlar görüyordu - kirli bir tabak, çöpte bir elma çekirdeği, ama onu bunu yaparken hiç görmemişti. Saatlerce ormanda kayboluyordu ve bir keresinde bütün gece dışarıda kaldığından şüphelenmişti.

Eldridge'ler Eli'yi geri getirmemişti ve bu onu huzursuz ediyordu. Ya yara enfeksiyon kaptıysa? Arka pencereden dışarı baktı ve Ian'ın okul binasının arkasındaki çalıları temizlediğini gördü. Daha büyük olana saldırdı dalları balta ile kesip yakacak odun olarak istiflemişler.

Wren'i kucakladı ve arka kapıdan dışarı çıktı. Gün kapalıydı ve havada kar kokusu vardı ama ceketini atmış ve kot gömleğinin kollarını sıvamıştı. Bileğinin üzerinde yarım ay şeklinde soluk beyaz bir yara izi vardı.

"Senin gibi bir şehir çocuğu odun kesmeyi nereden öğrendi?" diye sordu.

Gömleğinin kolunu terli alnına sildi. "İnatçı gençler için çeşitli okullarda çok fazla zaman geçirmiş olabilirim. Onlar harika temel becerileri edinmek için yerler." "Vahşi doğada hayatta kalma mı?"

"Arabalara düz kontak yapmak ve diş fırçasından sustalı yapmakla birlikte. Çoğu insan bunu bilmez ama masum bir vatandaşı soymanın doğru ve yanlış yolları vardır."

"Bilginizin kapsamı beni nefessiz bırakıyor." "Takdir edilmek çok güzel."

"Ama sen hiç kimseyi soymadın."

"Ama isteseydim yapabilirdim." Bakışlarını evin arkasındaki dereyi çevreleyen ağaçlara doğru kaydırды. "Bir ev inşa etmeyi düşünüyorum. Şuradaki meşenin içinde bir ağaç ev. Bir çeşit açık hava stüdyosu."

Sanatçılar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama insan psikolojisi hakkında bir şeyler biliyordu. Bir ağaç ev stüdyosu inşa etmek verimli olabilirdi ya da sadece başka bir erteleme biçimi olabilirdi - aslında yapmadan kendini çalışıyormuş gibi hissetmesinin bir yolu.

"Eli için endişeleniyorum," dedi. "Eldridge'lerin onu geri getirmesi gerekiyordu. Onu gördünüz mü?"

"Hayır. Ama oraya kadar yürüyüp onu kontrol edebilirim."

"Onu kendim görsem daha iyi hissederdim ama Honda'm tırmanmaya uygun olmayabilir. Land Cruiser'ınızı ödünç alabilir miyim?"

"Ben giderim. Paul ziyaretçileri bir saldırı tüfeğiyle karşılama eğilimindedir." "Bunu neden yapsın ki?"

"Eldridge'ler hazırlıkçılar ya da hayatta kalmacılar olarak biliniyor. Kendi kendilerine yeterli olmak istiyorlar, bu yüzden felaketlere karşı hazırlıklılar: salgın hastalıklar, nükleer saldırı, ekonomik çöküş, 3. Dünya Savaşı, meteor çarpması, her neyse. Doğrusu, yaptıkları şeylerin bir kısmı sağduyuya dayanıyor - fazladan yiyecek, pil, su bulundurmak gibi. En önemlisi de toprağa iyi bakmak. Ama birçoğu paranoya propagandası yapıyor. Bana neye bakmam gerektiğini söyleyin, ben de uğrayayım."

"Hayır. Onu görmem gerek. Wren'i bir saat izlemek seni öldürmez."

"Bunu kesin olarak bilmiyorsun."

İç çekti. "Tamam. Birlikte gideriz."

Bu durumdan memnun değildi ama bir tartışmanın içinde kaldığında kaybedeceğini anlıyor gibiydi.

* * *

Ian'ın eski Land Cruiser'ının solmuş deri koltukları, kayıp radyo düğmesi ve çökmüş gösterge paneliyle içi, dışı kadar yıpranmış değildi, ama onun için söyleyebileceği en iyi şey buydu. Koltuğa yerleşti

Arka koltukta Wren'in yanında, bir eliyle kol dayanağını tutuyordu. "Milyonlarının bir kısmını bu şeye yeni yaylar takmak için kullanmayı hiç düşündün mü?"

"Aynı şekilde hissetmezdim." "Mesele de bu zaten."

Ancak Wren zıplamaya ve itişip kakışmaya aldırmadı. Uykuya dalmıştı. Eldridge çiftliği, Ian'ın tarif ettiği kadar zor görünüyordu. Çatıdaki güneş panelleri ve antediluvian Dodge dışında Ram kamyonu, yirminci yüzyılın başlarından kalma bir çiftlik evi olabilir. Ian arabayı çitin önüne çektiğinde, öfkeyle havlayan bir çift dışkı-kahverengi köpek onlara doğru saldırdı.

Rebecca ön kapıda silahsız görünüyordu. Paul Eldridge için öyle değil. Elinde Ian'ın onu uyardığı saldırı tüfeğiyle yıpranmış ahırdan çıktı. Eli peşinden koştu, geçirdiği kazanın hiçbir kötü etkisini göstermiyordu.

Ian arabadan inip Paul ve Eli'ye doğru yürürken, "Burada kalın," diye emretti.

Rebecca çite yaklaştı, sanki her adımı bir çabaymış gibi yavaşça ilerliyordu. Ian'ın emrine aldırmayan Tess arabadan indi. Rebecca ile aynı anda kapıya ulaştı.

"Buraya kadar gelmek zorunda kaldığınız için üzgünüm." Rebecca'nın donuk teni, yıkanmamış saçları ve ısırılmış tırnakları zor bir yaşam sürdüğünün kanıtıydı. "Eli'nin bacağı iyileşiyor. Sana haber vermeliydim. İçeri gelmek ister misin? Değişiklik olsun diye evde bir kadın olması güzel olur."

Tess, Wren'i araba koltuğundan çıkardı ve Rebecca'yı içeri kadar takip etti.

Boyasız dış cephenin aksine, içeride yumuşak yeşil duvarlar ve birkaç kadınsı dokunuş vardı: parlak renkli basma kumaştan el yapımı bir yastık ve kullanışlı aile yemek masasının üzerinde bir dizi pastel kağıt fener. Ders kitapları ve kalemlerle dolu daha küçük bir masa Eli'nin evde eğitim gördüğü yeri işaretliyordu. Yanında, boyalı dallar ve çakıl taşlarıyla süslenmiş basit çerçevelere monte edilmiş sanat eserleri asılıydı.

Rebecca Wren'e özlem dolu bir bakış attı. "Kaç yaşında?"

"Neredeyse iki haftalık. Preemie ama durumu iyi."

Hiçbir uyarıda bulunmadan ve neredeyse duyulamayacak bir boğulma sesiyle Rebecca arkasını döndü.

"İyi misin?" Aptalca bir soruydu. Belli ki iyi değildi.

"Ağlamayı kesmeliyim. Paul ve Eli'yi üzüyor." Yavaşça arkasına döndü, gözyaşları yanaklarını izliyordu. Gözlerinin doğal olarak aşağıya çevrilme şekli dış köşeleri onu daha da savunmasız gösteriyordu. "İki ay önce düşük yaptım."

Tess elini Rebecca'nın kolunun üzerine koydu. "Çok özür dilerim."

"Neredeyse dört aylık hamileydim." Wren'e baktı. "Bunu atlatacağım."

Tess'in kendine defalarca söylediği sözler. "Kederin kendi zaman çizelgesi var gibi görünüyor."

"Yıllardır bir bebek daha istiyorum." Rebecca kendini toparlamaya çalıştı ama gözlerini Wren'den ayıramadı. "Ona sahip olduğun için çok şanslısın."

"O benim değil. Ben sadece onun geçici bakıcısıyım."

"Ne demek istiyorsun?" Rebecca mutfak masasını işaret etti ve onlar oturduktan sonra Tess olanları çok kısa bir şekilde özetledi. Tess gerçekçi olmak ve duygusal alt akımlardan uzak durmak için elinden geleni yaptı, ancak bitirdiğinde Rebecca bir kez daha ağlamaya başlamıştı. "Bu şekilde dağılmaya devam ettiğim için çok utanıyorum."

"Ben de birkaç kez dağıldım." "O tatlı bebeğe ne olacak?"

Tess hissettiğinden daha kararlı bir şekilde, "Onunla ilgilenilecek," dedi.

Rebecca gözlerini Wren'den ayırdı ve masadan kalktı. "Biraz çay ister misin? Kendi bitkilerimi yetiştiriyorum."

Tess bitki çaylarını pek sevmezdi ama kabul etti.

Çay demlenirken Eli içeri girdi. Tess yarasını kontrol etti ve iyi iyileştiğini gördü. Adamlara katılmak için aceleyle dışarı çıktı. "Babam Ian'a rüzgar türbinini gösteriyor."

Kapı oğlunun arkasından çarparak açılırken Rebecca, "Paul'ün en yeni projesi," dedi. Birbiriyle uyumlu bir çift kupayı masanın üzerine koydu ve Tess'in karşısına yerleşti. Arkasında, çeşitli boyut ve renklerdeki şişeler mutfak penceresinin pervazındaki ışığı yakaladı. "Biz deli değiliz, biliyorsun. Sadece hazırlıklı olmak istiyoruz."

Çay lavanta, kuşburnu ve limon otu kokuyordu; Tess'in sevdiği ama içmek istemediği kokulardı bunlar. Yine de bir yudum aldı. Şaşırtıcı derecede lezzetliydi. Belki de önyargılı davranmayı bırakmalıydı. "Ne için hazırlandın?"

Rebecca gözlerini Wren'e dikti. "Eli doğduktan sonra tek düşünebildiğim bu gezegendeki varlığımızın ne kadar tehlikeli olduğuydu. Sadece çöpler ve atıklar değil,

Okyanuslarımızı tıkayan plastik değil, nükleer bombalı çılgın adamlar, Tanımlayamadığımız mikropolar, ülkenin elektrik  ebekesini yok eden siber saldırılar. Kendi başımızın çaresine bakmamız gerektiğine karar verdik."

Tess, Rebecca'nın hissedilir anksiyetesinin bu zor yaşam tarzı yerine ilaçla daha iyi idare edilebileceğini düşündü, ama bu onun yargılayıcı tarafının devreye girmesiydi ve hiçbir şey söylemedi.

* * *

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?" Tess dönüş yolunda Ian'a sordu.

"Eli harika bir  ocuk ve bu ailesi hakkında iyi şeyler söylüyor. Ama Paul benim zevkime göre h k met komplolarıyla çok fazla ilgileniyor. Bırakın herkesin silahına el koymayı, beyni olan birinin h k metimizin uzaylıları saklayacak ya da sahte Ay ini leri yapacak kadar iyi organize olduğunu nasıl d   nebildiğini anlamıyorum. Yine de adam için  unu söyleyebilirim. İnanılmaz bir beceri seti var."

Okul binasına onun istediğinden daha erken döndüler. Kapalı kalmak onu çıldırtıyordu. Berbat maa ına ve iğrenç i  arkadaşlarına rağmen Kırık Baca'yı  zlemi ti. Ayrıca Phish'i kısa kadrolu bırakarak, ona ihtiya ı olan zamanı ayırmasını söylemesine rağmen.

Ian arka taraftaki çalıları temizlemeye geri d nm  ti. Yatağına kıvrılıp biraz kestirmek istiyordu ama Wren'in buna niyeti yoktu. Tess onu askıda zıplatırken, o da kitaplıkları inceledi. En hızlı tempolu romanlar bile dikkatini  ekememi ti ama bir kitaplık keşfetti.

Uluslararası sokak sanatçılarına adanmış bir cilt, İngiliz sokak sanatçısı Banksy'nin çalışmaları üzerine bir başka cilt ve *IHN4: Bir Asinin Hikayesi* başlıklı bir üçüncü cilt.

Ba lığın altında "Amerika'nın en zengin ailelerinden birinin oğlu mirasını nasıl terk etti ve sokak sanatını oluklardan galerilere nasıl yükseltti?" ifadeleri yer alıyordu.

Tess oturmaya çalıştığında Wren ağladı, bu yüzden kitabı mutfak tezgahının üzerine koydu ve okudu.

North gençlik yıllarını geleneksel bir grafiti sanatçısı olarak geçirdi. trenler ve metrolar. Ancak olgunla tık a vizyonu da gelişti. Gençliğinde video oyunlarından esinlenen grafikleri yerini daha ayrıntılı, sosyal bilince sahip çalışmalara bıraktı, hatta bazıları tuhaftı; örneğin bir marketin yan tarafındaki demir ızgarayı, kaçan bir antilop sürüsünün etrafına yapı tırarak bir hayvanat bahçesi kafesine dönüştürdü.

ya da bir şehir duvarındaki düzensiz tuğlaları bir çocuğun ağzındaki eksik ön dişlere dönüştürmek.

Son zamanlarda, sanat spekülâtorleri gibi hayal kırıklığı belirtileri gösterdi

Eserlerinin yer aldığı gerçek duvarları mülk sahiplerinden satın alıyor, binaların onarılması için para ödüyor ve ardından eserleri büyük kârlar karşılığında satıyor, üstelik tüm bunları kendi izni olmadan yapıyor.

Ian'ın ailesini okudu - küçük bir uçak kazasında ölen düşmanca, azimli babası ve kendini yok etme alışkanlığı olan güzel bir sosyetik olan annesi. Ölümünden hiç bahsedilmediğine göre, kitabın yayımlandığı sırada hayatta olmalıydı.

"Sokak sanatı," diyor Ian, "sanatı elitist müze kalabalığından çaldı ve onu temiz bir şekilde sıradan insanların yoluna koydu."

Tess üst kattaki banyonun lavabosunda Wren'e hızlı bir banyo yaptırırken hâlâ okuduklarını düşünüyordu. Ian kafasını içeri uzattı. Onun aksine, teni solgun değildi ve gözlerinin altında kesintili uykudan kalma koyu gölgeler yoktu. Onun kafasını koparmak istedi. "Ne yapıyorsun? ne istiyorsun?" diye hırladı.

"Misafirin var." "Misafir mi?"

"Oh, evet." Kelimeler alaycılıkla damlıyordu.

Wren'i sardı, dirsekleyerek yanından geçti ve aşağıya indi. Sekiz genç kız ön kapının önünde duruyordu. Ava, Imani ve Jordan, beş meraklı kız arkadaşıyla birlikte.

* * *

Doksan dakika sonra, kızlar nihayet ayrıldığında, Ian hışımla aşağı indi, sanki kafasının çok yakınında bir el bombası patlamış gibi görünüyordu. *"Anal seks hakkında sorular sordular!"*

Tess rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Bugünlerde çocuklar." "Ve sen onlara cevap verdin!"

"Dinlemeyerek kendini kurtarabilirdin."

"Genç kızların seslerinin ne kadar uzağa gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

Odanın öbür ucundaki eski ahşap dolaplara doğru yürüdü. "Bak Tess, iyi bir şey yapmaya çalıştığını biliyorum ama bunun her yerinde 'kötü fikir' yazıyor."

Tam olarak aynı fikirde değildi. Wren onun göğsüne sokuldu. "Ne öneriyorsun?"

Her iki dolabın kapısını da açtı ve birinin arkasından bir viski şişesi çıkardı. "Onlara evde kalmalarını ve aileleriyle konuşmalarını söylemenizi öneririm."

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Ama o kızların çoğunun, başka bir gerçeklikte yaşıyor gibi görünen ebeveynleri var. Sağlık derslerine gelince. Sadece yoksunluk müfredatları var. Bu devlet okulları için *yasadışı*. Öğretmenler başka bir şey sunamaz."

Kapağı çevirdi ve viskiyi ağır dipli bir bardağa boşalttı. "Bu senin sorunun değil."

İç çekerek koltuk minderlerine gömüldü. "Biliyorum. Haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Ama . . . Bir dakika. Haklı olduğumu mu söylediniz? Kendime gelmem için bana bir saniye ver." Bir yudum viski aldı, sonra ona baktı. "Devam et. Söylemek istemediğin her neyse söyle."

Onun düşüncelerini çok kolay okuyabiliyordu. Ödünç aldığı flanel gömleğinin alt düğmesiyle oynadı. "Cinsel cehaletin çocukların hayatını nasıl mahvettiğini gördüm. Benim için onlara bilgi vermek ..." Sözünü yarıda kesti, kendini çok açıkta hissediyordu.

"Bu vicdani bir hareket." Bunu açıkça söyledi, ama tam olarak kaba bir şekilde değil.

Bu kadar benmerkezci biri onun hakkında bunu nasıl anlamış olabilir?

Kadehini bıraktı ve dolaptan bir şişe şarap aldı. "Kırık Baca'da sigara satmayı reddettiğin gibi, değil mi?" Tirbuşonu bir kez çevirince mantar serbest kaldı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Benim gibi bir münzevi bile bu ilginç kasaba dedikodusundan kaçamaz."

Bir şarap kadehi doldurdu ve ona getirdi. Saat neredeyse beşti, neden olmasındı? "Kızların kendilerine saygı duymalarını istiyorum," dedi. "Bir erkek arkadaş bulabilmelerinin tek yolunun bu olduğunu düşündükleri için seks yapmalarını istemiyorum. Ayrıca, kızların erkeklere seks yapmaları için baskı yapmasını da istemiyorum.

çocuklar hazır." Uzun bir yudum aldı. "Tanrım, bu şarap çok güzel."

"Afiyet olsun." Viskisinden bir yudum daha aldı. "Ve senin de gitmen

gerek." "Biliyorum." Kadehini yere bıraktı. Askı omzunu acıtıyordu, ve pencereye doğru yürürken, hem askıyı hem de Wren'i pazen gömleğinin altından çıkardı. Bebek bezi dışında çıplak olan bebeği kanepenin koluna serdiği battaniyeye sardı. "Ormana gittiğinde ne yapıyorsun?"

"Yürüyüş. Ne düşünüyorsun?"

Korunmaya çalışıyordu. Kundaktaki bebeği yanındaki minderine üzerine yatırdı. Sert omuzlarını gererken, göğüslerinin uçları yumuşak fanilaya sürtündü. Ian'ın sırtı ona dönük olmasına rağmen kendini silahsız hissediyordu.

Sütyensizdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Bianca'yı düşünüyor musun?"

"Tabii ki."

"Ben de onu düşünüyorum. Bana nasıl güvendiğini." O anları yeniden yaşamıştı

Bianca'nın binlerce kez kanamaya başladığı, kaçırdığı bir şeyi aradığı, hiçbir şey bulamadığı ama yine de kendi çaresizliğini kabullenemediği anlar. Şarabını uzun bir yudumda bitirme isteğine direndi. "Neden beni evli olduğunuza inandırdı?"

"Bianca gerçekler konusunda esnek olabilir." "Onu boğduğunu sanıyordum."

Sert ve acımasız bir kahkaha atarak pencereden döndü. "Eğer beni onun hayatını elimden geldiğince kontrol etmeye çalışırken gördün demek istiyorsan, haklısın." Bardak üzerindeki tutuşu sıkılaştı ve sesi acılaştı. "Ve bak ne kadar iyi sonuçlandı."

Başparmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Onu güvende tutmaya çalışıyordun."

"Sadece onun ölümüyle sonuçlansın diye."

"Oh, hayır, yapamazsın!" Koltuktan fırladı. "Onun doğumundan sorumlu kişi sen değildin. Sadece birimizin omuzlarında bu yük var."

Bardakları ona doğrulttu. "Orada dur. Konuştuğum doktorlar onun neden öldüğü konusunda netti."

"Bu sadece onların en iyi tahmini. Otopsi sonuçları gelene kadar kimse kesin bir şey söyleyemez. Ve o zaman bile ..."

"Bunu kendine yapma," dedi sert bir sesle. "Bu benim suçum. Buraya gelmesine asla izin vermemeliydim."

"Sanırım bu onun suçuymdu. İsteddiği zaman gidebilirdi."

"Hamileydi. Hamile kadınlar her zaman net düşünemezler."

"Bunu hamile kadınlarla olan engin deneyimlerinden mi biliyorsun?" Omuz silkti.

Koltuğun koluna yaslandı ve nefes almayı bırakmadığından emin olmak için Wren'e baktı. "Beni neden ondan uzak tutmaya çalıştığını hâlâ anlamıyorum."

"Hiç *Muhteşem Gatsby*'yi okudun mu?"

"Tabii ki."

"Bianca Daisy Buchanan gibiydi. Dikkatsiz insanlardan biriydi. Düşüncesizce." Başparmağını kot pantolonunun cebine soktu. "Birine bağlanırdı - yoğun bir ilişki kurardı - tam da seninle kurduğunu görebileceğim türden. Sonra da hayali bir küçüklük yüzünden her şeyi mahvederdi.

Sonrasında depresyona girerdi."

"Bunun olmasını engellemeye çalışıyordun." Aklına Wren geldi. "Bianca bana hamileliğinden memnun olmadığını söyledi."

"Düşünmeden hareket etme ve sonra da ilgisini kaybetme eğilimindeydi."

Ian North hakkında inandığı pek çok şeyin doğru olmadığı kanıtlanıyordu. "Seninle bir şeyleri patlattı mı?"

"Sayısız kez, ama uzun sürmedi." "Nedenmiş o?"

Piyanoya doğru yürüdü. "Uzun ve sıkıcı bir hikâye. Kendini kurtar."

"Şaka mı yapıyorsun? Wren ve ben bu tür şeyler için yaşıyoruz. Anlat bana."

Sekizinci Bölüm

"Sana söylemeyeceğim," dedi.

Bebek kıpırdanmaya başlamıştı. Tess kanepenin kolundan kayarak onu kucağına aldı. "Tek kelime bile fısıldamayacağız. Değil mi, düğün çiçeğim? İşin içinde cinayet silahı var mı?"

"Kendini yok etmek sayılır mı?"

"Hayal kırıklığı yaratacak kadar sıradan, ama alabileceğimizi alacağız." Wren'i göğsüne bastırdı.

Gülümsedi. Gerçeğinin sadece bir gölgesi ama yine de bir gülümseme. "Yirmi beş yaşındaydım, izinsiz girdiğim için hapisten yeni çıkmıştım ve beş parasızdım." Onu şaşırtarak oturdu. "Avrupa'da bir yıl geçirmiştım ve diğer sanatçılar arasında iyi bir ünüm vardı ama hepsi bu kadardı. Artık çocuk değildim ve beş parasızlıktan bıkmıştım, ki mirastan mahrum bırakılmadan önce bile ailemin parasını ne kadar küçümsediğimi düşünürsek bu ironik bir durum."

"Mirastan mahrum bırakılmak kulağa çok hoş geliyor. Regency romanlarından fırlamış gibi."

Eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Biz kara koyunların başına gelen budur." Viskisini bitirdi, elinin arkasındaki yara izi ışığı yakaladı. "İşimin bir anlamı kalmadı. Aynı şey hayatım için de geçerli. Kendime acıyarak boğuluyor ve kendimi uyuşturucularla cezalandırıyordum. Uppers, downers, bulabildiğimde kola, votka içtim. Arkadaşlarım bitene kadar onların kanepelerinde çömeldim. Bütün gece ayakta kalıp elektrik kutularını boyadıktan ya da posterleri yapıştırdıktan sonra uyuyakaldığım için bulabildiğim önemsiz işlerden kovulmaya devam ettim. Babam her zaman başarısız olduğumu söylerdi ve ben de onu haklı çıkardım. Sıkılmadın mı daha?"

"Hayatta olmaz." Eğer kız biraz sempati gösterirse, adam susacaktı. "Bu işkence görmüş sanatçı saçmalığına bayılıyorum. Devam et."

Ağzının köşesi seğirdi. "Böyle bir şey beklemiyordum Vicdanı sigara satmasına izin vermeyen bir kadının kalpsizliği." "Benim bölünmüş bir kişiliğim var. Baban da tam bir pislik gibi görünüyor. Söyle bana. daha fazla."

"Yapmak istediğim tek şey - nasıl yapılacağını bildiğim tek şey - yıkıcı ve kimsenin sipariş etmediği duvar resimlerini boyamak. Ama hapiste oturmak artık eskimeye başlamıştı. Sanat ile vandalizm arasında ince bir çizgi var ve zaten terk edilmemiş binaları etiketlemeyi midem kaldırmıyordu. Gerçek komisyonlar istiyordum ve hiçbirini alamıyordum." Viski bardağını bıraktı ve ayağa kalkarak eski dik piyanoya doğru yürüdü. "Bianca beni bulduğunda kışın ortasıydı ve Doğu On Üçüncü Cadde'de bir kulübün yanındaki kapı aralığında sızmıştım. Dibe vurmuştum. Ama yanımdan geçip gitmek yerine beni bir taksiye bindirdi ve kapıcısına beni dairesine götürmesini söyledi. Beni duşa soktu -kıyafetlerim ve her şeyimle- soğuk suyu açtı ve ben sendeleyerek çıkana kadar orada bıraktı."

Tess Wren'i daha da yakın tuttu. "Tehlikeli olabilirdin. Neden böyle bir risk alsın ki?"

"Vahşi ve düşüncesizdi. Sadece on dokuz yaşındaydı, kariyerinin zirvesindeydi ve yenilmez olduğunu düşünüyordu." Dirseğini koltuğunun üstüne koydu.

Piyanonun yanında, tavandaki küçük bir açıklıktan sarkan çan ipinden çok uzakta değildi. "Parası vardı, pahalı bir dairesi vardı ve şehir ayaklarının altındaydı. Benim sahip olmadığım her şey. O bir çocuktı. Bense yirmi beş yaşındaydım, altı yaş büyüktüm ve yetişkin bir adamdım. Ama o beni yanına aldı ve hayatımı kurtardı."

Piyanonun üstündeki okul küresini işaret parmağıyla döndürdü. "Benim için bir depo kiraladı ve bana bir yeraltı sanat sergisine hazırlanmak için iki ayım olduğunu söyledi. Onunla tartıştım ama geri adım atmadı." Dönen küreyi avucuyla durdurdu. "Bana boya, kağıt, tuval, şablonlar için büyük asetat tabakaları aldı. Hiç gururum kalmamıştı. Teklif ettiği her şeyi kabul ettim."

"Senin açıdan akıllıca bir hareket."

Omuz silkti. "Bir inşaat ekibi tuttu ve tüm ünlü arkadaşlarıyla şov hakkında dedikodu yarattı. Bu ona yüz bin doların üzerinde bir paraya mal oldu."

"Vay canına. Neden kendini böyle ortaya atsın ki?"

"Kariyerini kontrol eden o kadar çok insan vardı ki - ajanslar, fotoğrafçılar, müşteriler. Sanırım bir şeylerin kontrolünün kendisinde olmasına ihtiyacı vardı ve o da bendim." Göz temasından kaçınmak için hiçbir çaba sarf etmeden doğrudan ona baktı. "Üç hafta içinde bir milyon doların üzerinde iş sattım. Bu kadar çabuk Sanat dünyasının yeni gözdesi. Benim için her şey yoluna girdi. Kariyerimi o yaptı."

"Kariyerinizi yapan şey yeteneğinizdi."

"Bu gerçekten doğru değil. Dibe vurmuştum. Eğer o olmasaydı, şimdiye ölmüş olurum."

Tess başka birine bu kadar çok şey borçlu olmanın nasıl bir his olduğunu düşündü. Göbekli sobanın içine koyduğu ateşi yaktı. "Ve Bianca sana aşık oldu."

Bunu inkar etmedi. "Kolayca aşık oldu."

"Ama sen de onu sevmedin."

Sobanın kapağını kapattı. Alevler güçlü bedenini aydınlatıyordu. Elmacık kemikleri ve altındaki çukurlar. "Nasıl olduğunu gördün. Baştan çıkarıcı. Karizmatik. Her şeyimi ona borçluydum ve onun tarafından büyülenmiştim. Evet, onu seviyordum. Ama küçük bir kız kardeş için bir erkek kardeş gibi."

"Ve daha fazlasını istedi."

Ateşten uzaklaştı. "Bunun olmayacağını anladığında beni evden kovdu. Tam da ilk büyük duvar resmi siparişimi aldığım zamanlardı. Artık ona ihtiyacım yoktu."

"Ama yine de onun hayatında kaldın."

"Birkaç ay boyunca beni görmeyi reddetti, telefonlarıma çıkmadı. Sonra kötü bir ilişkinin içine düştü. "

"Ve sen onun için oradaydın."

"Her zaman. O benim bakıcımdı. Ben de onun oldum. O ortalığı dağıtırdı. Ben temizlerdim."

Tess başparmağındaki sert bir noktayı ovuşturdu. "Ona ne zaman kızmaya başladın?"

"Ona nasıl kızabilirim ki? O benim hayatımı kurtardı. Onun için her şeyi yapardım."

"Sen yaptın." Kollarının arasındaki Wren'e baktı. "Ve şimdi, uğraşman gereken onun pisliklerinden biri daha var."

"Şimdiye kadarkilerin en büyüğü." Koltuğa geri yaslandı. "Hayatımı didik didik etmene rağmen bana kendi hayatın hakkında hiçbir şey söylemedin."

Ian North'a Travis Hartsong'dan bahsetmeyi hayal bile edemiyordu. "Eski bir ebe hemşire. Şu anda esrarengiz bir sokak sanatçısının yanında dadı olarak çalışıyor ve itiraf etmeliyim ki yavaş yavaş ona ısınıyorum. Tennessee'nin durgun sularındaki kesinlikle modaya uygun olmayan bir kahve dükkanındaki ek işimden geçici olarak izinliyim. Gelecek için sağlam bir planım yok. Bu nasıl?"

"Şimdi kim kaçıyor?"

Bebegi kucağına aldı. "Hadi, Wren. Sana kuru bir bez getirelim."

* * *

On gündür okul binasındaydı. Paul Eldridge bir keresinde Ian'ın stüdyo ağaç evinin destek direklerini yerleştirmesine yardım etmek için gelmişti. Ian ağaç ev üzerinde çalışmıyorsa, orman gezilerinden birine çıkıyor ve döndüğünde temiz hava kokusunu da beraberinde getiriyordu. Resim dışında her şeyi yapardı.

Wren'in çocuk doktoruna yaptıkları bir başka gezi ve Eldridge çiftliğine yaptıkları kısa ziyaret dışında, Tess evden dışarı çıkmamıştı ve Açık hava onu bir alışveriş merkezindeki Cinnabon kokusu kadar baştan çıkarıcı bir şekilde çağırıyordu. Mart ayının üçüncü haftası böylesine çığ ve kasvetli bir hava getirmemiş olsaydı, Wren'i yürüyüşe çıkarırdı ama hava yeni doğmuş bir bebek için fazla soğuktu.

Hapsolmaya daha fazla dayanamayınca Wren'in uyku yuvasını kanepeye yerleştirdi ve Ian yürüyüşe çıktığı yerden döndüğünde uykulu bebeği içeri sokup ceketini aldı. "Sonra görüşürüz."

Girişte durdu, çam kokusu diğer erkeklerin pahalı kolonya kokusu gibi ondan da yayılıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı! Bir dakika daha içeride kapalı kalmaya dayanamam."

"Yapamazsın-"

"Oh, evet yapabilirim!" Ona doğru döndü, bir parmağı kafasını işaret ediyordu. "Ve geri döndüğümde *hayatta olsa* iyi olur!"

Onu yakalamak dışında, içeride tutmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

* * *

Kirli kar hâlâ gölgeli yerlerde duruyordu ve rüzgâr yanaklarını yakıyordu ama dışarıdaydı ve umurunda değildi. Buzdan bir kabuk Poorhouse Deresi ve kayaların üzerinde büyüyen yosun filamentleri

cadı saçı gibi hızla akan akıntıya kapıldı. Tahtadaki bir başka kalas köprü gevşemişti. Kuzey'in hayatına girdiği sabah köprünün nasıl sallandığını hatırladı.

Askının sürekli baskısı olmadan omuzları rahatlamıştı. Ancak köprüden indiğinde, midesini rahatsız edici bir endişe kapladı.

"Kırılğan şeylerin etrafında olmak benim için iyi değil," demişti.

Ama kırılğan şeylerin etrafında olmak Tess'in hayatıydı. Doğurttuğu bebekler. Baktığı korkmuş yeni anneler. Ya Wren uyanıp ağlamaya başlarsa? North onu kucağına alır mıydı? Hâlâ nefes aldığından emin olmak için onu kontrol edecek miydi? Wren doğduğu günden beri Tess'in bedenine yapıştı. Ve ait olduğu yer de orasıydı. Tess'in bedenine.

Okul binasına geri dönmek için döndü, ancak kendini durdurmak zorunda kaldı. Korkmuş yeni bir anne gibi davranıyordu. Olmadığı bir şey.

Birkaç derin nefes aldı. Wren iyi olacaktı. Ian onun ölmesine izin vermeyecekti. Ve Wren'in babası gelene kadar ona göz kulak olacak birden fazla kişiye ihtiyacı vardı.

Ya Wren'in babası da Tess'in babası gibi güvenilmez bir pislikse? Ya da bir ayyaş? Eğer böyle düşünürse, yepyeni bir çılgınlık alemine yuvarlanırdı. Devam etmek için kendini zorladı.

Arka kapı sıkıştı ve omzunu kapıya doğru itti. Kulübenin içi soğuk ve küflüydü. O kadar üzücü bir yerdi ki Wren'i buraya getirmeyi hayal bile edemiyordu. Yeni halılar almak zorunda kalacaktı. Düzgün mobilyalar almalıydı. Ama Wren buraya asla gelmezdi. Yeni fırın gelene kadar bebek gitmiş olacaktı. Tess her şeyi olduğu gibi bırakabilirdi. Kasvetli ve davetkâr olmayan.

Okul binası onu şımartıyordu. Kendisi için daha güzel bir şey istiyordu. Temiz beyaz duvarlar, İngiliz av baskısıyla kaplanmamış bir kanepe. Önceden umurunda değildi ama şimdi umurundaydı.

Trav . . . Sanırım sonunda iyileşiyorum.

Bu onu bambaşka bir şekilde üzdü.

Solmuş bir torba salata yeşilliğini ve küflenmiş bir salatalığı attı. Satın aldığı hatırlamadığı bir elmayı yedi ve bir alışveriş torbasını daha fazla kıyafetle doldurdu. Şehirdeki posta kutusuna gönderilmiş olan bir yığın mesleki dergiye göz attı. *Ebelik Dergisi*,

Uluslararası Kadın Sağlığı Dergisi. Hiçbirinin yeni hayatıyla bir ilgisi yoktu ama onları da kıyafetleriyle birlikte alışveriş çantasına koydu.

Endişesi onu alt etti ve okul binasına koşarak geri döndü.

North'u, Wren sanki bir futbol topuymuş gibi kolunun kıvrımında olduğu halde yerde volta atarken buldu. Ama kız yaşıyordu.

Fısıltılı bir tıslamayla konuşarak ona doğru yürüdü. "Ağlamaya başladı," dedi, sanki bu Tess'in suçuymuş gibi.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu çok garip." Dişlerini sıktı. "Ve *saat sabahın üçü* bile değil."

Onu anladı ve bebeği göğsüne bastırdı, ama sadece Tess ceketini çıkarana kadar, sonra onu geri verdi. "Avukatım bebeği Wren'in babasını bulmak için Manhattan'a uçacağım. yarın gidip biraz araştırma yapacağım. Muhtemelen birkaç günlüğüne gideceğim. Senin için sorun olur mu?"

Bunu söyleme şekli, onun olup olmamasının pek de umurunda olmadığını gösteriyordu. "Buradayken pek de yardımcı olmuyorsun."

"Döndüğümde çalışmak zorundayım. Ciddiyim, Tess. Sen ve bebekle daha fazla oyalanamam."

"Bunu onunla konuşacağım."

Bakışları eleştirel bir hal aldı. "Kilo mu veriyorsun?" Kadının dengesini bozmuştu.

"Bilmiyorum. Neden?"

"Yüzün daha ince." Sesi sanki bu kötü bir şeymiş gibi çıkıyordu. "Ne olmuş yani?"

"Hiçbir şey. Sadece kilo vermene gerek olmadığını söyledim." "Fikriniz için teşekkürler. Bunu unutacağımdan emin olabilirsiniz." İncinmiş gibi bakmaya cüret etti.

* * *

Kâbus o gece her zamankinden daha kötü bir şekilde geri döndü. Bu kan ve korku dolu rüyayı görmeyi hiç bırakacak mıydı, yoksa hayatının geri kalanında uykusuna musallat mı olacaktı?

Ertesi sabah Wren'le birlikte aşağı indiklerinde Ian gitmişti. Sabah kahvesini içerken önce kâbusu, sonra da internette araştırma yaparken bulunduğu fotoğrafları düşündü. Ian'ın birbiri ardına egzotik görünümlü kadınlarla çekilmiş fotoğrafları. O

merdivenlerde bıraktığı spor ayakkabılarını bir kenara fırlattı. Onun sevgililerinden biriyle takılmasını istemiyordu. İstedığı-

Ne istediğini bilmiyordu. Belki kendisi için bir sevgili? Birkaç hafta önce bile bu fikir düşünülemezdi. Ian'ı suçluyordu. Onun aşırı güçlü erkekliğinin etrafında yaşamak onu mahvediyordu.

Cinselliğinin Trav'le birlikte öldüğünü düşünmüştü ve Trav'den daha farklı olamayacak bir adamın onu yeniden diriltmiş gibi görünmesi rahatsız ediciydi. Ama belki de mesele buydu. Belki de Ian'ın

Trav'in tam tersi olması, bilinçaltına sadakatsizlik hissetmeden tahrik olma izni vermişti. Düşüncelerindeki sapkınlığa rağmen, asla North'la yatağa girmeyecekti. Bir daha seks yaparsa, bu Trav gibi biriyle olacaktı. Trav'in olmadığı bir şekilde cinsel olarak agresif olması dışında.

Her zaman baştan çıkaran. Asla baştan çıkarılan değil.

Trav'e daha agresif olmasını istediğini hiç söylemediği için memnundu. Şimdi cinsel açgözlülüğü önemsiz görünüyordu. Trav'in onu ne kadar çok sevdiğini düşününce, onunla böyle bir konuşma yaptığını hayal bile edemiyordu. Çok incinmiş olurdu.

Wren'in bebek Mohawk'ını yeniden düzenledi. "Beni kötü düşüncelerimden uzaklaştır, tatlım. Biraz konuşmaya ne dersin?"

Wren uykulu gözlerini kırıştırdı ve ağzını kapattı.

"Ağlama, tamam mı? Dün gece bunu yeterince yaptın."

Tess onu besledi ve kendisi için bir kâseye biraz Cheerios koydu. Yemeğini yerken, Ian güzel restoranlarda yemek yerken ve güzel bir kadınla çarşafı karıştırırken Bayan Yengeç Pantolon'la yalnız kalmanın kasvetli ihtimaliyle yüzleşti. Belki de birden fazla.

Bir araba sesi duydu ve pencereden dışarı baktığında tanımadığı bir kadının çamurlu bir cipten inip eve doğru ilerlediğini gördü. Tess kapıyı açtı.

Kadın alternatif, boho, yoga kalabalığı için altmış yaşında bir manken gibi görünüyordu. Tek örgülü parlak gri saçları, ışıltılı bir teni ve köşelerinde karakterini belli eden narin çizgileri olan parlak ela gözleri vardı. Kıvrak vücudu işlemeli bir kıyafetle paketlenmişti. tunik üst, dar kot pantolon ve ayak bileği botları. Kulak memelerinden uzun turkuaz küpeler sarkıyordu ve mala boncuklu bir kolye kıyafetini tamamlıyordu. "Sen Tess olmalısın," dedi. "Ben Heather."

Tess onu Kırık Baca'dan tanıyamamıştı ama her türlü misafir hoş karşılanırdı. "İçeri gelin."

Heather içeri girdi ve cemaatini kucaklayan bir vaiz gibi kollarını açtı. "Ne muhteşem bir yer! Burayı satın almak istedim.

Okul binasını kendime ev stüdyosu olarak yaptım. Benim bir çömlekçi olmam gerekiyor." Kollarını indirdi. "Ne yazık ki parayla aram hiç iyi olmadı." Gözlerini Wren'e dikti. "Sen küçük bir mucizesin, değil mi? Ellerimi yıkayayım da onu tutabileyim." Tess'in tereddüt ettiğini gördü. "Merak etme. Bütün

aşılarım güncel ve yıllardır hasta olmadım." "Bunu bilmek güzel ama... Siz kimsiniz ve neden buradasınız?"

"Ian sana söylemedi mi? Ben Heather Lightfield. Yedek bebek bakıcın. O yokken yalnız kalmadan endişeleniyor ve Phish'in sana ihtiyacı var."

"Benim yedeğim-"

"Phish ona benden bahsetmiş. Ve Phish seni hemen Kırık Baca'ya geri istiyor."

"Biliyorum. Ama Ian bana yedek bir bebek bakıcısı hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Belki de itiraz edeceğinizi düşündü. İkinizin birbirinize bağlandığını görebiliyorum."

Tess bir an onun Ian'la bağ kurmaktan bahsettiğini düşündü ama sonra Heather'ın Wren'i kastettiğini fark etti.

Heather mutfığa doğru yöneldi, sürekli konuşuyordu. "Ian tüm kimlik bilgilerimi kontrol etti, yarım düzine referans aradı ve tam bir baş belası oldu. Phish'e sorabilirsin." Mutfak lavabosunda su akmaya başladı. "Okul öncesi öğretmeniydim," dedi diğer odadan. "Emekli olduktan sonra tam zamanlı olarak çömlek yapmak istedim. Onun yerine çocuk bakmaya başladım. Ben de çömlek yapıyorum ama planladığım kadar çok değil." Evden çıktı

ellerini kağıt havluda kurulayarak mutfığa girdi. "Onu böyle okşamak yerine okşamayı dene, Tess. Prematüre bebekler okşanmaktan hoşlanmazlar."

Tess'in çok iyi bildiği bir şeydi bu, ama ziyaretçisinin anlattıklarına kendini o kadar kaptırmıştı ki farkında olmadan Wren'in küçük poposunu okşuyordu. "Prematüre bebeklerle ilgili deneyiminiz var," dedi.

"İkizler, Tempest'a taşındıktan kısa bir süre sonra. Çabuk öğrendim." Mutfığa geri döndü.

Tess kapıya doğru ilerledi. "Neden seni Kırık Baca'da hiç görmedim?"

Heather kâğıt havluyu çöpe attı. "Yaklaşık iki aydır Kentucky'de annemin evini temizliyordum. Ölümünden hemen sonra öldü.

yüzüncü doğum günü."

"Bunu duyduğuma
üzüldüm."

"Olma. O korkunç bir insandı." Heather bebeğe doğru uzandı. "Gel buraya, küçük melek. Neden banyo yapmıyorsun, Tess? Ya da yürüyüşe çık. Eminim kendine biraz zaman ayırabilirsin."

Ve daha fazla konuşmadan, Tess Heather'ın önerdiği şeyi yaptı. Wren'i tuhaf bir kadına teslim etti, çılgın bir adam kaçırın biri olabilirdi ama değildi. Heather'la ilgili her şey enerji, yetkinlik ve hippie nezaketi yayıyordu. Yine de yukarı çıkar çıkmaz Ian'ı aradı.

"Heather Lightfield adında bir kadın geldi." "Harika biri, değil mi?"

"Wren konusunda daha fazla yardım almak için benimle konuşmamanın bir nedeni var mı?"

"Seninle tartışmak istemedim."

"Neden tartışayım ki?"

"Ciddi misin sen? Senin kadar korumacı mı?" Haklıydı.

"Heather'la tanıştıktan sonra seni kazanacağını düşünmüştüm," dedi. "O iyi biri."

Güldü.

"Tamam, iyi sayılır ama bakıcı tutacak param yok. Muhtemelen benim kazandığımdan daha fazla para alıyordur."

"Neden ona ödeme yapasın ki? Ben hallettim."

"Ama-"

"Bu anlaşmayı senin için olabildiğince kolaylaştıracağımı söylemiştim ve öyle de yapıyorum."

Ona böyle bir şey söylememişti.

"Ayrıca, Phish çirkinleşmeye başlamıştı. Ona ne kadar ödediğimi sormayın çünkü unuttum. Parayla aram iyi değildir. Hiç olmadım. Boya alabildiğim sürece mutluyum. Ayrıca, bu kendimi korumakla ilgiliydi. Benimkini."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyelim ki tüm bu hapsedilmişlik seni - ben 'huysuz bir cadalog' diyeceğim."

"İyi seçim."

Kısa, tiz bir kahkaha duydu. Telefonu kapatırken, Ian'ın Tess ve Wren'i evden çıkarmanın etkili bir yolunu bulduğunu, böylece geri döndüğünde evin kendisine kalabileceğini fark etti.

Küvette ıslandı ama saçlarını kurutmayı bitirmeden önce bile Wren'in yanına dönmek için sabırsızlanıyordu. Alt kata döndüğünde Heather'ı odada dolaşırken buldu - Wren askısındaydı ve ezberden *İyi Geceler Ay'ı okuyordu*.

Tess'e başıyla selam verdi ama "Her yerden iyi geceler sesleri geliyor" cümlesini tamamlayana kadar onu onaylamadı. Gülümsedi. "Onları harika bir edebiyata başlatmak için asla çok erken değildir." Wren'in başını avucunun içine aldı. "Evim Kırık Baca'dan çok uzakta değil. Yolda onu bırakabilirsin."

Her şey çok hızlı geliyordu. İşine geri dönmek istiyordu ama Wren'i nasıl bırakabilirdi?

Heather ona sempatiyle baktı. "Programını, bilmem gereken her şeyi yaz. Neden bir yürüyüşe çıkıp bunları düşünmüyorsun?"

Tess bir kez daha Heather'ın emirlerine uydu.

Soğuk, canlandırıcı hava ona enerji verdi ama Wren'i kontrol etme ihtiyacı onu tekrar içeri girmeye zorlamadan önce ancak bir mil yürüyebilmişti.

Heather yerde bağdaş kurmuş meditasyon pozunda oturuyordu, Wren kucagında rahatça oturuyordu. Heather başını kaldırdı, sonra parmağının ucuyla Wren'in kaşlarının arasındaki küçük yere dokundu. "Çakralarının bu kadar açık olması inanılmaz. Ona harika bakıyorsun. Üçüncü gözü şimdiden açılmaya başladı. Bu onun bilge olacağının bir işareti."

Wren, Heather'ın dokunuşuna karşılık olarak miyavladı ve Tess, yeni doğan bebeğinin üçüncü gözünün zaten çok iyi gelişmiş olduğunu bilmekten mantıksız bir gurur duygusu hissetti. Bu da onu resmen bir çılgın, düşkün anne daha yapıyordu.

Üvey anne, diye hatırlattı kendine. Kendisi buydu. Wren gerçek ailesini bulana kadar geçici bir bakıcı.

* * *

Wren'den ilk kez ayrılmak dayanılmazdı, Heather'ın anladığı bir şeydi, çünkü bütün sabah Tess'in telefonu fotoğraflarla dolup taşmıştı: Wren uyuyor, Wren yemek yiyor, Wren kaka yapıyor. Ian ona mesaj atarak beklediğinden daha uzun süre evde olmayacağını söyledi ama hiçbir açıklama yapmadı. Muhtemelen çekici bir modelle yatakta daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

Wren'in emin ellerde olduğunu bilmek Tess'i rahatlatmalıydı ama Kırık Baca'daki hava değişmiş gibiydi. Belki de sadece hayal gücündeydi ama bir zamanlar sohbet etmek için zaman ayıran müşteriler şimdi acelesi var. Bunu anlaması için Courtney Hoover'ın ziyareti gerekti.

Müstakbel Instagram kraliçesi tezgâhta belirdi, yüzü alametifarikası olan ışıltılı pudrayla yeni parlatılmıştı; göz makyajı vanilya, gül ve mürdümden oluşan bir kaleydoskop şeklinde uygulanmış ve mükemmel bir dumanlı göz kalemıyla sabitlenmişti. "Döndüğünü duydum."

"Elimizde mocha kalmadı," diye yalan söyledi Tess. "Brezilya'da kakao çekirdeği kıtlığı var." "Yazık." Parmaklarını her zaman yanında taşıdığı cep telefonuna doladı.

Uçlarında minik kristaller olan bordo sert tırnaklar sergiliyordu. "O zaman bir çörek alayım. Bir süredir yemek fotoğrafı paylaşmamıştım."

Tess maşayı aldı. Phish, Tess'in yokluğunda geçen neredeyse üç hafta içinde yeni bir donut seçeneği eklemişti ve Courtney çikolatalı Long Johns'u işaret etti. "Şunlardan bir tane alayım."

Tess, Ian'ın Broken Chimney's Long Johns'u bilip bilmediğini merak etti. "Instagram hesabın nasıl gidiyor?" diye sordu düşüncelerini dağıtmak için.

"Daha fazla video yayınlıyorum. Video en iyi yol." Vitrinin üst kısmına vurdu. "Bu değil. Soldaki daha parlak Glaze." Tess daha fotojenik olan Long John çöreğini tabağa koyarken Courtney sesini alçalttı ve öne doğru eğildi. "Bilmelisin ki Tess, herkes senin hakkında konuşuyor."

"Oh?"

"Sadece dürüst davranıyorum."

Tess, Trav'in ölümünden sonra kendini reality şovlarla uyuşturarak geçirdiği saatler boyunca bir şey öğrenmişti. Biri ne zaman "sadece dürüst olduğunu" söylese, aslında zalim olmak niyetindeydi.

Courtney cüzdanını çıkardı. "Pek çok insan Ian North'un karısının başına gelenlerin şüpheli olduğunu düşünüyor."

Tess'in nefesi göğsünde asılı kaldı. Buna hazırlıklı olmalıydı. "Bianca onun karısı değildi," dedi dikkatle. "Onun arkadaşıydı. Ve amniyotik sıvı embolisi pek çok şey olabilir ama şüpheli değil."

Arka planda The Dead "Brokedown Palace" şarkısını söylemeye başladı. Courtney elini tezgâhın üzerine yayarken tırnakları krampon uçlarına benziyordu. "Sadece dürüst davranıyorum, Tess. O ölür ölmez, sen ve Ian North birlikte yaşamaya başlarsınız. İnsanlar böyle şeyleri fark eder."

Tess, Courtney'nin beş dolarlık banknotunu çekmeceye attı ve para üstünü saydı. "Bebeğe bakıyorum. Hepsi bu kadar."

"Doğru. İşte bu yüzden buradasın." Courtney parasını cüzdanına koydu, çantasını omzuna aldı ve donut'ıyla birlikte ön cama doğru süzüldü; boynu eğik, saç uzantıları sırtından aşağı sarkıyor, Long John ayrık dudaklarının üzerinde sallanıyordu. *#DoughnutBlowJob*.

Tess bir çift kirli kupayı lavaboya daldırdı ve Courtney'nin zehrine kapıldığı için kendini azarladı. Phish çok şey biliyor olmalı Kasabadaki insanlar ona karşı cephe almıştı ama önceden öğrenirse işi bırakacağından korkuyordu.

Telefonu çaldı. Ekranı baktı. Wren, Heather'ın yoga matının üzerindeki yuvasında sevimli bir şekilde kıvrılmış yatıyordu, kaşlarının arasında küçük kırmızı bir binti boyalıydı. *Merak etmeyin*. Mesajda şöyle yazıyordu. *Organik ketçap*.

Tess Heather'a aşık oluyordu. Aynı zamanda kollarını boş hissediyordu. Önlüğünü çıkarıp atmak, kınayan bakışlardan uzaklaşmak ve yavru kuşunu geri almak için sabırsızlanıyordu.

Okul sonrası kalabalığından birkaçı kapıdan içeri yuvarlandı. Yetişkinlerin aksine, onu gördükleri için mutluydular. En son gelen Ava Winchester oldu. "Tess! Dönmüşsün!" Tess'in henüz tanışmadığı bir kızı yakaladı ve tezgâha doğru çekti. "Tess, bu Gabi." Gabi'nin tombul, yuvarlak bir yüzü, kıvrırcık kızıl saçları ve yeşil, değerlendirici gözleri vardı. Ava tezgâha yaklaşarak sesini alçalttı. "Gabi spektrumda."

"Bunu ona söylemek zorunda değildin," diye itiraz etti Gabi.

Her zaman pratik olan Ava, "Tüm gerçekleri bilmezse sana başka nasıl yardım edebilir ki?" dedi. Tess bir gün Ava'nın çok iyi bir sosyal hizmet uzmanı olacağına karar verdi. Tabii önce hamile kalmazsa.

"Gabi'nin seninle bilmem ne hakkında konuşması gerekiyor."

Tess, Ava'nın Gabi'yle ne hakkında konuşmasını istediğini sormadı. Zaten biliyordu. "Seninle konuşmaktan mutluluk duyarım, Gabi. Ama sadece sen istersen."

"Öyle."

"Onu zorlama, Ava."

Ava ciddiyetle, "Onunla konuşmak istiyorsun, Gabi," dedi. "Gerçekten. Tess havalı biri." Tess kendini iyi hissetmiyordu. Sanki boyundan büyük bir işe kalkışmış gibi hissediyordu.

Tess, Ava'nın dikkatini rahatsız olan Gabi'den uzaklaştırmak için ona ileride çocukları olursa onlara ne isim vereceğini sordu.

"Wren' değil. Gerçekten, Tess, bu çok ezikçe." "Baskı altındaydım."

Ava arkadaşlarıyla birlikte olmak için yola koyuldu. Gabi omzunun üzerinden Tess'e bakarak ona katılmaya gitti.

Michelle yarım saat sonra geldi. Tess'in onu son gördüğünden bu yana geçen üç buçuk hafta içinde hamile karnı büyümüştü. Önlüğünü şiş karnının üzerinde düğümlerken, "Seninle çalışmak zorundayım," dedi, "ama her şey yolundaymış gibi davranmayacağım. Zavallı kadın. Vücudu soğuk bile değil ve sen onun kocasının yanına taşıyorsun."

Tess bugüne kadar bunun kasabada nasıl görüneceğini düşünmemişti.

* * *

Heather'ın ilginç küçük evi tül perdeler, peri ışıkları ve aynalı yastıklarla eklektik bir şekilde döşenmişti. Tess, Wren'i kendisine doğru kıvırdı ve onun tatlı, elf yüzüne baktı. "Yemin ederim bu sabahtan beri kilo almış."

"Ona verdiğim patates cipsi paketini bir profesyonel gibi mideye indirdi," dedi Heather. Wren'in gül goncası ağzı yumuşak bir oval oluşturdu ve Tess onu alnından öptü.

"Bayan kendini komik sanıyor ama biz daha iyi biliyoruz, değil mi?" Heather küçük bir kadın için büyük bir kahkaha attı.

Tess okul binasına dönmek için sabırsızlanmıyordu, bu yüzden Heather'ın yemek davetini hevesle kabul etti. Kinoa, nohut, brokoli ve avokadodan oluşan baharatlı karışımın tadı görüldüğünden çok daha güzeldi. Yemeklerini bitirdiklerinde Tess açık konuşmaya karar verdi. "Eminim dedikoduları duymuşsunuzdur ve bilesiniz diye söylüyorum. Wren'in annesini Ian'ın yanına taşınabilmek için öldürmedim." Niyet ettiğinden daha sert konuşmuştu. "İkimiz birbirimize zar zor tahammül edebiliyoruz."

Heather servis kaşığındaki fazla kinoaya vurdu. "İnsanlar hakkında öğrendiğim şey şu: Hayat sıkıcı oluyor ve komplo icat etmek teoriler günlük yaşamı daha heyecanlı hale getirir." Tess'in eline dokundu. "Bu da geçecek. İnsanlar seni ne kadar çok tanırsa, dedikodular da o kadar çabuk biter."

Tess, Heather'ın haklı olduğuna inanmak istiyordu ama çok fazla gerçekçiydi.

* * *

Okul binasına dönerken kulübesinde durup şimdiye kadar takmak istemediği küpelerini aldı. Hazırlandığında

Ayrılırken arka kapının yanında kurumuş çamur lekeleri gördü, buraya son gelişinde izini sürmüş olmalıydı.

Sprgeyi kaptı ve süpürdü.

Ian hava kararırken eve döndü. Wren, Tess'in küçük cehennemi Heather'a geri bırakana kadar saatleri saymasına neden olan uzun bir ağlama nöbetinden sonra nihayet sakinleşmişti. Ian sırt çantasını kapının içine koyarken,

Omuzları yıpranmış kahverengi deri ceketinin dikişlerini kontrol ediyordu; kalıp kesmek ve spreycutuları kullanmak yerine çatı kiremidi demetleri taşıması gereken omuzları. Karmakarışık saçlarına, sarkık kot pantolonuna ve formül lekeli gömleğine baktı. Her zamanki gibi, yaptığı şeyden hoşnutsuz görünüyordu.

gördüm. Ama düşündüğü sebepten

değil. "Ben yokken hiç yemek yedin mi?"

"Basit bir kase yulaf ezmesi. Yokluğun beni mahrum bıraktı."

Ağzının köşesi yukarı kalktı, sonra tekrar o sert ağzının köşesindeki alışılmış yerine yerleşti. "Wren'in babasını buldum," dedi. "Ama bir sorun var."

Dokuzuncu Bölüm

Ian o kadar uzun süredir Bianca'nın krizlerine hapsolmuştu ki, kendi başına ayakta durabilen bir kadınla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Tess saçını dağınık bir topuz yapmıştı. Makyajsızdı. Buruşuk beyaz bluzunun yakası hafifçe yamuktu - tıpkı onun gibi. Düz siyah kaşları, parlak erik mavisi gözlerinin üzerinde birbirine yaklaşmıştı; onu gördüğüne pek de sevinmemişti. "Her şeyi duymak istiyorum," diye fısıldadı, "ama onu *uyandırırırsan* seni öldürürüm."

Tess'i uyandırmak istiyordu. En son ne zaman bu kadar dizginlenemez bir şehvet yaşadığını hatırlamıyordu. Dizginlenmiş şehvet, elbette. Bunu birçok kez hissetmişti. Ama onu tam burada, ön kapının önünde yuvarlamak için duyduğu bu ilkel dürtü yoktu. Bu onu öfkелendirdi. Seks başka bir şeydi, ama bu tamamen aşırı yüklenme. Bir ilişkinin içindeyken hiçbir zaman düzgün bir iş çıkaramamıştı. Bu kadınların suçu değildi. Kırılgan, duygusal fay hattı olan kendisiydi.

Tess'in Wren'i yukarı taşımasını izlerken Bianca'yı düşündü. Seks karmaşası olmasa bile, aralarındaki bağ yaratıcılığı emmişti. suyunu çıkardı. Ne zaman krize girse kaybettiği günleri, haftaları, ayları asla geri getiremeyecekti. Ve yine de, eğer bunu tekrar yapmak zorunda kalırsa, hiçbir şey değişmeyecekti. Kimse onun yanında değ ilken başka biri vardı.

Tess'in ayak sesleri tepesine vurdu. Tess yanındayken onu rahat ettiren somurtkanlığına geri döndü ve buzdolabına ve soğuk bir biraya yöneldi. Bu hızla giderse, o taşınmadan önce alkolik olacaktı.

* * *

Tess küçük canavarı uyandırmadan kendi yatağının yanındaki uyku yuvasına transfer etmeyi başardı. Wren kilo alıyor ve iyi nefes alıyordu, bu da Tess'in onu askıda taşımaya verdiği kısa aralar konusunda daha az endişelenmesini sağlıyordu. Bebek telsizini aldı ve Ian'ı çapraz sorguya çekmek için aceleyle aşağı indi.

Deri ceketini yoktu ve kot gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, uzun kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı.

"El işi yapıyor olmalısın," diye mırıldandı. "Bahse girerim hendek kazmışsındır."

"Alçıpan da astım, forklift de kullandım ama o günlerin geride kaldığını umuyorum." Kanepeye oturdu. "Bunu neden yapıyoruz? konuşabilir miyiz?"

"Sebebi yok." O kolların dikkatini dağıtması ve bir korkağın Wren'in babasını duymayı erteleme arzusu dışında. Monitör yanında olduğu halde onun karşısındaki aynı kanepeye uzandı ve ayaklarını bir kalçasının altına çekti. "Ne öğrendin? Nasıl tepki verdi?"

"Onunla konuşmadım." Ayak bileklerini sehpanın üzerine koydu. Onunkilerin aksine çoraplarının burnunda delik yoktu. "Adam bir foto muhabiri ve şu anda bir tür yabancı savaş bölgesinde. Ama ailesinin yerini buldum.

New Jersey'de yaşıyorlar. Princeton'da. Bu yüzden geri dönmem bu kadar uzun sürdü."

"Bianca'yı biliyorlar mıydı? Hamile olduğunu?"

"Hayır. Ama o onların tek oğlu ve yaşadıkları şoku atlattıktan sonra bir torunları olduğu için çok mutlu oldular."

Kanepenin minderlerine daha da gömüldü. "Şimdi ne olacak?"

"Onunla temas kurmaya çalışıyorlar ama konuşsalar da konuşmasalar da önümüzdeki hafta Wren'le buluşmak için uçmayı planlıyorlar."

"Anlıyorum." Kanepenin kolundaki gevşek bir ipliği karıştırdı. "Onlara prematüre olduğunu söyledin mi?"

"Söyledim. Ayrıca eğitimli bir hemşire tarafından bakıldığını da söyledim." Birasından bir yudum aldı ve şişeyi dikkatle masanın üzerine koydu, tüm bu süre boyunca onu izledi. "Wren senin değil, Tess."

Adamın sesindeki kaba nezakete karşı sertleşti. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Çünkü seni düşündüğünden daha iyi tanıyorum."

Onu hiç tanıımıyordu. Ne kadar uzun süredir ölü olduğunu ya da eskiden gülmeyi ne kadar sevdiğini bilmiyordu. Bir daha asla yapamayacağı bir kariyeri olduğunu ve geleceğinde ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını bilmiyordu. "Doğduğundan beri ondan neredeyse hiç ayrılmadım. Tabii ki ona bağlıyorum." Koltuktan kalktı. "Bunun geçici bir düzenleme olduğunu da biliyorum, ama bu onu bir bebeğe bakmakla ilgili ilk şeyi bilmeyen bir dizi yaşlı büyükanne ve büyükbabaya teslim etmeye istekli olduğum anlamına gelmiyor."

"Neredeyse altmışlı yaşlarındalar ve ben evlerine gittiğimde Bayan Denning tenisten dönüyordu. Dağ bisikletiyle ilgileniyor gibi görünüyor."

Sönmüş bir halde koltuk minderlerine gömüldü.

Başka biri olsa merhamet gösterecek bir ifadeyle ona baktı. "İyi insanlar gibi görünüyorlar."

"Harika."

Ayak bileklerini çözdü ve konuyu değiştirerek ona düşünmesi için biraz zaman tanıdı. "Gittiğimde sana henüz ödeme yapmadığımı fark ettim."

Monitörü aldı ve Wren'in nefes alışını duyabileceği kadar kulağına yaklaştırdı. "Acelesi yok."

"Wren üç haftalık."

"Bir haftadan kısa bir süre sonra, onun resmi doğum günü olacak," dedi.

Ağırlığını sağ kalçasına kaydırıp ve sol cebinden bir çek çıkardı. Adam ayağa kalkınca kadın içgüdüsel olarak geri çekildi. "Bunu bana daha sonra verebilirsin. Ya da hiç vermeyebilirsin. Heather'a sen ödüyorsun."

"Bu senin."

Adam önünde duruyordu, elinde uzattığı çek vardı. Bu kadar zor kazanılmış bir çeki hiç bu kadar hak etmemişti. Uykusuz geçen onca saat, ağlayan bir bebeği susturmak için yürüdüğü kilometrelerce yol yüzünden ağrıyan omuzları, formül lekeli giysiler, endişe ve stres. Çeke baktı ve sonra gözlerini kapattı. "Bunu kaldıramam."

"Elbette yapabilirsin."

"Bunu sonra konuşuruz." Bebek telsiziyle oynadı, onun içinin ne kadar daraldığını görmesini istemiyordu.

Kanepenin minderi yanına doğru sarktı. "Artık yorgunsun. Bunu birkaç gece iyi bir uyku çektikten sonra halledeceğiz."

Kaba nezaketi onu bir zamanlar olduğu gibi şaşırtmamıştı. Onun içindeki bu yumuşaklığı, saklamak için çok çalıştığı hassasiyeti hissetmişti. Yukarı bakma hatasını yaptı.

O kadar yakın oturuyordu ki, parmakları istemsizce sandalyeye
.....kıvrıldı.

Kolunu. Bakışları kilitlendi. İlk başta sadece onun kendisi için endişelendiğini gördü, ama okulun duvar saati ağır sessizliğe doğru ilerlerken bir şeyler değişti. Boğazının dibinde bir nabız sıçradı ve kendi nefesi hızlandı. Avuç içi bir okşayış gibi dizine yerleşti ve vücudunun sıcaklığı giysilerinin arasından süzüldü. Sanki maaş çekini almayı reddetmesi manzarayı değiştirmiş, daha önce sadece bir vadinin olduğu yerde bir köprü inşa etmişti.

Okul binasının kirişleri inledi. Bir rüzgâr pencereleri salladı ve gözleri yarı kapalı hale geldi. Odanın evresi gölgeler içinde kaybolmaya başladı; duvarlar ve pencereler, tavanlar ve kapılar eriyip gidiyordu.

İçinde bir alev canlanırken teni karıncalandı, oraya buraya sıçradı, donmuş olanın sınırlarına doğru süründü. Gözlerini başka tarafa eviremiyordu ve görünüşe göre adam da eviremiyordu.

Dudakları kıpırdadı. Boğuk bir sesle tek bir kelime söyledi. *Yatak odası.*

Ayağa kalktı. Hiç düşünmeden. Damarlarındaki kan akışı onu ayağa kaldırdı.

Yatak odası.

şimdi bebek telsizini tutan oydu. Kadın onu takip ederken eski okul saatinin tik takları çalışıyordu -arka yatak odasına değil, st kata. *Yatak. Oda. Yatak. Oda.*

Saatin ritmi kafasının içinde çalan hecelere uyuyordu ama adamın söylediklerine değil, çünkü adamın yumuşak bir sesle söylediği kelime "*Stüdyo*" idi.

Sersemlemiş bir halde içeri girdi.

Oda karanlıktı ama tavandaki ışıkları açmadı. Bunun yerine, sulu bir parıltı yaymaktan başka bir işe yaramayan bir lambayı yaktı. Stüdyonun kapısının yanında durdu ve adamın bebek telsizini yere bırakıp ahşap raflardan tombul beyaz mumları çekmeye başlamasını izledi. Onları birbiri ardına mor kadife kanepenin etrafında yarım daire şeklinde yere yerleştirdi.

Sadece tek bir mum kalmıştı. Onu da kanepenin üzerindeki rafa koydu, kadına döndü ve eliyle işaret etti. Ne istediğini biliyordu. Bilmiyordu. Mumların arasına girdi ve raftaki haydut mumunun altındaki mindere oturdu.

Bir kibrit çaktı ve yerdeki mumların fitillerini yakmaya başladı. Kibrit çok kısa kaldığında üfleyerek söndürdü ve bir tane daha yaktı. Titreşen gölgeler duvarlarda dans etti ve hava kükürt kokusuyla ağırlaştı.

Adam önünde durduğunda nefesi hızlandı. Adamın eli saçlarına gitti. Saçını tutan bağdan çekiştirdi ve dağınık bir şelale omuzlarına döküldü. Eli oyalandı. Karmaşanın içinde tünel açtı.

Aralarındaki gergin havayı dağıtacak bir espri -herhangi bir şey- bulmaya çalıştı. Adamın eli kadının saçından bluzunun en üst düğmesini açtı. Düğmeyi açarken parmak eklemleri tenine değdi. Kükürt kokusu burun deliklerini doldurdu.

Bir sonraki düğmeyi ve ondan sonrakini açtı. İşaret parmağının ucuyla V'yi bir omzunun üzerinden aşağı çekti ve sütyeninin yıpranmış dantelinin üzerindeki göğsünün kabarıklığını ortaya çıkardı.

Onu yavaşça kanepenin koluna doğru bastırdı. Bacakları otomatik olarak minderlerin üzerine uzandı. Spor ayakkabılarını çıkardı ve mum ışığı çemberinin dışına koydu. Üst ayağındaki oraplardan birini çıkardı. Eli nazikçe çıplak ayak bileğini evreledi. Bir başparmağı oradaki çukura bastırdı ve o küçük hassas yeri okşadı.

Pasif olmak ona göre değildi. Vurdumduymazlık konusunda hiç deneyimi yoktu. *Her zaman baştan ıkarıcı. Asla baştan çıkarılan değil.* Yine de buradaydı, her şeyi onun yapmasına izin veriyordu.

Bir tutam saçı yeniden düzenlerken başparmağını yanağına dokundurdu. Bluzu omzundan aşağı düştü ama adam tatmin olmamıştı. Sütyeninin askısını parmağıyla yakaladı ve onu da aşağı indirdi.

Kendini onun gördüğü gibi gördü. Omzunun ıplak kıvrımını, göğsünün kabarıklığını. Bluzunun dirseğinden sarkan kısmı ve ince beyaz sütyen askısı
Kolunun üzerinden.

Dev bir kâğıt parçasını H ereveli şövalenin üzerine koyarken gözlerini ondan ayırmıyordu. Kalın bir kalemle, genişçe çizmeye başladı, agresif vuruşlar. Gizli saklı bir şey yok. Yırtılmış ve yerde buruşmuş sayfalar yok.

Kanepenin koluna yaslanmıştı, bluzu yarı açıktı, bacakları kanepenin minderlerine arpıktı. Bir orabı üzerinde, bir çorabı eksik, ona doğru bakıyordu. Onu izliyordu.

Mumlar söndü. Daha az yandı. Boştaki eli kendi gömleğine gitti. Stüdyo serindi ama üst düğmelerini açtı. Ter

Kalemi kâğıda saldırırken ensesinde bir parıltı belirdi.

Dakikalar ilerledikçe daha da tahrik oluyordu. Bluzunu çıkarmak, sutyenini çıkarmak istedi. Kot pantolonundan, külotundan kurtulmak istedi. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Eğer ondan daha fazlasını istiyorsa, kendisi için almak zorundaydı. Bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Trav'e yaptığı gibi.

Her zaman baştan çıkaran. Asla baştan çıkarılan değil.

Işık loştu ama sert olduğunu göremeyeceği kadar da loş değildi. Yarattığı şeyi yok etmesini bekleyip duruyordu. Şövalenin arkasından çıkıp ona gelmesini. Ama çizim kolu hareket etmeye devam etti. Bir kavis. Bir kesik. Bir dans. *Pop ve kilit. Hızlı adım, ara adım. Adagio, Allegro.*

İlk hamleyi o yapmazdı. Bir daha yapmayacaktı. Hayatının bu yeni bölümünde -ne kadar kaotik olursa olsun- bir daha asla cinsel dilenci olmayacaktı. Arzulanmaya ihtiyacı vardı, en az onu istediği kadar arzulanmaya.

Bunun için çalışın. Bunun için çalışmalısın.

Bir tutam saç alnına düşmüştü ama o bunu fark edemeyecek kadar işine dalmıştı. Kalem ve kâğıtla mükemmel, işkence dolu bir birliktelik içindeydi. Bir dâhinin işiyle mücadelesini izliyordu.

İşte o zaman anladı.

Sertleşmişti, tamam. Sanatı için sertleşiyordu. Yaratmak için. Onun için değil. O bir amaç için bir araçtı. Büyük sanatçı, kendisini engelleyen her neyse onu aşmak için onu kullanmaya çalışıyordu. Bu baştan çıkarma cinsel değildi. Sadece işiyle ilgiliydi.

Ayaklarını yere indirdi. Mum alevleri titredi. Ona baktı ve sanki çok uzaklardaymış gibi gözlerini kırptırdı.

Mumların arasına girdi ve onu stüdyoda yalnız bıraktı.

* * *

Ian kalemini bıraktı ve başparmaklarını göz çukurlarına bastırdı. Tam olarak nasıl çuvalladığını bilmiyordu; sadece çuvalladığını biliyordu. Kendini kontrol altında tutmak için iradesinin her zerresini toplamasına rağmen bir şekilde onu rahatsız etti.

Tess Hartson duvara yaslayabileceğiniz bir kadın değildi. Ama o istemişti. Tüm temel içgüdüleri onu tam olarak bunu yapmaya itmişti.

Bu da onu tam bir piç yapardı. Pek çok şeyden suçluydu ama kadınlara kaba davranmak bunlardan biri değildi. Ve Tess'in kanepeye uzanmış görüntüsünden uzaklaşarak bunu kanıtlamamış mıydı? Şövalesine giderek?

Sonunda yaptığı şeye bakmasına izin verdi. Çıplak ayağının karmaşık bir detayı. Omzunun hassas bir çizimi. Boynunun kıvrımı.

Saçmalıktı. En kötü türden kalıplaşmış, duygusal bir saçmalık.

Şövaledeki kağıdı yırttı. Yaptığı şey bu değildi! Büyük, cesur parçalar yarattı. X-Acto bıçaklarıyla dev şablonlar kesti. Şekillendirdi. Asitler ve çamaşır suyu, nozullar ve silindirlerle duvar resimleri. Eski ve rafine olana, küflü ve sıradan olana yer bırakmadan büyük çalıştı.

Pencereye gitti ve serinlemek için pencereyi açtı. Buraya yeniden keşfetmek için gelmişti - işine yeni bir soluk getirmesini sağlayacak yeni bir yol. Ama yaptığı tek şey hiçbir şey değildi. Önce Bianca, şimdi de Tess. Birbiri ardına dikkat dağıtıcı şeyler.

Mumlar pencereden gelen cereyanda söndü. Tess'in sertliği ve kararlılığı, o alaycı ağzı, bilmiyormuş gibi görüldüğü gücü

. . . Tüm bunlar dikkatini dağıtmıştı ve şimdi burada, saçma sapan tebrik kartı sanatı ürettiyordu. O bir klişeydi. Bencil bir hayat yaşamak zorunda olan bir sanatçı. Picasso her şeyiyle başyapıtlar yaratabilirdi.

Ama Ian farklı bir kumaştan kesilmişti.

Kendisini engelleyen her neyse onun üstesinden gelmek istiyorsa, duygularını ve cinsel dürtülerini kilit altında tutması gerekiyordu. Her zaman böyle olmuştu. Her zaman da böyle olacaktı.

Donmuş bir yalnızlık bandı etrafını sardı. Mumları söndürmek için eğildi. Alevleri teker teker titredi ve söndü.

* * *

Wren sabahın beşinde uyandı ve tekrar uyumaya hiç niyeti yoktu. "Bir kez olsun uyusan ölür müsün, seni küçük mankafa? Ne dersin? Ölür müydün? Bu mu?"

Görünüşe göre öyle.

Pencerenin diğer tarafında güneş parlıyordu. Tess kanadı kaldırdı. Hava serin ve tazeydi. Sanki bir gecede bahar gelmiş gibiydi. Stüdyodaki dün gece bir rüya gibiydi. Kanepe. Mumlar. Ne olacağını düşünmüştü? Daha da üzücü olanı, ne olmasını istemişti?

Çok erkendi. Kendisinin bu yeni uyanan parçasıyla başa çıkmaya hazır değildi. Derisi kaşınıyordu. Vücudu hareket etmek için ağrıyordu. Dans etmek için. Dans etmeyeli haftalar olmuştu.

Bunun yerine Wren'in altını değiştirdi ve onu besledi. "Şimdi lütfen uyumaya devam eder misin?"

Wren küçük pembe dilini uzattı.

"Yaptığını gördüğüm şeyi gerçekten yaptın mı?" Tess ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu. "Pekala, genç bayan. Dışarı ısındı ve bana tavır yapacak kadar güçlüysen, açık havaya alışacak kadar da güçlüsün demektir."

Bebeğe polar bir tulum ve daha sıcak tutan bir şapka giydirdi, onu askıya soktu ve dışarı çıktı.

Kuşlar havadaki ekstra sıcaklık öpücüğünü gürültülü bir kantatla kutluyorlardı. Kulübeye gitmek yerine, dağın tepesindeki terk edilmiş Pentekostal kilisesine giden patikayı seçti. Bir çift sincap arkadaşlarıyla birlikte sonbaharda sakladıkları fındıkları arıyorlardı. Eski yangın kulesi uzakta yükseliyordu. Wren'in şapkası tek kaşının üzerine düşmüştü ama uyanık ve dikkatliydi, bakışları ağaçların altından geçerken değişen ışık ve gölge desenlerine sabitlenmişti. Tess uzaktan gelen bir köpek havlaması duydu. Eldridge'lerden birinin mi?

Patika, bir zamanlar inananları ibadete taşıyan çukurlu bir yola açılıyordu. Kiliseden geriye kalanlar temelleri üzerine çökmüştü. Yabani otlar çürüyen ahşap dış cephe kaplamasını kaplamış ve bacanın yanındaki açıklıktan bir ağaç uzamıştı. Bir zamanlar ön kapıların olduğu yerde bir delik açılmıştı. Tess bu delikten kırık mihrap penceresini görebiliyordu.

Çürümeye rağmen kilise, kuş sesleri ve benekli güneş ışığıyla canlı, dostane bir manzaraydı. Doğuya doğru, sisin son dalları da küçük bir açıklığın alçak noktalarında. Bu dalların arasında bir figür yavaş ve metodik bir koreografiyle hareket ediyordu.

Sabah soğuğuna meydan okuyan Ian gömleksizdi, bir kolunu ve ardından diğerini ağır çekim bir pandomim yumruğuyla uzatırken göğsündeki kaslar mükemmel bir şekilde belirginleşmişti, hem ölçülü hem de güçlüydü. Büyülenmiş bir halde onun kolunu çevirmesini izledi. Elinin pozisyonunu değiştirmesini. Her hareket kasıtlıydı.

Bir dizi kalktı. Mutlak bir kontrolle bacağını yana doğru kaldırdı. Dizini geri çekti ve tekrar dışarı itti. İki kere, üç kere, dört... Gövdesi tamamen dik durdu, duran ayağı sanki batmış gibi sabitti.

kökleri toprağın derinliklerine. Diğer dizini yukarı kaldırdı. Bir kez daha, o mükemmel denge.

Hareketleri yavaş çömelmeler ve özenli tekmelerden oluşan güzel bir dövüş sanatları balesinde hızlandı. Onun nasıl bu kadar kaslı kaldığını merak etmişti. Artık biliyordu.

Onu görmemişti ve görmesini de istemiyordu. Bu özel bir ritüeldi. Wren ciyakladı ama adam duyamayacak kadar uzaktaydı. Onun bu özel yanını görmek onu rahatsız etmişti. Başından beri onun fizikselliğinin farkındaydı ama buna tanık olmak tamamen başka bir şeydi.

Ian North hakkında ne kadar çok şey bilirse, adam o kadar karmaşık hale geliyordu.

* * *

Dün gece stüdyoda olanlardan ve az önce tanık olduklarından sonra, onu hemen görmenin garipliğini yaşamak istemiyordu ama anlaşıldığı üzere, o öğleden sonraya kadar bir daha karşılaşmadılar. Mutfak lavabosunda Wren'i banyodan çıkardığı sıcak havluya sararken, diğer odadan gelen sesleri duydu. Yetişkin sesleri, genç kız sesleri değil.

Ian mutfığa geldi. "Daha fazla misafirin var."

Ona şaşkınlıkla baktı. Şaşkınlıkla Wren'e uzandı. Kadın ona nemli, havluya sarılı bebeği verdi ve onu dışarı kadar takip etti.

Yaşam alanında iki kişi bekliyordu, ikisini de görmek istemiyordu. Ava'nın annesi Kelly Winchester, uzun boylu, iri yapılı, takım elbise giymiş ve kravat takmış bir adamın yanında duruyordu; bu adam ancak Tess'in hakkında çok şey duyduğu kocası olabilirdi.

Eyalet Senatörü Brad Winchester'ın geniş yüzünde neredeyse ortada buluşan köşeli kaşlar vardı. Yakışıklı, düzgün yüz hatları ve henüz otuzlu yaşlarında olduğunu bildiği için kesinlikle prematüre olan kır saçları vardı. Hem o hem de Ian heybetli figürlerdi ama Winchester daha iri yapılydı. Onun yanında, Kırık Baca'da çok ürkütücü olan zayıf, sarışın karısı bir şekilde küçülmüş görünüyordu.

"Bayan Hartsong," dedi bir radyo spikerinin ya da kariyer sahibi bir politikacının gür sesiyle. "Eminim neden burada olduğumuzun fazlasıyla farkındasınızdır."

Hesaplaşma zamanı gelmişti. Tess isteksizce kanepeyi işaret etti. "Otursana."

Kelly oturdu ama kocası oturmayınca tekrar ayağa kalktı. Kelly kızı Ava'nın neşesine sahip değildi. Bunun yerine, yüz hatlarının keskinliğinden boynundaki belirgin kemiklere kadar onda bir kırılganlık vardı.

Winchester, "Bölgemizdeki bazı çocuklarla görüşüyorsunuz," dedi.

"Ailelerinin rızası olmadan." Kelly ellerini önünde kavuşturdu Sol elindeki elmaslar öğleden sonra ışığının kırıntılarını yakalıyordu. "Ava bize her şeyi anlattı."

Tess bundan oldukça şüpheliydi. "Size özellikle ne söyledi?"

"Onlara seks ve doğum kontrol yöntemleri konusunda eğitim verdiğinizizi."

Sesindeki düşmanlık göz önüne alındığında Winchester, Tess'in onlara boru tipi bomba yapmayı öğrettiğini de söyleyebilirdi. "İnkâr mı edeceksin?"

Tess kendine ahlaki üstünlüğün kendisinde olduğunu hatırlattı ya da en azından öyle olduğunu düşündü. "Kızlar bana belirli sorularla geldiler. Ben de onları yanıtladım."

"Buna hakkınız yoktu," diye haykırdı Kelly. "Bu bir ebeveynin sorumluluğudur." "Evet, öyle."

Brad Winchester gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "Kendi çocuğumuzu nasıl yetiştireceğimizi bilmediğimizi mi ima ediyorsunuz?"

Son hastasını kaybetmiş bir kadının sahip olmaya hakkı olmayan haklılık duygusuna karşı mücadele etti. "Ava çok tatlı bir kız. Onunla gurur duymalısınız."

Sözlerinin Winchester'ı yatıştıracığını umduysa da Winchester'ın yüzündeki sert ifade aksini söylüyordu. "Biz birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir aileyiz. Ve burada yüksek ahlaki standartlara sahip yakın bir topluluğumuz var. On beş yaşındaki çocuklarımızı seks yapmaya teşvik etmeye inanmıyoruz."

"Tabii ki bilmiyorsun."

Köşeli kaşları birbirine yaklaştı. "Yine de onlara ailelerinin arkasından iş çevirmeleri için gereken tüm bilgileri veriyorsun."

Kelly, "Okullarımızda güçlü bir sağlık müfredatı uygulanıyor," dedi. "Toplum değerlerimizle uyumlu bir müfredat."

Tess dilini ısırma çalıştı ama başaramadı. "O zaman Tempest'taki yüksek genç hamilelik oranını nasıl açıklıyorsun?" Bu bir blöftü. Kasabanın hamilelik oranının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak sadece yoksunluk eğitim programlarının etkinliğini izleyen mevcut tüm istatistiklere dayanarak, tahmin edebilirdi.

Kelly irkildi ama hemen toparlandı. "İstatistikler ortaokulda cinsel perhiz eğitiminin cinsel aktiviteyi önemli ölçüde azalttığını gösteriyor."

"Kızınız ortaokulda değil."

"Cinsel perhiz yapan kızlar cinsel yolla bulaşan hastalıklara maruz kalmıyor." Kelly agresif olmaktan çok kendini korumaya yönelik bir hareketle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Araştırmaları görmüş olsaydınız, Bayan Hartsong, bu kızların istismarcı ilişkilere yakalanma ya da cinsel yolla bulaşan hastalıklara maruz kalma tehlikesinin daha az olduğunu bilirdiniz.

Ve aynı kızların, çok gençken cinsel olarak aktif olan kızlardan daha yüksek özgüvene sahip olduklarını anlarsınız. Kızım cinsel perhiz uyguladığında, bir erkeğin onu seks için kullanmak yerine kendisi için sevdiğini bilir."

Tess'in tepesi atmaya başlamıştı. "Araştırmaların farkındayım, Bayan. Winchester, ancak bu çalışmalar aynı zamanda programların zayıflıklarına da işaret ediyor. Sadece cinsel perhiz programlarına katılan gençler hala diğer gençlerle aynı oranda cinsel ilişkiye giriyor, ancak sizinki gibi programlara katılan gençler daha yüksek oranda hamile kalıyor Çünkü doğum kontrol yöntemlerini kullanma olasılıkları daha düşüktür." Ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. "Ebeveynlerin, çocuklarıyla bu konu hakkında konuştuklarına inanmak istediklerini biliyorum. Ancak gençler pantolonlarını çıkarmama konusunda hiçbir zaman iyi bir iş çıkaramadılar ve dünyadaki tüm konuşmalar bunu değiştirecek gibi görünmüyor."

Winchester sanki helyumla vurulmuş gibi şişti. "Ebeveyn etkisi de burada devreye giriyor. Biz cahil Güneyli değiliz.

Bizim köylü olduğumuzu düşünüyorsun." "Sanmıyorum-"

Parmağını kızın yüzüne doğru itti. "Sen bir yabancısın. Bu toplumun bir parçası değilsin ama buraya gelip bize okullarımızı nasıl yöneteceğimizi söyleyebileceğini sanıyorsun."

"Hiçbir şeyi yönetmek istemiyorum Bay Winchester. Çocuklarınız bana geldi." "Eğer o sergiyi açmamış olsaydınız size gelmezlerdi. Kırık Baca'da," dedi Kelly. "Seninle bunun hakkında konuştum. Senden çok saygılı bir şekilde onu indirmeni istedim ama sen reddettin."

Winchester araya girdi. "Ve şimdi de kızımızın kafasını pislikle doldurduğunuzu keşfettik."

"Pisliği tanımla," dedi North arkasından.

Tess onun orada olduğunu unutmuştu. Kollarında havluyla sarılmış, uyanık bir Wren'le öne çıktı. Wren'in aksine, Ian kızgın görünüyordu.

"Gördüğüm zaman anlarım," diye karşılık verdi Winchester.

"Kızınıza baktığınızda gördüğünüz şey pislik mi?" North karşı çıktı. Ian durumu daha da kötüleştirmeden de durum yeterince zordu ve Winchester öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Tess aralarına daldı. North'un kendini beğenmiş Brad Winchester'a bir yumruk atmasını görmeyi çok isterdi ama Wren kollarındayken olmazdı. "Mr.

Winchester, kadın sağlığı konusunda yılların deneyimine sahibim ve çocuklara yapmamalarını emretmenin en etkili cinsel eğitim şekli olmadığını söyleyebilirim. Ava'nın buraya gelmesini istemiyorsan, bunu ona söyle. Ama ben bir

Hemşire." Ben bir hemşireydim. "Kimsenin sağlığını koruyacak bilgileri esirgemem etik açıdan sorumsuzluk olur ve o çocuklar sorularla kapıma gelirlse onlara cevap veririm." Kendi kulağına bile zorba geliyordu ama haklıydı da.

Ian'ın çenesinin köşesindeki bir kas seğirdi. "Bu kadınla ahlak anlayışı arasında kalmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Pek esnek biri değil."

Winchester kendisine meydan okunmasından hoşlanmazdı. "Peki ya sizin ahlak anlayışınız, Mr.

Kuzey mi? Karını öldüren kadınla yaşıyorsun."

"Sanırım gitme vaktiniz geldi," dedi Ian soğuk bir vakarla.

Ian sarsılmamış olabilirdi ama Tess sarsılmıştı. Görünüşe göre Kelly de öyleydi. "Brad . . ."

Kocasının koluna girdi ama kocası onu elinin tersiyle itti. "O bebeğin annesi öleli bir ay bile olmadı ama siz ikiniz şimdiden birlikte yaşıyorsunuz. Belki de şerifin burada tam olarak ne olduğunu biraz daha yakından incelemesi gerekiyordur."

Tess nefesini tuttu ama Ian irkilmedi. "Başımızın üstünde yeri var."

"Uyarıldınız." Karısını yakaladı ve kapıya doğru çekti. Kelly'nin stiletto'su onun altında döndü ve adam kolunu bu kadar sıkı tutmasaydı düşecekti.

Kapının çarpmasıyla Wren irkildi ve kollarını savurdu.

"Pekala," dedi Ian, "bu eğlenceliydi."

"Sana söylemiştim" demesini bekledi. O bunu yapmayınca, kendisi yaptı. "Beni uyardığın şeyin tam olarak bu olduğunu biliyorum."

"Unut gitsin. O bir pislik."

"Güçlü bir tane. Bu konuda haklı olmam, kimseye çocuklarını nasıl yetiştireceklerini söylemem gerektiği anlamına gelmez."

"İşte bu yüzden büyük bir geri adım atmanız gerekiyor." "Bianca hakkındaki söylentiler . . .

Bizim hakkımızda."

"Bir avuç aptal insan. Asıl endişelendiğim ne biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Küçük neşe kaynağınızın üzerime işediği gerçeği." Wren'i ona doğru uzattı. Gömleğinin üzerinde nemli bir leke vardı.

Havluyla sarılmış bebeği ondan aldı. "Aferin, Wren."

Ağzının bir köşesi kıvrıldı. Merdivenlere doğru ilerledi ama yarı yolda durakladı ve tekrar ona baktı. "Dün gece benim için poz verdin. İyi bir deneksiniz."

İçinde karmakarışık duygular çalkalanıyordu. Onları dağıtmak için bir espri bulmaya çalıştı. "Evet, Da Vinci de bana aynı şeyi söylemişti ama o daha iyi para ödüyordu."

Kız bunun oldukça sevimli olduğunu düşündü ama adam gülümsemedi. Onun yerine, "İlginç bir yüzün var," dedi.

"Ve onunla birlikte gidecek bir vücut." *Kapa çeneni. Bundan daha iyisini yapamıyorsan, o aptal çeneni kapalı tut!*

"İyi bir vücut," dedi kesin bir ifadeyle.

"Daha az olsaydı çok daha iyi olurdu."

"Siz kadınların bu kadar yanlış yönlendirilmiş olması şaşırtıcı." Merdivenlerden yukarı kayboldu.

* * *

Tess'in geleceği hakkında düşünmesi gerekiyordu. Okuldan uzaklaşmalıydı. Yeni bir kariyer bulmalıydı. En basit sorunlarına odaklandı ve fırınıyla ilgilenmesi gereken adamı aradı. "Henüz gönderilmedi hanımefendi," dedi adam ona. "İşçi grevi var. Ne zaman gönderileceğini size bildiririm. geldi."

Sonraki birkaç gün boyunca, Heather Wren'le ilgilenirken o da Kırık Baca'da sabah vardiyasında çalıştı. Onunla konuşmaktan hoşlanıyor gibi görünen bir grup adam dışında, ortam daha da soğuklaşmıştı. Sadece birkaç müşteri açıkça Bianca'nın ölümünü sordu, ama o diğerlerinin onun arkasından konuştuğunu hissediyordu. Onu dışlamayan müşterilerden biri de nikotin bağımlısı Artie'ydi. Yeni bir kamyoncu şapkası takmış, vardiyasının sonunda içeri girdi. "Kahretsin, Tess. Tekrar çalışmaya ne zaman başladın?"

"Bu sabah. Ama sigara istersen Michelle yarım saat içinde burada olacak. Umarım istemezsin. Cidden, Artie. Sigarayı

bu şeyler."

"Olabilir. Bilmiyorum." Tezgâha yaslandı. "Ben ve kız arkadaşım ayrıldık."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet. Onun için yeterince iyi olmadığımı karar verdi." "O zaman sanırım ayrılmak o kadar da kötü bir şey değildi."

"Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum. Yine de . . . Dostum, kız çok ateşliydi." Bir dirseğini Long Johns'un tam üstündeki cama dayadı. "Bu gece dışarı çıkmak ister misin?"

"Olmaz. Sigara içen erkeklerle çıkmam." "Belki bırakırım."

"Sen bunu yap, sonra konuşuruz."

"Kahretsin, Tess. Neden böyle olmak zorundasın?"

Savannah bir yığın fincanı açmak için sonsuza dek uğraştığı blender istasyonundan Tess'e pis bir bakış fırlattı. "Ben kıcımlı yırtarak çalışırken müşterilerle flört edecek zamanın olması güzel olmalı."

Tess, Artie'yle konuşmasını bitirmek için bir bahaneye sahip olmaktan memnundu, bu yüzden Savannah'nın sabahın büyük bölümünü cep telefonu ile sohbet ederek geçirdiğini belirtmedi.

* * *

Tess öğleden kısa bir süre önce okul binasına döndü, aynı anda Ian da tepedeki patikadan çıktı. Tess'in yapmasını beklemeden Wren'i araba koltuğundan aldı. Wren'le Tess'in yaptığı gibi etkileşime girmese de - bebekçe konuşmalar ya da komik suratlar yok- artık ona dokunmaktan kaçınıyor gibi görünmüyordu.

"Ofiste zor bir gün müydü?" diye sordu.

"Courtney Hoover - ekonomik otellerden birinde çalışıyor ama asıl işi Instagram Kraliçesi olmak. Hâlâ benden nefret ediyor. Neden bilmiyorum. Ve eskiden dostça davranan insanlar bana seri katılmışım gibi bakıyor. Nedenini biliyorum. Neyse ki Ava Winchester ve kalabalığı vardiyalarım sırasında okuldaydı, bu yüzden kimse bana aromalı prezervatifler veya oral seks hakkında sorular sormuyor."

Ona, keşke oral seksten bahsetmeseydim dedirten tembel bir gülümseme attı, sonra da boştaki eliyle arabanın kapısını kapattı. "Wren'in büyükanne ve büyükbabasından haber aldım. Bir saat içinde burada olacaklar."

"Kahretsin." Üst kata koştı.

Onuncu Bölüm

Tess çamaşır yıkamayı bu kadar uzun süre ertelememeliydi. Kot pantolonu ve mocha lekeli tişörtü tam olarak güven vermiyordu ve kendisini gelmiş geçmiş en yetkin profesyonel dadı olarak sunması gerekiyordu. Paniğini bastırmaya çalışarak Wren'in son temiz kıyafetini çıkardı ve aceleyle aşağı indi.

Ian elinde bir sandviçle mutfaktan içeri giriyordu. "Değiştir onu!" Wren'i ona doğru itti ve ceket giyme zahmetine girmeden kulübeye doğru koşmaya başladı.

Kendini içeri bıraktığında güneş ışığı ön perdelerin arasından süzülüyordu. Rastgele yabancıların boş kulübeye bakmasını engellemek için perdeleri kapalı bıraktığını düşünmüştü. Onları kapalı bıraktığından *emindi*. Neredeyse eminim. Emin değilim.

Aceleyle yukarı çıktı ve en iyi koyu renk pantolonunu, düz beyaz kazağını ve kalçasına kadar uzanan gri hırkasını aldı. Sade. Profesyonel. Saçlarını atkuyruğu yaptı ve gevşek uçlarını topuza yakın bir şekilde tutturabildiği kadar tutturdu. Mary Poppins gibi. Kitap versiyonu, film değil.

Nefes nefese okul binasına geri döndü. Dışarıda park etmiş yabancı bir araba yoktu, bu yüzden etrafa saçılmış bebek artıklarını toplamak için hâlâ vakti vardı ama içeri girer girmez Ian, Wren'in kustuğunu söyleyerek mutfaktan çıktı.

Onu yakalamak için koştu. "Hadi, Wren! Burada benimle çalış."

"İnsanları memnun edecek biri gibi görünmüyor."

Tess bebeği ondan aldı ve merdivenleri tekrar çıkmaya başladı, ancak o sırada önünden bir arabanın geçtiğini duydu. "Kahretsin."

"*Tsk. Tsk.* Çocuğun önünde olmaz."

Onu görmezden gelerek arkasını döndü ve mutfaktaki kağıt havlulara ulaşmak için aşağıya koştu.

"Bu kıyafetle gardiyana benziyorsun," diye seslendi arkasından.

"Yardımcı olmuyorsun!" diye karşılık verdi.

"Sakin ol, olur mu?"

"Sakin bana sakın olmamı söyleme!" diye bağırdı.

Kapı çalındı. Kurtlar kapıdaydı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Aceleyle lavaboya doğru koştu.

Kafasını mutfağa soktu. "Aptal gibi davranmayı bırakacak kadar sakinleşene kadar burada kal. Bu bir emirdir."

Bir eliyle tezgâhın kenarını tuttu ve nefes almaya çalıştı. Wren ekşi süt gibi kokuyordu. Bir kağıt havlu kaptı, ıslattı ve onu temizlemek için elinden geleni yaptı.

Wren o büyük lacivert gözleriyle ona baktı. Ağzı titredi. Alnı kırıştı. "Hayır!" Tess fısıldadı. "Hayır, tatlım, hayır. Lütfen. Ağlamak yok."

Tess bebeği omzuna koydu ve bazen onu rahatlatan sabahın ikisinde hareketini kullanarak onu salladı. "Senden hiç bir şey istedim mi? İstedim mi?" diye fısıldadı onun kabarık, siyah saçlarının tepesine. "Gecenin bir yarısı dışında herhangi bir zaman?" Oturma odasından sesler duydu. Ian onları içeri almıştı.

Wren'in bacakları ve omurgası sertleşti ve iniltisi daha da yükseldi. "Şimdi olmaz.

Lütfen, şimdi olmaz ..."

Bebek pencereyi sarsan bir feryat kopardı.

Mutfağa bir kadın girdi. Altmış yaşlarında olmalıydı ama daha genç görünüyordu. Çene hizasındaki küt saçlarında sıcak, sarı tonlar parlıyordu. Makyajı mükemmeldi; ne çok az ne de çok fazlaydı. Özenle dikilmiş beyaz bir pantolon, keskin siyah bir kabuk, kalın bir gümüş ve jet kolye ve genç bir kot ceket giymişti. Uzun boylu bir kadın olmamasına rağmen, askılı çıplak botlarının üzerindeki üç inçlik topuklar onu hatırı sayılır bir yüksekliğe ulaştırdı.

"Bu o mu?" Soru retorikti çünkü kadın çoktan öne doğru uzanmış, kollarını açmış, ciyaklayan bebeği Tess'in kollarından kapmaya hazırlanıyordu. "Oh, tatlım ..."

Tess'in Wren'e "tatlım" demesine izin vardı, ama bu ince, Chicos giyen, acınası büyükanne bahanesine izin yoktu. Kıvırcık gri saçları neredeydi,

Yastık gibi göğüsleri, pişen kurabiyelerin kokusunu? Bu şık, yeni işletim sistemi her yerdeki sıcacık büyükannelere bir hakaretti.

"Onu tutabilir miyim?" diye sordu kadın.

Hayır, yapamazsın! "Şu anda biraz üzgün." Tess ona daha sıkı sarıldı.

"Tabii ki."

Wren bu yeni yüze baktı ve hemen ağlamayı bıraktı. *Seni küçük hain.*

Kadının gözleri doldu. "Tıpkı Simon'ın bebeklik resimlerine benziyor." Bir damla gözyaşı rimelli kirpiklerinin alt kenarından küçük bir şelale oluşturdu.

"Aynı gözler. Aynı ağız."

Bir adam belirdi. Düzgün tıraşlı çenesi, kıvırcık tuzlu biberli saçları ve şık giysileriyle golf sahasından fırlamış gibi görünüyordu. "Jeff Denning," dedi Tess'e iğrenç bir şekilde dostça başını sallayarak.

"Karım Diane ile tanıştınız. Peki burada kim var?"

"Adı Wren," dedi Tess, her ne kadar ikisi de dinlemiyor gibi görünse de.

Stepford Büyükannesi'nin yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü.

"Ona bak Jeff. Simon'a benziyor. Ve burnu. O senin burnun."

"Burnumun onun üzerinde olmasını dileme," dedi gülümseyerek.

"Harika bir burnun var." Karısı gözlerini bebekten ayırmadı.

Sadece en aşağılık insan Wren'i bu iki genç, atletik, aşık büyükanne ve büyükbabaya teslim etmeyi reddedebilirdi. Tess bebeği daha sıkı kavradı.

Tanıdık bir çift kol içeri girdi ve bebeği kucakladı. "Eminim onu kucağına almak istersin." Ian, Wren'i Diane'in kollarına bıraktı.

Tess onlardan nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu. Başından beri tek yapmak istediği Wren'den kurtulmaktı. Bu ikisi insan kaçakçısı olabilirdi ve o da onu teslim ederdi. Tamam, belki insan taciri değillerdi ama mesele şu ki, umurunda değildi. Tess gibi değil. Yakınından bile geçmiyordu.

Wren büyükannesinin kollarına gömülmüştü, telaşı geçmişti, tamamen memnundu. Diane burnunu çekti, burnunun ucu kızarmaya başlamıştı.

"Bunu hiç beklemiyorduk. Simon bizim tek çocuğumuz ve asla evlenmemek ya da çocuk sahibi olmamak konusunda çok kararlıydı."

"İki doğrusundan birini yaptı," diye mırıldandı Tess.

Ian onu kolundan tuttu ve kapıya doğru yönlendirdi. "Neden daha rahat edebileceğimiz oturma odasına gitmiyoruz?"

"Onu onlara teslim etmeyeceğim," diye tısladı Tess, sadece onun duyabileceği şekilde. Ian onun kolunu uyarıcı bir şekilde sıktı.

Arkalarında, Jeff karısının yanına yapışmıştı. "Bütün gün o bebeğe mi bakacaksın?"

"Evet, öyle. Ne zamandır bir torun sahibi olmayı hayal ettiğimi biliyorsun. Ben söyleyene kadar sıra sana gelmeyecek."

Bu, uzun süredir evli olan çiftlerin en iyi yaptığı türden bir sevgi alışverişi idi.

Diane pencerelere doğru yürüdü. Wren, büyükannesinin kalın kolyesindeki parıldayan gümüşten büyülenmişti. "Kollarına bak," dedi Diane. "Bahse girerim Simon gibi bir yüzücü olacak."

Tess, Wren'in bebek miyavlamalarından birini duydu, sanki havuza atlamak için sabırsızlanıyor gibiydi. *Ne yalakaydı ama.*

Jeff karısıyla birlikte pencereye gitmişti ama açıklamak için onlara baktı. "Simon lisedeyken çok rekabetçi bir yüzme takımındaydı."

Aferin ona.

Ian onun düşüncelerini okumuş olmalı çünkü onu *çimdikledi*. Onu çimdikledi!

"Simon'a henüz ulaşamadık," dedi Diane, "ama artık onu gördüğümüze göre, bizim olduğuna hiç şüphe yok."

Tess sinirlendi. "Çok karmaşık olacak. Son derece karmaşık. Yasal olarak, Bay North Wren'in babası. Adı doğum belgesinde yazılı."

Bay North kaşlarını çattı. "Bu işi çözeceğiz."

Bianca hakkında tek kelime etmemişlerdi ve Tess onun adına çok öfkeliydi. Wren'in onu doğururken ölen bir annesi olduğunu unutmuş gibiydiler. Onu sevebilecek bir anne. Onunla ilgilenirdi. Ama Bianca'nın saatlerce oturup uyuyan bir bebeği kucağına aldığı görüntüsü bir türlü akıllarına yatmıyordu. Bianca'nın suşi yemeye gittiğini ve yolda kızını kaybettiğini hayal etmek daha kolaydı.

"Eminim Wren'in bir ay erken doğduğunu duymuşsunuzdur," dedi Tess. "En iyi bakımı alması onun için hayati önem taşıyor." Prematüre bebeklerin karşılaştığı her türlü komplikasyonu uzun uzun anlatmaya başladı ama bunların hiçbirisi şu anda Wren için geçerli değildi. Onları yeterince korkuttuktan sonra, esas işi olan dünyaya getirmenin aksine, yenidoğanlara sağladığı doğum sonrası bakımı vurgulayarak profesyonel kimlik bilgilerini nakış gibi işlemeye başladı. "Öngörülebilir gelecekte her şeyi olduğu gibi bırakmanın en iyisi olduğu konusunda hepimizin hemfikir olduğunu biliyorum."

Ian ona ters ters bakıyordu.

"Buna gelince..." Jeff söyledi. "Simon'la konuşmamız gerekiyor ama onun kariyeri gezici ve ona bakacak durumda olmadığını biliyoruz."

Tess nefesini tuttu.

"Oğlumuzu ne kadar sevsek de," dedi Diane, "bir yuva kuracağından şüpheliyim, o yüzden doğal olarak onu alacağız."

Tabii ki yaparlardı. Tess hemen dilini buldu. "Bunun için biraz yaşlı değil misin?" Ne zaman çok ileri gittiğini o bile biliyordu. "İkiniz de yaşlı görünmüyorsunuz," dedi aceleyle. "İnanılmaz derecede formdasınız. Ama yeni doğmuş bir bebeğe bakmak Ne olacaksınız? O ergenliğe girdiğinde seksenlerinizin sonunda olacaksınız."

"Yetmişli yılların ortası," diye düzeltti Diane.

"Evet, ama bunun yaşam tarzınızı etkileyeceği kesin. Çok aktif olduğunuzu görebiliyorum. Seyahat etmeyi sevdiğinizi tahmin ediyorum. Bisiklet gezileri. Tenis Maçlar. Shuffleboard turnuvaları. Eminim yapmayı sevdiğin ama vazgeçmek zorunda kalacağın o kadar çok şey var ki."

"Fedakarlık yapmamız gerekeceğini biliyoruz," diyor Diane, "ama o istikrarlı bir yetiştirmeyi hak ediyor ve bunu sağlayabilecek tek kişi de biziz."

"Başka seçenekleriniz de var. Yapabilirsin-"

"Tess." Ian ayağa kalktı ve onu da yanına aldı. "Biraz yürüyelim ve Wren'le biraz yalnız kalsınlar."

Onu neredeyse dışarı sürükledi.

"Beni çekmeyi bırak!"

O yapmadı. Bunun yerine, onu zorla evden uzaklaştırdı ve bir aydan kısa bir süre önce kurtarma helikopterinin indiği açıklığa doğru götürdü.

Ağaçların arasına girip evin görüş alanından çıktıklarında ona döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ben ... endişeliyim. Hepsi bu."

Eli kızın omzunu kavradı. "Ona sahip olamazsın, Tess. O senin değil."

"Bunu biliyorum. Sence de bilmiyor muyum? Ama Bir söz verdim. Ölüm döşeginde ona göz kulak olacağıma söz verdim."

"Bu insanlar ona vurulmuş. Onlar rüya büyükanne ve büyükbabalar. Daha ne isteyebilirsiniz ki?"

Kalbi onun soğuk mantığına karşı isyan etti. "Onlar sadece büyükanne ve büyükbaba. O daha fazlasını hak ediyor. O daha fazlasını hak ediyor."

Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyordu. Wren daha fazlasını elde edemeyecekti. Annesi ölmüştü; babası ise bir hiçti. Wren şanslı olduğu için

Ona çoktan aşık olan ve onu yetiştirmek için fedakarlık yapmaya hazır olan büyükanne ve büyükbabalar.

"Onun için en iyisini istediğini biliyorum," dedi kadın ondan uzaklaşmaya başlarken. "Ama onun ailesiyle birlikte olmaya ihtiyacı var."

Ben onun ailesiyim. Ona dokunan ilk kişi bendim. Onu besleyen, altını değiştiren, bedenime saran bendim.

Böyle düşünmeyi bırakmalı ve bir koruyucu anne gibi düşünmeye başlamalıydı - aileleriyle yeniden bir araya gelene kadar yeni doğanlara sevgiyle bakan iyi kadınlardan biri.

Yanına yaklaştı, sesi neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşamıştı. "İyi olacaksın."

"Elbette öyleyim." Titriyordu. Dışarıya ceketsiz, sadece gri hırkasıyla çıkmıştı. "Ve çok kötü davrandığının farkındayım."

"Korkunç değil," dedi huysuzca. "Kocaman bir kalbin var. Sen busun işte."

Kadın titrek bir gülümsemeyi başardı. "Bu berbat bir şey."

"Sadece hayal edebilirim."

Bir süre konuşmadan yürüdüler, kızın spor ayakkabıları patikadaki yapraklar, onun sessizliği. Eski yangın kulesine yaklaştılar. Kadın durdu. Topuklarını toprağı gömdü. Ona baktı. "Onu seviyor musun? Wren'i? Birazcık bile mi?"

Onun yanından ormana doğru baktı, yavaşça konuştu, kelimelerini seçti. "Ona ne olacağı umurumda."

"Ama sen onu sevmiyorsun," dedi açıkça.

"Bahsettiğiniz türden bir aşk benim için mümkün değil."

"Elbette mümkün."

Başını salladı ve sonunda onun bakışlarıyla buluştu. "Hayır, Tess. Ben çoğı insan gibi değilim. Ben bencilim. Büyük duygular işimin önüne geçer ve işim her zaman önce gelir. Bu yüzden kendi alanıma ihtiyacım var."

"Bianca senin için gerçek bir sınav olmuş olmalı." Zaten bir şey biliyordu. Adam tekrar yürümeye başladı ve kadın da onu takip etti. "Yani hiç aşık olmadın mı?"

"Ben öyle bir şey demedim. Yatılı okuldayken tipik ergenlik sorunları vardı."

"Bir kızla mı?"

Ona bir kaşını kaldırdı. "Evet. Bir kızla."

IHN4: Bir Asinin Hikayesi'nden ailesinin onu yarım kıta ötedeki bir yatılı okula gönderdiğini biliyordu ama yine de garip gelmişti.

Bianca onu bir kapı aralığında baygın bulduğunda nasıl görünmüş olabileceğiyle karşılaştırdı.

"Yirmili yaşlarıma kadar önemli ilişkilerim olmadı," dedi, "ve işler o zaman kötüye gitti."

"Senin kalbini kırdılar." Onu rahatlatmak için doğru miktarda alay etti.

"Hayır," dedi sessizce. "Ben onlarınkini kırdım. Ve ikisi de bunu hak etmedi." "Ah." Adamın ona söylediklerini anlamaya çalıştı. "Bana hiç de öyle gelmiyorsun.

duygusuz kalp kırıcı. Oldukça iyi birisin. Pislik olmadığın zamanlarda."

"Bu çarpık iltifat için minnettarım ama yeterince günahım var. listeye eklemek. Artık kalp kırmak yok."

"Tanrım. O kadar da karşı konulmaz değilsin." Ona odun dumanı gibi yapışan maçoğu göz ardı ettiği sürece. Ya da o sert bakışları... Saç tokalarından biri boynunda sallanıyordu. Onu hırkasının cebine soktu. "Yani o zamandan beri sadece fahişelerle mi birlikte oldun?"

"İyi denemeydi."

"Yani gerçek kadınlarla seks yaptın mı?"

"Evet, Tess. Gerçek kadınlar. Şimdi başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" "İşlemim bitene kadar olmaz. Gerçek kadınlarla seks normalde her şeyi içerir

çok *büyük* duygular. Bu seni korkutmuyor mu?"

"Doğru ortakları bulursanız, *büyük* duygular içermesine gerek yok. Sadece eğlenceli olabilir."

"Fahişelere dönüyoruz, değil mi?"

"Şimdi beni gerçekten yemliyorsun."

Hızlı bir yoldan saptı. "Aşkın yaratıcı insanları daha üretken hale getirdiğini sanıyordum."

"Bazıları belki. Ama bu değil."

"Peki aşık olduğunuzda başınıza ne gibi korkunç şeyler geldi?"

"Sana yalnız bir yaratık olduğumu söylemiştim. Çalışmayı bıraktım. Kendinizi daha fazla alaya hazırlayın."

"Çünkü . . . ?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Çünkü işim benim kim olduğumdur. Melodramatik, biliyorum ama öyle. Kendimi işime adanmış bir hayat yaşıyorum. bencillik."

"Yaşamak için eğlenceli bir yol değil."

"Belki sizin için öyle olmayabilir ama büyük sokak sanatı diğer sanat formlarına benzemez. Kökleri öfkeye dayanır ve onu yaratan kişiden daha büyüktür."

"Harika sokak sanatını rastgele çete etiketlerinden ayıran şeyin ne olduğundan emin değilim." "Gördüğünüzde anlarsınız. Harika sokak sanatı, haydutların sokaklara bulabildikleri her yüzeye baş harflerini yazıyorlar. Bunun arkasında hiçbir düşünce yok. Kaliforniya'daki garajdaki adamları hatırlıyor musunuz? Jobs ve Wozniak?"

"Apple'ın başlangıcı."

Başını salladı. "Güç halkındır. Bu onların sloganıydı ve bizim de sloganımız. Daha önce müzeye adım atmamış insanlara sanat götürüyoruz. Eğlendirmek için sanat. Sosyal mesajı olan sanat. Sadece güzel olmak için var olan sanat."

"Yaptığın şey bu."

"Kesinlikle öyle başlamadı. Çocukken Krylon kutusunun ağzına her vuruşumda babama 'siktir git' derdim. Bu bir terapiydi. Gerçek sanat daha sonra geldi. İyi bir sokak sanatı size bir şeyler hissettirmeli; öfke, merak, kahkaha, takdir."

Sarkan bir saç tokası daha çıkardı. "Bir binanın kenarında dev bir fare mi?"

"Banksy'den bahsediyorsun. Bu fare neyle besleniyor? Neden Orada mı? Hayatta kalan son kişi mi? Bizi ya da kaybettiklerimizi temsil ediyor mu? Peki o dev farenin tepende dolaşması hakkında ne hissediyorsun?"

Onunla alay etmek için duyduğu arzu, kendi kederini düşündükçe yok oldu. "Ama o büyük duygular olmadan hayatı nasıl yaşıyorsun?"

"Sadece yapıyorsun."

"Başka hiç kimseyi çok fazla önemsemediğinizden emin olarak mı?"

"Sen bir dulsun, Tess. Her ne kadar saklamaya çalışsan da, acı çektiğini biliyorum. Söyle bana. Aşk sana ne kadar iyi hizmet etti?"

Bunu acı ya da kaba bir şekilde söylemedi. Bunun yerine, içtenlikle konuştu.

Sanki gerçekten anlamak istiyormuş gibi hissettiren bir dalgınlık. "Onu tanı mıydunuz," dedi.

"Anlat bakalım."

Trav'den Ian'a bahsedeceğini hiç düşünmemişti. Ve yine de . . . "Anaokulunda tanıştık. Trav sebepsiz yere boya kalemlerimi kasten kırmıştı. Yine de müdüre gitmek zorunda kalan bendim."

"Nasıl oldu?"

"Onu yumruklayabilirdim." "İlk görüşte aşk."

"Müdürün odasından sınıfa döndüğümde Bayan Rawling'in arkasından

bana dil çıkardı."

Gülümsedi. "Hâlâ acıyor."

O da gülümsedi. "O sınıfı bir savaş alanına çevirmiştik. Ben bir şey çizerdim ve Trav onu parçalardı. O bir LEGO araba yapardı, ben de onu parçalardım."

"Ölümcül savaş."

"Annesi birinci sınıfta okulun bizi ayırmasını sağladı."

"Akıllı anne."

"Ama teneffüslerde birbirimizi bulurduk. O beni kovalardı, ben de sopayla peşinden giderdim. O bana isimler takardı, ben de ona daha kötülerini söylerdim. Bir gün kaydırağın önünü kapattı, ben de çıkamadım, o maymun demirlerine çıkana kadar bekledim ve onu çektim."

"Kızgın bir kadının gücünü asla küçümseme." "Dişini kırdım. Neyse ki başlangıç dişiydi." "Küçük merhametler."

"Gülmeyin. Ciddi bir şeydi."

Sırıttı. "Gülmüyorum. O zamanlar seni tanımadığım için şükrediyorum. Peki savaş ne zaman bitti?"

"On iki yaşına kadar değil."

"İkinizin de bu kadar uzun süre hayatta kalması bir mucize. Sihirli dönüş neydi?"

"Bacağını kırdım."

"Diş. Bacak. Tıbbı girmene şaşmamalı."

"Bu bir kazaydı, ama annem beni onun evine gitmeye zorladı ve Özür dilerim." Mary Poppins topuzu çözülmüştü. Son tokaları ve saç bağını da çıkardı. "Yatakta yatıyordu ve çok üzgün görünüyordu. Altıncı sınıfların kamp gezisi o hafta sonuydu. Hepimiz bunun hakkında konuşuyorduk ve şimdi bunu kaçırıacaktı. Bana bağırdı ama sürekli ağlamamaya çalışıyordu ve kendimi o kadar kötü hissettim ki ona ben de gitmeyeceğimi söyledim."

"Acımasız kalbin eridi."

"Tam olarak değil. Bacak olayı yüzünden okul zaten beni geziden men etmişti."

"Ama bunu ona söylemedin."

"Eninde sonunda." Saç bağını bileğinin üzerinden kaydırıldı. "Kamp hafta sonunu onun yatak odasında Jim Carrey filmleri izleyerek geçirdik. Ondan sonra en iyi arkadaş olduk. Hatta sekizinci sınıfta sütyen askımı koparan bir çocukla dövüşmüştü."

"Sanırım onun icabına tek başına bakabilirdin, ama yine de onun açısından cesurca."

"Lorrie Wilkins'ten ayrılmasını ben sağladım. Aramızda kalsın, onu sadece Charlie Dobbs'u kıskandırmak için kullanıyordu."

"Dudaklarım mühürlü. Yani her şey arkadaşlıktı, romantizm yoktu. Ta ki . . ." "Son sınıftaydık. Balo tarihlerimiz yoktu, bu yüzden arkadaş olarak gitmeye karar verdik."

Gece sona erdiğinde arkadaştan da öteydik." "Sen gençlere seks üzerine dersler veriyorsun..."

"Biraz daha bekledik ama fazla değil. Ve buradaki çocukların aksine biz iyi bir cinsel eğitim almıştık." Bir ağaç kökünün üzerinden geçti. "Ben üniversiteden mezun olduktan iki hafta sonra evlendik. O birkaç kez bölüm değiştirdi, bu yüzden daha uzun sürdü."

"Lise son sınıftan beri birlikte miydiniz?" "Birkaç kez başkalarıyla çıktık. Ama hiçbir zaman bizi." Yürümeyi bıraktı ve ona baktı. "Haklısın, Ian. Eğer hiç sevmezsen, aşk sana asla zarar vermez. Ama Trav'i hiç sevmemiş olmayı hayal bile edemiyorum."

"Bunun için acı çektin."

Öyleydi. Ama uzun süredir taşıdığı acı bir şekilde hafiflemişti.

* * *

Döndüklerinde Diane onlara, "İki haftadan uzun sürmeyeceğini umuyoruz," dedi.

Dennings'ler o gece New Jersey'deki evlerine dönmeyi planlıyorlardı ama ön yasal işlemleri tamamlar tamamlamaz geri dönüp Wren'i almak niyetindeydiler. "O zamana kadar Simon'la konuşmuş oluruz," dedi Diane Wren'e bakarken.

Jeff kolunu karısının omuzlarına doladı. "Planladığımız nehir gezisini iptal ediyoruz. Prag'dan Budapeşte'ye. Bunu dört gözle bekliyorduk. Kırkıncı evlilik yıldönümümüzü kutluyoruz."

Diane kararlı bir şekilde, "Hiçbir şey aileden daha önemli değildir," dedi.

Sonunda, onlarca cep telefonu fotoğrafı çektikten ve Diane gözyaşlarını sildikten sonra yola çıktılar.

Ian kendini atölyesine kapattı. Tess okul binasının etrafında dolandı, sonra Wren'i topladı ve giysilerini almak için kulübeye geri döndü.

bir kenara fırlattı. Wren onun kötü ruh halini anladı ve telaşlanmaya başladı. Tess Kendine sakinleştirici uzun nefesler aldırdı ve etrafı düzeltmeye başladı. Bitirdiğinde ön pencerelere doğru gitti. Kaşlarını çatarak perdeleri çekiştirip kapattı.

* * *

Kırık Baca'da Artie, Tess'e iki gündür sigara içmediğini söyledi ve ona tekrar asıldı.

Bay Felder köşedeki masada oturduğu yerden, "Sen her zaman büyük göğüslüleri sevmişsindir," diye yorum yaptı.

Artie kahvesini yudumlarken Tess köpüren metal sürahiyi arka masaya doğru tuttu. "Kaç yaşında olduğunuz umurunda değil Bay Felder. Bu tür bir yorum uygunsuz ve saldırgan."

"Ben doksan yaşındayım Bayan Ateşli Pantolon ve bu da istediğim her aptalca şeyi söyleyebileceğim anlamına geliyor."

"Ben çalışırken olmaz," diye karşılık verdi. "Bir daha böyle bir şey yaparsan buradan gidersin."

"Beni kovamazsın." Ona sırıttı. "Sana kanunları uygulayacağım."

Tess köpüren sürahiyi yere çarptı. "Biri onun bastonunu alsa iyi olur, çünkü cidden onunla kafasına vuracağım."

"Ben yaparım." Artie bastonuna davrandı. "Neyin var senin, Orland? Bir kadının önünde böyle şeyler söyleyemezsin."

Tempest Kadınlar Birliği'nin başkanı Bayan Watkins, *The Omnivore's Dilemma* kitabından başını kaldırdı. "Kuzeylilerin bizim burada bir avuç saman tohumu olduğumuzu düşünmelerine şaşmamalı."

Tempest'ta emekli olmuş bir çiftin erkek yarısı Americano bardağını bir kenara bıraktı. "Boston'daki eski komşularımıza sizin renkli olduğunuzu söylüyoruz."

Tess emekli çifti sevmiştir. Yerel halkın aksine, Bianca'nın ölümünden haberleri yoktu ve Ian'a sahip olabilmek için Bianca'nın ölmesine izin verdiği dedikodusunu yaymıyorlardı.

Bay Felder hariç, şu anki müşterileri son derece cana yakın bir gruptu ama son iki gündür durum hiç de öyle değildi.

Imani'nin babası, Rahip Bay Peoples gelmişti ve Winchesterlar'dan daha kibar olmasına rağmen mesajı aynı derecede açıktı. *Kızlarımızı yoldan çıkarmayı bırakın.*

Tess'in tanımadığı ama onu tanıdığı belli olan ağır hamile bir kadın, sanki Tess'in buzlu yeşil çayına bebek öldürücü bir zehir katacağından korkuyormuş gibi sipariş vermeden gitti. Tess'in iş arkadaşlarıyla ilişkisi daha da kötüleşmişti. Michelle'in Tess'e yaklaşmak zorunda kaldığında elleriyle karnını örtmek gibi bir alışkanlığı vardı. Savannah ona şeytanmış gibi bakıyordu. Michelle'in kocası Dave, ailede Tess'in arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünen tek kişiydi.

Okul sonrası kalabalık gelmeye başlamıştı ama Ava'dan hiçbir iz yoktu. Tess, ailesinin Kırık Baca'yı ne zaman Tess tezgâhın arkasında olsa yasak bölge ilan ettiğinden şüpheleniyordu.

Vardiyasının sonunda arabasına doğru yürüdü. Çamurluklardan birinin üzerindeki tozda tek bir kelime yazılıydı. *Sürtük*.

On Birinci Bölüm

Kasabanın tek polis memuru Freddy Davis ertesi sabah Kırık Baca'ya geldi. İri yarı ve yavaştı, gür kaşları, ince bir üst dudağı vardı ve karamelli macchiatoyu tercih ediyordu. "Bugün kaçta çıkıyorsun, Tess?"

Freddy ona da mı çıkma teklif ediyordu? Kasabanın yarısı ondan uzak dursa bile, ona asılanlar oluyordu ve bunu anlayamıyordu. Tempest'ın erkekleri otuz beş yaşında, hafif kilolu, saçları imkansız bir dul kadında neden bu kadar ilgi çekici buluyorlardı?

Sürtük. Arabasının üzerindeki tozlu yazı. O sadece düşüncelerinde bir sürtüktü, eğer geceleri bir şişe ısıtmak için aşağı indiğinde Ian'a çarpıp durmasaydı ya da

Görünüşe göre çalışmadığı için, Tanrı bilir ne yaparken stüdyodaki ayak seslerini dinlemek zorunda kaldı.

"Vardiyam öğlen bitiyor." Wren dün gece onu yine ayakta tutmuştu ve bir esnemeyi bastırdı.

"Polis karakoluna uğrar mısın?"

Adam resmi yüzünü takınmıştı, yani bu bir sosyal davet değildi ve kadın aniden uyandı. "Uh . . . tabii."

"Görüşürüz o zaman." Karamelli macchiato ve hiçbir açıklama yapmadan gitti.

Tempest polis karakolu kasabanın küçük belediye binasında birkaç oda kaplıyordu. Bir duvarda Amerikan bayrağı, diğerinde beyaz bir tahta, çerçeveli sertifikalar ve Winchester Rekreasyon Merkezi'nin temel atma töreninin bir fotoğrafı asılıydı. Çantasının kayışıyla oynuyordu. turuncu, kalıplanmış plastik bir sandalyeye otururken çantasını çıkardı.

Freddy mavi bir kuru silgi kalemi aldı ve boş bir çerez poşetinin üstüne vurdu. "Şu ressamın karısı hakkında birkaç sorum var. Hani şu ölen."

Parmakları çantasının askısında sıkıştı. "Bianca ve Ian North evli değillerdi."

"Bugünlerde bir kadının bebek doğururken ölmesi alışılmadık bir durum."

Hissetmediği bir sakinlik yansıtmaya çalıştı. "Bianca'da amniyotik sıvı embolisi vardı. Nadir görülür ve neredeyse her zaman ölümcüldür. Hastanede tam raporum var."

"Bunu kendi cümlelerinizle duymak isterim."

Sallanan plastik sandalyede doğruldu ve saklayacak bir şeyi olmadığını kendine hatırlattı. Her şeyi gerçekçi tutarak olanları anlattı.

Not almadan dinledi, sandalyesinde arkasına yaslandı ve kuru silme kalemini parmaklarının arasında döndürdü. "Ian North," dedi, kadın sözlerini bitirdiğinde.

"Ressam. Şimdi onunla mı yaşıyorsun?"

"Ben onun çalışanıyım." Sesi savunmacı geliyordu ve kendini daha sakin konuşmaya zorladı. "O başka düzenlemeler yapana kadar geçici olarak bebeğe ben bakıyorum."

"Pek çok insan bunun hakkında konuşuyor. İkiniz."

Bu imayı görmezden gelemedi ve kızardığını hissetti. "Kötü niyetli dedikodunun bir polis meselesi olduğunu bilmiyordum."

"Bazen dedikodu ile gerçek arasındaki farkı anlamak zordur."

Artık canına tak etmişti ve sandalyeden kalktı. "Söyleyecek başka bir şeyim yok."

Kalemi boş bir kahve fincanının içine bıraktı. "Mesele şu ki, elimizde sadece senin sözün var. Otopsi sonuçsuz görünüyor."

"Sonuçsuz mu? Ne demek istiyorsun?"

"Adli tabibin ofisinden haber aldım." Masanın arkasından kalkarak onu kovdu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Başka bir şey duyarsam size haber veririm."

Bunun olabileceğini biliyordu -amniyotik sıvı embolisini otopsiyle bile doğrulamak zordu- ama yine de kusacak gibi hissediyordu. Bir elini midesine bastırarak aceleyle arabasına döndü.

İşte yine geldi. Başka bir mesaj. Bu sefer tozlu kaputun üzerine yazılmış. *Fahişe.*

* * *

Tess eninde sonunda Ian'a arabasındaki yazıyı, otopsi raporunu ve karakola yaptığı ziyareti anlatacağını biliyordu ama şu anda duyguları çok hamdı. Wren'in telaşı da yardımcı olmuyordu. Bebek acı çekiyor gibi görünmüyordu ve ateşi de yoktu. Sadece genel olarak bebekler gibi huysuzdu.

Ertesi gün iş yerinde, Phish'in kontrol etmesini istediği bazı makbuzların üzerinden geçerken Tess neredeyse uyukluyordu. Keşke dört saat kesintisiz uyuyabilseydi.

Ama öyle olmadı. O gece, Tess Wren'i yatağının yanındaki uyku yuvasına ikinci kez yerleştirdikten kısa bir süre sonra, bebek bir kez daha sızlanmaya başladı. Tess kımıldamadı. Belki Tess tamamen sessiz kalırsa Wren tekrar uyuyabilirdi.

Wren bu numara için fazla zekiydi ve gerçekten ağlamaya başladı.

"Wren, lütfen. Kapa şu lanet çeneni." Tess yüzünü yastığa gömdü. Wren gücendi ve daha yüksek sesle feryat etti.

Tess inleyerek bebeği yuvasından almak için uzandı. Belki ayağa kalkmadan onu sakinleştirebilirdi.

Wren bunu kabul etmedi. Yerde yürüme rutinini istiyordu.

Tess ayağa kalktı, bebeği çenesinin altına sıkıştırdı ve Wren'in başını kokladı. Sıcak bebek kokusunu içine çekerken, bu kokunun, yeni doğan insan olarak bilinen bu huysuz, benmerkezcı, kaka yapan, kusan türü yok olmaktan korumak için ne kadar güçlü bir hayatta kalma mekanizması olduğunu düşündü. Jeff ve Diane, huysuzlandığında onunla birlikte bu şekilde yerde yürüyecekler miydi?

Tess yatak odasının bir köşesinden diğerine volta atıyordu. Gözleri yorgunluktan kaşınıyordu.

Kapı açıldı ve koridordan gelen bir ışık huzmesi, üzerinde sadece bir tişört ve boxer olan uzun boylu, tanıdık bir figürü siluet haline getirdi. En az Wren kadar huysuz görünüyordu.

"Ona bağırma," dedi Tess. "Elinde değil."

"Bebeklere bağırma gibi bir alışkanlığım yok. Ne kadar istesem de."

Adam yaklaştıkça sıcak erkeğin sarhoş edici kokusuyla sarmalandı. Önce Wren'in, şimdi de Ian'ın kokusu. Burun tıkaçlarına ihtiyacı vardı.

"Onu bana ver," dedi. "Biraz uyumalısın."

Onu doğru duyduğuna inanamıyordu. Wren'i tutmaya asla gönüllü olmamıştı ama yine de buradaydı. Minnettar olmalıydı ama ona tam olarak güvenmiyordu. Heather'ın aksine, Ian'ın Wren'in çılgınlıklarından birini diğerinden nasıl ayırt edeceği ya da gazı varsa bacaklarını nasıl bisiklete bindireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Tess kendini durdurdu. Wren'in tek yetkin bakıcısının kendisi olduğu fikrinden vazgeçmesi gerekiyordu. "Sıra sende." Elini bebeğe uzattı ve tekrar yatağa tırmandı.

Adam odadan hemen çıkmadı ve kadın nedenini soramayacak kadar yorgundu. Ancak sonunda yatak odasının kapısının ikisinin de arkasından kapandığını duydu.

Her şey yoluna girecek. O iyi olacak.

* * *

Tess o gece yine kabus gördü. Hep aynıydı. Kan. Bianca'nın çılgınlıkları. Tess'in ona ulaşamaması. Altıdan biraz önce, tekrar uyumaya çalışmaktan vazgeçti.

Yataktan kalkarken, kâbusun kalıntıları midesini bulandırdı. Wren'in güvende olduğundan emin olmalıydı. Sessiz koridora çıktı ve stüdyoya baktı. Orada kimse yoktu. Oturma odası boştu ve ev sessizdi. Wren'i dışarı çıkarmış olmalıydı. Ama ceketini kancada asılıydı. Geriye olabilecekleri tek bir yer kalıyordu.

Bianca'nın yatak odası.

Tess, Wren'le birlikte burada yaşamaya başladıkları üç hafta önceki akşamüstünden beri içeri girmemişti. Kapı her zaman kapalıydı, bu yüzden odadan kaçmak kolay olmuştu. Tereddüt etti, sonra kapının tokmağını çevirdi.

İnci gibi ışık damlaları, duvarları saran isli renk girdaplarını aydınlatıyordu. Odayı son gördüğünde mobilyasızdı. Şimdi basit bir çift kişilik yatak vardı; Bianca'nın öldüğü yataktan farklı bir yatak. Bu yatakta ne başlık ne de ayakucu vardı, sadece metal bir çerçeve üzerinde bir şilte ve bazalar vardı. Ian sırt üstü uzanmış, omuzlarını bir yığın yastığa dayamış, siyah çarşafı etrafına dolamıştı. Tişörtünü çıkarmıştı ve Wren onun çıplak göğsünde kıvrılmış uyuyordu, dizleri altında, poposu havada, yanağı Ian'ın tenine değiyordu ve Ian'ın eli koruyucu bir şekilde onun etrafında kıvrılmıştı.

Bebek, modern pediatriye yasak olan yüzüstü uyuyordu, ancak başı diğer yerlerinden daha yukarıda olduğu için risk altında değildi. Bazıları bunu tartışabilir.

göğsüne tünemişti ama Wren tamamen güvende görünüyordu.

Şefkat, keder ve özlem karışımı bir duygu boğazına düğümlendi. Trav'i böyle, bebekleriyle birlikte görmeyi ne kadar çok istemişti ama Trav baba olmak için fazla çocuk kalpliydi.

Trav . . . Üzerine hüznünlü bir hüznün çöktü. Hüznün ama keder değil. Vakti gelmişti. Trav'in gitmesine izin verme zamanı.

Kapıyı usulca kapattı ve spor ayakkabılarıyla Ian'ın ceketini giydi. Uzun ceketinin kolları parmak uçlarından sarkan pijamasının içinde, çiy, toprak ve yaprak küfü kokularıyla doymuş yeni bir güne adım attı. Evliliği boyunca net olmayan pek çok şey şimdi netleşmişti. İlişkilerinde yetişkin olan oydu.

sorumlu olan, kabul etmek istemediği bir yük.

Kollarını kendine doladı. Trav onun kızlık aşkıydı.

-Bir zamanlar olduğu genç kadının aşkı... Ama keder, zaman, bu yeni hayat - bu bebek- onu değiştirmişti.

Avluyu geçti. Solunda, Ian'ın ağaç evinin artık bir platformu vardı. Ian North'a karşı beslediği duygular Trav'e duyduğu sevgiye hiç benzemiyordu ama artık ona karşı ne kadar güçlü bir çekim duyduğunu inkâr edemezdi. Ian North

onunla birlikteyken kendini sabit hissediyordu. Kendi kişiliğini. Ona bakmak zorunda değildi. Onu büyötmek, yola getirmek ya da azarlamak zorunda değildi. Ian North

kim olduğunu tam olarak bilen bir adamdı, dünyadaki yerinin net bir resmine sahip bir adamdı.

Patikadan aşağı inerken pijamasının paçaları çiğli çimenlerde sürükleniyordu. Karmaşık, sorunlu ve gizemliydi. Hayatını nasıl yaşaması gerektiği konusunda uzlaşmaya varmış bir adamdı. İçine kapanık. Belki de bu duygusal kopuş onun güçlü cinsel cazibesini açıklıyordu.

Çünkü onu istiyordu. Artık kendine yalan söylemek yoktu. Onunla çılgınca, kirli, abartılı bir seks yapmak istiyordu. Dünyevi, müstehcen, hatta belki de sapıkça bir seks. Trav ölmeden çok önce hayalini kurduğu türden bir seks. Ian'ın -duygusal kopuşa olan bağılılığıyla- sunacağını hayal ettiği türden bir seks.

O da alabilirdi. Tek yapması gereken istemektir.

Yapmayacağı tek şey.

Ian onu istiyorsa, ilk adımları atması gerekiyordu. Agresif kadın cinsel cadaloz güçlü bir fantezi olabilirdi ama bu onun fantezisi değildi. Şehvetin nesnesi olması gerekiyordu; takip eden değil, takip edilen.

Trav'in cinsel dürtüsü hiçbir zaman onunki kadar güçlü olmamıştı. Trav her zaman kendini kaptırırdı -bu konuda onu suçlayamazdı- ama ilk hamleyi Trav yapmak zorundaydı.

"Beni tahrik et, seksi bayan. Beni tahrik etmene bayılıyorum."

"Bir değişiklik yapıp beni tahrik etmeye ne dersin?" Bazen ona şöyle derdi: *"Bana nasıl olduğunu göster."*

Trav kolay şeyleri severdi. Kolay kahkahaları, kolay iltifatları, kolay, rahat doğası, dalgalı kumral saçları ve sonsuz iyimserliği kadar onun bir parçasıydı. Trav yargılamaz ya da eleştirmezdi. İnsanları oldukları gibi kabul ederdi. Bu yüzden pek çok kişi onun arkadaşlığını arıyordu. Onu bu yüzden sevmişti. Onun kusurlarını görmezden gelmesinin nedeni buydu: istikrarsız istihdamı ve hayatın gerekli işlerine karşı rahat tavrı. Bir gün, demişti kendi kendine, her şeyi ona bırakmak yerine vergileri ödeyen ya da gevşek bir sandalye ayağını tamir eden kişi o olacaktı. Bir gün, demişti kendi kendine, öyle olacaktı ki

Şehvete yenik düşüp onu yatağa sürükleyecek, çırılçıplak soyacak ve sanki dünyanın en karşı konulmaz kadınıymış gibi onunla sevişecekti.

Ama bunların hiçbiri olmayacaktı. Bu onun doğasında yoktu.

O karşıya geçerken köprünün altından Poorhouse Deresi'nin suları köpürüyordu. Devrilmiş bir ağacın mini bir şelale oluşturduğu yere doğru baktı. Ian onun için yeni bir türdü. Şımartılmaya ihtiyacı olmayan, yetişkin ve olgun bir adam.

Kulübeye ulaştı ve arka kapının kilidini açtı. Perdeler aynen bıraktığı gibi çekiliydi ama bir şey farklıydı. Kapının yanında bir çift spor ayakkabı duruyordu. Ona ait olmayan bir spor ayakkabı. İçeriye temkinli bir adım attı.

Kelly Winchester kanepede mışıl mışıl uyuyordu.

Top gibi kıvrılmıştı, tamamen giyinikti, üzerinde tasarımcı logosu olan kapitone bir ceket halının üzerine bırakılmıştı. Tess'in kanepenin arkasına attığı eski yorganı omuzlarına kadar çekmişti.

Tess'in midesi mahremiyetinin bu şekilde ihlal edilmesiyle çalkalandı. Hem de Kelly Winchester tarafından. O küçük ipuçlarını düşündü. Gözden kaçan çamur izleri, kapalı olması gerekirken açık bulunduğu perdeler. Kelly buraya ilk kez gelmiyordu.

Ama neden?

Kelly kıpırdamamıştı. Tess ona doğru yürümeye başladı ama sonra durdu. Bir an düşündü, sonra geldiği yöne doğru geri çekildi. Olabildiğince gürültülü. Arabadan iz yoktu, yani Kelly buraya kadar yürümüş olmalıydı. Ama neden? Çalmaya değer bir şey yoktu ve eğer çalmaya niyetlendiyse

Bir tür sapkın intikam almak için mekânı tahrip etseydi, bunu şimdiye kadar yapardı. Tess'in cevaplanmamış pek çok sorusu vardı.

Ayrıca bir silahı vardı.

Winchester'larla ilgili uymayan bir şeye tanık olmuştu. Kelly'yle yüzleşmek yerine, bunun biraz daha sürmesine izin verse nasıl olurdu?

Peki ya

Winchesterlar Tempest'ta güçlü bir finansal ve politik güçtü. Kelly'nin Tess'e olan düşmanlığı gerçektir ve Brad'in de gözle görülür bir acımasızlığı vardı. Tess'i hedef almışlardı ve tüm kartlar onların elindeydi.

Bu hariç.

Tess artık Kelly'nin herkesin bilmesini isteyeceğini düşünemediği bir şey biliyordu. Bu çürük bir silahtı ve hiçbir işe yaramayabilirdi ama Kelly kulübeye zarar vermiyordu ve Tess onunla yüzleşebilirdi istediği zaman. Neden bekleyip neler olacağını görmedi?

Okul binasına dönmek için patikadan yukarı doğru yürürken şuna karar verdi

Ian'a söylemeyeceği bir şey daha vardı. En azından şimdilik. O kurnazlığa inanan bir adam değildi ve hemen bir yüzleşme için ısrar edecekti. Haklı olabilirdi ama olmayabilirdi de.

* * *

Wren döndüğünde o ve Wren uyanıktı. Oturma odasındaki rahat koltuklardan birine oturmuş onu besliyordu. Ayak bileğini kalçasının üzerine geçirmiş, Wren de üstüne tünemişti. Wren pijamasını ıslatmış olmalıydı çünkü yeni bir pijama giymişti. Tess'e ters ters baktı. "O bir şeytan cisimleşmiş."

"Doğru."

Tess onun buzdolabındaki sabah şişesini fark ettiğini düşünmemişti ama görünüşe göre fark etmişti ve mamayı birayla değiştirmiş gibi görünmediğine göre rahatlayabilirdi. Adamın üzerinde sadece bir atlet ve kot pantolon varken bunu yapamayacağı gerçeği dışında. O kadar eski ve yıpranmış bir atletti ki, içinden tenini görebiliyordu. Tıraş olmamıştı, saçları dağınıktı ve eli o küçük şişenin etrafında kocaman görünüyordu.

Bakıyordu. Pijamasının ıslak paçalarını kıvrırmak için hızla eğildi. "Dün gece onu aldığın için teşekkürler."

"Aklımı kaçırmış olmalıyım."

"Yine de yaptığın güzel bir şeydi." Ceketini asarken, tişörtünün altına sütyen giymediğini hatırladı. Muhtemelen fark etmeyecekti.

Fark etti. Ona doğrudan baktı ve bunu belli etmemeye çalıştı. Bakışları göğüslerinden kalçalarına doğru teknik olarak rahatsız edici ama sadece teknik olarak rahatsız edici bir şekilde kayıyordu. Daha kahvaltı bile etmemişti ve çoktan tahrik olmuştu.

Sonra gerçekliğin soğuk bir çizgisi. Adam kadının vücudunu bir sanatçı gibi incelerken, kadın da erkeğe aç bir seks düşkününün gözleriyle onun vücuduna bakıyordu. Spor ayakkabılarını iterek önünden çekti. "Kafasını kokladın mı?"

Bakışları bir kez daha kadının göğüslerine kaydı. "Zor değil." "Oldukça harika, değil mi?"

"Diğer uçtan çıkandan daha iyi. Temizlemen için banyoda bir pislik bıraktım."

"Sen bir vericisin."

Gülümsedi.

Wren'i ondan almak yerine üst kata çıktı. Banyoya girdiğinde burnunu kırıştırdı. Dağınıklık konusunda abartmamıştı. Ortalığı temizledi ve duş aldı. Soğuk bir duş.

Kadın aşağı indiğinde, adam Wren'i mutfak tezgahındaki yuvasına yerleştirmişti. Ayrıca yumurta da kızartıyordu ki bu alışılmadık bir durumdu çünkü normal kahvaltısı sade kahveden ibaretti. Kâğıt havluda süzülen bir parça pastırmayı çaldı. "Olay nedir?"

Bir tabağa iki yumurta koydu, bir dilim kızarmış ekmek ve biraz daha domuz pastırması ekledi ve ona uzattı. "Fırsat yok."

"Bunların hepsini yiyemem. Yani yiyebilirim ama yememeliyim." "Neden yememelisin?"

"Sadece kot pantolonunun fermuarını çekmek için hiç uzanmak zorunda kalmamış bir adam bu soruyu sorabilir."

"Güzel kadınlarla kilo arasında ne var? Hiç aynada kendine baktın mı?"

Güzel kelimesine o kadar takılmıştı ki, elinde tabak, aptal gibi ona bakıyordu.

Adamın ona karşı dudağını büktüğüne yemin edebilirdi. "Siz kadınlar erkeklerden ne kadar anlayışlı olduğunuzdan, duygusal olarak ne kadar olgun olduğunuzdan bahsetmeye bayılırsınız. Erkeklerin geçirmekten ve koltuk altılarımızı kaşıymaktan başka bir işe yaramayan aydınlanmamış serseriler olduğunu."

"Ben asla-"

"Peki, bana şunun cevabını ver, akıllı olan? Eğer siz kadınlar bu kadar bilinçli, bu kadar olgun ve bu kadar aydınlanmışsanız, neden birçoğunuz

"İnanılmaz vücutlarınızdan bu kadar mutsuz musunuz?" "İnanılmaz mı?" Bu bir vıraklama olarak çıktı.

"Boş ver. Git yemeğini ye."

"Sen . vücudumdan gerçekten hoşlanıyor musun?" Sesi on dört yaşındaymış gibi geliyordu. Ama kendi kusurlarını sıralamak için ne kadar zaman harcadığını düşününce -saçlarının düzensizliği, göğüslerinin çok dolgun olması, kalçalarında hiç boşluk olmaması- onun haklı olduğunu anladı.

"Evet, hoşuma gitti," diye mırıldandı.

"Oh." Tostu tabağın kenarından uzaklaştırdı. "Bunu bir sanatçı olarak seviyorsun, değil mi?"

"Evet, bir sanatçı olarak." Gözlerindeki o ukala ışıltı onunla dalga geçtiğini gösteriyordu. "Ne demek istediğimi sandın?"

Saygınlığını teslim ederek kendini daha da derine gömdü. "Renoir ve arkadaşlarının resmetmeyi sevdiği tombul kadınlardan birine benzediğim için mi?"

"Yirmi kilo daha al, o zaman onların liginde *olabilirsin*." Tam olarak sırtımadı. Ian North gibi bir adam sırtmazdı. Ama ağzıyla bunu düşündüğünü gösteren bir şey yaptı.

"Yumurtalarım soğuyor." Tabağındaki yumurtalar yerine, yumurtalıklarının özenle üretmeye devam ettiği kullanılmayan iç yumurtalarını düşündü. Ama daha ne kadar süreyle?

Wren yüzünü buruşturdu ve o hoş küçük Wren gıcırtilarından birini çıkardı. Tess tezgâhta durdu ve tostunun köşesini yumurta sarısına batırdı.

"Sen yemiyor musun?" diye sordu.

"Çoktan yaptım."

Bunu daha fazla erteleyemezdi. "Bilmen gereken bir şey oldu." Kızarmış ekmekle oynadı. "Freddy Davis'le tanıştın mı?"

Lavaboya giderken durakladı. "Tempest'in yerel kolluk kuvvetleri mi? Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra bu şerefe nail oldum. Yaptığım işi duymuş ve bana kasabayı çete etiketleriyle bombalama fikrine kapılmamamı söyledi."

Gülümsedi. "Ergenlik geçmişin hala seni yakalıyor."

"Onlar asla çete etiketi değildi, Tess." Alınmış gibi davrandı. "Onlar özgürlük etiketleriydi."

"Benim hatam." Gülüşü soldu. "Freddy birkaç gün önce beni karakola çağırdı. Bianca'nın ölümü hakkında benimle görüşmek için."

Tavayı lavaboya attı ve nefesinin altında küfretti.

Ona baktı. "Adli tabiple temasa geçtiğini söyledi. Otopsiyi tamamlamışlar ve ölüm nedenini kesin değil olarak listelemişler." İştahını kaybetmişti ve tabağını tezgâhın üzerine koydu. "Kasabada ikimiz hakkında dedikodular var. Bianca'nın ölümünden hemen sonra buraya taşınmam hakkında. Buraya sadece Wren'e bakmak için geldiğimi açıkça belirttim ama ..."

Ian bulaşık havlusunu kaptı. "Onunla konuşacağım. Onu yola getireceğim. İkimiz de doktorlarla konuştuk. Otopsinin bize zaten bildiğimizden fazlasını söylemeyebileceğini söylediler. Başka birinin önemsiz olduğuna inanmaktadır."

"Benim için önemsiz değil." Wren mırıldandı ve bacaklarını tekmeledi. "Buraya yerleşmek istiyorum." Bunu ilk kez yüksek sesle söylemişti. Burada sadece bir gerçek arkadaşı olmasına rağmen -Fish'i de sayarsa bir buçuk-

Bu dağlar ona hava ve su kadar gerekli gelmeye başlamıştı. Kalmak istiyordu. "Başımın üzerinde bu gölge varken nasıl toplumun bir parçası olabilirim?"

"Sakin o salakların sana ulaşmasına izin verme." "Merhaba."

Eli üzerinde yıpranmış bir Titans tişörtü ve pantolonunun paçalarına yapışmış dikenlerle mutfak kapısında duruyordu. "Sana biraz yumurta getirdim." Onları Wren'in yanındaki tezgâha koydu. Bir bacağına diğerine tercih ediyor gibi görünmüyordu, yani iyi iyileşiyordu. "Bebeğiniz gerçekten çok küçük."

"Şimdilik sadece onunla ilgileniyoruz," dedi Ian. "Ve bir dahaki ziyaretinizde önce kapıyı çalmalısınız."

"Unutmuşum." Wren'e baktı. "Belki bir ara onu annemi görmeye götürebilirsin. Bu onu mutlu edebilir."

Tess, Wren'i görmenin Rebecca'yı düşük konusunda daha iyi hissettireceğinden çok şüpheliydi. "O bir dişi. Adı Wren."

"Burası gerçekten güzel kokuyor. Pastırma mı o? Domuzumuz yok ama bazen babam bunun için bir şeyler takas ediyor."

"Biraz ister misin?" Ian sordu.

Eli ayaklarını sürüyerek sobaya doğru baktı ve canı domuz pastırması isteyen ama hiçbir şey istememesi tembihlenmiş bir çocuğun bakışlarını takındı.

"Elimizde çok fazla var," dedi Tess. "Bunları atmak yazık olur." "O

zaman sorun olmaz sanırım."

Tess artık soğumuş olan yumurtalarını yerken, Ian pastırmanın geri kalanını kızarttı ve Eli onu sadece sekiz yaşındaki bir çocuğun, hatta yaşına göre küçük bir çocuğun yapabileceği şekilde parçaladı.

O ve Ian, Ian'ın ormanda gördüğü bir tilki ve her ikisini de heyecanlandıran eşzamanlı ateşböceklerinin yaklaşan gösterisi hakkında sohbet ettiler. "Bu Kuzey Amerika'da sadece birkaç yerde gerçekleşen bir fenomen," diye açıkladı Ian, "ve Doğu Tennessee de onlardan biri. Binlerce ateşböceği hep birlikte yanıyor."

Ian North gibi bir şehirlinin doğal dünyaya ne kadar uyumlu olduğuna bir kez daha hayret etti.

Eli ona, "Bu yıl Haziran ayının ortasında gerçekleşmesi gerekiyor," dedi. "Bence bebeğiniz bundan hoşlanacaktır."

Eli nihayet gittiğinde onun bebeği olduğunu düşündü. Ama Wren başkasına aitti.

"Sen duştayken Jeff Denning aradı." Ian boş kahve fincanını lavaboya bıraktı. "Sonunda oğullarına ulaşmışlar."

Tost boğazına takıldı.

"Bianca ona baba olacağını söylemeyi ihmal etti. Jeff bunu açıkça söylemedi ama oğlunun pek de heyecanlanmadığı açık, çünkü ailesine tam yetki verdi. Onlara nasıl isterlerse öyle davranmalarını söyledi."

"O mu?"

Ian sonunda onunla yüzleşmek için döndü. "Gelecek hafta Wren'i almaya geliyorlar. Altı gün içinde."

Altı gün. Wren'i yakaladı ve mutfaktan kaçtı.

* * *

Ian neden kahvaltı hazırlamanın haberi yumuşatmaya yardımcı olacağını düşündüğünden tam olarak emin değildi. Wren'i kaybetmek Tess için zor olacaktı ama bunun olacağını biliyordu. Kocasını kaybettikten sonra hayatta kalmayı başarmıştı. Bunu da atlatacak kadar güçlüydü. Tess ve Wren'in gidişiyle, içinde debelendiği bu yaratıcı bataklıktan nihayet kendini çekip çıkarabilecekti.

Yağmur yağmaya başlamıştı ama kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı ve yağmurluğunu aldı. Orman seslerinin boğuk çıkmasından hoşlanmıyordu, bu yüzden kapüşonu açık bıraktı ve yangın kulesine vardığında gömleğinin yakası kot pantolonu kadar ıslaktı.

Kaygan basamakları tırmandı ve içeri girdi. Toz ve rutubet kokusuna rağmen buraya gelmeyi seviyordu. Burası sessizdi. Yalıtılmıştı. Artık çalışmayan dört gözlü eski bir soba, cılız bir tahta masa ve arkası düz birkaç sandalye dışında pek bir şey bırakılmamıştı. Pencerele hâlâ sağlamdı ve örümcek ağlarının en kötüsünü süpürmek için kullandığı eski bir süpürge sayesinde ilk ziyaretinden daha temizdi. Bugün bulutlar öyle asılı duruyordu ki

Alçakta pek manzara yoktu ama güneşli bir günde kilometrelerce uzağı görebilirdi.

Sandalyelerden birini çekti ve ayaklarını pencere kenarına dayadı. Tess'in ona tekrar poz vermesini istiyordu. Hiçbir cüreti, cesareti, silahlanma çağrısı olmayan, hiçbir anlamı olmayan o telaşlı, kitschy çizimlerden bir tane daha yapmak istiyordu. Onu çıplak çizmek istiyordu. Her parçasını. Duygusallığını kalem ve mürekkeple yakalamak: yemekten zevk alışını, parmaklarını saçlarına geçirilişini, şarap kadehinin sapını okşayışını. Gerinmek için kollarını kaldırışı ve üst dudağıyla alt dudağını çekiştirilişini. Onu izlemişti

Parmaklarının ucuyla bileğinin içini okşayarak bileğinin tüylerini diken diken etmesine rağmen bu özelliğinden habersiz görünüyordu.

Şimdi bu dürtüyle ne kadar ileri gidebileceğine karar vermesi gerekiyordu çünkü kesin olan bir şey vardı. Tatlı Dul Hartsong'u çıplak yakalamak, içinde bulunduğu karmaşayı daha da kötüleştirecekti.

On İkinci Bölüm

Ian gizemli yürüyüşlerinden birinden döndüğünde vernikli ahşap girişe çamurlu su damlatıyordu.

okul çocuklarının bir zamanlar yaptığı gibi. Kuru giysilerini giydi ve nereye gittiğini söylemeden arabasına binip yola çıktı.

Bugün Tess için Wren'i Heather'la bırakmak daha zordu. Tess bebekle birlikte kıvrılıp yatmak istiyordu. Küçük saçlarıyla deneyler yapmak ve gözlerinin her zaman böyle koyu mavi olup olmayacağını düşünmek istiyordu. Yanaklarının dolgunlaşmasını hayranlıkla izlemek ve o minik ağzın oyununu seyretmek istiyordu. Başını koklamak ve kalan her anın değerini bilmek istiyordu.

Kendini doğru şeyi yapmaya zorladı - Wren'in minik ineğini öptü ve Kırık Baca'ya doğru yola çıktı.

* * *

Artık ne zaman işe gitse alarm durumuna geçiyor, gelen herkesi izliyor, Bianca'nın ölümüne kimin sebep olduğuna inandığını ve arabasına kimin zarar verdiğini anlamaya çalışıyordu. Kadınlar özellikle düşmanca görünüyordu. Kadınların birbirine destek olması buraya kadarmış.

Michelle'in hamileliği ilerledikçe gözlerinin altında koyu halkalar ve daha sık sırt ağrıları oluşmaya başladı. "Savannah'da yaşadığım gibi ani doğum yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz," diyordu dinleyen her müşterisine. "Ne kadar korkutucu olduğunu hayal bile edemezsiniz."

Tess hayal edebiliyordu çünkü bunu görmüştü. Erken doğum, bebeğin ilk kasılmadan sonra beş saatten daha kısa bir süre içinde doğmasıyla gerçekleşir ve bazı anneler üç saatten daha kısa bir sürede doğum yapar. Kendini şanslı hissetmek yerine

Bu kadar kısa süren bir doğumun ardından kasılmaların şiddetine alışacak zamanları olmadı. Bebekleri sağlıklı olmasına rağmen, bazı kadınlar doğum sonrası depresyon ve hatta TSSB yaşarken, diğerleri bunu geride bırakabildi. Michelle onlardan biri gibi görünmüyordu.

Çörek kutusunu silmekte olan Tess'le yüzleşti. "Eğer sen etraftayken doğum sancısı çekersem, bana elini bile sürmeyeceğine söz ver."

"Michelle, dünyada yapmak istediğim son şey bebeğini doğurtmak." Tess'in yapmak isteyeceği son şey herhangi bir bebeği doğurtmaktı. Bunu düşünmek bile başını döndürüyordu. Bir zamanlar ona bu kadar keyif ve tatmin veren bir şey şimdi kâbuslarındaki görüntülere dönüşmüştü.

Michelle kapı çalma kutusunu çöpe boşalttı ve ıslak kahve telvesini yere döktü. "Beni olabildiğince çabuk hastaneye götürecektir birini bul. Dave'i bekleme." Michelle'in kocasıyla yaptığı birkaç konuşmada Tess, Dave Phisher'ın hayattaki asıl amacının karısının ve kızının çalkantılı yollarından uzak durmak olduğunu keşfetmişti.

"Bunu yapacağım," dedi Tess.

Savannah fındıklı lattesinin tadını çıkardığı dükkânın karşısından seslendi. Bugün izin günüydü ama onları çalışırken izlemek hoşuna gidiyordu. "Tess'in sırf gösteriş yapmak için bebeğinizi kendisi doğurtmaya çalışacağını hiç sanmıyorum."

Tess cam temizleyiciyi tokatladı. "Yemin ederim hamile olmasaydın, şu anda seninle arka sokakta buluşur ve seni dışarı çıkarırdım!"

Savannah onunla alay etti. "Eskiden jimnastikçiydim." "Ben de eskiden bir kaltaktım.

Dur bir dakika. Hâlâ öyleyim."

"Bu doğru," dedi Bay Felder kitaplığın yanındaki alışılmış masasından. "Geçen hafta beni kovmaya çalıştınız."

"Herkes sussun!" Michelle haykırdı. "İçinizden biri benim gibi doğum sancısı çekmiş olsaydı, daha duyarlı olurdu."

Savannah, "Sen ve senin hızlı doğumun hakkında bir kelime daha duyarsam çığlık atacağım," diye karşı çıktı.

Kızını görmezden gelen Michelle, önce kızının yaptığı dağınıklığı işaret etti.

yere ve sonra Tess'e. "Şunu temizle. Eğilmek benim için çok zor." Tess paspası kaptı ve yere dökülen kahve telvesini öldüresiye dövdü.

Wren'i almaya giderken tamirci aradı ve fırının geldiğini, önümüzdeki hafta kurabileceğini söyledi. Ona yedek anahtarını nerede bulabileceğini söyledi ve içeri girmekte sorun yaşarsa Kelly Winchester'ı aramasını söylemeyi de düşündü.

Heather'ın evine vardığında, bakıcısını ve Wren'i ön verandada buldu. Sadece birkaç saat olmuştu ama Tess bebeğin boynunun daha güçlü olduğuna ve birkaç tutam daha tüylü siyah saçı olduğuna yemin edebilirdi. Çok geçmeden Wren balo için hazırlanacaktı.

Ve Tess bunu görmek için orada olmayacaktı.

* * *

Ertesi gün Artie ona tekrar çıkma teklif etmek için tezgâha geldiğinde, "Hayatım şu anda biriyle çıkmak için çok karmaşık," dedi. Tesadüfe bakın ki, bir saatten kısa bir süre önce, yerel mikro bira üreticisi Tim Corbett de ona çıkma teklif etmişti ama Artie'den daha yumuşak davranmıştı.

"Şu ressam adama kafayı taktın, değil mi?" Artie söyledi. "Herkes bundan bahsediyor. Belki de karısını kurtarmak için yeterince çabalamamışsındır."

"Cehenneme git."

"Hey, bunu söyleyenin ben olduğumu söylemedim. Çıkmak istiyor musun istemiyor musun?"

"Hayır, dışarı çıkmak istemiyorum."

"Ona kafayı takmışsın. Bunu biliyordum."

"Bana bir iyilik yap Artie ve bok gibi davranmayı bırak."

* * *

O ve Wren o öğleden sonra eve geldiklerinde taze boya kokusuyla karşılaştılar. Sanatçı boyası değil, ev boyası. Kokuyu Bianca'nın odasına kadar takip etti.

Yerleri örtüler kaplamıştı ve köşede bir merdiven duruyordu. Ian son duvarı da bitiriyordu. Odanın tüm işkence verici kıvrımları ve açılırları kayboluyor, yerini orijinal soluk gri boyadan yeni bir kat alıyordu. Ama Ian sadece dekoru yenilememişti. Grinin üzerine, minik kristallerle kaplı şeffaf bir sır uyguluyordu. Duvarın sadece pencereler arasındaki bölümü tamamlanmamıştı.

Bir huşu duygusuyla içine çekti. "Kendimi bir jeoda adım atmış gibi hissediyorum."

Bianca buna bayılırdı."

Ian işini kontrol etmek için geri çekildi. "Evet, yapardı."

Tess Wren'i kollarında çevirdi. Boya dumanı olsun ya da olmasın, bebeğin bunu görmesi gerekiyordu. "Wren, annen böyle biriydi."

"İyi bir günde," diye ekledi Ian.

"Ama sanırım kalbi her zaman böyleydi. Haksız mıyım?"

Fırçasını yere bıraktı. "Evet. Işıltısı sık sık yanlış yönlendirilse bile."

"Neden bunu şimdi yapmaya karar verdin?" "Zamanı gelmişti, hepsi bu."

Trav için kendi vedasını yaşadığından, onu anlıyordu.

Güneş bir bulutun altına girerken ışık değişti ama oda hâlâ ışıltılı ışıltılı.

"Çok önemli bir olayı kaçırdık," dedi. "Wren'in doğum günü iki gün önce olacaktı, doğması gereken gün. Bu akşam gerçek bir yemek düzenlemeye karar verdik ve siz de davetlisiniz."

"Onur duydum."

"Öyle olmalısın. Değil mi, Wren?"

Wren ikisinden de sıkılmış bir şekilde esnedi.

* * *

Yeni bir erzak kargosu almışlardı ve Wren uyurken Tess fırında patates dolması ve kızarmış tavuk yapıyordu. Mutfak cennet gibi kokuyordu.

"Neden benim için hep böyle yemek yapmadın?" Kokular onu mutfağa çekerken Ian, "Neden benim için hep böyle yemek yapmadın?" diye sordu.

Tess salatayı son bir kez savurdu. "Çünkü sen yemiyorsun."

"Ben yiyorum."

"Saat 10'da tadı kedi maması gibi olan dondurulmuş akşam yemekleri." "Şimdi ne kaçırdığımı biliyorum."

Yemek yerken normal insanlar gibi sohbet ettiler. Wren uyandıktan sonra bile kolay bir sohbetti. Politika hakkında benzer görüşleri, farklı müzik zevkleri ve korku filmlerine karşı ortak bir nefretleri vardı. Ian ona yarın şehre gideceğini ve oraya vardığında çöreklerin tükenmediğinden emin olması gerektiğini söyledi.

"Ben oradayken Kırık Baca'ya gelmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Neden endişeleniyorsun?"

"Tam olarak endişeli değilim. Sadece dedikodu değirmenini zaten karıştırılmış olandan daha fazla karıştırmak için bir neden göremiyorum."

"Zorbalarla başa çıkmanın tek yolu kafa kafaya vermektir."

"Sen bir kanun kaçağısın. İşini bu şekilde yapıyorsun. Ama benim yolum bu değil." "Saklanmayı mı tercih edersin?"

Kadın sinirlendi. "Kırık Baca'da çalıştığımı pek saklamıyorum."

"Toplum içinde birlikte görünmemizi istemediğinde saklanıyorsun."

"Daha fazla dalga yaratmamaya çalışıyorum. Benimle çalış."

Ortaya çıkmayacağına söz vermedi ama onunla tartışmayı da bıraktı. Yemekleri biteli çok olmuştu ama Wren için bir şişe almak dışında,

İkisi de kıpırdamadı. Sanat hakkında konuşmaya başladılar. O anlattı Orijinal sokak sanatı olarak Paleolitik mağara çizimleri ve ilk ünlü sanatçı olarak Michelangelo. Daumier'nin litografilerinden, Seurat'nın noktalarından ve avangard modernistlerden bahsetti. Mary Cassatt'a olan tutkusuyla alay etmesini bekliyordu. Onun yerine, takdir edeceğini düşündüğü bir başka kadın empresyonist olan Berthe Morisot'dan bahsetti.

Annesinden bahsederek onu şaşırttığı anda son kaşık dolusu mango gelato çoktan kâselerinde erimişti. "Ben küçükken beni Metropolitan'a, Whitney'e, Guggenheim'a, canı ne isterse ona götürürdü."

"Güzel bir anı."

"Çok fazla değillerdi." Sandalyesinde arkasına yaslandı, son derece rahattı. "Beni babamdan korumak şöyle dursun, kendine bile zar zor bakabilen güzel, alkolik bir sosyetti."

Tess'in adalet duygusu alevlendi. "Okuduklarıma göre, baban çocuk istismarından hapse atılmıştı. Sana karşı neden bu kadar korkunçtu?"

"Pisliğin tekiydi. Ama onun çocuğu da değildim."

Tess sandalyesinde doğruldu. Bu bombayı hava durumunu bildiren biri kadar rahat bir şekilde söylemişti. "O senin baban değil miydi?"

"Hayır. Ama annemin ilişkisini ben beş yaşıma gelene kadar öğrenmemiş. Adımı geri almak için çok geç."

Tess Wren'i karşı omzuna götürdü. "Biyografiniz bundan bahsetmiyor."

"Saklamıyorum ama yayınlamıyorum da. Sanırım anneme karşı yanlış yönlendirilmiş bir sadakat. Şu anda bunama nedeniyle uzun süreli bir bakım tesisinde. Beni severdi ama yine de yaşlı adam beni tokatlarken başka tarafa baktı.

İlişkisinin cezasını benim çekmeme izin veriyor. Hastalığıyla birlikte kişiliği de değişti. Daha tatlı biriyle karşılaşamazsınız."

Tess'in öfkesi alevlendi. "Şimdi ne kadar tatlı olduğu umurumda değil. Çocuğunu korumalıydı."

"Bütün kadınlar senin kadar vahşi değil, Tess." Gerçekten de gülümsedi. "Ziyaret ettiğimde kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok, ama sürekli benimle ilgileniyor - kurabiye vermeye çalışıyor, üşüteceğim diye endişeleniyor, beni gezdiriyor ve

Adımı hatırlayamasa da beni herkesle tanıştırıyor." "Baban seni taciz etmek yerine neden ondan boşanmadı?" Bir iyi Tess'in kendi babası hakkında söyleyebileceği bir şeydi. Onu terk etmiş olabilirdi ama istismar etmemişti.

"Boşanmak bir hata yaptığını kabul etmek anlamına gelirdi. Ve Üçüncü Ian Hamilton North asla hata yapmaz." Yüz ifadesi sertleşti. "Gurur onun için her şeydi. North soyadına kutsal bir emanetmiş gibi davranırdı. Bunu görmenin onu nasıl öfkeliendirdiğini tahmin edebilirsiniz.

Çöp kutularına ve portatif tuvaletler üzerine püskürtülmüş bir isim." "Peki ya biyolojik baban?"

"Bir aktör. Kariyeri çökmeden önce seksenli yıllarda birkaç film yaptı. Yaklaşık on yıl önce rahatsız edici bir karşılaşma yaşadık ve ikimiz de bu deneyimi tekrarlamak istemiyoruz."

"Çocukken yaşadıkların korkunçtu. Ama bu konuda çok soğukkanlısın. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ben duygusal bir insan değilim, Tess. Bunu biliyorsun. Ben pragmatik biriyim. Hayata analitik yaklaşırım. Bu duygusuz olduğum anlamına gelmez. Bu duyguların beni yönetmesine izin vermediğim anlamına geliyor. Sağlıklı bir kopuş derecesi hayatı kolaylaştırır."

Adamın çalışmalarındaki öfkeyi görmüştü ve açıklamasına inanmamıştı, özellikle de annesini düşündüğünde. Onu sözde seven kadın, onu babasının dehşetinden korumak için hiçbir zaman araya girmemişti. Çok az hissetmek yerine, çok fazla hissetmiş olması mümkün müydü?

"O kadar üzgün görünme," dedi. "On yedi yaşımdayken ödeştim. Babamı eşek sudan gelinceye kadar dövdüm. Polisi arayamazdı çünkü North ailesinin adına benim tutuklanmamdan bile daha fazla utanç getirdi."

"Bazı insanlar hiç doğmamalıydı." Wren küçük bir ses çıkardı Hırıltı. Tess onu boynuna doğru sardı. "Sen değil, tatlım. Sen kesinlikle doğmuş olmalıydın."

Ve Denning'ler beş gün içinde onu almaya geleceklerdi.

* * *

Tess iş yerinde hiçbir şeyi doğru yapamıyordu. Siparişleri karıştırıyor, bir tepsi bardağı düşürüyor ve Freddy Davis içeri girdiğinde espresso makinesinin üzerinde kendini yakıyordu. Tek istediği Wren'le birlikte olmaktı. Ama onunla birlikte olmak bazen ayrı kalmaktan daha kötüydü.

Küçük sesleri içine çekerek

Gıcırtiları, esnemeleri, bebek horlamaları. Onun mükemmel lezzeti.

O ve Ian akşam yemeğindeki samimiyetlerini tekrarlamadılar ama her gün Kırık Baca'dan döndüğünde, Wren'i ondan aldı ve dinlenmesini emretti.

* * *

Wren'i hastaneye teslim etmeden önceki son gün evde kaldı.

Dennings'i kucakladı ve vücuduna yasladı. Yatma vakti geldiğinde kendini yatak başlığına yasladı ve gece boyunca Wren'i kucakladı. "Her şey yoluna girecek küçüğüm," diye fısıldadı. "Sana çok iyi bakacaklar. Bakacaklar."

Ama Tess'e kim bakacaktı?

En iyi niyetine rağmen, bu küçük yaratığa aşık olmuştu. Hayal edebileceği her şeyden daha güçlü, vahşi ve koşulsuz bir aşk. Bağlanmaması için kendini uyarmıştı ama olmuştu işte.

Nasıl olmasın ki? Günlerini, gecelerini, haftalarını kalbine bastırılmış bu küçük lokmayla geçirmişti.

Bebek haftalardır uyumadığı kadar iyi uyuyordu, nefes alış veriş gürlütülü küçük keçi homurtularıyla noktalanıyordu. Karanlık saatler ilerledikçe Tess onun kokusunu içine çekti, yanaklarının kızarıklığını öptü, parmaklarını yumuşak bingıldağının üzerinde gezdirdi. Bu bebek onundu. Bu çocuk için hayatından vazgeçebilirdi. Gitmesine izin veremezdi.

Ama yapmak zorundaydı.

Şafağın ilk ışıkları odaya girdiğinde midesi bulanmıştı. Öte yandan Wren uyanıktı ve sallanmaya hazırды. Tess onu aşağıya taşıdı ve süt kokusunu içine çekerek besledi. Biberonu artık başlangıçta olduğundan çok daha kolay alıyordu. Gözleri Tess'in gözlerine odaklanmıştı. Denizyıldızı parmaklarını Tess'inkilere doladı.

Ian arka yatak odasından çıktı, saçları duştan dolayı nemliydi ve boynundaki yara izi ılık sudan dolayı kızarmıştı. Üzerinde bir çift

gri atletik şort ve tişört giymişti. Kahve yapmak için onun yanından geçerken sessizdi.

Wren biberonunu bir şampiyon gibi bitirdi. Ian ona bir fincan getirirken Tess elini bebeğin başının etrafında kavislendirdi. "Annesi olmadığımı bilmiyor."

"Ona iyi bakılacak."

Eğer Tess Wren'i tutuyor olmasaydı, kendini ona doğru fırlatacaktı. Adam soğuktu. Kalpsizdi. Öfke dışında hiçbir duyguyu anlamıyor gibi görünen bir adam.

Tess jeot yatak odasında ona sarılırken Wren'in eşyalarını toplayan oydu. Biberonları ve mamaları toplayan oydu. Şifonyerinin çekmecesinden bir yığın tulum çıkardı ve preemie bebek bezi kutusunu uyku yuvasına yerleştirdi. Bebek askısını bezlerin yanına koydu ama Tess, Diane ya da Jeff'in onu taktığını hayal bile edemiyordu. Wren'in geceleri yatağında yalnız ve telaşlı bir şekilde ağlamasına izin verirler miydi?

Düşüncesi bile onu ürpertti.

Dışarıda tekerleklerin çakıl taşları üzerindeki çıtırtılarını duydu. "Geldiler," dedi Ian gereksiz yere.

Başını salladı.

Onları karşılamaya gitti.

Soğuk terler döktü. Ölecekti. Bunu yapamazdı.

Çocuğunu yabancılara teslim edemezdi. Karnı şişti. Ceketine, Wren'in yumuşacık uyku tulumuna koştu. Çıtçıtırları kurcalayarak bebeği içeri itti.

Sesler yaklaşıyordu. Onları eve getirmeye hazırlanıyordu. Odadan çıktı, mutfığa doğru koştu, arka kapıdan çıktı. Wren göğsüne yapışmış halde çayır boyunca koştu.

Ian'ın ağaç evinin henüz duvarları yoktu. Saklanacak bir yer yoktu. Ormanın içine doğru koştu, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kaburgaları ağrıyordu. Nefes nefese kaldı. Yoldan çıkıp ağaçların derinliklerine daldı. "Her şey yolunda, melek kızım. Her şey yolunda."

Ciğerleri yanıyordu. Kulübeye gidemezdi. Bakacağı ilk yer orasıydı. Eski kilise ... bir harabe. Çalılıkları yarıp yangın kulesine doğru koştu, orada ne bulacağını bilmiyordu, tek bildiği koşmaya devam etmesi gerektiği.

Çürümeye yüz tutmuş ahşap basamakları bir koluyla çocuğunu sararak, bir eliyle de dengesiz korkulukları kavrayarak tırmandı. "Merak etme. Sen yanımdasın. Kimse

seni benden alamaz. Hiç kimseyi."

En tepeye çıktı. Kapı sıkışmıştı. Omzunu dayadı. Kapı açıldı. Kapıyı arkasından kapattı ve ona yaslandı, büyük bir oksijen yudumlar.

Wren ona güvenerek baktı. Çılgın bir kadın görmüyordu.

Gözyaşları kirpiklerinden döküldü. Duvardan aşağı kaydı ve kirli zemine oturdu. Dizlerini bükerek bebeği kendine doğru çekti. "Gidiyoruz Wisconsin." Gözyaşları yüzünden kelimeleri bulanıklaşmıştı ama devam etti. "Ya da Arizona. Orada arkadaşlarım var. Ya da Kanada. Sadece ikimiz. Kalırız.

Kimsenin bizi bulamayacağı bir yere."

Anlatmaya devam etti. Wren kucağa alınmaktan memnun bir şekilde dinlerken, birbiri ardına çılgınca, imkânsız senaryolar.

Adam onu bulana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Yangın kulesinin kapısı gıcırdayarak açıldı. İçeri girdi ve köşede çömelmiş olan kıza baktı. "Tess "

Onun adını söyleme şekli. Çok fazla üzüntü. O biliyordu. Anlıyordu.

Ama anlamadı. "Onu bana ver, Tess."

"Hayır! Onu alamazsın."

Onun önünde tek dizinin üzerine çöktü. "Yapma bunu."

"O benim!"

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi, başparmağıyla şakağına dokundu. "Hayır. O değil."

Onu başından savdı. "Umurunda değil! Anlamıyorsun!"

Sarsıntılı hareketleri, sesinin tizliği Wren'i ağlattı. "Anlıyorum," dedi. "Onu almama izin ver."

Wren daha yüksek sesle ağladı, küçük göğsü kasılıyordu. "Yapamazsın. Onu alamazsın."

"Yapmak zorundayım."

Ona karşı mücadele etti, gitmesine izin vermemeye çalıştı. . . . "Tess . . . Tess, lütfen

....."
Ağlayan bebeği kollarından sıyırdı.

"Yapma." Sendeleyerek ayağa kalktı. "Yapma bunu!"

"Her şey yoluna girecek." Bunlar çocuğuna söylediği sözlerin aynısıydı. Ama yanılıyordu. Hiçbir şey bir daha asla yoluna girmeyecekti.

"Onu bana geri ver!"

Ağzının etrafındaki oluklar derinleşti. "Burada kal," dedi sessizce. "Senin için daha kolay olur."

Yangın kulesinin kapısını açtı ve hıçkırarak ağlayan bebeği kucağına alarak gözden kayboldu.

"Hayır!" Kapıya doğru koştu, tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü. "Hayır!" Ve sonra, ruhunun derinliklerinden uludu.

* * *

Ian yaşadığı sürece o vahşi sesi asla unutmayacaktı. Tess Hartsong'un kalbinin kırıldığını duymaması için bebeğin başının yan tarafını tuttu.

Dennings'lere yalan söylerken bebeği kucağında tutuyordu. "Wren telaşlıydı ve Tess onu yürüyüşe çıkardı."

Dennings doğası gereği şüpheli değildi ve onun açıklamasını olduğu gibi kabul ettiler. "Nerede o?" Jeff söyledi. "Ona teşekkür etmeliyiz."

"Uzakta kalıyor. Wren'e bağlandı ve bu onun için daha kolay olacak."

Diane elini kalbine bastırdı. "Elbette. Anlıyoruz. Ve yaptıklarınız için ikinize de ne kadar teşekkür etsek azdır."

İkisinin de gergin olduğunu görmek için eğitilmiş bir gözlemci olmaya gerek yoktu. Diane dudaklarını yalayıp duruyordu. Jeff gömleğinin yakasıyla oynuyordu. "Bebeğe hazırlanmak için yapmamız gereken çok şey var," dedi. "Simon'ın bu kadar çok iş yaptığını hatırlamıyorum."

"O zamanlar daha gençtik." Diane dişleriyle alt dudağını çektir.

"Büyükanne olmak için dua ettim ama itiraf etmeliyim ki bunu hiç böyle hayal etmemiştim.

Bu."

"Hayatın tek bir telefonla nasıl değişebildiği çok komik," dedi Jeff. "Bir gün huzur içinde emekli olursunuz ve bir sonraki gemi seyahatinizi planlamaktan başka yapacak bir şeyiniz yoktur. Ertesi gün, ünlü bir sanatçıdan size büyükanne ve büyükbaba olduğunuzu söyleyen bir telefon alırsınız."

Diane gümüş kolyesiyle oynadı. "Wren'in onu seven iki kişi tarafından yetiştirildiğini bilmesi için her türlü fedakârlığı yapmaya hazırız."

İyi insanlardı ama Wren onları tanımıyordu, Tess'i ve hatta kendisini tanıdığı gibi tanımıyordu. O, Wren'in bir mektup yazıp

O sabahki program - ne sıklıkta yemek yediği, ona ne kadar mama verileceği, tıbbi kayıtlarının nerede olduğu - Tess'in yazması gereken her şey

ama yapmamıştı. Farkında olmadan ne kadar çok şeyi özümsemişine şaşırmıştı. Ama notlarını Tess'le tekrar kontrol etmeye çalıştığında, Tess konuşmuyordu.

Dennings'ler prematüre bir bebeği uçağa bindirme konusunda tedirgindi, bu yüzden New Jersey'den arabayla gelmişlerdi. Ian bebeği tutmaya devam ederken Jeff'le yasal konular hakkında kısa bir konuşma yaptılar ve avukatlarının iletişim bilgilerini paylaştılar. Tess, Wren'in kafasının kokusu konusunda haklıydı.

Tartışmaları sona erdiğinde, Diane ve Jeff Wren'i taşımaya başladılar. Lexus'larına doğru yola çıktılar. Jeff arabaya yaptığı son yolculuktan döndü ve bebeğe baktı. "Bu gözlerde yaramazlık var."

Ian, Wren'i daha çok gazdan şüphelenecek kadar iyi tanıyordu.

Zamanı gelmişti. Ian, Wren'i arabaya kadar taşıdı. Avucunun altında onun uzun ve tatmin edici bir osuruk çıkardığını hissetti. Gaz konusunda haklıydı.

Aptal bebek onunla göz göze gelmek için o anı seçmişti ve yüzünde memnun bir ifade olduğuna yemin edebilirdi. Onun bir sincaba benzediğini düşündüğüne inanamıyordu.

"Numaram sende var," dedi. "Sorunuz olursa arayın. Ne olursa olsun. Gece ya da gündüz."

"Yapacağız."

Jeff sedanlarının arka kapısını açtı. Ian, Wren'i araba koltuğuna oturtmak için eğildi. Gözünün ucuyla gördüğü kırmızı bir ışık dikkatini dağıttı.

Tess ormandan fırladı.

Yüzü kızarmıştı ama yangın kulesinde olduğu gibi vahşi gözlerle bakmıyor ya da çıldırmış gibi görünmüyordu. Akli başında ve çok kararlı görünüyordu.

"Durun!" İleri doğru yürüdü, saçları koyu, kıvrırcık kıvrımlar halinde akıyordu, burnu kızarmıştı, gözleri çakmak çakmaktı. "Konuşmamız gerek."

"Tess?" Diane döndü. Alnı endişeyle örülmüştü. "Ah canım, bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Hiçbir fikrin yok." Tess önlerinde durdu, biraz nefes nefese kalmıştı ama çenesi kilitlenmişti. "İşte anlaşma. Wren benim. Oğlun sadece bir sperm donörüydü. Doğduğu günden beri ona ben baktım ve onu istiyorum."

Sanki onları sersemletici bir silahla vurmuş gibiydi. Kimse kımıldamadı. O devam etti. "Ona bir bakın. Gelişiyor. Görmüyor musunuz? Onu bir şekilde tanıyorum."

Başka kimse bilmiyor. Ağlamalarının ne anlama geldiğini biliyorum; aç mı, uykusu mu var, yoksa dünyaya kızgın mı? Kucağa alınmayı nasıl sevdiğini biliyorum ve-"

"Tess," diye araya girdi Ian. "Bu Diane ve Jeff için adil değil." "Diane ve Jeff umurumda değil!"

Jeff'in başı yukarı kalktı ve Diane yaralı görünüyordu.

Tess yumuşadı. "Öyle demek istemedim. İyi insanlar olduğunuz çok açık ve Wren'in daha iyi büyükanne ve büyükbabası olamazdı. Ama siz büyükanne ve büyükbabasıınız!" Tess'in ihtiyaç, sevgi ve çaresizlik dolu sözcükler döküldü ağzından. "O benim! Onu istediğin zaman görebilirsin ama o benim. Her zaman olmak istediğin büyükanne ve büyükbaba olabilirsin. Onu tatillerde sana göndereceğim. Yaz tatillerinde. Haklarını korumak için istediğin her şeyi imzalarım. Ama o bana ait."

"Ah, Tess." Tess'in patlaması Diane'in annelik endişesini ortaya çıkarmıştı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu görebiliyoruz. Ama Wren bizim."

Tess'in dudakları bir hırıltıya dönüştü. "Neden? Oğlun onun annesini hamile bıraktığı için mi?"

"Tess ..." Ian yumuşak bir sesle söyledi. "Bu kadar yeter."

Jeff karısı kadar şefkatli değildi ve çenesi gerildi. "O bizim etimiz ve kanımız."

"Ama tanıdığım tek anne benim!" Tess ağladı. "Ben iyi bir insanım! İyi bir vatandaşım. Güçlü ve sağlıklıyım. Aklım başımda. En azından çoğu zaman. Ben ahlaklıyım ve- Ian, söyle onlara. Onlara iyi ve yetkin bir insan olduğumu söyle." "Sen harika bir insansın, Tess, ama-"

Diane, "Bunu sadece kendin için daha da zorlaştırıyorsun," dedi.

"Gerçek bir anneye ihtiyacı var!" Tess haykırdı. "Genç birine. Onu koşulsuz seven birine. Sen sevmiyor değilsin ama-" İçindeki buharın bir kısmı dışarı çıktı. "Bana ihtiyacı var."

Jeff daha sakın bir sesle, "Onun senin için ne kadar önemli olduğunu görebiliyoruz," dedi. "Ama bekâr bir anne tarafından büyütülmek Wren için istediğimiz şey değil. O bir aileyi hak ediyor."

Diane, Tess'in koluna dokunmak için uzandı, sonra daha iyi düşünmüş gibiydi. "Kadınlar her zaman kendi başlarına çocuk yetiştirirler ve iyi de olurlar, ama torunumuz için istediğimiz bu değil. Sadece büyükanne ve büyükbaba olabiliriz ama biz iki kişiyiz. Kızların bir babaya ihtiyacı vardır. Ya da bu durumda, onlara güzel olduklarını ve sevildiklerini söyleyecek bir dedeye. Onlara iyi erkeklerin kadınlara nasıl davrandığını göstermek için."

Ellerini iki yana açtı. "Tess, ben buna sahip değildim. O kadar yorgun ve yıpranmış bir anne tarafından büyütüldüm ki

benim için zamanları vardı. Ve erkek arkadaşları vardı." Diane'in ellerini tutuşu sıkılaştı ve yüzü çökecek gibi oldu. "Wren'in benim onlarla yaşadıklarımı yaşamasına dayanamam."

Jeff kolunu karısının omuzlarına doladı.

Diane tacize uğramıştı. İşin özü buydu. Ian bunu görebiliyordu, tıpkı Tess'in bunu kabul etmeyeceğini görebildiği gibi.

Omuzları geri çekildi. "Bianca bekar bir anne olacaktı."

"Eğer Wren'in annesi yaşasaydı, Simon doğru olanı yapardı," dedi babası kararlı bir şekilde. "İstikrarlı bir yaşam tarzın yok gibi görünüyor ve tahminimce maddi olarak da güvende değilsin. Anladığımız kadarıyla bir kafede çalışıyorsun. Büyükanne ve büyükbabalar ikinci en iyi olabilir ama biz iki kişiyiz ve senden sadece bir tane var."

Tess ona baktı. Gözlerini kırptırdı. Sonuna ulaşmıştı. Artık tartışacak bir şeyi kalmamıştı. Ian'a döndü ama bunu düzeltmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve Ian bundan nefret ediyordu. Ayrıca Tess'in kaşlarını çatarak ona bakmasından da nefret ediyordu, sanki bu bir şekilde onun suçuymuş gibi, ki belki de öyleydi, çünkü onu bu karmaşanın içine sürükleyen oydu.

Doğrudan ona baktı ve başını salladı. "Onlara söylemedin." Adam ensesinde hoş olmayan bir ürperti hissetti.

Ona doğru hızlı bir adım attı. "Acele etmemeyi planlamıştık. Önce ailelerimize söyleyecektik. Ama bunun işe yaramayacağını görebiliyorum."

"Tess . . ."

Onun sesindeki uyarı notunu görmezden geldi. Bunun yerine elini onun koluna geçirerek hızlıca konuştu. "Gelecek yıla kadar beklemeye niyetliydik ama senin için bu kadar önemliyse daha erken de evlenebiliriz. Bize bir baksana. Biz namuslu insanlarız. Ian mesleğinin zirvesinde. Tek sabıkası kariyerinin ilk yıllarına ait ve bakın bu ona ne kadar yaradı. Temiz ve ayık. Herkesin hak ettiğinden daha zengin. Bundan daha fazlası ..."

Yutkunurken boğazı kıpırdadı. "Wren'i seviyor ve onu incitecek hiçbir şey yapmaz. Onları birlikte görmelisin. Sanki tek bir insan gibiler. Onu besliyor, yürüyüşe çıkarıyor. Uyumak için en sevdiği yer göğsünde. Bazen onu bana geri vermesini sağlamak zorunda

kalıyorum." Kendini felç halinden silkeledi. "Tess!"

Gözlerini ondan ayırmadı. "Kimseye söylememe konusunda anlaştığımızı biliyorum ama artık böyle bir seçeneğimiz yok." Dennings'e doğru döndü. "İki ebeveyn. İki istikrarlı, sevgi dolu, ilgili ebeveyn. İkisi de beleşçi ya da çocuk tacizcisi değil. Onun için istediğin bu değil mi?"

Dehşet içinde tereddüt ettiler, aniden kafaları karışmış gibi görünüyorlardı. Tess onu hayal bile edemeyeceği kadar berbat bir karmaşanın içine sürüklemişti ve o seçeneklerini sıralamaya çalışırken, Tess öldürmek için harekete geçmişti.

"Başka bir günün ne önemi var?"

Ne için bir gün daha?

Derin, kararsız bir nefes aldı. "Onu yanına al. Bu gece için. Anayolun hemen yukarısında bir pansiyon var. Her zaman odaları vardır ve orada rahat edersiniz." Devam etti. Kimsenin tek kelime etmesine izin vermeden. "Onun eşyaları sende. Ona istediğiniz kadar sarılabilecek ve size söylediklerimi düşünebileceksiniz. Kalbinizin derinliklerine bakıp onun için en iyisinin ne olduğuna karar verebilirsiniz. Onun için. Sizin için değil."

Sanki tavukları kovuyormuş gibi elleriyle garip bir kışkırtma hareketi yaptı. "Siz ikiniz gidin. Purple Periwinkle'ı arayıp en iyi odalarını sizin için hazırlamalarını söyleyeceğim." Wren'i onun elinden aldı. "Büyükkannene ve büyükbabana iyi davran tatlım. Annen seni seviyor." Wren'in başını öptü, Lexus'un arka koltuğuna eğildi ve onu bağladı.

Başı tekrar dışarı çıktı. "Yarın sabah hepimiz için kahvaltı hazırlayacağım. Ian en iyi kahveyi yapar ve Benedict usulü yumurtalarım ölmeye değer. Saat on diyelim. Böylece hepiniz uyuyabilirsiniz. İşte oldu! Karar verilmiştir."

Jeff ve Diane'in ikisi de geyik gibi bakıyordu ve Ian kendi yüz ifadesini ancak hayal edebiliyordu. Ama Tess o kadar güçlü, o kadar yetkin, o kadar *emrediciydi ki*, aptallar tam olarak onun dediklerini yaptılar.

Jeff sürücü tarafına doğru ilerledi. "Peki, eğer eminsen..."

"Elbette. Çok kolay," diye cıvıldadı Tess Hartsong olarak bilinen kadın. Bir eliyle Diane için yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve diğer eliyle onu içeri itti. "Hadi bakalım. Keyfini çıkar."

Ian'ın bildiği bir sonraki şey, Tess'in yolda gözden kaybolan Dennings'in Lexus'una aptal gibi el sallamasıydı.

Onu omuzlarından yakaladı. "Sen! İçeri! Şimdi."

On Üçüncü Bölüm

Tess arabanın peşinden koşmak istedi. Supergirl gibi tamponundan tutup gıcırdayarak durdurmak istiyordu. Ya Wren öğleden sonra dörtten altıya kadar hüngür hüngür ağlamamaya karar verirse? Ya üç sabah uyanmasaydı?

Bu gece kaç kez? Ya da patlayıcı kakalarından birini yapmayı ihmal ettiyse? Ya onları test etmediyse?

Tess hayatının riskini almıştı. "Ne dediğimi *duydun mu?*"

Bu kıyametin sesiydi. Onun üzerinde belirdi, daha da büyük ve daha da İlk uğursuz karşılaşmalarında olduğundan daha vahşiydi. Bu kez şakağında gerçek bir damar kabarmıştı.

"Seni ne ele geçirdi?" Eli havaya kalktı, havayı yumrukladı. "Aklını mı kaçırdın sen? Böyle yalan söyleyerek ne kazanmayı umuyorsun? Ve herhangi bir yalan da değil! Oh, hayır. Bu yalanların Büyük Kanyonu!" Sözleri o kadar sertti ki kızın derisi kabarmış olmalıydı. Kadının dirseğinden tutup onu ön kapıya doğru sürükledi ama sonra durdu ve tekrar bağırmaya başladı. "Bunun tam olarak nasıl sonuçlanmasını bekliyorsun? Beyninin hangi loş köşesinde bunun işe yarayacağına karar verdin?"

Dürüstçe cevap verdi. "Düşünebildiğim tek şey buydu."

"Düşünmek mi? Hiç düşünmüyordun ki!"

Onun çırpınan kolunu yakaladı. "Onlar için her şeyi yazdın, Değil mi? Onlara sırt üstü yatması gerektiğini ve beslenmesi konusunda sabırlı olmalarını söylediniz. Ya bir şeyler ters giderse? Ya telefonumuz çekmezken bizi aramaya çalışırlarsa? Onlara doktorun telefonunu verdin mi?

numara?" İnledi. "Ne yaptım ben?"

"Wren iyi olacak," dedi. "Öte yandan sen iyi olmayacaksın!"

Şu anda onunla uğraşamazdı, hele ki Wren hüngür hüngür ağlarken. Uzaklaşmak zorundaydı. Bir yere. Herhangi bir yere. Telefonunu kaptı - bebeğiyle arasındaki tek hayat bağı- ve Ian'ı arkasında öfkeli bir şekilde bırakarak kaçtı. "Buraya geri dön!"

Aklına gelen tek sığınak olan kulübeye doğru koştu. *Lütfen, Wren. Bugün en kötüsü olun. Yapabilirsin! Yapmak zorundasınız!*

Ama ya yapmadıysa?

Yüzünü bir örümcek ağı parçaladı ve bir geyik patikadan koşarak geçti. Ayakları köprüye öyle sert çarptı ki tahtalar kırılmalıydı. Onu takip etmiyordu - ya onu öldüreceğinden korktuğu için ya da biraz zamana ihtiyacı olduğunu bildiği için. Kendini kulübeye bıraktı. Ne mutlu ki bomboştu.

Kalp atışları düzene girdiğinde, B and B'deki Fiona Lester'ı aradı ve Dennings'lerin yerleşmekte olduğunu öğrendi. Fiona anlaşılabilir bir şekilde bebeği merak ettiğini söyledi. Tess, "Aile dostları," diye kekeledi ve Fiona daha fazla soru sormadan telefonu kapattı.

Dennings'in Wren'le birlikte New Jersey'e gitmediğini bilmek endişesini hafifletmiyordu. Fikirlerini her an değiştirebilirlerdi. Perdeleri arkaya attı, bir süpürge kaptı ve onu terk etti. Yatağa girip uyuması gerekiyordu ama çok tedirgindi. Bir bez parçası buldu ve Son bir ay içinde biriken tozu birkaç kez silkeledi, ama sadece Wren'i ve bu köhne evle nasıl başa çıkacağını düşünebiliyordu. Ian'la kendisi için inşa ettiği kartlar.

Bluetooth hoparlörünü gördü ve dışarı taşıdı. Düşen dallar ve fırtınanın savurduğu yapraklar bahçeyi kaplamıştı. Hoparlörü parçalanmış piknik masasının üzerine koydu, ceketini çıkardı ve müziği açtı.

Justin Timberlake.

Şarkının iliklerine işlemesine izin verdi. *Hadi ama dostum. İşini yap. Beni iyi hissettiren şarkına götür. İş sen yap Justin, çünkü benim işim bitti.*

Duygularını dans ederek uzaklaştırmaya çalışmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Başını öne eğdi. Saçları sırtından aşağı kıvrıldı. O dönerken ağaçlar üzerinde dönüyordu. Kokarca, çam ve kreozot kokusunu içine çekti. Serin hava saçlarının ağırlığından süzülerek kafa derisini okşadı.

Kötülükten korkmayacağım, J.T. Çünkü sen benimlesin.

Beyoncé komutayı ele aldı. Muhteşem Beyoncé. *Sen bir annesin, Bey. Anlıyorsun. Bebeğime göz kulak ol, olur mu?*

Hareketleri daha rastgele, daha kopuk hale geldi. Dizleri ağrıyordu. Ama durmadı.

"Sağır mısın?"

Kelimeler geçmişinden geliyordu. Onu ilk gördüğü andan.

Durdu. Daha fazla oksijen emdi. Ellerini iki yanına bıraktı ve nefes almaya çalıştı. Adamın onu uzun süre yalnız bırakmayacağını biliyordu. Kendini toparlaması için ona bu kadar zaman vermesine şaşırıyordu.

O ilk sabah durduğu yerde duruyordu. Kırmızı-siyah flanel gömleği yerine vücuduna oturan beyaz bir tişört giymişti. Saçları da aynı şekilde asi, kalın ve koyu renkti, ensesinde kıvrılıyordu. Artık onu boğmaya niyetliymiş gibi görünmüyordu ama dostça da görünmüyordu. Tıpkı ilk seferinde yaptığı gibi hoparlörü kapattı ve Bey Ana'yı susturdu.

"Yarın sabah geldiklerinde -eğer gelirlerse- onlara gerçeği söylemek zorunda olduğunuzun farkındasınız."

"Ortaya çıkacaklar!" diye haykırdı. "Gelmek zorundalar."

Acımasızdı. "Onlara tüm bu evlilik olayını uydurduğunu söylemelisin."

Ayakta kalan piknik bankına çöktü ve ayaklarının dibindeki ufalanan tuğlayı inceledi. Ayak parmaklarıyla tuğlayı dürttü. "Çok mu kötü olurdu?" dedi sessizce. "Evlenmek mi?"

"Ciddi misin sen?" Ona doğru tepinirken çizmelerinin altında yapraklar ezildi. "Bir an bile senin deliliğini kabul edeceğime inanmıyorsun, değil mi?"

"Belki." Başını kaldırıp ona baktı. "Tek yapman gereken onlara evleneceğimizi söylemek. Ondan sonra onları oyalayabiliriz."

"Wren'in hayatının bir parçası olmaya niyetliler! Bunun tam olarak ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Ellerini kalçalarına dayadı ve daha hızlı konuşmaya başladı, kelimeler birbiri üzerine yuvarlanıyor, konuşurken çözmeye çalışıyordu. "Diyelim ki evlenmek zorundayız. Bu kadar büyütülecek ne var? Evlilik ne anlama geliyor ki?

Artık mı? Özellikle de ikimiz için. Kimin umurunda ki?

Dennings? Birbirimizin yoluna çıkmama konusunda iyiyiz ve birlikte yaşayacak değiliz. Sen değerli yalnızlığını yaşayabilirsin, ben de- Tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum ama bu seninle olmayacak. Umurunda olmayan o parayı korumak için istediğin her türlü evlilik sözleşmesini imzalarım. Hiçbir şey *fark etmeyecek!*"

"Seni *çizmek* istiyorum, evlenmek değil!"

Gözlerini kırptırdı. "Evli olsaydık, beni istediğin zaman çekebilirdin. Bu bir paket anlaşma."

"Satın almıyorum." Arkasını döndü.

Ayağa kalktı. Bu ne kadar çılgınca olsa da pes edemezdi. "Hiç büyük jestler yapan şu inanılmaz insanlar hakkında bir şeyler okudunuz mu? Hayatları sonsuza dek değiştiren jestler mi? Böbrek bağışlamak gibi. Ya da bir okul yaptırmak. Ya da birinin arabasını kaldırmak gibi. İşte bu olurdu. Senin büyük jestin."

Ona doğru döndü. "Böbreğe ihtiyacın var mı? Bunu düşüneceğim. Ama ben seninle evlenmek."

Tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. "Çok az şey yapman gerekecek ve bu onun hayatında büyük bir fark yaratacak."

"Evlenmeye 'çok küçük' mü diyorsun?"

"Onu elinde tutmak istemiyor musun? Birazcık bile mi?" "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Bunun her şeyle ilgisi var! Ve benimle evlenmek düşündüğün kadar korkunç olmaz." O bile buna inanmıyordu, bu yüzden ikisini de ikna etmek. "Biz arkadaş sayılırız, eğer bir arkadaşı Yanında kendin olabileceğin biri. Etkilemek ya da kusurlarını saklamak zorunda olmadığın biri. Birbirimizin en kötü yanlarını gördük. En azından umarım senin en kötündür, çünkü sen benimkini gördün. Ve her an Wren ve ben buraya, kulübeye taşınabiliriz. Etrafta olduğumuzu bile anlamayacaksın. Görmüyor musun? Hiçbir şey değişmeyecek."

"Evlenmem dışında, ki bu asla hayat planımın bir parçası değildi."

"Sadece evrakların üzerindeki mürekkep kuruyana kadar. Onun sonsuza dek benim olduğundan emin olduğumda ayrılabiliriz." Bir şey aradı, herhangi bir şey.

-Bu onu ikna ederdi. "O zamana kadar istediğin kadar seks yapabilirsin."

O kara kaşlardan biri havaya kalktı. "Yani istediğin kadar seks yapabilirsin demek *istiyorsun*."

"Domates. To-mah-to." Aceleyle devam etti. "Sana söylemek adil olur. . I-" Yutkundu. "Baştan çıkarma sanatı konusunda iyi eğitim aldım." Olmak istediğinden çok daha iyi eğitilmişti.

"On sekizinci yüzyıl fahişeleri gibi konuşuyorsun."

"Ama daha iyi hijyenle." Gerçi o sabah dişlerini fırçaladığından tam olarak emin değildi. "Tabii ki, senin bir kadın olmadığını bilmem gerekecek."

cinsel yolla bulaşan hastalık taşımıyorum. Çünkü ben taşımıyorum."

"Ben de değilim ve bu çılgınlık." Elini saçlarının arasından geçirdi.

Sonunda onu yıpratıyor muydu? Yorgun kalbi hızla çarpıyordu.

Anlaşmayı mühürleyecek ne söyleyebilirdi? Dudaklarını yaladı. "Bir deneme sürüşüne ne dersin?"

"A . . . ?"

Baştan çıkarılma hayalleri suya düşmüştü ama bu Wren'le ilgiliydi, seksle değil. "Bir deneme. Bunu ciddi olarak düşünmen şartıyla mı?"

Sessizliği kovmaktan beterdi. Bluetooth hoparlörünü eline aldı ve sanki tasarım hatalarını kontrol ediyormuş gibi inceledi. Sonunda ona baktı. "Al sana bir karşı teklif. Bu gece bana poz ver. Çıplak."

Yutkundu. "Eğer kabul edersem, onlara evlenmeyi planladığınızı söyleyecek misin? Sadece planladığınızı mı?"

"Hayır."

"O zaman yapmayacağım."

Hoparlörü bir elinden diğerine aktardı. "Yalan söylediğini onlara söylememeyi kabul etmeme ne dersin? Ama-"

"Kabul ediyorum," dedi çabucak.

"Ama . . . Sadece bana doğrudan sormazlarsa. Senin aksine, ben yalan söylemeyeceğim."

İstedığı bu değildi ama hiç yoktan iyiydi. "Anlaştık. Şimdi lütfen git de huzur içinde ağlayabileyim."

Yeterince hızlı kaçamadı.

* * *

Uyuyamayacak kadar tedirgindi ve kulübe klostrofobik geliyordu, bu yüzden yüzünü yıkadı, saçlarını fırçaladı ve yedek araba anahtarlarını buldu. Arabasını almak için okul binasına kadar yürüdü ve kasabaya gitti.

Dollar General'ın koridorlarında hiçbir şey almadan dolaştı, sonra dışarıdaki banka oturdu ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca ayağa kalktı, ancak yapışkan bir şeyin içine oturduğunu fark etti. Kendisini kasabaya getiren korku onu ele geçirmeden önce kot pantolonunu elinden geldiğince temizledi. Dennings'in hâlâ Fiona'nın Mor Cezayir Menekşesi Pansiyonu'nda olduğundan emin olmalıydı.

Brad Winchester'ın rekreasyon merkezinin ve Angels of Fire Apostolic Kilisesi'nin yanından geçti. Virajı döndüğünde, Mor Cezayir menekşesi

Sola. Sürünerek yavaşladı.

Dennings'in Lexus'u oradaydı ama bu onu rahatlatmadı. Wren çok fazla insanla birlikte olamayacak kadar kırılıyordu. Ya başka konuklar da varsa? Aşılammış çocuklar?

Kasabaya geri dönmek için tüm iradesini kullandı. Kenara çekmek zorunda kalmadan önce rekreasyon merkezine kadar gidebildi. Birbiri ardına korkunç görüntüler beynine hücum ederken alnını direksiyona yasladı. Wren o kadar çok ağlıyordu ki yüzünde lekeler oluşmuştu. Wren'in araba koltuğuna kusması. Wren'in patlayıcı ishal ataklarından biri. Tess, Wren'in onlar için en kötü şekilde davranmasını istemişti ama Tess onu teselli etmeden bebeğin tam olarak bunu yapıyor olabileceğini bilmek dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Kulübeye geri dönmek için kendini zorladı. Kapının önündeki kilim yamuktu ve mutfak masasının üzerinde bir el kitabı duruyordu ama bu kez Kelly Winchester'ın suçu yoktu. Kalorifer tesisatçısı buradaydı. Artık bir önemi kalmamıştı, ısıniyordu.

Elinde kıvrılmış telefonuyla kendini yukarı sürükledi, yorganın altına girdi ve huzursuz bir uykuya daldı.

Kabus etkisini göstermeden telefonunun sesi onu uyandırdı. Onu almak için örtüleri karıştırdı.

Ian'dan bir mesajdı. *Neredesin?*

Gözlerini kıstı ve tuş takımını kurcaladı. *Bora Bora'da sahil evi.*

Dönüş bileti ayırtın. Akşam yemeği bir saat içinde burada. Ben pişiriyorum.

Aç değilim. Midesi protesto edercesine guruldadı.

Önemli değil. Bir anlaşmamız var.

Çıplak çizim. Sanki unutulmuş gibi.

Saate baktı. Saat neredeyse yediydi. Baş ağrıyordu ve ağzının tadı kirli çorap gibiydi. Kendini sıcak banyoya sürükledi, eski pençe ayaklı küveti doldurdu, kirli giysilerini çıkardı ve içine gömüldü.

Bir anlaşmamız var. Suyu uzandığında, kendini mor kadife kanepede çıplak yatarken hayal etti. Peki ne amaçla? Gerçekten de şüpheli cinsel cazibesinin, onu anında uydurduğu bu saçma hikâyeyi kabul etmeye ikna edeceğini mi düşünüyordu?

Kendini bu gece olacıklara hazırlaması gerekiyordu ama aklına gelen tek şey bacaklarını tıraş etmektir.

Su soğumuştur. Saçlarını havluyla kuruladı ve parmaklarıyla taradı. Kot pantolonu tekrar giyilemeyecek kadar kirliydi ve terlemişti.

ama neredeyse tüm eşyaları okul binasında olduğu için seçecek fazla bir şeyi kalmamıştı.

Trav'in cenazesinde giydiği siyah kılıfı ve ebe arkadaşlarının bir zamanlar ona şaka olsun diye aldığı parlak pembe leopar desenli tulumu reddetti. Geriye tatil partilerinin vazgeçilmezi olan tam etekli, omuzları açık, kıpkırmızı kokteyl elbisesi kalmıştı.

O kırmızı elbisede bir şey vardı. Zırha ihtiyacı vardı ve bir savaş bayrağı gibi cesur hissettiriyordu. Başının üzerinden geçirdi ve soğuktan titredi. kumaş çıplak vücudunun üzerinde kayıyordu. Etek dolgundu, bacaklarına ve ötesine bolca hava girmesine izin veriyordu. Okul binasına varır varmaz iç çamaşırı giyecekti.

Kirli kıyafetlerini toplayarak aynada kendine baktı. Makyajsız, parmaklarıyla taradığı saçları ve parlak kırmızı kokteyl elbisesiyle Bir bağımsız film yönetmeniyle kokain çekerek geçirdiği uzun bir gecenin ardından şafak vakti eve dönen akşamdan kalma bir parti kızı gibi.

Arka kapının yanında duran yıpranmış gümüş babetlerini giydi ve arabasına bindi. Çok hızlı bir şekilde okul binasına vardı.

İçeriden bir şeylerin piştiği kokusu geliyordu. "Buradayım," diye seslendi mutfaktan.

Onun sesini takip etti. Kot pantolonu ve lacivert FIFA Dünya Kupası tişörtüyle mutfak tezgâhında duruyordu, önünde salata yapımının kalıntıları, bir şarap şişesi ve iki dolu bardak vardı. Ona hayranlıkla bir göz attı. "Çok güzel."

"Değişiyorum."

"Daha sonra." Şarap kadehlerinden birini uzattı. "Bu çok iyi bir cabernet." Bardağın tamamını içti ve tekrar doldurmak için geri uzattı.

"Bunu bekliyordum," dedi.

"Ne?"

"Alkolü kötüye kullanmaya olan acil ihtiyacın." Kadehini yeniden doldurdu. "Benim için giyinip kuşanman hoşuma gitti."

"Kıyafetlerim kirliydi ve yemek yer yemez üzerimi değiştireceğim." Şarap ve fırından gelen muhteşem kokular arasında birden acıktı. Neredeyse iç çamaşırı giymediğini unutacak kadar acıkmıştı.

"Akşam yemeği için lazanya." "Dondurulmuş mu?"

Alınmış görünüyordu. "Mutfak becerilerimi hafife alıyorsun."

"Kesinlikle donmuş."
Ağzı seğirdi. "Birkaç tabak al."

* * *

Ahlaksız bir Yunan gemicilik patronunun ahlaksız dördüncü karısı gibi görünüyordu. Kırmızı elbisesi ve çıplak ayakları. Zeytin tenine karşı mürekkep rengi saçlarının abartılı kaosu. Makyajla uğraşmayacak kadar kendine güvenen bir kadın. Ve o göğüsler ... Pek çok göğüs görmüştü ama bunlar olağanüstüydü.

Uzun zamandır tamamen simetrik olmadıklarından şüpheleniyordu, bu da onları daha da mükemmel yapıyordu.

Salatanın dağınıklığını temizledi ve kalanını kaselere doldurdu, elbisesinin eteği çıplak bacaklarının etrafında sallanıyordu. Fırından lazanyayı aldı. "Ocağı yaktım. Hadi ateşin önünde yiyelim."

Omuz silkti ve salataları oturma alanına taşıdı. Göbekli sobanın önünde yere yün bir örtü serdi ve salataların geri kalanını getirdi. yemek. Masa daha rahat olabilirdi ama bu kadar büyüleyici bir manzaraya sahip olamazdı. Önce bağdaş kurarak oturdu, elbisesinin eteği kalçalarının arasına sıkışmıştı, baldırları ve çıplak ayakları açıktaydı. Daha sonra bacaklarını yana kaydırarak, böylece eteğinin kıvrımı kalçasının ortasına kadar indi. Koyu kırmızı ve toprak rengi kremden oluşan bir bale gibiydi.

Ve endişeli. Ne kadar üzgün olduğunu görmek kolaydı. Ayrıca bugün istediğinden daha fazla Wren'i düşünüyordu. Tess'in kadehini doldurdu ama kendi kadehini yalnız bıraktı, ikisi de fazla konuşmadı. Sonunda yemek yemeye çalışmaktan vazgeçti ve bütün gün düşündüğü şeyi yaptı. Eskiz defterini eline aldı.

Kendisini çıplak çizmesine izin vereceğine dair verdiği sözü hatırlayarak kaskatı kesildi. Onu çizme dürtüsü ile ortaya çıkaracağı şeyi küçümsemesi arasındaki iç savaş yeniden şiddetlenirken 3B grafit kaleminden seçmekte acele etmedi. Bu sanat değildi. Bu basmakalıp çizimler onu yapması gereken şeyden alıkoyan bir dikkat dağınıcıydı, ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. Tüm bu karmaşa içinde nasıl yapabiliyordu ki?

Sobanın penceresinden ateş parlıyordu. Ona bakıyordu, ama şimdi ona baktı. "Anlamıyorum. Beni neden çizmek istediğini anlamıyorum."

Ve bunu açıklamaya hiç niyeti yoktu. "İlham garip yollardan gelir." Eskiz defterinden başını kaldırdı. "Bugün sensin. Yarın ormanda gördüğüm koca kıçlı bir kurbağa olacak."

Güldü, uzun zamandır ondan duyduğu ilk kahkahaydı bu. "Gurur verici bir karşılaştırma. İyi ki hakkımda ne düşündüğün umurumda değil."

"Seninle evlenmeye ikna etmeye çalıştığın birine karşı takınacağın en iyi tavır bu değil."

Bu konuyu açtığı için kendini tekmeleyebilirdi, çünkü kızın gözlerindeki tüm kahkahalar kaybolmuştu. Eteğine baktı. "Soyunmam gereken kısım bu mu?"

Bu onu kızdırdı, ki kızdırmamalıydı, çünkü onu tuzağa düşüren kendisiydi. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"İstemiyorum." Şarap kadehini yanındaki sehpanın üzerine koydu.

"Ama yapacağım." Elbisesinin fermuarını indirmek için arkasına uzandı.

"Orada dur." Her ne kadar daha fazlasını görmek istese de, bu şekilde göremezdi. Kadının yüzündeki, onu on dolarlık bir fahişeye dönüştürmüş gibi hissetmesine neden olan o kederli ifadeyle değil.

"Yarın yanımda olmana ihtiyacım var," dedi.

Kalemini sıkıca kavradı. "Bunun farkındayım. Olduğun gibi kal."

Ve böylece, onu stüdyosundaki mor kanepede çıplak yatarken çizmek yerine, ona olduğu gibi poz verdi. Bacakları yana doğru çekilmiş, eteği kalçalarına dolanmış, başı öne eğik. Kendisine çok kızmıştı.

* * *

Tess kendi kendine adamın bu kadar mesafeli olmasının onu rahatlatması gerektiğini söyledi. Onun önünde çıplak ve pasif bir şekilde yatma, kendisini iğnelerle tutturulmuş bir böcek gibi incelemesine izin verme fikri rahatsız edicinin de ötesindeydi. Ama rahatlamak yerine, kendini bir tür cinsel acıma vakası gibi hissetti. Kendisi bundan daha fazlasını istiyordu, peki o neden istemiyordu?

Her zaman baştan çıkarıcı. Asla baştan çıkarılan değil.

Doğrulup oturdu. "Bu gece için yeterince gördün mü?" "Yorulmaya mı başladın?"

"Evet." Bir yalan. Uykusu onu tazelemişti.

Kalemi aniden hareket etmeyi bıraktı. "Beni seksle satın almaya çalıştığına inanamıyorum."

O zaman kızgın değildi, peki şimdi neden üzgündü? Dizlerini altına aldı. "Takas edecek başka bir şeyim yoktu."

Ani bir hareketle ayağa kalktı. "Senin ... senin karakterin vardı. Zekân vardı. Senin ..." Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Yemek yapabiliyorsun!"

Adamın tepkisi onu şaşırttı. "Bunu neden ben düşünemedim? Benim hain evlilik planıma uyarsan sana köfte yaparım."

Daha da yaklaştı, ona doğru yaklaştı. "Birlikte yatağa girdiğimizde, bu ikimiz de orada olmak istediğimiz için olacak. Sen kendini bir tür bakire gibi feda ettiğin için değil."

"Yatağa gittiğimizde mi dedin ..."

"Dedim."

"Ama-"

"Anlamamazlıktan gelme. Senin gibi seks kokan bir kadın ..." Gözlerini kırıştırdı. "Sence ben seks mi sızdırıyorum?"

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. O gözler. O saçlar. Vücudun."

Yutkundu. "Gözleri kabul edebilirim ve sanırım saçlarım da kişisel tercihim, ama vücut?"

"Bu kadar yeter. Fazlasıyla yeterli."

Tişörtünü kafasına geçirdi.

Bölüm On Dört

Göbekli sobadan çıkan alevler çıplak göğsünü yalayarak onun üzerinde yükseliyordu. Adam elini uzattı ve kadın da ona kendi elini verdi. Adamın büyük elinin kadının küçük elinin etrafına dolanmasının basitliği, şimdiye kadar paylaştıkları her şeyden daha samimi hissettirdi.

Onu ayağa kaldırdı. O karanlık, gümüş pırıltılı gözlere baktı. Onların soğuk olduğunu nasıl düşünebilmişti? Başparmağını avucunun içine bastırdı ve oraya nefis bir daire çizdi. "İkimizin de anladığından emin olmalıyım. Bunun yarınla bir ilgisi yok."

Her şeyin yarınla ilgisi var.

Avucunu tekrar daire içine aldı. "Söylediğini duyayım."

Eğer duymak istediği buysa, ..."Bunun yarın."

"Ve bu geceyle ilgili her şey."

Eğer eskiz defterini eline alırsa, kadın onu asla affetmeyecekti. "Hap kullanmıyorum."

"Sorun değil. O çok sevdiğin prezervatifler." pantolonunun cebinde. "Onlar olmadan hiçbir yere gitmiyorum, sen yanımdayken değil."

Gülümsedi. "Gurur verici."

İri elleri kadının sırtından aşağı kaydı. Teni uğuldadı. Belki bu gece onlar için hayatlarının geri kalanından kopuk, tek bir zaman noktası olabilirdi. Adam kadının belinde durakladı. "Beni öldürüyorsun," diye inledi. "Tek istediğim seni çıırılçıplak soymak ve tam buraya götürmek. Ama....."

Aması yok!

".....Bu aramızdaki her şeyi yüzlerce şekilde mahvedebilir."

"Az konuşan bir adam için yeterince şey duydum." O devraldı. Kollarını adamın boynuna doladı, ayak parmaklarının üzerine çıktı ve dudaklarını ayırdı. Onun

Parmakları başının arkasındaki kalın, gevrek saçlarla oynadı. Alt dudağını kendi dudağının arasına aldı. Orada oyalandı. Baştan çıkardı.

Her zaman baştan çıkaran. Asla baştan çıkarılan değil.

Adamın vücudu kadınınkine sertçe bastırdı. Kalçalarını eğdi ve bir kedi gibi ona süründü ama dilini ait olduğu yerde tuttu. Trav dilleri pek sevmezdi.

Avuç içleri, tenini adamınkinden ayıran ince kızıl kumaş tabakasıyla birlikte kadının poposunu kavradı. Onun aşağıya uzanmasını bekledi.

O yapmadı.

Onun yerine, öpücüğü çaldı. Onu ele geçirdi. Bir an kontrol ondaydı. Bir sonraki an ise duvara yaslanmıştı, yüzü adamın büyük, becerikli elleri arasındaydı. Adam kızın başını hafifçe eğdi ve onu kaldırdı. Çenesini. Başparmağı alt dudağının yastık gibi ortasına dokunarak üst dudağından uzaklaştırdı.

Ellerini kadının omuzlarına kaydırды, başını eğdi ve kadın onun dilini hissetti. İlk başta sadece bir alay ve sonra içine kayıyor. Keşfetmek.

İlk kez öpülmek gibiydi. Tamamen yeni bir şekilde. O egzotik bir ülkede yakalanmış bir yabancıydı. Böyle öpülmekten gerçekten hoşlanıyor muydu?

O yaptı.

Ağız oyunu durmadı. Kaç şekilde öpebilirdi ki? Avuçlarını başının her iki yanındaki duvara yasladı, göğsünü göğüslerine dayadı. Kadın gözlerini kırıştırarak açtı. Adamın gözleri yarı kapalıydı. Onu yutacaktı. Teni çakıllandı.

Bileklerini yanlarından kavradı. Her zaman biraz klostrofobik olmuştu ve adam onu bedeniyle hapsetmişti. Ne geri çekilme dürtüsü vardı ne de kendini tamamen güvende hissediyordu.

Odun dumanı kokusu. Onun kokusu. Hepsi çok baştan çıkarıcıydı.

Onu serbest bıraktı. Ellerini, kalçalarının yanlarında durana kadar indirdi.

*Altına uzan. Elbisemin altına uzan.*Kadın sessizce onu çağırdı, ama o emirlere uymadı. Onun yerine geri çekildi. Bakışları onunkileri arıyordu. Alnı çatılmıştı.

Onu istiyordu. Ne kadar çok istediğini

.....hissedebiliyordu. "Tanrım,
Tess....."

Duvardan uzaklaştı ve battaniyenin üzerine diz çöktü. Yatak daha rahat olurdu ama çok uzaktı. Yanında diz çöktü, parlayan Odun sobasının alevleri çıplak kollarını altın ve umber rengine boyuyordu.

Birlikte uzandılar.

İnledi. "Sen her erkeğin fantezisisin." Onunla tartışma dürtüsüyle savaştı.

Onu tekrar öptü. Ve tekrar. Derin, kapsamlı öpücükler o kadar tahrik ediciydi ki, kız onlarla sarhoş oldu. Göğsü çıplaktı ama hâlâ kot pantolon giyyordu. Kadının bacakları çıplaktı ama o hâlâ elbisesini giyyordu. Eli dizinin iç kısmını buldu. Sonunda. Ama o zaman bile acele etmedi, yavaşça hareket etti. Köprücük kemiğini buldu. Boğazının çukurunu öptü. İç çamaşırı giymediğini fark edince durakladı.

Islaktı. Utanç verici bir şekilde. Ama adam aldırıyor gibiydi. Boynunu dikleştirdi. Kalçaları ayrıldı.

Ona dokundu. Onun tam merkezine. Sadece en hafif okşama. Sonra daha derine. Daha sert. Daha hızlı. Kadın dağıldı.

Ona tekrar dokunmadan önce toparlanması için zar zor zaman verdi. Nefesi titredi ve bir kez daha paramparça oldu.

Onun her şeyine ihtiyacı vardı. Ona sahip olmalıydı. Ellerini adamın göğsüne dayadı ve onu üzerinden yuvarladı. Kot pantolonunun fermuarına uzandı. Orada ne olduğunu hissetti. Kalın ve şişkin.

Fermuarını açmadan ellerini durdurdu. Şok içinde ona baktı ve ağzının köşelerini kaplayan sıkıntılı çöküşü gördü. Yükselmiş duyularıyla onun düşüncelerini okuyabiliyordu. "Bunun yarınla bir ilgisi yok," diye fısıldadı.

"Keşke olmasaydı." Kendini yerden kaldırdı ve ön kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarıya."

"Neden?"

"Tahmin et."

"Oh . . ." Ona buna gerek olmadığını söylemek istedi. Onunla ilgileneceğini. Onunla ilgileneceğini. Ama kapı çoktan kapanmıştı. Hâlâ çıplak göğüslü olan adam, soğuk Nisan gecesine doğru yürüdü.

* * *

Döndüğünde onu görmenin garipliğine dayanamadı ve odasına kapandı. Onun haklı olduğunu bildiği halde ne diyebilirdi ki?

Bu gece nasıl olur da yarın olacaklarla bağlantılı olmaz? Sert dış görünüşüne rağmen onurlu bir adamdı. Şu anda onun bu yönünden nefret ediyordu.

Bir daha asla giyemeyeceği kötü bir şekilde buruşmuş elbisesini çıkarırken onun geri döndüğünü duydu. Alt kattaki banyodan hafif bir su sesi geliyordu. Ona Wren'i bir süreliğine unutturmuştu, Ama gerçeklikten o büyülu kaçış sona ermişti. Dennings tavsiye için aramamıştı. Çılgık atan bir bebeği ellerinden alması için ona yalvarmadılar. Jeff ve Diane Denning, Wren'i gördükleri anda ona aşık olmuşlardı. Bu Tess'in çok iyi anladığı bir şeydi.

* * *

Ertesi sabah duş aldı, giyindi ve hatta güne karşı kendini zırhlandırmak için makyaj yaptı. İşini bitirdiğinde saat ancak yediydi ve Dennings'in saat 10'a kadar gelmeyeceğini söyledi. Merdivenlerden aşağı indi. Jeot yatak odasının kapısı hafif aralık duruyordu. İçeri bakmadan boş olduğunu anladı. O buradayken evi dolduran enerji kayboldu.

Okulun saatine baktı. Önümüzdeki üç saat boyunca ne yapacaktı? Okumak için çok heyecanlıydı ve içeride kalırsa çıldıracaktı, bu yüzden spor ayakkabılarını giydi, bir rüzgarlık ekledi ve dışarı çıktı.

İçinde kopan gürültüyü dans ederek dindirmesi gerekiyordu ve kulübeye doğru ilerlemeye başladı ama sonra geri dönüp tam tersi yönde yürümeye başladı. Yıkık kiliseye doğru son tırmanışında Wren'i de yanında taşımıştı. Bu sefer yalnız yürüyordu.

Oradaydı, puslu çayırda duruyordu. Ağaçların arasına girdi. Adamın duruşundaki güç onu büyüledi. Kolları ölçülü hamlelerle uzanıyor, sonra bacakları devreye giriyordu. Üzerinde sadece bir tişört ve bir çift gri şort vardı. Saklandığı yerden bile baldırlarındaki kasları, kalçalarındaki gücü görebiliyordu.

Ergenlik aşkını görme umuduyla çalılıklarda gizlenen on beş yaşındaki bir çocuk gibi onu gözetliyordu. Bu kadar yeter. Doldurdu

ellerini rüzgarlığının cebine soktu ve güneş ışığına doğru yürüdü.

Çalışmasına o kadar dalmıştı ki onu fark etmesi birkaç dakika sürdü. Kadın izleme yeri olarak en düz ağaç kütüğünü seçmişti. Ritmini kaybetti. Tekrar toparladı. Ama uzun süre devam etmedi. Alnını tişörtünün koluna silerek ona yaklaştı.

Yetişkin bir kadındı ve kızarmış bakireyi oynamak ona yakışmıyordu. "Çok güzel, Bay North. Giriş ücreti almalısınız."

"Ne istiyorsun?" Kaba bir şekilde söylemedi. Daha temkinli.

"Sadece o korkunç ertesi sabah garipliğinden kaçınıyorum. Aslında ertesi sabahı yaşamıyoruz. Birileri korkup kaçtığından beri." Bu kadar küstah olmayı planlamamıştı ama tam olarak doğru olduğunu hissetti.

"Ben korkmadım!"

"Beni kandırabilirdin."

Bir kara kaşını kaldırdı. "Kendinle bu kadar gurur duymana gerek yok."

"Senin aksine, ben istediğimi elde ettim." Yüzsüzlüğü ona kendini Başından beri olması gereken kadını ortaya çıkarıyor olsa da.

Ne yazık ki adam onun bu büyük saygısını paylaşmıyordu. "Çıldırılmış olmalıyım." "Onurlu adamı oynamak gerçekten sıkıcı, değil mi?"

"Tanrım, Tess ..."

"İsa'dan bahsetmişken. Neredeyse kilisede olduğumuza göre.

"Şekerlemelerini paylaşmadığın için seni affetmem gerektiğini biliyorum." Düşünüyormuş gibi yaptı. "Ama hayır. Böyle bir şey olmayacak."

Sırıttı. "Sen türünün tek örneğisin, Tess Hartsong."

Bu sırıtış onu eritti. Eğer farklı bir ailede büyümüş olsaydı, geride bıraktığına inandığı ama hâlâ uyuyan bir fil gibi taşıdığı çocukluk yüklerinden kurtulmuş olsaydı böyle görünürdü. Babası onu istismar etmişti, ama daha da kötüsü... Onu güvende tutacak kadar sevmeyen annesi.

"Ne zamandır burada her ne yapıyorsan onu yapıyorsun?"

"Çoğunlukla tekvando. Yaklaşık on yıldır. Valley City'de bir dojo'da da çalışıyorum."

"Demek orada kayboluyorsun." Valley City yaklaşık on beş mil uzaktaydı ve Tempest'tan sadece biraz daha büyüktü. Sırt çantasına doğru başını salladı. "Eskiz defterin yanında mı?"

"Tabii ki."

"Benim için bir şey çiz. Ben olmayan bir şey." İşaret etti. "Şu pencereyi. Etrafında sarmaşıklar büyüyen pencere."

Kadının gösterdiği yere, sivri bir kemerle kapatılmış dar bir yan pencereye baktı. Cam gitmişti ve kalan ahşap ızgara parçaları garip açılarla sarkıyordu.

Omuz silkti ve çizim defterini almak için yürüdü.

"İşin bittiğinde imzalamayı unutma," diye seslendi arkasından.

"Hâlâ eBay için satış stratejisi üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Bir kadın emekliliği için bir şekilde plan yapmalı."

Homurdandı ve ona doğru geri döndü. "Ağaç kütüğünü bana ver."

Ayağa kalktı ve adamın çalışmasına izin vermek için uzaklaştı. O çizerken, o da otların arasından kilisenin etrafını dolaştı ve binanın arkasından akan dereye doğru yürüdü. Kilisenin bir zamanlar beyaz olan boyasının büyük bir kısmı dökülmüş, alttaki yıpranmış ahşap ortaya çıkmıştı. Kilisede yaşayanların seslerini hayal etti.

Pentekostallar bu duvarların arkasından dillerle konuşuyor. İnananlar Kutsal Ruh'la vaftiz olmak için Poorhouse Deresi'nin gürül gürül akan sularına dalıyorlar.

Onların Kutsal Kitap'taki her kelimenin doğru olduğuna dair mutlak kesinliklerini düşündü. Yüzyıllardır var olan sözlü geleneği yok sayma yetenekleri

Kutsal kitaptan bir kelime bile yazıya dökülmeden önce. Bu kadar güçlü bir inanca sahip olmak rahatlatıcı olabilirdi ama o daha kapsayıcı bir Hristiyanlığı tercih ediyordu. Yine de bu Pentekostallarla arasında bir yakınlık hissetti. Onlar da

Spontane dansa inanır mısınız?

Uzun bir ot kümesi buldu ve bir örgü yaptı. Bileğine dolamaya çalışırken Ian ağaç kütüğünden seslendi. "Hepsi tamam."

Örgüyü bıraktı ve görmek için yanına gitti. "Aman Tanrım..."

Ne beklediğinden emin değildi ama bu kadar mükemmel bir sunum beklemiyordu. Pencere ve sarmaşıklar öylesine kusursuz ayrıntılarla işlenmişti ki, bir ortaçağ gravürü bile olabilirlerdi. Ama pencerenin içinde dimdik duran ...

"Bu bir *tavşan*!"

"Çok güzel bir tavşan."

"Bir çizgi tavşan! Ne oluyor, Ian?"

Resmen sırtıttı. "Yatırım amaçlı bir parça istediğini sanıyordum. İşte bu budur."

"Nasıl anladın?"

Ona abartılı bir küçümsemeyle baktı. "Belli ki çağdaş sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Gizem değer katar."

"Aha."

"Sanat dünyası o tavşanın anlamını çözmeye çalışırken çılgına dönecek. eBay'deki açık artırmanız tavan yapacak."

"Peki bu tavşanın önemi nedir?" "Çocukken Bugs Bunny'yi çok severdim."

Gülümsedi.

"Bir başlık versem iyi olacak." Eskiz defterini ondan geri aldı, bir an düşündü ve sonra bir şeyler yazdı. Defteri ona geri verdi. Onun üstünde İsim ve tarihin *üzerinde Kurşun Kalemle Kompozisyon ve Tavşan Peletleri* yazıyordu.

"Yapmadın!"

"Ne yazık ki tavşan peleti bulamadım. Ama bu unvanla bir binlik daha yaptınız."

Bir kahkaha patlattı.

Bir zamanlar Bugs Bunny'yi seven çocuk gibi sırtarak ona karşılık verdi.

* * *

Birlikte eve döndüler. Patikadaki ayı pisliklerini ve bir dizi çakal izini işaret etti. Henüz yapraklarını dökmemiş ağaçların altında en sık bahar güzellerinin ve hepaticaların nasıl büyüdüğünü gösterdi.

"Sen bir şehir adamısın," dedi. "Bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini merak edip duruyorum."

"Yıllar boyunca açık havada çok zaman geçirdim. Yürüyüş, kamp, kano. Ve sanatçılar yakın gözlemci olma eğilimindedirler."

Onun hakkında ne kadar gözlem yapmıştı?

Geçici olarak yatışan gerginlik okul binasına vardıklarında yeniden ortaya çıktı. "Temizlenmem gerek," dedi. "Ben yokken dağılmayın."

"Dağılmak gibi bir alışkanlığım yok." Açıkça doğru değildi, çünkü düzenli olarak dağılıyordu.

Adam jeot yatak odasında kaybolurken, o da mutfığa gitti. Dennings geldiğinde onu ele verecek miydi? Bunu açıkça söylemişti.

Evlilik hikayesini kabul etmeyecekti ama yalanını da ortaya çıkarmayacağını söylemişti. Doğrudan sormadıkları sürece.

Mutfağa baktı ve buraya neden geldiğini hatırlamaya çalıştı. Çünkü onlara aptalca Benedict usulü yumurta sözü vermişti. Malzemeleri bir araya getirecek kadar kafasını toplamaya çalıştı. Elinde Kanada pastırması yoktu, bu yüzden normal pastırma kullanması gerekecekti. Ayrıca bir de hollandaise sosu, daha önce sadece bir kez yaptığı bir şey.

Tahmin edilebileceği gibi sos bozuldu, tereyağı ve yumurta sarıları taneli, sulu bir karmaşaya dönüştü. Yeniden başladı ama yine bozuldu. Cep telefonu sinyali aramak için dışarı çıktı ve arabasının sağ ön tamponunda durarak bir sinyal buldu ve burada kendisine şunları söyleyen bir YouTube videosu izledi

sosu nasıl düzelteceğini düşündü. Tamiri tamamladığında Ian stüdyosuna çekilmişti ve kadının midesi çalkalanıyordu. Saat on olmuştu. Neredeydiler?

Endişe dolu on beş dakika sonra bir araba sesi duydu. Pencereye koştu ve Dennings'in Lexus'unun okul binasının önünde durduğunu gördü. Karnını sıktı ve dışarı koşmadan önce kendine üç derin nefes aldırdı.

Araba kapalı olsa bile Wren'in ağladığını duyabiliyordu. Çekti arka kapı açıldı. Wren kendini araba koltuğunun köşesine sıkıştırmıştı, gözleri şiş, ağzı geniş ve patates cipsi dili pembe, dişsiz diş etlerinin arasında kıpır kıpırdı.

Tess koltuğun tokalarını karıştırdı, bebeği dışarı çıkardı ve vücuduna doğru kıvırdı. Wren hemen sustu. Tess arabanın içine koşmak istedi. Yine ormana git, yangın kulesine saklan. İkisi için küçük bir ev yapın, dağlar ayaklarının altında ve yıldızlar gece ışıkları olsun.

Bebeği kucağına aldı, yatıştırıcı şşşlar mırıldandı. Onu terk ettiği için af dilemeyi arzuluyordu. Erkeklerin alçak sesle konuştuklarını duydu. Yavaş yavaş, Wren'in vücudu gevşedi.

"Sende sihirli bir dokunuş var," dedi Diane.

Tess ancak o zaman döndü. Jeff her zamanki gibi doğal görünüyordu ama Diane saçını taramayı hatırlamamış gibiydi. Ruju yerindeydi ama göz makyajı yoktu ve kalın gümüş kolyesi yerine siyah kazağında sütlü bir leke vardı.

Jeff gururla, "Wren babası gibi," dedi. "Simon da yaygara koparabilir."

Diane uzanıp Wren'in başını okşadı. "O zamanlar daha gençtik."

"Çok yorucu olabiliyor," diyebildi Tess.

Diane yorgun bir gülümseme sundu. "Kesinlikle daha iyi geceler geçirdim."

Tess'in morali yükselmişti. Belki de planı işe yaramıştı. Belki de huysuz bir yenidoğanla uğraşmanın gerçekliği, bu işi tam zamanlı yapmak istemediklerini fark etmelerini sağlamıştı. Belki de Wren'in Tess için ne kadar çabuk sakinleştiğini görmek kalplerini açacaktı.

Diane hemen onun umutlarını yıktı. "O çok değerli. Uykusuz geçen her ana değer. Bu küçük yaratığı kim sevmez ki?"

"İçeriden domuz pastırması kokusu aldım," dedi Ian. "Bakalım Tess bizim için ne yapmış." "Pastırmayla her şey daha güzel olur," diye ilan etti Jeff, neşeli bir Büyükbaba.

Tess, Wren'in şapkasını düzeltti. Bebek kendi gibi kokmuyordu. Onun yerine Diane'in parfümü ve Jeff'in tıraş losyonu kokuyordu.

Ian kahve doldurdu.

Jeff, "Wren dün gece bana gülümsedi," diye açıkladı.

"Benim için gülümsemedi." Diane'in sertliği bir kez daha Tess'in ruhlar sadece -bir kez daha- onları bozmak için. "Ama bir bebeğin gazını nasıl çıkaracağımı unutmadım ve elini parmağıma dolamasını çok sevdim."

Wren uyuyakalmıştı. Kahvaltı hazırlamayı bitirmek için Tess'in onu yatırması gerekiyordu. Ya da onu büyükanne ve büyükbabasına geri vermeliydi. İkisi de kabul edilemezdi. Onu askıda sıcak ocağın etrafında taşımak da öyle.

Bebeği Ian'ın kollarına bıraktı. Neyse ki, pek mutlu görünmese de itiraz etmedi.

Hollandaise'i mükemmeldi ama haşlanmış yumurtalar fazla pişmişti ve İngiliz muffinlerinin kenarlarını kömürleştirmişti. Jeff her şeyi yiyen tek kişiydi.

Tess yemeğine neredeyse hiç dokunmadı. Yine Wren'e sarılmış, ona değer veriyordu. Diane tabağını masanın kenarından geriye itti.

"Muhtemelen Wren'in istikrarlı bir ailede yetişmesinde ısrar ederek umutsuzca eski kafalı olduğumuzu düşünüyorsunuz ama onun da benim gibi yara izleri taşıdığını düşünmeye dayanamıyorum."

Tess kelimelerini dikkatle seçti. "Sizin deneyiminizi diğer bekar anne çocuklarının deneyimleriyle bir tutmanın adil olduğundan emin değilim."

"Haklısın. Ama . . . dışında. Annem çok iyi niyetliydi ve eminim ki bu niyetler arasında tacizci erkeklerin etkisi altına girmek yoktu."

"Kesin olarak bildiğim bir şey var ki," dedi Jeff, "hepimiz Wren için en iyisini istiyoruz. Yasal işlemler biraz zaman alabilir ama sanırım her şey yoluna girene kadar beklememizin onun yararına olmayacağı konusunda hemfikiriz. O sadece bir aylık. Hızlı hareket etmeliyiz. O daha fazla bağlanmadan her şeyi halletmeliyiz."

Tess onlara Wren'in zaten bağlı olduğunu söylemeye başladı ama Jeff'in sözü bitmemişti. "Diane ve ben bu yaşta bir çocuk yetiştirmek için yapmamız gereken düzenlemeleri anlıyoruz ama bunu yapmaya fazlasıyla istekliyiz. Şanslıyız ki yardım tutmaya gücümüz yetiyor."

"Yardım mı?" Tess sandalyesinde öyle aniden doğruldu ki Wren miyavlayarak itiraz etti. "Bir dadıdan mı bahsediyorsun?"

"Şart değil, ama-"

Tess sandalyesinden kalktı. "Wren'i tanıdığı tek anneden koparıp bir dadıya vermenin en iyisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Diane'in çenesi gerildi. "Niyetimiz bu değil, Tess. Belki de bu soruyu kendine yöneltebilirsin. Sence Wren'in şu anda işsiz görünen ve evlilik planları biraz belirsiz olan, mücadele içindeki bir kadın tarafından yetiştirilmesi en iyisi mi?"

Jeff aceleyle, "Tabii ki sizin bileceğiniz iş," diye ekledi. "Diane ve ben Wren'i etkilemediği sürece seçimlerinizi yargılamıyoruz."

Tess elinden geldiğince kararlı bir şekilde konuştu. "Planlarımızın belirsiz olmasının tek nedeni acele etmemiz için bir neden olmaması. Şu ana kadar yani." Ian'a bakamıyordu. Onu ele vereceği an bu muydu?

Jeff ona döndü. "İlk telefon görüşmenizden bu yana biraz daha araştırma yaptım. Biyografiniz, iş hayatınızda topuklarınızı epeyce yukarı kaldırdığınızı gösteriyor.

Yirmili yaşlarda."

"Bu tekmelemekten daha fazlasıydı," dedi Ian kesin bir ifadeyle. "Ailem beni evlatlıktan reddetmişti. Çok fazla içiyor, uyuşturucu kullanıyor ve sokaklarda yaşıyordum. Bir işte tutunamıyordum ve dikkatimi çeken her düz yüzeyde izimi bırakmak dışında hiçbir şey umurumda değildi."

"Senin ailen bir aile değildi!" Tess açıkladı. "Onlardan kaçabildiğin için şanslıydın."

Jeff, Ian'ın kendini değerlendirmesine gözünü kırpmamıştı. "Hatalarıyla yüzleşen bir adama hayranlık duyarım. Ve sen de sadece kariyerinle değil, hayır işleriyle de hatalarını telafi ettin."

Ne hayır işi? Tess merak etti.

Ian hiç oralı olmadı. "Bu işle ilgili bir şey yok. Çek yazmak kolaydır, güçlü bir karakterin işareti sayılmaz."

"Çok alçakgönüllüsün," dedi Jeff. "Peki ya o toplum sanat merkezlerinde harcadığın zaman - paradan bahsetmiyorum bile - ne olacak?"

Bilmediği bir şey daha vardı.

Ian kaşlarını çattı. "Ne zaman bütçe kesintisi olsa, sanat her zaman ilk hedef oluyor. Krizdeki çocuklar için tek kurtarıcı olabilecekken biraz dar görüşlülükten fazlası."

"Bunların hepsi övgüye değer, ancak internet bize neyin en önemli olduğunu söyleyemez.

önemli." Diane, Tess'in kollarında uyuyan torununa doğru baktı. "Tess'in Wren hakkında ne hissettiğini biliyoruz, peki ya sen?"

"Ian Wren'i seviyor," diye iddia etti Tess. "Onun için her şeyi yapar. Sadece duygularını ifade etme konusunda daha ketum davranıyor." Ona döndü, sessizce yalvardı. "Daha iyi bir baba bulamazdın."

Gözleri onunkilerle buluştu. İşte bu kadar. Daha fazla kaçamazdı. Masadan kalktı ve yukarı çıktı. Onu terk ederek. Wren'i terk etmek.

Bitmişti. Bu kadarı yeterdi. Gözlerini kırıştırdı. Yutkundu. Wren'i omzuna koydu, Diane'e ya da Jeff'e bakmadı.

Diane çatal bıçak takımını tabağına yerleştirirken metal şingirtılarını duydu. Jeff boğazını temizledi. Wren uykusunda gıcırdadı. Ve sonra Ian dönerken merdiven basamaklarındaki ayak sesleri.

Eskiz defterlerinden birini getirmişti. Önlerindeki masaya koydu ve açıp Wren'in Tess'in kollarında uyurken çizilmiş bir karakalem resmine baktı. Bir sonraki sayfaya geçti. Wren uluyor. Başka bir sayfa. Wren esniyor. Horoz kabuğu kulaklarının ve kabarık üst dudağıyla orkide yaprağı ağzının bir çalışması vardı. Birbiri ardına çizilmişti - her biri bir öncekinden daha zarif, daha ruhani ve hiçbirisi bir sprey kutusu ya da boya rulosuyla yapılamazdı.

Tess gözyaşlarının sızısını hissetti. Bunu yaptığından haberi yoktu.

"Aman ..." Diane'in eli yanağına gitti ve sesi boğazında düğümlendi. "Bunlar Çok güzeller."

Jeff bir kez olsun ne diyeceğini bilemedi ve toparlanması birkaç dakika aldı. "Sanırım bu Diane'in sorusunu yanıtlıyor."

Diane'in eli, Wren'in tüy gibi kıvrımlarını gösteren bir sayfanın üzerinde duruyordu. Onlara baktı, belli ki sıkıntılıydı. "İnsanlar bir şeylerle meşgul olabilir

Yıllardır. Bu her zaman olur. Uzun vadede kararlı olduğunuzu bilmemiz gerekiyor. Wren'in ailesi olacak."

"Bir çift yaşlı bunak gibi konuşuyoruz, değil mi?" Jeff öyle dedi.

Diane kocasının uzlaştırmacı kıkırdamasını reddetti. "Özür dilemeyeceğim ve hayatımın geri kalanını Tess'in sonu kötü niyetli erkek arkadaşlarla dolu bir döner kapı olacak diye endişelenerek geçirmeyeceğim."

Tess çenesini kaldırdı. "Etrafımı kötü niyetli erkeklerle çevirmek gibi bir alışkanlığım yok!"

"Tek gereken bir kişi," dedi Diane. "Cehennemde çürüsün."

"Peki ya Ian?" Tess haykırdı. "Beni özel olarak tokatlamadığını ya da küçük kızlara karşı hastalıklı bir saplantı beslemediğini nereden biliyorsun?"

"Öyle mi?"

Konuyu açan kendisi olduğu için Tess'in alınmaya hakkı yoktu. "Tabii ki hayır!"

"Ben öyle düşünmüyordum," dedi Diane. "Domuzlar söz konusu olduğunda son derece iyi bir radarım var. En saygıdeğer olanları bile."

"Var," dedi Jeff. "Yerel bir yargıç. Kasabanın en önemli adamlarından biri ama Diane biliyordu ve onu alaşağı eden de o oldu."

Onu başından savdı. "Bu ne burada ne de orada. İkinizin sağlam olduğunu bilmem gerekiyor."

Ian eskiz defterini kolunun altına sıkıştırdı. "Bu Tess'le benim aramda," dedi kararlılıkla.

Jeff, "Ian bize defolup gitmemizi söylüyor," dedi.

Ama Kaplan büyükanne bunu kabul etmedi. "İkisine de söylüyorum. Simon'ın ebeveynlik haklarından vazgeçmeyeceğinden emin olacağım.

Torunumun gerçek bir güvenceye sahip olduğundan

eminim." Tess Wren'i kendine çekti. "Onun için

hayatımdan vazgeçerim."

Diane gözlerini kucağına indirdi. "Eminim annem de aynı şeyi düşünmüştür."

"Talep ettiğiniz şey gereksiz," diye karşılık verdi Tess.

"Haksız, evet," dedi Diane. "Gereksiz, hayır."

Tess kaybetmişti. Sadece muharebeyi değil, savaşı da. "Bunu

yapamam." "O zaman cevabımızı aldık," dedi Diane sessizce.

"Dur bakalım." Jeff kolunu onun omuzlarına doladı. "Diane, biz de Asheville'i ziyaret etmek istiyorduk ve sadece birkaç saat uzaklıkta. Onları bir iki gün yalnız bırakalım da konuşsunlar." Tess'e baktı. "I

Size söz veriyorum, bu geçişi Wren için olabildiğince kolaylaştıracamız."

Diane kocasının elinin arkasına dokundu ve torununa baktı. "Onun için hayatından vazgeçecek tek kişi sen değilsin, Tess."

* * *

Tess'e kısa bir erteleme teklif ediyorlardı. Ian, tahmin edilebileceğı gibi, onlar uzaklaşır uzaklaşmaz ormana doğru tepindi ve giderken huzur ve sessizlik hakkında bir şeyler mırıldandı. Tess Wren'i besledi, altını değıştirdi, düşünmemeye -hissetmemeye- çalışıyordu ama bu imkansızdı. Diane ve Jeff tanıdığı en iyi niyetli iki insandı ve şu anda onlardan bu şekilde nefret etmesi doğru değildi. Ian'a gelince... Onurlu davranmıştı - onurludan da öte. Ondandır istediğı şey mantıksız olmanın ötesindeydi ve reddettiğı için onu suçlamaya hakkı yoktu. Hiçbirini suçlamaya hakkı yoktu. Ama onun vardı.

* * *

Ertesi sabah aşağı indiğinde Ian yoktu ama Land Cruiser'ı dışarıda duruyordu, yani en azından Manhattan'a kaçmamıştı. Wren'i beslemeyi bitirdiğinde kapının çalındığını duydu. Denning'ler geri mi dönmüştü? Şimdiden mi? Yoksa daha fazla genç mi? İkisiyle de başa çıkamazdı ama Vicdanı kapının çalınmasını görmezden gelmesine izin vermiyordu. Wren'i askısına soktu ve cevap vermeye gitti.

Süpürge çöpü inceliğinde, kırılmış saçları olan bir kadın diğer tarafta duruyordu. Yaşı kırk ile altmış arasında bir yerde olabilirdi. Kaba, yıpranmış bir teni vardı.

Kırıksıklıklar dışarıda. Rebecca Eldridge'in aksine, bu kadın nesiller boyunca bu dağların bir parçası olmuş gibi görünüyordu.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm, hanımefendi. Ben Sarah Childers ve kocam Duke

-Bu sabah çukur kazarken elini çok kötü kesmiş. Küçük çocukları bacağını kestiğinde Eldridge'lere yardım ettiğinizi duydum ve Duke'e bir bakarsanız çok minnettar olurum."

Tess söylemesi gereken her şeyi söylemeye başladı - doktor olmadığını, neredeyse hiç tıbbi malzemesi olmadığını ve Tennessee'de herhangi bir doktorluk yapmak için sertifikası olmadığını, ama kadın zaten

Wren'e odaklandı. "Tanrı Amerika'yı korusun, ama o küçük tatlı bir pasta değil mi?" Güneş lekeli elini yanağına bastırdı. "Duke elini kendim dikmediğim için bana eşek arısı kadar kızgın."

Bu da Sarah Childers'in kocasını doktora götürme ihtimalini oldukça düşürüyor.

Tess kapıdan geri çekildi. "Bir bakacağım Bayan Childers, ama yarası ciddiye bir doktora görünmesi gerek."

"Duke doktorlara inanmaz. En son onu diktiğimde, Tanrı Amerika'yı korusun, yere yığılıp bayıldım ve bütün hafta süren bir baş ağrısı yaşadım."

Bayan Childers kocasını almak için kamyonete giderken Tess, "Sarsıntılar insana bunu yapar," diye mırıldandı.

Duke Childers karısından bile daha kır saçlıydı; büyük kulakları, dağınık bıyığı ve rengi belirsiz, yıpranmış bir şapkanın altından çıkan gri saç telleri vardı. Çok temiz olmayan bir havlu elini sarıyordu. "Jes dik şunu. Yapacak işlerim var," dedi selamlama amacıyla.

"Hanımefendiyle bu şekilde konuşmanıza gerek yok." Tess ilk yardım çantasını getirirken Sarah onu azarladı. "Kocam adına özür dilerim. Yaralanmayı pek hoş karşılamıyor."

"Eğer sana söylediğimi yapsaydın . ." diye homurdandı. "Seni tekrar dikmeyeceğim, Dük Childers!"

Tess onu, genel cerrahi masasına dönüşmüş gibi görünen yemek masasına doğru yönlendirdi. "Oturun Bay Childers."

"Adım Duke," dedi. "Hayatım boyunca çit direği diktim. Yapılacak en aptalca şey."

Avucunun içinde, başparmağının yanında derin bir kesik vardı ve Tess yarayı açarken taze kan fişkırıyordu. Eli'de kullandığı yara bandından daha fazla olsaydı bile, o bölgede kullanması mümkün olmazdı.

"Bunun dikişe ihtiyacı var," dedi.

Sarah, sanki Tess konuyu kaçırmış gibi, "Tanrı Amerika'yı korusun ama biz de bu yüzden buradayız," dedi.

Tess yaranın üzerine temiz bir gazlı bez bastırdı. "Ben doktor değilim. Bölgeyi uyuşturmak için anestezi yok ve antibiyotiğe ihtiyacın var."

Duke dudaklarını çarpık sararmış dişlerinin üzerinden geriye çekti. "Buralardan olmadığını anlamak zor değil. Burada, dağlarda birbirimize yardım ederiz. Gidelim, Sarah."

Tess dayak yediğini anladı ve masadan kalkmaya başlayan Tess'in omzuna elini koyarak onu durdurdu. "Bu çok acıtacak."

Omuz silkti. "'Doğru kişinin sıkıntıları çoktur, ama Rab onu hepsinden kurtarır. Mezmur otuz dört."

"Pekâlâ, tamam o zaman." Tess, Duke'un elini temizlemek ve dikmek için uyuyan bebeğin etrafından uzandı. Ayakkabı derisi dikmek gibiydi ama Duke neredeyse hiç irkilmedi.

İşini bitirmek üzereyken Ian içeri girdi. Kendisi tıbbi acil durumlarla ilgilenmek zorundayken doğa gezintilerinden birine çıktığı için ona mantıksız bir şekilde kızgındı.

"Sanatçı olan sen misin?" Ian banka oturup yürüyüş botlarını çıkarırken Duke, "Sen sanatçı adamsın," dedi.

Ian botlarını bir kenara koydu. "Ian North."

"Pete Miller'ın arı kovanlarına yardım ettiğini duydum."

Ian banktan kalktı. "Genelde onun yoluna çıktım."

"Evet, bana söylediği buydu." Tess bir dikiş daha atarken Duke elini sabit tuttu. "Senin kadın doktorlukta oldukça iyi, değil mi?"

Ian, Tess'in omzunun üzerinden bakabilecek kadar yaklaştı. "Sanırım buna kendin cevap verebilirsin." Yeterince görmüş olmalı ki hemen geri çekildi. "Yine de açık kalp ameliyatına ihtiyacın olursa ona güvenmezdim."

İyi bir noktaya değindin.

Wren göğsünde kıpırdanmaya başladığında Tess son dikişi attı ve yarayı sardı. "Bunu temiz tutsan bile antibiyotik olmadan enfeksiyon kapma ihtimali çok yüksek." Wren'in sırtını okşadı. "Hiç kangren gördün mü? Belki köpeklerinizden birinde? Elin de öyle görünecek. Ve bir dakikalığına bile olsa buraya koşarak gelip kesmemi emredebileceğini düşünüyorsan, tekrar düşünsen iyi edersin,

çünkü sana doğruca cehenneme gitmeni

söyleyeceğim. Anladın mı?" Duke alınmamış görünüyordu. "Evet, hanımefendi."

Ian gülümsedi.

Tess, Duke'ten birkaç gün içinde yarasını kontrol ettirmek için geri geleceğine dair şeref sözü aldı.

Ian ona bilgece baktı. "Onu peşinden koşturmamanı şiddetle tavsiye ederim. Kötü bir huyu var."

"Mos' women do."

Duke ve Sarah gittikten sonra Tess, Duke'ün kapıdan çıkarken ona uzattığı buruşuk on dolarlık banknota baktı. "Tanrı Amerika'yı korusun," diye mırıldandı.

Ian dağınkılığı toplamasına yardım etti. "Tempest'ta uzun süre kalacaksan ya kapıyı sürekli kilitli tut ya da kendini yasal hale getir, çünkü içimden bir ses bunun daha da kötüye gideceğini söylüyor."

"Bu doğru değil! Hamile kadınlar bana bebeklerini zehirleyecekmişim gibi bakıyor ve bu insanlar bana yerel acil kliniğiymişim gibi davranıyor. Köyün şifacısı olmak istemiyorum!"

"O zaman insanlarla ilgilenmekte bu kadar iyi olmamalısın. Şimdi git giyin. Heather Wren'i alıyor, böylece bir süreliğine buradan çıkabiliriz."

"Wren'i almak mı? Onu bırakmak istemiyorum. Ve nereye gidiyorsun?"

"Uygarlık." Bakışları kot pantolonunun ve tükürük lekeli kazağının üzerinden geçti. "Sana kalmış ama kıyafetlerini değiştirmek isteyebilirsin."

Wren'i terk etme konusunda onunla tartıştı ama o kararlı durdu. Kadın istemeye istemeye pantolonunu, ipeksi beyaz tişörtünü ve blazer ceketini giydi. Çok geçmeden Knoxville'e doğru yola çıktılar.

"Neden orası?"

"Neden olmasın?"

Kasıtlı olarak anlaşılmaz davranıyordu ve sessizliğe gömüldüler. Her kilometrede arabanın içindeki atmosfer daha da ağırlaşıyordu. Normal bir gün olsaydı ve iki normal insan olsalardı, ona nereye gittiklerini söylerdi, ama onun tüm konuşma girişimlerine direndi ve bu normal hissettirdi.

Şehir merkezindeki bir otoparka vardıklarında, yolculuk için acı bir pişmanlık duyuyordu. Öğleden sonra güneşinin altında onu takip etti. Adam Hızlı yürüyordu ve ona ayak uydurmak için adımlarını uzattı, ama ne kadar hızlı yürürse yürüsün, o birkaç adım önde kalıyordu.

Sonunda heybetli, kırmızı tuğlalı bir binanın önünde durdu. Yüzü taş kesilmişti; çatık kaşları, kısık gözleri, acımasız ağzı. Tabelayı okudu.

KNOXVILLE İLÇE ADLİYESİ

"İşte bu, Tess." Cümleden çok bir tıslamaydı. "Bu benim büyük jestim."

O neden bahsettiğini biliyor olabilirdi ama o bilmiyordu. "Anlamıyorum. Ne-"

Adam onun önünden binaya girdi. O da aceleyle peşinden gitti. "Ian! Duracak mısın? Bu da ne demek oluyor? Neden-"

"Soru sormak yok!" Ona doğru döndü. "Şu işi bitirelim de hiç olmamış gibi davranalım."

"Neyi halledeceğiz?"

Gözleri kıza dikilmişti. Hiç şaşmadan. Kadın ona baktı. Saniyeler geçip gitti. Anlamamıştı.

Ve sonra yaptı.

Sanki nefesi kesilmiş gibi hissetti. "Oh, Ian ..." Hava almak için çırpındı. "Bu- Emin misin?"

"Kahretsin, hayır, emin değilim! Başka aptalca sorularınız var mı?"

Dili damağına yapışmıştı. Başını iki yana salladı.

* * *

Evrak işleri çok uzun sürdü. *Doğum yeri. Ebeveynler. Eğitim.* Evlilik geçmişiyle ilgili sorulara ulaştığında durakladı.

Son Evliliğin Bittiği Tarih: _____

Son Evlilik Bitiş Nedeni: _____

Tess bu bilgileri midesinde bir düğümle doldurdu - uzun zamandır onu güçsüz düşüren kederden değil, ama

Hayatının bir sonraki aşamasına hazırlıksız adım atan biri.

Bekleme süresi yoktu, ancak gerçek bir tören için önceden randevu alınması gerekiyordu. Ian bir şekilde bir memuru - muhtemelen tehditle, çünkü bunu kesinlikle cazibesıyla yapmadı - kirli işi yapmaya zorlamayı başardı.

Töreni yöneten kişi, araba kullanacak yaşta bile görünmeyen neşeli bir esmerdi ve kısa tören sırasında neşesi iyice azalmıştı.

ortaya çıktı. Onu kim suçlayabilir ki? Asık suratlı damat ve robotik gelin, yeni evli çiftlere pek de benzemiyorlardı. Sıra Ian'ın ona yüzük takmasına geldiğinde, Ian bir an şaşırdı, sonra cebinden bir tükenmez kalem çıkardı, Tess'in boştaki elini aldı ve yüzük parmağının etrafına bir çizgi çizdi.

Bitir bitmez Tess tuvalete kaçtı, kendini bir kabine kapattı ve yaptıkları şeyin çılgınlığı, baş gösteren komplikasyonları ve Wren'in artık sonsuza dek onun olabileceğini bilmenin sevinci arasındaki çelişkileri özümsemeye çalıştı.

Tabii Dennings fikrini değiştirmediyse.

Kadın dışarı çıktığında, adam duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, başı öne eğikti. Yenilmiş bir adam. Her şeyini ona borçluydu ve tek yapabildiği onun koluna dokunmaktı. "Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?

Bunu neden yaptın?" "ünkü sen o küçük iblisin annesisin ve bunu yapabilecek en iyi kişi sensin.

Onu yetiştirmek ve Bianca'nın da bunu isteyeceği kesin."

Bianca'ya borçlu olduğuna inandığı bir borç daha. Uzun zaman önce tamamını ödediği bir borç.

On Beşinci Bölüm

Uzun ve sessiz dönüş yolculuğunda Tess tükenmez kalemle yazılmış alyansına baktı. Gerçek alyansı şifonyerinin alt çekmecesinde bir kutunun içinde saklıydı. Parmağının etrafındaki lekeli mürekkebi incelerken, sürüklenmeyi bırakması gerektiğini biliyordu. Her şey değişmişti. Denning'ler sözlerini tutarlarsa Wren onun olacaktı ve Tess hayatını düzene sokmak zorunda kalacaktı.

Bu, Kırık Baca'nın sunamayacağı, ikisini de geçindirecek gerçek bir iş bulmak anlamına geliyordu.

Kilometreler akıp gitti. Her ne kadar aksini dilese de, aklına tek bir çözüm geliyordu. Hemşireliğe geri dönmek zorundaydı. Onlara iyi bir yaşam sağlamasının başka bir yolu yoktu.

Kâbuslardan gelen görüntüler beyninde dolaştı. *Kan. Çaresizlik.* Hemşirelik, evet, ama ebelik değil. O asla olmazdı. Belki geriatri ya da dermatoloji. Başka bir kaypağı ikna etmeyi içermeyen herhangi bir şey, koni kafalı, verniks kaplı bebeği dünyaya getirecekti. Bir daha asla genç bir annenin kayıp gidişini izlemek zorunda kalmayacağı bir iş.

Wren'i Heather'ın evinden aldıklarında, kaçınılmaz olana boyun eğmişti. Ne geriatri ne de dermatoloji için bir tutkusu vardı ama yapması gerekeni yapacaktı.

Heather kapıyı açtı, Tess ve Ian'ın taş kesilmiş yüzlerine bir kez baktı ve yüzünü buruşturdu. "Tebrikler mi?"

Tess, Ian'a döndü. "Heather'a ne yaptığımızı söyledin ama bana söylemedin mi?"

"Heather Tanrı gibidir," diye karşılık verdi. "Ona her şeyi anlatabilirsin."

Heather, Wren'i teslim ederken onları azarladı. "Bebekler etraflarındaki enerjiyi alırlar. Birbirinize karşı sabırlı olun."

Ian ve Tess aynı anda cevap verdiler.

"Ona söyle, bana değil."

"Ben her zaman sabırlıyım."

Heather mala boncuklarını parmakladı. "İkiniz de düzenli bir meditasyon pratiğinden faydalanabilirsiniz."

"Özellikle de o," dedi Tess.

Heather iç çekti.

Okul binasında hiçbir şey değişmemişti. Ian'ın botları hâlâ bıraktığı yerde duruyordu. Sabahın bulaşıkları lavaboda duruyordu. Tess Wren'i üst kata taşıdı ve onu uyandırmadan uyku yuvasına götürmeyi başardı.

Gizlice banyoya girdi. Yansıması ona bakıyordu: donuk bir cilt, kan çanağı gözler, gergin bir çene. Cehennem gibi görünüyordu. Tükenmez alyansını yıkamaya çalıştı ama mürekkep çok inatçıydı.

Monitörü aşağıya taşıdı ve Ian'ı elinde dolu bir viski bardağıyla kanepeye yığılmış halde buldu. Kadeh kaldırır gibi ona doğru kaldırdı. "İşte bu kadar. Bunu anlıyorsun, değil mi? Sen ve Wren artık benim sorumluluğumda değilsiniz."

Ona karşı garip bir şefkat hissetti. "Kesinlikle," dedi. "Gereğinden fazlasını yaptın. Bundan sonrasını ben hallederim."

Büyük bir jest yapma sırası ondaydı. Kanepede onun yanına oturdu. *Her zaman baştan çıkarıcı. Asla baştan çıkarılan değil.* Bir bacağını onun kalçalarının üzerinden kaydırıp üzerine oturdu. Adam avuçlarını kadının beline doladı. "Kaşlarını çatmayı bırakırsan bu çok daha iyi olacak."

"Kaşlarımı çatmıyorum!" Kahretsin. Kaşlarını çatıyordu. Ve adam sertti. Yüzünü rahatlamaya zorladı. "Daha iyi misin?"

"Marjinal olarak." Adamın bir eli kızın kalçasına gitti. "Ama Tess, bu bir iş değil."

Kapıdan yüksek bir ses geldi. Kadın sıçradı ve adam ters ters baktı. "Şimdi ne olacak?"

Saat neredeyse ondu. Sıradan ziyaretçiler için çok geç bir saatti. Dişlerini sıktı ve kendini onun kucağından kurtardı. "Cevap ver ve onlara doktor olmadığımı söyle!"

Kapıya doğru yürüdü ve açtı. "Tess burada mı? Tess burada mı?"

Ses genç ve erkekti. Ian'ın omzunun üzerinden baktı ve diğer tarafta dört gencin durduğunu gördü. Ava'yı tanıdı.

erkek arkadaşı, yakışıklı, sarışın, atletik bir çocuk olan Connor ve Imani'nin uzun boylu, gözlüklü erkek arkadaşı Anthony. Diğer ikisini Kırık Baca'dan hayal meyal hatırlıyordu: Noah adında hafif yapılı bir çocuk ve Psycho adında kızıl saçlı bir dev.

Connor ellerini ceplerine soktu. "Ava . . . Bizi o gönderdi."

Bu gece mi? Tess bunu bu gece, tarihin en uzun gününün sonunda mı yapmak zorundaydı?

"Geç oldu," dedi Ian.

"Yarın gelebilir misin?" Tess sordu. "Ya da ertesi gün?"

"Oh, elbette . . . Evet." O kadar çabuk geri çekildiler ki, bir daha asla geri dönmeyeceklerini biliyordu.

"Bekle." Çoktan yürüyüşün sonuna gelmişlerdi.

Ian inledi. Aynı anda kenara çekildi ve onları içeri alırken kızın kulağına fısıldadı. "Şimdiye kadarki en kötü fikir."

* * *

İki kanepeye doğru ayaklarını sürüyerek ilerlediler ama sadece bir tanesine sıkıştılar. Dördünün de bacakları ve kolları ne yapacaklarını bilemez haldeydi. Ian haklıydı. Bu ona sadece daha fazla bela getirecekti. "Ailen burada olduğunu biliyor mu? Boş ver. Tabii ki bilmiyorlar."

Her biri onun ayaklarına karşı tutkulu bir ilgi geliştirdi.

Görevi ve kendini koruma duygusu arasında mücadele etti. Görev kazandı. Kızların aksine, bu çocuklarla tek şansı olabilirdi ve hızlı bir buz kırıcıya ihtiyacı vardı. "Önce şunu aradan çıkaralım. Penis boyunuz hakkında endişelenmeyi bırakın, tamam mı? Daha büyük her zaman daha iyi değildir. Doğru, Ian?"

Merdivenlere doğru yaptığı gizli yolculukta gıcırtyla durdu.

Alnındaki oluklar otoyol hendeklerine dönüştü. Günün yorgunluğunu atmış olmalıydı çünkü en parlak, en neşeli gülümsemesini toparlamakta pek zorlanmadı. "Daha büyük, daha küçük ... Herkesinki farklıdır ve hepsi de eşit derecede işe yarar, öyle değil mi?"

"Seninle çelişmeyi aklımdan bile geçirmem," dedi, birçok konuda, özellikle de onu bu tartışmanın içine çekme niyeti konusunda onunla çelişmeyi çok istediğini belli eden bir tavırla.

"Bu çocuklar için biraz kağıt ve kalem bulabilir misin?"

"Yapmayı tercih edeceğim bir şey düşünemiyorum." Alaycılığını dizginlemeye bile çalışmadı.

Oğlanlar kızlara göre açılma konusunda daha çekingen davranacaktı ve temel ihtiyaçları karşılayıp onları buradan çıkarmanın etkili bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Ne kadar aptalca olduklarını düşünürseniz düşünün, tüm sorularınızı yazın. İsterseniz el yazınızı gizleyin."

Kendisine Psycho diyen dev homurdandı ama Ian'ın mutfaktan aldığı kâğıdı onlara uzatmasının ardından karalamaya başladılar. Wren'i kontrol etmek için monitörü eline aldı ve bebeğin güven verici sesini duydu snorts. Odanın içinde yürüdü ve Ian ile merdivenlerin arasına kaçamayacağı şekilde yerleşti. Ian onun oyununu gördü ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Birkaç sorum var."

"Size broşürümün bir kopyasını vereceğim," diye fısıldadı.

"Çok nazıksınız ama... Merak ediyordum da ..." Bakışları kasıtlı olarak sapkın. "Ne kadar büyük çok büyüktür?"

Adam onun aklını başından almıştı ve o da çocukların sorularını toplamak için acele etti.

Ya penisiniz sıkışırsa?

Gerçekten kaç inç çok küçük? Gerçekten mi?

Yaparken osurursan kötü mü olur?

Lezbiyenler nasıl seks yapar?

Sapık olmadan kaç kere mastürbasyon yapabilirsin?

"Harika sorular çocuklar," dedi yüzünü asmadan. "Ama bu gece ele alamayacağımız kadar çok şey var, o yüzden en önemli şeylerle başlayalım." Oturdu

karşılarındaki kanepeye oturdu. "Birincisi. Sırf yapman gerektiğini düşündüğün ya da herkesin yaptığını düşündüğün için bunu yapmak zorunda değilsin. Hazır olmadan seks yapmak olgunlaşmamış olmanın bir işaretidir. Beklemek için binlerce iyi neden var."

"Ben hazırım," diye böbürlendi

Connor. "Ben de," dedi Psycho.

"Gerçekten mi?" Kâğıtları onlara doğru tuttu. "O zaman neden hiçbiriniz doğum kontrolü hakkında bir şey sormadınız? Ya da belki genç olmak istiyorsunuz babalar."

Bu onların dikkatini çekti.

Doğum kontrolü ve cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ilgili temel bilgileri vermeye başladı ve kızların bahsettiği ateşli hastalıklar da dahil olmak üzere

bazı ince noktalara değindi.

küvetler, oral seks, ve -Ian'a bakmadan- anal seks.

Imani'nin Anthony'si o konuşurken öne doğru eğilmiş, kollarını kalçalarına dayamıştı. Ava'nın Connor'ı kanepenin minderlerine yaslanmış, somurtkan görünüyordu.

Psycho not almak ister gibiydi ve Noah tırnaklarını yemeye başladı.

Seks yapmayı beklemek için bir adım daha attı ve sonra temel konulara geri döndü. "Eğer bir kıza iyi hissettirmedeği için prezervatif kullanmak istemediğini söylersen ya da seni prezervatif kullanmaya zorlarsa seni gerçekten sevmediğini söylersen Eğer bunlardan herhangi birini yaparsan, sadece kendini düşünen tam bir pisliksin demektir."

Connor ukala bir sırtıyla kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı. Ava'nın yakışıklı erkek arkadaşından hiç hoşlanmamaya başlamıştı.

"Hiçbirinizin bana sormadığı başka bir şey daha var," dedi. "Buna rıza deniyor."

Daha fazlasını söylemeye başladı ama sonra aklına daha iyi bir fikir geldi. Ian'a döndü. "Ian, belki bu konu hakkında konuşabilirsin. Bir erkeğin bakış açısından."

Geri çekilmek yerine gelip onun yanına oturdu. "Bu kolay." Onların gözlerinin içine baktı. "'Hayır' demek 'hayır' demektir. 'Belki' de 'hayır' demektir. Diyelim ki bir kız sarhoş. Geri çekilirsiniz. Çünkü kız sarhoşsa ve siz devam ederseniz ve kız pişmanlıklarla uyanırsa, kendinizi gerçekten bok gibi hissedersiniz ve ayrıca hapse de girebilirsiniz." Tess alkışlama dürtüsüne direndi ama Ian'ın sözü bitmemişti. "Bazı erkekler kendilerine bir kızın elde edilmesi zoru oynadığını ve bununsertleşebilecekleri anlamına geldiğini söyler. Buna tecavüz denir. Kadınlar seslerini yükseltmekten korkmazlar ve mes Bir durumdan uzaklaşmak seni her gördüğün kadını sikmeye çalışmaktan daha fazla erkek yapar." Açık sözlü ve mükemmel.

Koltuktan kalktı. "Lütfen hepiniz ailenizle konuşur musunuz? I Utanç verici olduğunu biliyorum ama arabayı onlarla birlikte sürene kadar beklemeyi deneyin. Bu şekilde onlara bakmak zorunda kalmazsınız."

Sadece Psycho bu olasılığı düşünüyor gibiydi.

Oğlanlar koltuktan kalkarken, hâlâ tırnaklarını çiğnemekte olan Noah'ya baktı. Yalnızca o konuşmamıştı. "Bir şey daha var. Bu gece sadece kızlar hakkında konuştuk, ama bu kafa karıştırıcı olabilir.

Gençler için zaman. Belki bazılarınız ya da arkadaş olduğunuz bazı erkekler- Belki de erkekleri kızlardan daha çok sevdiklerini zaten biliyorlardır."

Bunun üzerine yuhaladılar, en yüksek yuhalama Noah'dan geldi. Göz teması kurmadan, "Gey ya da trans olmak eskisi kadar büyük bir mesele değil ama yine de her şeyi anlamaya çalışan gençler için gerçekten zor. Bu konuda benimle konuşmak isteyen olursa, beni bulmak o kadar da zor değil."

Ian onu kaburgalarından sertçe dürttü ve ardından "Ben de öyle. Hoşgörüsüzlüğe karşı fazla sabrım yok. Hayatı çok küçük gösteriyor."

Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra piyano taburesine oturdu. "Tek yapmak istediğim -ya da eskiden yapmak istediğim- bebek doğurtmaktı. Doğmalarını engellemek değil."

Çocukların sorularının yazılı olduğu kâğıtları aldı ve karıştırmaya başladı. "Bunun bedelini cehennemde ödeyeceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyorum."

Kâğıtlardan birini kaldırdı ve başını ona doğru eğdi. "Bir bilgi notu. Sapık olmadan kaç kez mastürbasyon yapabilirsin?"

Güldü ve bebek telsizinden Wren'in kıpırdandığı duyulunca piyano taburesinden kalktı. "Onu beslemem gerek."

"Bunu sen yap."

* * *

Ertesi sabah Wren'i askıya koydu ve kulübeye doğru yürüdü.

Ian'ın yaptığı onca şeyden sonra, mahremiyetini geri almayı hak ediyordu ve Wren'le birlikte taşınabilmeleri için kulübeyi hazırlaması gerekiyordu.

Ev boştu, perdeler hâlâ çekiliydi. Ayrıca sıcaktı. Çok sıcaktı. Kelly'ye giderken kaloriferi kapatmasını söyleyen bir not göndermeliydi.

Belki de Kelly'yle olan bu durumun devam etmesine izin vererek hata yapıyordu ama şu anda haneye tecavüz sorunlarının en küçüğüydü. Ian'la olan karmaşık ilişkisi ve Dennings'in Wren'in gitmesine hâlâ izin vermeyeceğine dair korkuları onu daha çok endişelendiriyordu. Loş, iç karartıcı iç mekâna göz gezdirdi. Parlak beyaz kartonpiyer duvarlar ve peygamber çiçeği mavisî boya, parlak koyu ahşap zeminler ve dolup taşan kitap rafları yoktu. Bir şekilde burayı gerçek bir eve dönüştürmek zorundaydı.

Tess banyoyu yeni bir fırçayla temizlerken, Wren'i yatağın ortasına, temizlik dumanından uzağa park etmek için yukarı taşıdı. Ama o sırada

yatak odasına girdiğinde donakaldı. Yatak örtüsü buruş buruştu, bir yastık ezikti, diğeri yerdeydi.

Goldilocks da buradaydı.

"Lanet olsun!" Tess tepinerek odaya girdi. Kelly'nin kanepesinde uyuması yeterince kötüydü. Bu çok fazlaydı.

Arkasında bir tahta gıcırdadı. Kelly'nin gizlice aşağı inmeye çalıştığını görmek için döndü. "En azından yatağı toplayabilirdin!"

"Ben . . . Mülkü kontrol ediyordum. Çatı eskiden akıyordu." Kelly aceleyle merdivenlerden indi.

"Dur orada!"

Tess arkasından koştu ama Kelly ilerlemeye devam etti. "Bu ... bu kulübenin yıllar boyunca sorunları oldu. İkinci Dünya Savaşı'ndan önce inşa edilmiş, yani oldukça eski." Ön kapıya doğru aceleyle yürüdü, buruşuk ipek bluzu pantolonunun bir kenarından sarkıyordu. "İkinci kat bitmemişti ta ki-"

"Buraya gizlice girdiğini biliyorum." Tess aralarındaki mesafeyi kapattı.

Kelly bocaladı. "Ben-"

"Seni gördüm. Bir buçuk hafta önce. Kanepede uyuyordun." Kelly neredeyse kapıya ulaşmıştı. "Ben- Peki, o zaman ... Özür dilerim."

"Özür istemiyorum. Neden sürekli ortaya çıktığını bilmek istiyorum." Kelly'nin önüne geçti ve davetsiz misafirinin görmesini istemediği şeyi gördü. Ağlıyordu. Saçları başının yan tarafına düşmüş, makyajı akmış ve gözleri kızarmıştı.

Kelly başka tarafa baktı. "Burası büyükannemin eviydi. Büyürken burada geçirdiğim zamanlara dair mutlu anılarım var. Strese girdiğimde ..." Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Bir daha olmayacak."

Tess kollarını koruyucu bir şekilde Wren'e doladı ve Ava ile onun endişeli erkek arkadaşı Connor'ı düşündü. Kelly'yi bu kadar endişelendiren şey bu muydu, yoksa kasabanın en önemli adamının karısı olmanın baskısı mı?

Vatandaş mı?

Kelly onun etrafında eğildi. "Gitmek zorundayım."

"Bekle. Omuzlarım beni öldürüyor. Wren'i tut." Tess bebeğini askıdan aldı ve Kelly'nin kollarına bıraktı. Tess'in omuzları iyiydi ama kadının kırılganlığıyla ilgili bir şey onu çekiştiriyordu.

Sadece en duygusuz olanlar yeni doğmuş bir bebeğe karşı koyabilirdi ve Kelly duygusuz değildi. Kolları içgüdüsel olarak transferden memnun görünmeyen Wren'in etrafına dolandı. Tess kendi kendine bu kadının acısının onu ilgilendirmedini söyledi.

sevmiyordu bile ama başkalarının hayatına burnunu sokmak bugünlerde onun takıntısı gibi görünüyordu. Ayrıca, başkalarının dertleriyle ilgilenmek kendi dertleriyle ilgilenmekten daha kolaydı. "Biraz kahve yapayım. Ya da çay. Çayın her şeyi daha iyi hale getirmesi gerekir. Ve biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

Kelly kapıdan uzaklaştı. "Benden tavsiye mi istiyorsun?"

Kelly eninde sonunda çocukların dün geceki ziyaretini duyacaktı, o halde neden şimdi konuyu açmasıydı? Belki bu olayların yatışmasını sağlardı. Çaydanlığı ocaktan aldı ve mutfak masasına doğru işaret etti. "Kasabayı benden çok daha iyi biliyorsun ve ben yine kasabaya adım atmış gibiyim."

"Nasıl?"

"Dün gece okul binasına dört genç geldi. Bu sefer erkekler." Çaydanlığın üzerinde tozlu bir tabaka vardı ve Tess onu lavaboda duruladı. "Ve

Bir şey söylemeden önce onlara aileleriyle konuşmalarını söyledim." Kelly masaya otururken mutfak sandalyelerinden biri döşeme tahtalarının üzerinde gıcırdadı. "Bunu kabul etmediler."

"Kimdi onlar?"

"Buralı çocuklar. İyi çocuklar. Ya da en azından üçü öyle görünüyordu." Connor'ı ismiyle çağırırsa gençlerin güvenini kırmış olacaktı. O ayarladı çaydanlığı ocağa koydu ve masaya döndü.

Kelly Wren'i omzuna aldı. Tess buradan Wren'in Gözleri açıktı ama bebek kıvranıyor gibi görünmüyordu. "Benim yerimde olsaydınız," dedi Tess, "ve çocuklardan en az birinin korunmasız seks yapmaya hazır olduğundan şüphelenseydiniz, ne yapardınız?"

Kelly'nin ifadesi sertleşti. "Onlara durmalarını söyledim. Gençler seks yapmamalı."

"Bunun etkili olacağından şüpheliyim." Tess sesindeki gerginliği engelleyemiyordu ama Kelly bunu fark edemeyecek kadar kendi ıstırabına gömülmüştü.

"Seksin hayatlarını nasıl mahvedebileceğine dair hiçbir fikirleri yok." Kelly gözlerini kırıştırdı, gözyaşlarıyla savaşıyordu. "Çok gençler. Aşkın sonsuza dek süreceğini sanıyorlar. Sonuçlarını anlamıyorlar. Her şeyi bildiklerini sanıyorlar ama hiçbir şey bilmiyorlar." Kelly savaşını kaybetti ve Tess o güne kadar hiç hoşlanmadığı kadının dağılışını izledi. "Hayatın ne kadar zor olabileceğini anlamalarını sağlamalısınız. Aşık olduklarını sanıyorlar ama aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Seksin nasıl bir tuzak olabileceğini göremiyorlar. Hayatlarını nasıl mahvedebileceğini. Yapmak zorundasınız. Bu olmadan önce durmak zorundalar. Onlara söylemelisiniz."

Wren ağlamaya başladı. Tess onu kucağına aldı ve askısına geri soktu. Kelly yüzünü ellerinin arasına gömdü ve Tess her şeyi bir araya getirdi. "Sana olan buydu."

"Kasaba skandalı," dedi Kelly acı acı.

"Tuzağa düşmüştün."

"İnsanlar hala unutmadı. Bunca zaman sonra. Tüm hayır işlerime rağmen. Kadınlar Birliği. Okul yönetim kurulu. Hepsi." "Ama yine de Ava'yı hiçbir şey için geri vermezsin."

Kelly akan burnunu elinin tersiyle sildi. "O benim hayatımdaki en önemli şey."

Tess ona bir mendil uzattı. Şimdi Kelly'nin cinsel eğitimden kaçınmayı şiddetle desteklemesini anlıyordu. O da hamile bir genç kız olmuştu. Tess kafasında hesap yaptı. Ava sadece on beş yaşındaydı, yani Kelly daha yaşlı görünmesine rağmen Tess'ten sadece birkaç yaş küçüktü.

Kelly gözlerini odanın diğer ucuna dikti. "Ben lisedeki en popüler kızdım. Ben de o kötü kızlardan biri değildim. Herkese karşı iyiydim. Mutluydum. Ama sonra kaybettim." Burnunu silerken alyansındaki elmas yığının ışığını yakaladı. "Brad üniversiteye giderken ben evde bebeğime bakıyordum. Kızım için böyle bir hayat istemiyorum. Onun eğitim almasını ve bir kariyer edinmesini istiyorum, böylece kendi başına bir birey olmayı öğrenecek."

"Senin elde edemediğin şansını onun elde etmesini istiyorsun."

Kelly'nin gözleri sanki çok uzaklardaymış gibi bulutlandı.

"Kayboluyorum. Her gün biraz daha küçülüyorum."

Bu Tess'in beklediği bir şey değildi ama yıllar boyunca kendi payına düşen garip sırlardan fazlasını duymuştu.

Kelly evlilik yüzüğünü çevirdi. "Gittikçe küçülüyorum, ta ki bir sabah uyandığımda Brad'in orada olduğumu bile fark edemeyeceği kadar küçülmüş olmaktan korkana kadar." Parmaklarını ağzına bastırdı ve masadan fırladı. "Gitmem gerekiyor."

Bu kadının neden olduğu kedere rağmen Tess ona acıyordu. "İstersen benimle konuşabilirsin. Ben kasabanın dışlanmışım, unuttun mu? Sırların güvende."

Çaydanlık ısıklık çaldı ve Kelly sanki başka bir şey yapacak enerjisi yokmuş gibi sandalyesine yığıldı. "Benim hiç sırrım yok. Söylediklerimi unutun. Aptalca davranıyorum."

"Sesin aptalca gelmiyor." Tess çaydanlığı kapattı ve sormak için eğitildiği soruyu yöneltti. "Evde kendini güvende hissediyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kocanız sizi hiç incitti mi?"

Kelly'nin kırmızı çerçeveli gözleri büyüdü. "Brad'in beni taciz edip etmediğini mi soruyorsun?"

Tanrım, hayır." Kelimeleri ısırarak söyledi. "Brad mükemmel. Sorunu olan benim."

Tess çay poşetlerini bardağa bıraktı. "Onun mükemmel olduğundan şüpheliyim. Eğer seni ezeceğinden korkuyorsan değil."

"Korkmuyorum. Sana söyledim. Aptalca davranıyorum." Sessizliğe gömüldü.

Tess çayı masaya teker teker getirdi, onu zorlamadı.

Kelly kulübenin etrafına baktı. "Bazen burada yaşadığımı hayal ediyorum. Eskiden arkada demir bir veranda takımı vardı, küçük bir masa ve iki sandalye. Büyükanнем ve ben çay partileri yapardık. O . . . Bana kendimi dünyanın en önemli insanı gibi hissettirirdi." Gözleri sanki çok uzaklara dalmış gibi odağını kaybetti. "Ava'nın beni burada ziyarete geldiğini hayal ediyorum. Ve Brad... Brad pencerenin dışında duruyor. İçeri giremiyor." Eli ağzına gitti. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Delirmiş olmalıyım."

"Deli değil. Sadece mutsuz."

"Mutsuz olmak için hiçbir nedenim yok. İsteyebileceğim her şeye sahibim. Her şeye!" Elindeki nemli mendili ezdi. "Sadece... O çok büyük. Onunla ilgili her şey. Sesi. İştahı. Hırsı. Ben nefes alamaz hale gelene kadar evdeki tüm oksijeni emiyor!" Gözleri endişeyle irileşti. "Ne dediğimi bilmiyorum. O iyi bir koca. İyi bir baba. Bana istediğim her şeyi veriyor. Beni *seviyor*."

Tess hiçbir şey söylemeden masaya yerleşti.

Kelly ellerini sıcak bardağın etrafında kavuşturdu. "Bu çok yorucu."

"Biriyle konuşmayı düşündün mü?" Tess nazikçe söyledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok fazla şeyle uğraşıyorsun. Bir danışman yardımcı olabilir."

"Terapist ihtiyacım yok! Tanrım, hayır. Brad çok incinir."

Tess başını eğdi ve yumuşak bir sesle konuştu. "O zaman bunu nasıl düzelteceksin?"

"Hiçbir şeyi düzeltmeme gerek yok! Ben iyiyim. Keyfim yerinde, hepsi bu." Fincanı kenara itti ve ayağa kalktı. "Bunları dinlemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Konuşacak birinin olması yardımcı olabilir." Tess tereddüt etti, sonra iyiliksever içgüdülerine teslim oldu ve çalıştığı klinikten bir karalama defteri buldu. Adını ve cep telefonu numarasını yazdı. "Her zaman sinyal alamıyorum, bu yüzden bunun ne kadar yararlı olduğunu bilmiyorum."

Kağıdı uzattı. "Eğer konuşmak istersen..."

Kelly notu çantasına koyarken bile, "Eminim iyi olacağım," dedi.

Tess bunu söylemek istemedi ama söylemek zorundaydı. "Ne zaman uzaklaşmak istersen kulübeyi kullanabilirsin."

"Gerçekten mi? Bunu yapmama izin verir misin?" "Elbette."

"Teşekkür ederim." Kelly çantasının tokasıyla oynadı. "Eğer biri söylediklerimi öğrenirse Bu konuşmayı kendinize saklarsanız çok memnun olurum."

"Bunu Wren'e söyle. Boşboğazın teki o."

Kelly ilk kez gülümsemeyi başardı.

"Teşekkürler."

* * *

Kelly ön kapıdan henüz çıkmıştı ki arka kapı açıldı ve Ian geldi. Çok güçlü ve istikrarlı. Çok dürüst. Bu sert dış görünüşün altında, tanıdığı en onurlu adam vardı. Ön pencereleri işaret etti. "Hayal mi görüyorum yoksa Kelly Winchester'ı kasabaya doğru giderken mi gördüm?"

"Hayal gücün değil. O benim yeni kankam."

"Bu nasıl oldu?"

"Kişiliğimin büyüü."

"Neden hikayede daha fazlası olduğunu düşünüyorum?"

"Çünkü söylediğinden daha anlayışlısın. Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kontrol ediyorum. Bir daha ortadan kaybolmaya karar verdiğinde, bir not bırak."

"Neden?"

"Çünkü altı haftalık bir bebeği taşıyorsun!"

Arabasındaki kötü mesajları bilmediği için memnundu.

Şömineye doğru ilerledi ve bacadan yukarı bakmak için eğildi, ayak parmaklarını spor ayakkabılarının içinde kıvırdı. Bir saatin daha geçmesine izin vermeden önce halletmesi gereken bir şey vardı. "Wren uyuyor," dedi. "Hadi yukarı çıkalım ve şu evlilik işini halledelim."

On Altıncı Bölüm

Ian şömineden doğruldu ve ona patentli yarım gözlü bakışını attı.

"Tavırlarından hoşlanmıyorum."

"Benim tavrım mı?"

"Bu evlilik olayını başlatmak.' Yapılacaklar listenizdeki bir iş gibi görünüyor."

Belki de öyleydi. Bu olay geride kaldığında tekrar rahatlayabilirdi.

"Baştan çıkarılmak mı istiyorsun? Bunu yapabilirim."

"Ve eminim çok da iyi yapıyordur." Bir dirseğini kabaca yontulmuş şömine şöminesine dayadı. "Bana birkaç kez söylediğin gibi."

Bu iş olması gerektiği gibi gitmiyordu. Kendini bir sakar gibi hissediyordu.

kapıda belirip duran gençler. "Ne istediğinden emin değilim." "Emin olmadığınızı biliyorum." Ayak bileklerini çaprazladı, gülümsemesi kendini beğenmişlik sınırındaydı.

Onun dengesini bozmuştu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. "Yapmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"İşte yine aynı şey. Kaşlarını çatıyorsun."

"İşte bu kadar!" Merdivenlere doğru tepindi. "Her neyse onunla işim bitti. Bu bir oyun. Beni istiyorsan, gel al. Aksi takdirde, cehenneme gidebilirsin!"

* * *

Onun -tatlı Dul Hartsong'un- üst katta fırtına gibi esişini izledi. Kadın ona öfkeliydi, o da kendine. Birlikte oldukları günden beri tanıştı, onu istedi. Ve işte buradaydı, kendini teslim etmeye hazırdı ve o ne yaptı? Frene bastı. Bir değil, *iki* kez! Başka bir adam

devam ederdi, ama o değil. Neden mi? Çünkü o aşırı duyarlı bir pislikti, işte bu yüzden.

Ama seksin, üstlendiği diğer tüm sorumluluklar gibi üstlenmesi gereken bir *sorumluluk* daha olmasını istemiyordu. Wren için, gençler için, görünüşe göre Kelly Winchester için. Ve şimdi de onu becerdiği için.

Tepesinde, Wren'in ağlamaya başladığını duydu. Ve bu mükemmel değil miydi? Uluyan bir bebek, kapıya vuran gençler, yemek masasının üzerinde kanlar içinde yatan insanlar ve üstüne üstlük, artık hayal bile edemeyeceği bir şeydi. Evli bir adam. Tempest onun için bir sığınak olmamıştı. Tam bir felaketti!

Onu üst kata kadar takip etti ve iki yatak odasından en yakın olanına girdi. Bu odanın eğimli bir tavanı, bir çift penceresi, soyulmuş çiçekli duvar kâğıtları ve minimal mobilyaları vardı: bir yatak, komodin ve çekmeceli dolap. Tess, Wren'i odanın içinde gezdiriyordu. Bebeğin feryatları arasında konuştu. "Bu

Dennings yakında uğrayacak. Mutlu yeni evlileri görmek istiyorlar."

Tess'in öfkesi yerini endişeye bıraktı. "Onlarla konuştun mu?"

"Bu sabah erken saatlerde. Diane bizi bu kadar çabuk evlenmeye zorladığı için kendini biraz suçlu hissediyor ama sanırım ikisi de Wren'in sorumluluğunu tam zamanlı olarak üstlenmedikleri için rahatlamış durumdalar."

"Onu tutmama gerçekten izin verecekler mi?" "Öyle görünüyor."

"Peki ya Wren'in babası? Fikrini değiştirebilir." Wren daha yüksek sesle ağladı.

"Bunun olmayacağından emin görünüyorlar. Her şeyin resmiyet kazanması biraz zaman alacak, ancak onlara makul ziyaret ayrıcalıklarını garanti ettiğiniz sürece, yolunuza çıkacaklarını sanmıyorum."

Kız bunu sindirmeye çalışırken, adam cebine elini daldırdı ve bir şey çıkardı. "Buna ihtiyacın olacak." Adam avucunu açtığında kız bir yüzük gördü. Bir santimin dörtte birinden biraz daha geniş olan bu yüzük, bakır elektrik teline benzeyen bir şeyden yapılmıştı. "Elimde fazla bir şey yoktu ama onların önünde takacak bir şeye ihtiyacın var."

Teli ilmek ilmek örmüş, karmaşık spiraller ve beklenmedik kıvrımlar yaratmıştı. Enfesti. Bir sanatçının eseri.

"Bu çok güzel." Yüzüğü ondan aldı ve bir an tereddüt ettikten sonra bir zamanlar ince bir yüzük taktığı parmağına taktı.

platin bant. Yüzük elinde hafif duruyordu, her pürüzlü kenarı düzeltilmişti. "Bu sana bir servete mal oluyor."

"Kabloyu arkadaki alet deposunda buldum."

"Yüzük değil." Wren'i kollarının arasında kaydırды, hâlâ onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Avukatlar. Her şeyi."

"Unut bunu. Aksi takdirde, sırt üstü yatarak bana hizmet etmek için daha ne kadar zaman harcaman gerektiğini hesaplamaya başlayacaksın."

Gözleri on üç farklı türde havai fişekle parladı. "Ne yapmam gerekiyor, Ian? Söyle bana. Sana her şeyi borçluyum! Bunu nasıl ödeyeceğim?"

"İlk adım . . . Bu kadar sinir bozucu olmayı bırak!" Ona doğru yürüdü. "Şimdi şu bebeği bana ver. Onu yine kızdırıyorsun." Ağlayan küçük cehennem kedisini ondan kaptı ve merdivenlere yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" En alt basamağa ulaştığında Tess ağladı. "Beni bekle!"

Birdenbire ağlamayı kesen Wren'e baktı. "Annen sadece zamanın bir kısmında deli. Muhtemelen iyi olacaksın."

* * *

Dennings'lerle buluşma Tess'in umduğundan daha iyi geçti. Ayrıldıklarında Diane'le ikisi de gözyaşları içindeydi ve Tess, Wren'in onlarla hak ettikleri ilişkiyi kurmasını sağlayacağına dair kendine söz vermişti. Bebek neredeyse onun olacaktı.

Parmağını Wren'in kıvrılmış elinin içine soktu. Bebeğin göz kapaklarındaki şişkinlik kaybolmuş, burnunun etrafındaki minik beyaz milia yok olmuştu. Tess'in içinden akan sevgi seli, akıntısı yüzeyinin altında birikmiş olan tüm kalıntıları yerinden oynatacak kadar hızlı akan bir nehir gibiydi. Kaçak Dağ ona yeni bir hayat vermişti. Kasabanın düşmanlığına ve kaybettiği o korkunç gecenin anısına rağmen Bianca, burada kalmak istiyordu. Wren'in dağın güneş ışığı ve gölgesinde büyümesini izlemek için. Kollarındaki bu çocuğun, artık sorumluluğunu taşıdığı bu çocuğun tatlı ağırlığı... Bu onun yeni hayatıydı.

Ian ağaç ev stüdyosu üzerinde çalışmak için dışarı çıkmıştı; bu proje sanat çalışmalarından daha başarılı bir şekilde ilerliyor gibi görünüyordu. Her

Çekicinin şiddetli darbesi evin içinde yankılandı. Onunla tekrar konuşmak zorunda kalmadan önce saldırganlığından kurtulmuş olmasını umuyordu.

* * *

O gün işe bakır telli alyansını cebine sokarak gitti. Savannah onu görmezden geldi ve Tess de iş arkadaşının ödemden şişmiş ayakları ya da ağlıyormuş gibi görünmesi hakkında yorum yapmaktan kaçındı.

Okul sonrası kalabalığı geldi. Tess Psycho, Jordan ve Noah'yı tanıdı. Ava Connor'la birlikteydi ve Tess, Connor'ın sanki Ava onun kişisel portmantosuymuş gibi kolunu onun omuzlarına dolamasından nefret ediyordu. Noah ve Psycho Tess'e bakmaktan kaçındı ama Connor ona ukala bir sırıtış attı.

Mola verir vermez arka odaya koştu ve eski bir poster tahtası parçası ile siyah bir keçeli kalem aldı. Poster tahtasının en temiz tarafına mesajını yazdı:

TOPLUM TOPLANTISI!

ERGEN ÇOCUĞUNUZLA SEKS HAKKINDA NASIL KONUŞURSUNUZ

Ertesi hafta için bir tarih ekledi, altına saati -8:00 P.M.- ve yeri, Kırık Baca'yı not etti.

Kadın dışarı çıktığında Phish dondurma dolabının arkasında duruyordu. Onun yanından geçti ve posteri ön kapıya yapıştırdı.

"Ne oluyor, Tess?!" diye bağırdı. "İndir şunu!"

Ona doğru yürüdü ve sadece onun duyabileceği kadar yakınına eğildi. "O tabelaya dokunma. Eğer yıkılırsa, tüm kasabaya arka odadan ot satıyorsun."

İncinmiş görünüyordu. "Zulamı arkadaşlarımla paylaşmak satmak değildir."

"Beni duydun. İyi davranmaktan bıktım." Kapıya doğru tepindi.

"Başından beri hiç de nazik değildin!" diye seslendi arkasından.

Ona ters ters baktı ve kızını almaya gitti.

* * *

Ertesi sabah Wren'in banyosu onu yormuştu ve Ian, Tess'in iki saatlik kısa mesaisi boyunca ona bakmaya yarı gönüllü oldu. "Bana çörek getirdiğin sürece."

"Tamamdır."

Phish kötü bir ruh halindeydi. "Lanet olası internet işgalcileri. Bir fincan kahvenin bütün gün WiFi'ımı kullanabilecekleri anlamına geldiğini sanıyorlar. Ve eğer bunu yapmıyorlarsa,

Politika hakkında bağıyorlar ya da glütensiz çöreklerim olmadığı için bana zorluk çıkarıyorlar. Ne oluyor, Tess?"

"Hayat berbat." Dünü telafi etmek için onun yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu.

Courtney Hoover, Tess'in vardiyası bitmeden hemen önce geldi. Kahve fincanlarından birinin kenarını yalayarak bir selfie çektikten sonra tezgâha doğru yürüdü. "Kasabada ne yapıyorsun, Tess? Balayında olacağını sanıyordum."

Phish espresso makinesinden döndü. "Ne balayı?"

"Duymadın mı, Phish? Tess evlendi. Sanatçıyla. Mart ayında bebeğini doğururken karısı ölen sanatçıyla."

Courtney'nin kendini beğenmişliği Tess'i kıpkırmızı yaptı. "Hayatın gerçekten de benim hayatım hakkında dedikodu yapmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyin olmayacak kadar küçük mü?"

Courtney yılmamıştı. "Başını dik tutabilmen inanılmaz, Tess."

"Ve bunu yaparken tek bir fotoğrafımı bile çekmeden!" Tess hışımına dışarı çıktı.

* * *

Okul binasına döndüğünde kocası ve bebeği kayıptı. Bakımsız ön bahçedeki yabani otların arasından nergisler fişkırmış, bir kızılgerdan birkaç kuru ot parçasını bahçenin kıvrımına taşımıştı. kanalizasyon borusuna yuva yapıyordu. Tess bankı fırçaladı ve oturdu. Courtney'nin kini, topluluğun şüphesi ve iş arkadaşlarının şirretliği ne olursa olsun, Tess Kaçak Dağ'da kendini evinde hissediyordu. Wren'in sargılı dizi ve kirli yüzüyle ağaçların arasında koştuğunu hayal etti. Wren'in yatak odasının pencere pervazının taşlarla ve tozlu kuş tüyleriyle dolu olduğunu gördü.

Ormandan çıkan Wren, hayvan dışkılarını gösterebilen bir babanın omuzlarına binmiş ve-

Kendini ayağa kaldırdı. Babası olmayacaktı.

Sanki onu büyüyle çağırmış gibi, Ian patikadan çıktı. Göğsündeki askıda Wren'le gülünç görünmesi gerekirdi ama onu bir palaska cephaneye kemeri gibi takıyordu. Tess'e yaklaşırken bebek uyanık ve memnundu. "Onu zehirli sarmaşıkları kemirmekten ve ayıları sevmekten alıkoymak için çok uğraştım ama o iyi bir yürüyüşçü."

Tess bundan ne kadar nefret edeceğini bilmeseydi, kollarını onun boynuna atar ve ona hayatında tanıdığı en iyi adam olduğunu söylerdi.

Onun yerine Wren'in çarpık şapkasını düzeltti. "Kötü haberlerim var. Çöreklerinizi unuttum."

"İşte bu kadar! Cinsiyet rolleri hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor. Ben eve hayvan leşi getireceğim. Senin eve hayvan leşini getirmen gerekiyor.

çörekler." "Not edildi."

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Phish'in çörekleri azalacak değil ya."

Wren'in şapkasıyla uğraşmaya devam etti. "Hışımınla çıktığımda onları unutmış olabilirim."

"Dur tahmin edeyim. Birçok düşmanınızdan biri."

"Savannah ve Michelle ben yanlarında olduğumda hamile karınlarının önünde haç işareti yapıyorlar ama bu sefer Courtney Hoover tüm kasabaya evli olduğumuzu ilan etti. Herkese *karınızın* iki aydan kısa bir süre önce öldüğünü hatırlatarak onu öldürmüş olabileceğimi ima etti."

Yüzünü buruşturdu. "Evli olduğumuzu nasıl öğrendi?"

"Heather'dan değil. Dennings muhtemelen Purple Periwinkle'daki Fiona Lester'a bahsetmiştir. Fiona'nın kasabanın dedikoducusu olarak bir ünü var. Birçok dedikoducudan biri olduğunu da eklemeliyim."

"İnsanlar kendi işlerine bakmalı." "Küçük kasabalar bu şekilde çalışmıyor gibi görünüyor."

* * *

Wren askıda uyuklarken çikolatalı bir kek pişirerek eksik çörekleri telafi etmeye çalıştı. Keki fırına koyduktan sonra bahçeyi kazmak için dışarı çıktı ve iş aramak için biraz heveslenmeye çalıştı. Bu fikir o kadar iç karartıcıydı ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ve eve döndüğünde onu yanık kokusu ve Ian'ın açık fırın kapağının üzerine eğilmiş zayıf, kot pantolonlu poposunun görüntüsü karşıladı.

"Belki de hayvan leşini eve getiren sen olmalısın," dedi yanmış sac keki çıkarırken.

"Özür dilerim."

"Kırık Baca'ya astığınız tabelayı gördüm. Planladığın şu toplantıyı. Fikirlerini kendine saklayamıyorsun, değil mi?"

Connor'ın sırtışını ve parmaklarının Ava'nın omuzlarına dolanışını düşündü. "Yapmam gerekeni yapıyorum."

Keki çöpe attı. "İnsanlar senin için heyecanlanıyor. Toplantıyı iptal et Tess ve herkese dedikodu yapacak başka birini bulması için zaman ver." Kirli tavayı ocağın üstüne koydu ve ona endişeli bir ifadeyle baktı. "Tempest içine kapalı bir kasaba. Bunu sen de biliyorsun. Dışarıdan gelenlerden tek istedikleri bizim paramız. Buraya gelip onlara hayatlarını nasıl yaşayacaklarını söylemek bizim işimiz değil."

"Bu benim işim ve dinlemeleri gerekiyor." Kulağa kendini beğenmiş ve yargılayıcı geliyordu ama umurunda değildi.

Tezgâha yaslandı. "Freddy Davis'le konuştum. Sana verdiği saçmalığın aynısını bana da vermeye çalıştı."

"Bunu görmek isterdim."

"Mesele şu ki, birileri senin için uğraşüyor."

Boş tencereyi lavaboya taşımak ve suyu açmak için onun yanından uzandı. "Brad Winchester aklıma geliyor."

"Benim de aklıma geliyor." Başparmağını kot pantolonunun kemerine sıkıştırdı. "Burada kalmayı düşündüğünü söylüyorsun."

"Bunu düşünmüyorum. Yapıyorum." Wren uykusunda hırıldadı. "Bir hemşirelik işi bulmam gerekecek. Dermatoloji, belki. Ya da geriatri."

Kaşlarını çattı. "Sen bir ebesin, Tess. Sen neden bahsediyorsun?" "Bunu nasıl söylersin?" Kendini ihanete uğramış hissetti. "Sen, herkesten daha çok, neden bir bebek daha doğuramayacağımı biliyorum!"

Kapıdaki bir dizi talepkâr vuruş onları böldü. Mutfaktan dışarı çıktı. "Şu anda verandanın önüne bir sepet dolusu prezervatif koyuyoruz. Üzerinde de 'İstedığınız kadar alın ve gidin' yazan büyük bir tabela."

Ama içeri girmek isteyen gençler yerine Eli kapının dışında duruyordu. "Annem arıyor. Gerçekten endişeliyim, Tess. Yataktan çıkmıyor."

* * *

Ian onun tek başına gitmesine izin vermedi ama Wren ve Eli ile birlikte dışarıda kaldı. Rebecca Eldridge yan yatmış, dizlerini yukarı çekmiş, uzun saçları yastığa dökülmüştü. Paul'den hiçbir iz yoktu.

Yatak odası seyrek döşenmişti: yerde bir şilte ve bazalar, çıplak bir pencere, eski bir çekmeceli dolap ve arkası düz bir sandalye.

yontulmuş yeşil boya. Dolap yerine metal bir portmanto asılı giysileri tutuyordu.

"Rebecca, ben Tess Hartsong." Tess sandalyeyi yatağın yanına çekti. Rebecca'nın gözleri dalgalandı. "Tess mi?"

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum." Rebecca sırt üstü yuvarlandı. Birkaç tutam saç yastığın kırıştırdığı yanağına yapışmıştı ve birkaç gündür yıkanmamış birinin bayat kokusunu taşıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Eli senin için endişeleniyor."

"Seni rahatsız mı etti?" dedi durgun bir sesle. "Ona seni rahatsız etmemesini söyledim."

Yorgunum, hepsi bu."

Tess alnına dokundu. Serindi. "Ne zamandır yataktasın?"

"Uzun sürmez. Bir ya da iki gün."

Eli'a göre üç gün. "Bir şey yedin mi?" "Aç değilim."

Rebecca'nın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Bana anlatmak ister misin?"

Rebecca gönülsüz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kadınlar bebeklerini kaybeder. Hayatta olur böyle şeyler." Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

"Özür dilerim." Tess bu sözlerin ne kadar yetersiz olduğunu çok iyi biliyordu. "O bir kızdı. Paul bunu bilemeyeceğimi söylüyor ama ben biliyorum. Bir kız olduğunu biliyorum. kızım."

"Ve sen onu çok istiyordun."

"Her şeyden çok. Ama Paul bunun olması gerektiğini söylüyor. Bunu nereden biliyor?"

"Yok." "Bu benim hatam!"

"Rebecca, bu senin hatan değildi."

"Bunu bilmiyorsun. Paul'un tarladaki taşları temizlemek için yardıma ihtiyacı vardı. Ona hayır demeliydim ama ona hiçbir şey söyleyemezsin. Bunu yapmamalıydım. Daha dikkatli olmalıydım."

"Yanlış bir şey yapmadınız. Düşüklerin çoğu kromozomal sorunlardan kaynaklanır. Eminim doktorunuz size bunu söylemiştir."

"Onu sadece bir kez gördüm." Rebecca yüzünü yastığa döndü. Tess bir terapist değildi ve ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu ama Rebecca'nın yardıma ihtiyacı vardı. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Aç değilim."

"Anlıyorum. Ama yine de sana bir şeyler hazırlayacağım."

Rebecca'nın zayıf itirazlarının üstesinden geldi ve onu yataktan kaldırdı. Sırtını ovarak onu mutfak masasına götürdü. Biraz yumurta çırparken, pencereden Eli'nin Ian ve Wren'e tavukları gösterdiğini görebiliyordu.

Paul ortaya çıktığında Rebecca henüz küçük bir çatal dolusu yumurta almıştı. Uzun kollu iş gömleğinin koltuk altlarında yarım ay ter lekeleri vardı ve kot pantolonunun paçalarına kir yapışmıştı. Karısını görmezden gelerek Tess'e hitap etti. "Buraya kadar gelmene gerek yoktu. Eli ve ben biraz konuşacağız."

"Sorun değil. Bazen bir kadının başka bir kadına ihtiyacı vardır."

Paul turuncu iş eldivenlerini çıkardı. "Üç ay oldu. Bunu atlatması gerekiyor."

"Kocam öldükten sonra insanlar bana bunu söyleyip durdu." Paul'ün ağaç ev stüdyosunda Ian'a yardım etmek için nasıl ortaya çıktığını hatırladı ve bu kadar sert konuşmamış olmayı diledi. "Ne yazık ki yasin kendine has bir takvimi var gibi görünüyor. Bir doktora görünmesi gerekiyor."

Karısına dönmeden önce, "Meşgul olması gerekiyor," diye karşılık verdi. "Becca, o yataktan uzak dur. Eli'yi endişelendiriyorsun ve bu senin için iyi değil."

Eli'nin endişelenmesinden daha fazlası onun için iyi değildi. Rebecca'nın takip bakımına ihtiyacı vardı, kocasının kabul etmeyi reddettiği bir şeydi bu.

* * *

Okul binasına geri döndüklerinde, iki yabancı ön basamakta bekliyordu - Sarah Childers'in arkadaşı olduğu ortaya çıkan Abby Winzler'in parmağı kırılmıştı ve hayatta kalmaya çalışan kocası Chet'in de kötü bir hastalığı vardı.

Tess hemen beyin sarsıntısından kaynaklandığından şüphelendi. Tess'in emriyle Ian, kavgacı Chet'i zorla Land Cruiser'ına bindirdi ve hastaneye götürdü. Tess, Abby'nin parmağını elinden geldiğince iyi bir şekilde atellemiş ve karşılığında, Abby'nin hepsi de tedavi edilmemiş diğer rahatsızlıklarının rahatsız edici bir listesiyle birlikte, geçen yazın şeftalilerinden iki litre almıştı.

Buralarda Abby ve Rebecca gibi pek çok kadın vardı. İyi bir tıbbi bakım alamayacak kadar yoksul, çok uzakta ya da doktorlara şüpheyile yaklaşan kadınlar. Adet sorunları ya da göğüs sağlığı konusunda tavsiye almak için gidecekleri bir yer yoktu,

Depresyon, kalp hastalığı, osteoporoz hakkında konuşacak kimse yoktu. Doğum öncesi ve sonrası bakım neredeyse yok gibiydi.

Sağlamak için eğitildiği tüm bakım.

Bunu yapamazdı. Bianca'nın çığlıkları kafasında yankılanırken olmazdı. Başka birinin öne çıkması gerekiyordu. Bu onun sorumluluğu değildi.

Ian, Chet'in hastanede bir gece gözlem altında tutulduğunu ve Ian'ın Chet'i eve getirebilmek için Knoxville'de kalmaya niyetli olduğunu mesajla bildirdi

Yarın.

Morali daha da bozuldu. İçinden bir ses Ian'ın cömertliğinin Chet'i taşımaktan çok ondan kaçmakla ilgili olduğunu söylüyordu.

On Yedinci Bölüm

Tess ertesi akşam kulübeden okul binasına döndüğünde, Ian'ı birasını parlatırken buldu. "Bu yaşlı dağ keçilerinden biri bir daha ortaya çıkarsa, tek başınasın."

Wren'i askıdan çıkardı. "Anladığım kadarıyla Chet'le aranızda bir bağ oluşmamış." "Aya insan gönderdiğimizize inanmıyor ve uçakların contrails gerçekten de bir tür uzaylı güç tarafından gizlice yayılan zehirli toksinlerdir. Bana nedenini sormayın."

Dışarıda bir araba durdu.

Suçlayıcı bir tavırla ona baktı. "Yemin ederim, ön kapıya çalışma saatleri yazıyorum."

Ama gelen Heather'dı ve elinde hediyelerle gelmişti. "Umarım henüz yemek yememişsinizdir, çünkü Horoz'dan paket servis getirdim." Uzun küpeleri yanaklarını okşarken elindeki şişkin poşeti yere bıraktı. "Ayrıca, avokado kreması ile kendi ev yapımı keçiyoynuzu kinoa düğün pastam. Şaka yapıyorum! Sara Lee. Gecikmiş bir düğün hediyesi. Dağınık biriyim." Gevşek örgüsünü omzunun üzerinden attı. "Hepsi bu kadar da değil. Toparlanın, Bayan Aykırı. Heather Teyze'nin evinde yatıya kalacaksınız."

"Heather, yapmak zorunda değilsin. "

"Bir düğün hediyesi. Şimdi vakit kaybediyoruz. Wren'in en sevdiği erkek striptizci her an evime gelebilir."

Tess gülümsedi ama istediği son şey Ian'la yalnız kalmaktı. Ancak Heather durdurulamaz bir güçtü ve kısa süre sonra Wren'i ve şişkin bir bebek bezi çantasını yükledi.

Heather arabayı sürerken Ian, "Bir battaniye kap," dedi. "Ben şarabı getireyim." "Battaniye mi?"

"İçeride kalmak istemiyorum."

Aklında bir ağaç ev vardı. İskelet çerçeveli sağlam bir platform yerden yaklaşık on metre yükseklikte duruyordu. Önce yiyecek ve şarapla merdivene tırmandı, sonra aşağı uzanıp battaniyeyi ondan aldı. En tepeye vardığında battaniyeyi serdi ve üzerine bağdaş kurup oturdu, manzarayı ona bakmamak için bir bahane olarak kullandı.

Gün batımından hemen önceki altın saatti. Bal rengi bir ışık ağaçları parlatıyor ve kayalık çıkıntıların kenarlarını yumuşatıyordu. Ona plastik bir bardakta şarap uzattı, kendisi için de biraz doldurdu ve yanına oturdu. Kolu onunkine değdi.

"Ağaç evinizi beğendim," dedi.

"Stüdyo," diye açıkladı.

"Uhm."

Şarap kadehini kalçasına dayadı. "Burada çalışmayacağımı mı düşünüyorsun?" "Elbette çalışacaksın."

Çok hızlı cevap vermişti ve adam kaşlarını çattı. "Vereceğim. Biraz huzur ve sessizlik bulduğumda."

"Uzun sürmeyecek." Gözlerini araziye dikti; ağaçlara, kayalıklara, sırtlara ve vadilere. "Wren ve ben önümüzdeki bir iki gün içinde kulübeye yerleşmiş oluruz."

"O zaman benim bahanem ne olacak?"

Acımasız dürüstlüğü ona dokundu. "Yolunu buluyorsun. Wren'in o güzel çizimleri ..."

"Ve senin," dedi küçümseyerek. "Bunun gibi eskizlerin sayısı bir düzine."

"Otorite sizsiniz, sanırım haklısınız. Ama ben onları seviyorum."

Güneş tepelerin ardında kayboldu. Pastel ışık çubukları Paskalya yumurtası boylarıyla boyanmış gibi görünen bulutlar. Saçından uzun bir tutam alırken elinin tersi ensesine değdi. Parmağının etrafında kıvrıldı ve tüyleri diken diken oldu. Adamın sert burnunu ve yontulmuş çenesini; elmacık kemiklerinin yontulmuş hatlarını; şu esrarengiz gözler. Bu, duygularını gizlemeyi acı verici bir şekilde erken yaşta öğrenmiş bir yüzdü. Sırlarını ancak ressam aletleriyle ifşa edebilecek bir adamın yüzü.

Ona baktığında ne görüyordu? Endişeden ve kesintili uykudan dolayı gözlerinin altındaki lekeleri mi görüyordu? Onun ne kadar sıradan olduğunu mu görüyordu?

Onu öptü. Dudaklarını onunkilere hafifçe değdirdi. Geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. "Ne zaman ihtiyacın olursa 'dur' de."

"Git," diye fısıldadığını duydu.

"Seni acele ettirmeme izin verme."

Zevk almak için bu kadar uzun süre beklediği bir şeyi aceleye getiremezdi.

Onu tekrar öptü. Daha derin bir öpücük. Parmakları onun saçlarında hafifledi. Dili onun ayırık dudaklarının arasından kaydı. Acele etmeden keşfetti,

onu yavaş bir çılgınlığa sürükledi. İri elleri omuzlarına, sırtına indi, göğüsleri göğsüne bastırana kadar onu kendine yaklaştırdı. Bu sadece bir öpücüktü. Sadece bir öpücük. Ve yine de bu öpücük yüzünden öleceğini düşündü.

Yönetimi devralması gerekiyordu. İşini olması gerektiği gibi yapmalıydı. Ona borcunu ödemek için. Ve ödeyecekti. Her an olabilirdi. Bu öpücük biter bitmez. Ama şu an için, tadını çıkaracaktı.

İkisini de platformun zeminine yuvarladığında o an sona erdi. Vücudunu onunkinin altına doğru eğdi ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu üzerine çekti. Bu onun çok iyi bildiği bir pozisyondu. Sonsuza dek üstte. Ona sarıldı, kontrolü ele almaya hazırdı. Her şeyini ona borçluydu ve bunu doğru yapmak zorundaydı. En çok neyi severdi?

Öpüşmeyi severdi. Bunu kesinlikle yapabilirdi.

Öne doğru eğilip dudaklarını onunkilere değdirirken saçları yüzlerinin etrafında özel bir perde oluşturdu. Adam derin öpücüklerden hoşlanıyordu ama kızın dilini kullanma konusunda pek pratiği yoktu. Tanrıya şükür sadece şarap içmişti ve peynir yememişti. Peynirli ağız iğrenç olurdu.

Ne kadar derine gitmeli? Fazla değil, yoksa onu boğabilirdi. Ama bunun bir diş muayenesi gibi olmasını da istemiyordu.

Her şeyi mükemmel yapmaya çalışmak, içinde yanan ateşi küle çevirmişti. Bu kadar çok düşünmeyi bırakmalı ve bu ateşi yeniden canlandırmak için içgüdülerine güvenmeliydi. Ama içgüdülerini ondan inmesini, merdivenden inmesini ve hayal kırıklığı içinde eve doğru acele etmesini istiyordu.

Zorlukla ayrılmış dudaklarına karşı konuştu. "Neredesin sen?"

Başını geriye çekti. "Ne demek istiyorsun? Ben buradayım."

"Öyle misin?"

Adamın kalçalarına yaslandı. "Beni eleştirecek misin?"

Adam gülümsedi ama kadın ağlamak istedi. Kendini tamamen küçük düşürmeden önce merdivene ulaşmaya kararlı bir şekilde onun üzerinden atladı. Adam uzandı ve onu bileğinden yakaladı. "Sıkı tutun."

"Bırak," dedi.

O yapmadı.

"Sana bırakmanı söyledim!"

Dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ onun bileğini tutuyordu. "Yapacağım. Söz veriyorum. Ama bana otuz saniye izin verebilir misin?"

"Ne yapmak için?"

"Bilmiyorum. Etrafta dolaş. Bir tak-tak fıkrası anlatırım. Thomas Edison taklidimi yaparım." Kadının bileğini bıraktı. "Bunu düşünmem gerek."

Ağlama dürtüsü kayboldu ama gülümsemesine izin vermedi. "Kimse Thomas Edison taklidi yapamaz ve senin otuz saniyen çoktan doldu."

Alınmış görünüyordu. "Anladığım kadarıyla ben düşünmeyi bitirene kadar zamanlayıcı işlemeye başlamıyor."

Göğsündeki ağırlık kaybolmuştu ve huysuz bir hırıltı çıkarmayı başardı. "Sanırım."

"Harika." Battaniyenin üzerine oturdu, bir bacağı uzattı, diğer dizini bükte ve derin düşüncelere dalmış gibi yapıp başını salladı. "Bu işe yaramıyor. Biraz ilhama ihtiyacım var. Ben düşünürken tişörtünü çıkarabilir misin? Bunda bir sakınca yok, değil mi?"

O çok iyi tanıdığı asık suratlı yabancı neredeydi? Bu adam homurtuların ve hırıltıların ardına saklanmaktan vazgeçmiş gibiydi. Onun oyununu oynayacak mıydı? Oynayacaktı.

"Sanırım değil." Battaniyenin kenarında dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kendini hazırlamak isteyebilirsin. Seksi sütyenimi giymiyorum." Gömleğini başının üzerinden çekerek, göğüslerinin üstünden sarkan gevşek bir dantel kenarı olan düz beyaz bir baleni ortaya çıkardı.

Sütyenine eleştirmeden bakıyordu. "Bu kesinlikle bir sorun. Sen seksi sütyenini giymezen nasıl tahrik olabilirim ki?" Onun Bakışları göğüslerinden ayrılmadı. "Buna cevap vermeden önce bilmem gereken bir şey var: Seksi külotunu giyiyor musun?"

"Bu sabah hangi donu giydiğimi hatırlamıyorum," dedi kibarca, "ama benim seksi donum olmadığına eminim."

"Bak, olay da bu. Seksi olmak bakanın gözündedir."

"Öyle mi?"

"Bunu bilmemene şaşırdım," dedi çok nazik bir şekilde. "Şimdi yapman gereken şey kotunu çıkarmak, böylece sana tarafsız fikrimi söyleyebilirim. Tabii duyularını incitebileceğimi düşünmüyorsan."

Kahkaha ve uyarılma, içinde lezzetli bir şekilde eriyen bir karmakarışık oluşturdu. Ayağa kalktı. "Riske gireceğim." Elleri kot pantolonunun çitçitını açtı ve fermuar tırnağına gitti.

"Dur bakalım. Bunu doğru yapmıyorsun."

"Pantolonumun düğmelerini açmıyorum, değil mi? Şaka yapıyor olmalısın."

"Duygularınızı incitebileceğimi söylemiştim ama sizin gibi deneyimli bir hemşirenin bir insanın fermuar yüzünden alabileceği yaraları bilmemesi beni biraz şaşırttı."

"Gerçekten mi? Hiçbir fikrim yoktu."

"Bunu görebiliyorum. Sizin gibi tıp uzmanları temel güvenlik kurallarını daha fazla bilmelidir."

"Ne gibi?"

"Mesela . . . Fermuar açma işini erkeklerin üstlenmesi daha iyi olur. Parmaklarımız daha güçlüdür."

Bu gerçekleşebilir mi? Ian North ile seks hem ateşli hem de eğlenceli olabilir mi?

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Sanırım haklısın."

"Ben çok zekiyim." Kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve Parmaklarının uçlarını bel kemerinin içine soktu ve fermuar etiketini çekiştirdi. Ama parmaklarını karnının etli kıvrımında gezdirmek için duraklamadan önce sadece yarısına kadar indirdi. Otomatik olarak sıktı ve sonra *ne olacaksa olsun deyip* bıraktı.

Dudaklarını, açığa çıkardığı V tenine bastırdı. Ağzı, külotunun üst kenarına gelene kadar fermuarla birlikte aşağıya doğru indi. Oraya sokuldu, nefesi teninde sıcaktı. "İşte bu," diye fısıldadı, "ben buna iyi vakit geçirmek derim."

Ve hiçbir şey yapmamıştı. Sallanmaya başlayan dizleriyle burada durmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Kotunu indirdi. Dizlerine kadar. Elleri kalçalarının etrafında dolaştı.

Donu hakkında yalan söylemişti. Bunlar bir arkadaşının onu neşelendirmek umuduyla verdiği küçük, arsız bir lavanta rengiydi. Arsız derken, açıkta kalan yanaklarını kastediyordu.

Ki Ian North bunu çoktan keşfetmişti. "Yalan söyledin." Kadının çıplak poposunu avuçlarının arasında tuttu. "Bunlar bir erkeğin görmeyi umabileceği en görkemli külotlar olabilir."

Tekrar burnunu soktu.

Dizleri onu daha fazla ayakta tutamayacaktı. Belki de titrediklerini hissetmişti çünkü bileklerinden kavradı ve onu battaniyeye çekti. Birkaç saniye içinde sandaletleri de kot pantolonu da gitmişti. Kadın onun önünde kullanışlı sütyeni ve baştan çıkarıcı külotuyla yatıyordu. Adam onun üzerinde diz çöktü, başı ve omuzları erimiş jelibonlarla kaplı gökyüzüne bakıyordu.

Kot pantolonunun önündeki korkunç şişkinliğe rağmen acelesi varmış gibi görünmüyordu.

"Bunu bir eleştiri olarak algılama," dedi, "ama sütyenine yazık oldu. Belki de onu çıkarmalıyım."

Bir dirseğinin üzerine çıktı. "Yapabilirim. Yoksa bu da başka bir güvenlik tehlikesi mi?"

"Hızlı öğreniyorsun. Bu senin en çok takdir ettiğim özelliklerinden biri."

Yanacaktı ve çıplak bile değildi. "Tehlikeli sütyen kopçaları mı?"

"Kadınları sürekli acile gönderiyor." Kadının sırtına uzanırken dudaklarıyla omzunu okşadı. "Ama bu kadını değil." Sütyenini çözdü ve göğüslerini serbest bıraktı.

Ona baktı. Onu içine çekti. Ayrıntıları gördü. Meme uçlarının şeklini, göğüslerinden birinin diğerinden biraz daha büyük olduğu gerçeğini. Omuzlarına hafifçe bastırarak onu battaniyenin üzerine geri gönderdi. "Bunları örtmek insanlığa karşı işlenmiş bir suç," diye mırıldandı.

Onun sözleri, onun bakışları... Kadınlığını hiç bu kadar bol hissetmemişti. Adam onu kavradı, nefesi teninde ılıktı, göğüslerinin eğimini, ağırlığını aldı, vücudunu kutladı. Çenesini hafifçe bir meme ucunun üzerinde gezdirerek hafifçe sürttü. Ve sonra diğerini. Sırtını kamburlaştırdı. Doruğa ulaşmadan önce onu durdurmak zorundaydı. "Kurtul şundan gömlek."

O yaptı. Dünyadaki tüm zamanı alıyordu. Sanki her düğmeyi çözmek tüm konsantrasyonunu gerektiriyormuş gibi davranıyordu. Ama kadın kolay olması gereken bir işi kısa sürede halletmek için dizlerinin üzerinde yükseldiğinde, adam kadının ellerini susturdu.

Ve işte o zaman anladı. Baştan çıkarılıyordu.

O, Tess Hartsong, Baştan Çıkarma Kraliçesi, şimdi zarif, hesaplanmış, aşırı ... baştan çıkarmanın nesnesiydi.

Sonunda gömleğini çıkarmış, kot pantolonunun düğmelerini açmış ama hâlâ yerinde duruyordu, kendini onun yanına yasladı ve vücudunu inceledi. Göğüslerine geri döndü. Önce elleriyle, sonra da ağızıyla. En lezizini yapıyordu

Ona bir şeyler yapıyor, aptal lavanta rengi külotu sıkıca yerinde dururken bile onun altında kıvrınmasını sağlıyordu. Yalvarışlarına engel olamıyordu.

"Lütfen. Please . . ."

Karnına dokundu. İç çamaşırının danteline dokundu. En hafif fırça. Ve bu yeterliydi.

Boynu kemerli. Vücudu kaskatı kesildi. Yükseldi, havada uçtu, boşlukta asılı kaldı ve sonunda paramparça oldu.

Saniyeler, saatler, günler geçtikten sonra, gökyüzü üzerinde dönerken bile yeryüzüne geri dönebildi. Adam bunu ona ikinci kez yapıyordu ve kadın karşılık vermek için hiçbir şey yapmamıştı.

Topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Biraz daha şarap?"

Dirseklerinin üzerine fırladı, neredeyse ona bağıırıyordu. "Ne yapıyorsun sen? Nasıl bu kadar ... *kopuk* olabiliyorsun?"

"Ayrılmış mı?" Gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Seninle tanıştığımndan beri sürekli bir ereksiyonla yaşıyorum. Etrafta süzülüşünü izlemek ..."

"Ben sashay yapmam."

"O muhteşem göğüslerini görmek. O güzel kıcını. Boynunun arkasını bile. Ve tüm bunlar olurken sen hiçbir şeyden habersizdin. Şimdi bebeğim," dedi hırlayarak. "Ödeşme zamanı."

"İntikam mı?"

"Bunu hak edilmiş bir intikam olarak düşünün."

O kelimeyi söyleme şekli. Lezzetli tehdit onu heyecanlandırdı. "Özür dilerim." Değildi ama sesinin bu kadar uysal çıkmasına bayılmıştı. Artık baştan çıkarıcı değildi. . .

"Daha da üzüleceksin." Elini kot pantolonunun cebine soktu, yanında taşıdığı prezervatiflerden birini çıkardı ve ne kadar ciddi olduğunu belli edecek bir şekilde platformun üzerine bıraktı. Hızlı bir hareketle, çekmecesinde gördüğü ipeksi boxer'ıyla birlikte kot pantolonunu da çıkardı. Erkek anatomisine yabancı sayılmazdı ama bu

Bu "Sanmıyorum..." dedi. "Tüm bunlara hazırım." "Zor,"

dedi adam, "çünkü buna katlanacaksın."

Ürperdi. Bu yepyeni bir oyundu ve oynamaya fazlasıyla hazırды. "Ben-ben hazır değilim." Dünyanın en büyük yalanı.

Kendini onun yanına indirdi. "Bunu göreceğim." Ve yaptı da.

Onu araştırdı. Araştırdı. Test etti. Donu gitmişti. Yüz ifadesi sert ve dokunuşu mükemmeldi. Kızın arzuladığı şeyin bu olduğunu nereden biliyordu?

onun ateşli rüyalarında?

Adam daha içine girmeden kadın tekrar paramparça oldu ama şimdi sıra ondaydı. Derinlemesine itti. Kadın gerildi. Adam eğildi. Sürdü. Tekrar ve tekrar. Patladı.

Doymuş ve gülümseyerek, artçı sarsıntılar boyunca ona sarıldı, yaralarını hissetti, her birini öpmek istedi. Sonunda yuvarlandı. "Bu" diye inledi, "tam bir başarısızlıktı."

"Büyük hayal kırıklığı."

"Yapılacak tek bir şey var."

"Tekrar denemek mi?"

"Korkarım öyle. Ama önce ..." Biraz daha şarap doldurdu.

Yudumladılar, karanlıkta battaniyenin üzerinde çıplak oturuyorlardı ve zar zor konuşuyorlardı.

Sonunda tekrar battaniyenin üzerine uzandılar ve bu sefer daha da iyiydi.

Daha sonra sırt üstü uzandılar. Kadın gerindi ve aklına gelen tek mantıklı şeyi söyledi. "Artık yemek yiyebilir miyiz?"

"Kalbime göre bir kadın."

Ama o değildi. Bu ne kadar tatmin edici olursa olsun, kalbi onu çok uzun zamandır koruyan sağlam duvarın içine güvenle gömülmüştü.

* * *

Gece serinlemişti ve eve geri döndüler. Eski yatak odasına dönmek, onunla birlikte uzanmak onun için doğal görünüyordu. Tekrar sevişmek. Ve sonra tekrar.

Sonunda onun derin ve düzgün nefes alışını duydu ama uyuyamadı. Otuz beş yaşındaydı ve şimdiye kadar sadece bir erkekle birlikte olmuştu.

Ian yataktan kalkıp pencerenin yanındaki sandalyeye kıvrılırken hiç kıpırdamadı. Ayaklarını sedirin üzerine uzattı ve karmakarışık düşüncelerini çözmeye çalıştı. Birlikte uyumanın mahremiyeti onu savunmasız hissettiriyordu ama neye karşı savunmasızdı?

Bu duygu dalgalanmasına karşı Kalbindeki bu kabarmaya. Seksten daha fazlası için duyduğu bu özleme. . . .

Dur! Oraya gidemezdi. Ian'ın duygusal sınırları taş gibiydi ve kendisinin de aynı derecede katı olması gerekiyordu. Aşk bir keresinde onu neredeyse yok etmişti. Bu bir daha asla olmayacaktı.

* * *

Şafak vakti boynu tutulmuş ve geceyi sandalyede geçirmesiyle hiçbir ilgisi olmayan birkaç yeri daha ağrıyarak uyandı. Duş almak için gizlice banyoya girdi. Havluya sarınıp çıktığında, adam hâlâ yataktaydı ama uyanıktı. Başının bir tarafındaki saçlar keskin tepeler halinde dikilmişti ve kar beyazı yastıklar bronz tenini derinleştiriyordu. "Erken kalkmışsın."

"İşe gitmeden önce Wren'i görmek istiyorum." "Onu özleyiyor musun?"

"Elimde değil." Wren Heather'ın yanında tamamen güvendeydi. Dün gece onu göndermek, Dennings'in onu götürdüğü geceye hiç benzemiyordu. Ama Tess'in kolları kendini boş hissediyordu.

Dirseğini başının arkasına doğru eğerek kolundaki beyaz yara izini ortaya çıkardı ve ona pejmürde, seksi, yarım gözlü bir bakış attı. "Şu havluyu bırakmaya ne dersin?"

Baştan çıkarılmıştı. Hem de çok. "İsterdim ama o zaman kolay biri olduğumu düşünürsün."

Güldü, yataktan kalktı ve çıplak bir şekilde odanın içinde yürüdü. Vücudu güçlü ve iriydi, iri kaslar yerine uzun bağlar vardı. O onun kavisli olduğu yerde zayıftı. Adamın yara izleri dramatikti, onunkiler ise çocukken kaykaydan yuvarlanmasından daha önemli bir şey değildi.

Ona baktığını biliyordu ama sadece gülümsedi ve banyoya girerek onu düşüncelerinin dağınıklığıyla baş başa bıraktı.

* * *

Su ısınmadan duşa girdi. Soğuk su şokuna ihtiyacı vardı. Aksi takdirde, hemen yatak odasına geri dönecek ve onun fikrini değiştirecekti ki bunun için çok uğraşması gerekeceğinden şüpheliydi.

Daha önce hiç onun gibi bir kadınla birlikte olmamıştı. Bu kadar seksi, bu kadar yaratıcı, bu kadar şehvetli ve baştan çıkarıcı bir sevgili. Su ısınca işaret parmağıyla duş kapısının üzerindeki buhara çıplak bir siluet çizdi. Bir kalçanın kıvrımı, bir göğsün kavis.

Çizdiklerini sildi ve yüzünü spreye çevirdi. Onu dünya için incitmezdi. İkisinin de arzuladığı seksi ona verecekti. Eğlencesini ve müstehcenliğini. Ama aynı zamanda onu kendisinin koruyamayacağı bir şekilde koruyacaktı. Tüm sertliğine rağmen, Tess Hartsong kalbini çok özgürce sunan bir kadındı. Yapabileceği en kötü şey, ona değer veremeyecek bir adama vermek olurdu.

Bunun olmayacağından emin olmak niyetindeydi.

On Sekizinci Bölüm

Öğleden sonraki vardiyası bittiğinde Tess, sinyalin daha güçlü olduğu Heather'ın evinden Dennings'lere FaceTiming yaptı. Görebilmeleri için Wren'i havaya kaldırdı. "Gördün mü? Boynu şimdiden daha güçlü."

"Evet, öyle! Bak, Jeff. Çok büyüyor!"

Wren'i her açıdan hayranlıkla izlediler ve Wren en şirin hapşırığını gösterdiğinde alkışladılar. Görüşme sona erdiğinde, Tess bunların nasıl Sadece birkaç hafta önce tehditkâr yabancılar olan insanlar artık hayatının sürekli bir parçası olacaktı. Bunun ne kadar doğru bir his olduğuna şaşırmıştı.

Eşyalarından birkaçını daha kulübeye taşıdı. Evi yenilemiş olmasına rağmen hâlâ küflü ve sıkışık hissediyordu. Son teknoloji mutfak aletlerini, rahat mobilyaları ve o büyük, perdesiz pencereleri özliyordu.

"Söz veriyorum tatlım" -Wren'in tüylü başının tepesini öptü- "Burayı kısa sürede bizim için hazırlayacağım."

Alacakaranlık çökerken Wren'i besledi ve okuldan aldığı yiyeceklerle kendine bir sandviç yaptı. Ian'ın parasını ödediği ev teslimatları olmadan market alışverişi yapmak zor ve pahalı olacaktı.

Ian arka kapıdan girdi. Wren'in tek kullanımlık bebek bezleri, mama ve diğer malzemelerle dolu çamaşır sepetini aldı. "Buraya taşındığına inanamıyorum. Şuraya baksana."

"Biraz boyanın düzeltemeyeceği bir şey değil." Kirli duvarları işaret etti. "İstedğin gibi boyayabilirsin. Belki kremsi kırık beyaz."

"Ben ünlü bir sanatçıyım. Bana paranız yetmez."

Seks indirimi teklif etmekle ilgili bir espri yapmaya başladı ama kendini durdurdu. Ona ödeme yapmalıydı. "Alanını geri istiyorsun."

"Burası şehir değil. Burası çok izole bir yer."

"Karanlıkta korkarsan, çan ipini çek. Wren ve ben koşarak geleceğiz."

"Hiç komik değil."

Wren'e doğru baktı. "Oldukça komik olduğumuzu düşünüyoruz, değil mi aşkım?"

Wren oflayıp pufladı ve bir kolunu savurdu.

"Ben ciddiym, Tess. Burası bir baraka. Ve Wren burada tek başına kalman için çok genç."

"Onu tamir edeceğim."

"Acelen ne anlamıyorum."

"Sana bir havalı korna alacağım."

"Ver şu çocuğu bana! Onu bir tenis topuymuş gibi zıplatıyorsun." Kadın itiraz edemeden, adam Wren'i askısından çıkarmış ve kollarına almıştı. "Eğer onu geri istiyorsan, gel ve al!"

Çocuğu ve ciddi bir tavırla kapıdan hışımlla çıktı.

Tüm ışıkları yaktı ve Wren'in bazı eşyalarını yerleştirmek için üst kata çıktı. Kulübe alışılmadık bir şekilde gıcırdıyordu. Her zaman böyle mi yapardı?

Sesler mi? Buradaki ilk haftalarından hatırlayabildiği tek şey mutsuzluğuydu. Yatak odasının soyulan duvar kâğıtlarına ve loş köşelerine baktı.

Burada okul evindekinden daha yalnız değildi ama hiç olmadığı kadar huzursuzdu. Tam olarak ürkmüş sayılmazdı -kulübenin pencerelerinde perdeler vardı- ama hoşlanmadığı bir şekilde gergindi.

Kızını almadan önce bu soluklanma anlarının tadını çıkarması gerekiyordu ama okuyamayacak kadar huzursuzdu ve daha fazla ev işi yapacak hali yoktu. Birkaç ay önce olsa müziğini açıp dans ederdi ama artık bu arzusunu kaybetmişti. Şu anda yapmak istediği şey Ian'la bir şeyler konuşmaktı.

bir bardak şarap. Ya da -kimi kandırıyordu ki?- onunla tekrar sevişmek. Ağaç evde olanları hatırlayınca ürperdi.

Özleyeceği şey okul binasından çok Ian'la birlikte olmaktı. Ön verandaya çıktı, yanında eşlik etmesi için bir depresyon sisi getirmişti. Akşam serindi ve bir cekete ihtiyacı vardı ama ceket almak için içeri dönmeye zahmet etmedi. Bir güve, çatlak porselen duvar tabanına vidalanmış tek ampule boş yere çarptı.

Gerçek bir aydınlatma armatürü ve Wren ile birlikte oturabilecekleri bir

sundurma salıncağı istiyordu.

Konuş. Bir çift rahat kanep ve rahat bir okuma koltuğu. Tertemiz bir mutfak ... ve bir jeotun içi gibi boyanmış bir oda.

Ormanda büyük bir şey hareket edince sıçradı. Bir sopa kırıldı ve gölgelerin arasından bir adam çıktı. İçgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı ve kütük duvara çarptı.

"Değişiklik olsun diye yalnız mı?" dedi.

Brad Winchester'ın ne kadar iri ve hantal olduğunu unutmuştu. Geniş göğüs, kalın bel, ağır kollar ... "Ne istiyorsun?"

Loş, sarı sundurma ışığının kenarlarına doğru ilerledi. Hafif bir ceket, koyu renk bir pantolon giymişti ve tehditkâr bir havası vardı. Birkaç dakika önce üşümüştü ama şimdi ormandan gizlice çıkmak yerine kapısının önüne gelseydi avuç içleri nemli olmayacaktı.

Davetsiz olarak verandaya adımını attığında, tek ampul ürkütücü bir ışık saçıyordu.

erken ağarmış saçlarında fosforlu bir parıltı vardı. Kütük direklere ve sarkan sundurma çatısına baktı. "Kelly'nin büyükannesi burada büyümüş. Kelly Burayı seviyor. Tekrar piyasaya çıktığında satın almalıydım. Hepimizi bir sürü dertten kurtarmış olurum."

"Ama sen yapmadın."

Yaklaştı. "Kimsenin karımı üzmesine tahammül edemem."

Kulübenin ön duvarından uzaklaşmak için kendini zorladı. "Gitmeniz gerekiyor."

"Bunu karımın eşyaları arasında buldum." Ceketinin cebinden bir şey çıkardı ve kadının görebilmesi için uzattı.

Eski kliniğinin antetli kâğıdında Tess'in telefon numarası yazılıydı.

Kâğıdı avucunun içine aldı. "Kelly onu taciz ettiğinizi bana hemen söylemeliydi ama beni rahatsız etmek istemedi."

"Onu taciz mi ediyorsun?"

Buruşturduğu kâğıdı verandanın zeminine bıraktı. "Daha fazla propaganda yapabilmek için onu seninle buluşmaya ikna etmeye çalışma şeklin."

Tess parçaları birleştirdi ve gördükleri hiç hoşuna gitmedi. Brad, Tess'in telefon numarasını bulmuştu ve Kelly numaranın neden kendisinde olduğu konusunda yalan söylemişti.

Yaklaştı, cüssesini kullanarak onu korkutmaya çalıştı. "Karım ve ben aynı düşünüyoruz. Fikrini değiştirebileceğine gerçekten inanıyor musun? O asla siyasete karışmaz."

"Politika mı?" Tess başparmağını kot pantolonunun kemerine soktu. "Bunun çocuklar için en iyisinin ne olduğuyla ilgili olduğunu sanıyordum."

Bir çift far açıklığı boydan boya geçti. İkisi de döndüklerinde gümüş renkli bir Lexus'un kulübenin önünde durduğunu gördüler. Motor kapandı, kapı açıldı ve Kelly dışarı fırladı.

Arabanın yanında durdu, bakışları Tess ile kocası arasında endişeyle gidip geliyordu, Tess'in kocasına ne söylemiş olabileceğinden endişelendiği belliydi. Onlara doğru ilerledi. "Bir sorun mu var Brad? Arabanı yolun aşağısında park halinde gördüm. Nashville'den dönene kadar yarın."

"Erken bitirdik. Nerelerdeydin?"

"Margie Wexler'ın annesi hasta. Bir süre onunla oturdum."

"Çok iyiydin." Verandadan indi ve kolunu karısına doğru uzattı. Kelly'ye gitmiyordu ama onun kendisine gelmesini sağlıyordu. Kadın bir an tereddüt ettikten sonra ona uydu.

Etli kolunu onun ince bedenine sarışındaki sahiplenici tavır omuzlar Tess'e Connor'ın Ava'yı nasıl tuzağa düşürdüğünü hatırlattı. "Biraz egzersize ihtiyacım vardı," dedi, "ve ayrıca Tess'le burada konuşmam gerekiyordu. Karışmamı istemediğini biliyorum ama insanlara karşı çok yumuşak davranıyorsun. Tess'in seni bir daha asla rahatsız etmemesi gerektiğini anlaması gerek."

Kelly'nin öfkeli gözleri önce Tess'e, sonra da kocasına kaydı. Brad sanki bir çocukmuş gibi onu çenesinin altından itti. "Rahatsız ettiği tek kişi sen değilsin. Connor'ın annesi bugün beni aradı. Görünüşe göre Tess bizim genç oğlanlardan bazılarıyla buluşuyormuş. Helene bu durumdan hiç memnun değil."

Kelly bakışlarını kocasının üzerinde sabitledi. "Tabii ki üzgün."

"Bir grup azgın oğlana nasıl seks yapılacağını öğretmek için arkamızdan gizlice iş çevirmek gibisi yok." Tess'e dönmek için karısını serbest bıraktı. "Burnunu istemediğin yerlere sokup duruyorsun."

Kavgacı olma sırası Tess'teydi. "Hayatıma burnunu sokmak için çok zaman harcıyor gibisin, o yüzden buna adil bir takas diyelim."

Göğsü sıcak bir lokum gibi kabardı. "Karımı ya da bu topluluktaki herhangi birini taciz edemezsiniz. Sizin fikirlerinizle ilgilenmiyoruz. Öyle değil mi Kelly?"

Kelly başını eğdi ve duyulamayan bir şeyler mırıldandı. Tess bu kadının ürkekliğinden nefret ediyordu. Omurgası neredeydi?

Karısının boğuk cevabından tatmin olmamıştı. "Kelly?"

Başını kaldırdı. "Brad'i dinlemelisin, Tess," dedi sert bir sesle.

Tess'in ona karşı hissettiği tüm sıcak duygular, korkaklığı karşısında yok olup gitti. "Ben sadece saygı duyduğum insanları dinlerim ve şu anda ikiniz de listemden düştünüz."

"Öyle mi?" Karısını serbest bıraktı. "Eve git bebeğim. Ben arabama kadar yürüyeceğim."

Kelly onlara tereddütle baktı - hâlâ Tess'in yalanını ortaya çıkaracağından korkuyordu. Tess ona güven verici bir jest yapabilirdi ama o kadar da iyi bir insan değildi.

Kelly yavaşça arabasına doğru yürüdü. Tess onunla yalnız kalmak istemiyordu ama kendini içeri koşturmayı da zorlayamıyordu. Brad karısının arkasından seslendi. "Ben olsam Oraya gittiğimde beni bekleyen bir içki olmasını çok isterim. Bu sefer üç zeytin. Şu mavi peynirle doldurduğun güzel zeytinlerden."

Kırık Baca'da prezervatif teşhiri yüzünden Tess'le ilk kez karşı karşıya gelen kendinden emin kadın ortadan kaybolmuştu. Kelly kısa ve sarsak bir baş selamı verdi ve arabasını sürüp gitti.

Tess Brad'e tiksintiyle baktı. "Artık senin gibi adamlar üretmiyorlar."

"Ben eski kafalıyım," diye karşılık verdi, "ve bunun için özür dilemeyeceğim. Ben ailemi korurum."

"Evet, ben büyük bir tehdidim, tamam mı?"

Parmağını kadına doğru uzattı. "Karımı rahat bırak. Kızımı da." "Aklıma bir fikir geldi. Neden ikisine de bir iyilik yapıp kendileri için mi konuşuyorlar?"

"Cidden bana meydan okuyabileceğini mi sanıyorsun? Sen bir hiçsin."

Elinden gelen tüm kabadayılığı topladı. "Ve sen önemli birisin. Tempest, Tennessee'nin tartışmasız kralı. Bunu anlıyorum. Sadece umurumda değil."

"Yapacaksın." Arkasını döndü ve ormanın içinde kayboldu.

Tess içeri girdi ve kapıyı kilitledi. Brad Winchester dar kafalı, kendini beğenmiş ve kavgacıydı; zorbaların en kötüsüydü. Ama aynı zamanda şiddet yanlısı mıydı?

Kelly onun fiziksel tacizde bulunduğunu inkâr etmişti ama gerçek bu muydu?

Winchester'ın düşmanlığı Tess'in yaptığı şeyle orantısız görünüyordu. Belki de bu antipatinin kasabanın cinsel eğitim müfredatından çok, yetki sahibi olma ihtiyacıyla ilgisi vardı. Her konuda kendi bildiğini yapmaya alışkın bir adamdı ve kimsenin, özellikle de bir kadının ve bir yabancıнын ona meydan okumasına izin vermeye niyeti yoktu.

Okul binasına döndüğünde Wren üst kattaki yatak odasındaki yuvasında uyuyordu. Ian elinde bebek telsiziyle yaklaşırken ona Brad Winchester'ın gizlendiğinden bahsetmemeye karar verdi. Bu sadece kulübeye taşınma konusundaki endişelerini güçlendirecekti ve Tess'in tekrar kendi başına yaşamaya başlaması gerekiyordu. Onsuz. Ve yakında.

Ona tembelce bir göz attı. "Bu sefer seni gerçekten boyayacağım."

Kulübede yaşadığı tatsız karşılaşmanın etkilerini üzerinden attı.

"Bunu daha önce de duymuştum. Dikkatin dağılmaya meyilli."

"Her şey zihinsel disiplinle ilgili. Geçen sefer yeterince konsantre olamadım." "Peki bu sefer farklı olacak mı?"

"Kesinlikle." Onu, tüpler, saksılar ve sıkma boya şişeleriyle dolu tekerlekli metal arabanın halihazırda masanın üzerinde durduğu atölyeye çekti. Odanın ortasında.

"Kıyafetlerinizi çıkarmakta özgürsünüz," dedi. "Bakmayacağım." Arkasını döndü, gereksiz yere önceden organize ettiği malzemeleri inceledi.

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" dedi. "Kendimi utangaç hissediyorum."

Bir elini kalçasına dayadı. "Yine senin beden imajı saçmalıklarına mı döndük?"

"Beden imajı sorunlarım olmasına izin veriyorum. Bu benim vücudum."

"Ve Tanrı daha mükemmeliyi yaratamazdı. Haydi, Tess.

Bana ilham ver."

"Lanet olsun!" Kazağını başına kadar çekti ve bu sırada homurdandı. "Dünyanın en güzel figür modellerini işe alabilirsin, ama bunu yapıyor musun? Hayır." Ayakkabılarını tekmeledi. "Şöyle düşünüyorum. Bence Sen sadece ucuzsun." Kot pantolonunu çekiştirerek çıkardı ve sütyenini çözdü. "Bir profesyonel için para ödemek istemiyorsun. Bunun yerine, bir profesyonelin savunmasız dul....."

Homurdandı.

Sütyenini bir kenara fırlattı. "İç çamaşırımı da çıkarmıyorum!"

Rahatsız edici bir kendini beğenmişlikle kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Altındaki her şeyi gördüğümü düşünürsek biraz geç kaldım. Yani her şeyi."

Onun bu yeni, eğlenceli yönünü seviyordu. Ve bundan sonra ne olacağını tam olarak bilmemeyi de seviyordu. "Üşüyorum," dedi yarı iştahlı bir şekilde.

"İşte burada yanılıyorsun. Çok ateşlisin, bebeğim. Çok ateşlisin."

Gülümsemesini bastırdı. "Sen öyle diyorsun." Üzerinde flamingolarla süslenmiş daracık bir bikini donundan başka bir şey yoktu ve onunla yüzleşti. "Fotoğraf yok. Bir dahaki sefere bana kızdığında selülitlerimin tüm internete yayılmasını istemiyorum. Ki bunu yapacağını biliyorsun."

"Selülitlerin benim küçük intikamımdan güvende."

Beyaz kasap kâğıdına benzeyen uzun bir kâğıdı açıp yere serdi ve onu kâğıdın üzerinde durması için yanına çekti.

Surat asma alıştırması yaptı. "Nasıl oluyor da kıyafetlerini çıkarmıyorsun?" "Disiplin, hatırladın mı?" Ellerini kızın saçlarına daldırdı ve dağıttı.

Ta ki vahşi bir kadın gibi görüne kadar. "Mükemmel." Boya kaplarından birine uzandı. "Endişelenmeyin. Zehirli değil."

"Neden ben- Hey!" Adam meme ucuna dokunduğunda, arkasında parlak mavi bir kıvrım bırakarak istemsiz bir çığlık attı. "Ne yapıyorsun?"

"Ben bir döneğim, hatırladın mı? Her türlü yüzeyle çalışmaya alışkınım." Rengi ucun etrafında döndürdü.

İşte o zaman anladı. Onu resmetmek istediğini söylediğinde, bunu gerçekten kastetmişti.

Hareketsizce durdu ve göğsünü mavi, kırmızı, bordo ve altından oluşan, kenarları kaburgalarının üzerinden süzülen özenli bir madalyona dönüştürmesine izin verdi. Boyanın sıcaklığı ve parmaklarının duysal dokunuşu enfes bir işkenceye dönüştü. Bir eliyle göğsünün ağırlığını kavrayıp diğer elinin küçük parmağıyla boyayı döndürürken kadının kemikleri erimeye başladı.

Arabanın üzerindeki kumaş yığınının bir kare ince kanvas seçti. Yavaşça, titizlikle, göğsünün kalıbını çıkararak görüntüyü teninden küçük tuvale aktardı. Vücudunu esnek bir damga gibi kullanarak.

Kadın onun önünde dizleri bükülmüş ve vahşice tahrik olmuş bir halde duruyordu. Tuvali bir kenara bıraktı ve diğer göğsünü karmaşık, çok renkli, havadar bir dantel desenine boyadı. Koyu sarı, limon ve bordo ile meme ucuna işkence ederken avuçları nemlendi. Boğazının dibinde ter birikmeye başladı.

Bir kez daha tuvali göğsüne bastırdı, damgasını vurdu, bir kenara bıraktı ve göğüs kafesine doğru ilerledi. Saçları alına dökülmüştü; konsantrasyonunun yoğunluğundan kaşları çatılmıştı.

Teni canlıydı, her santimi onun duygusal dokunuşuyla uyarılıyordu. Denizinin ovalini dalgaların oluşturduğu bir mozaikle çevreledi. Ona yeni bir tuval bastırdı. Bir kenara koydu.

Boya külotunun üzerine damladı. Terden ıslanmış gömleğini silkti ve dizlerinin üzerine çöktü. Saçlarına batmalarını engellemek için ellerini yumruk yaptı. Adamın nefesi sıcak bir şekilde tenine değiyordu. Adam onun arkasına geçti. İç çamaşırının arka kemerini aşağı doğru itti ve kumaşı bir taraftan kalçasının çatlağında yakalayarak tek bir yanağını ortaya çıkardı.

Onu göremiyordu, sadece ellerini teninde hissediyor ve ne yarattıklarını hayal ediyordu. Oda çok sıcaktı, hisler çok yoğundu. Adam tuvali kızın poposuna doğru şekillendirdi, parmağını gezdirdi.

Şimdi yine onun önündeydi. Boya pazusuna bulaşmış ve Saçını. Külotu yoluna çıkmıştı. Onları çıkardı ve bacaklarını ayırdı. Dikkatle çalışarak kalçasının üstündeki en küçük deseni boyadı. Dengesini kaybedip önünde dizlerinin üzerine çökene kadar orada çalışırken elinin tersi onu yakından okşadı.

Gözleri buluştu ve tutuştu. Çenesindeki kirli sakala beyaz bir boya sıçramıştı. Ağzının köşesinde bir tutam yeşil vardı. Gözlerini onunkilere kilitleyerek göğüslerini avuçladı ve orada kalan boyayı ellerine sürdü.

"Şimdi de sen," diye fısıldadı.

Kadın avuçlarını köprücük kemikleri üzerinde gezdirip göğsünden aşağıya, beline doğru sürüklerken inledi.

* * *

Kadının parmaklarının kot pantolonunun yırtmacını açıp prezervatifi çıkardığını hissettiğinde, o ana kadar sıkı sıkıya tutunduğu son kontrolü de kaybetti ve onu yere, üstüne çekti. Boyalı ellerini saçlarının arasına soktu ve onu öptü, içine çekti. Yuvarlandılar, ağızları birbirine değdi, her ikisi de kot pantolonunun engeliyle mücadele ediyordu, nefesleri ağırlaştı, Hareketler beceriksizce. Burada bir dirsek, orada bir diz, bir tırnağın yoldan sıyrılması - zarif bir koreografi yok. Vücutlar boya ve terle kayganlaşmış.

Onu çevirdi. Altına. Üstüne. Vücutları arasında pigment kayması. Dizlerinin üzerinde. Onu arkadan kavrayıp, yaptığı desenlerden geriye kalanları bulaştırdı.

Onu tekrar çeviriyorum.

Boya kapları devrildi ve pigment yere döküldü. İçinde yuvarlandılar. İkisi de kontrolden çıkmış, akıllarını yitirmişlerdi.

Ve sonra onun içindeydi. Onun bir parçasıydı. Bu gür, verici bedeninin. Sırlı, menekşe mavisi gözleri olan ve gece yarısı saçları başının etrafında karmakarışık bir koronaya dönüşen bu kadın.

Kendini tutarken vücudundan ter boşandı. Kemerini bekledi. Çılgılığı. Onun kemerini. Hiç bu kadar kısıtlanmamıştı.

Daha derine sürdü. Onu tutarak. Onu sel gibi sürükledi. Kendi seliyle. Spektrumun bir patlamasına.

Kendine geldiğinde, özenli çalışmasını kargaşaya dönüştürdüklerini gördü, zeytin derisi üzerine bulaşmış boyadan oluşan güzel bir kabus. El arabasından el değmemiş tuval karelerinden birini aldı ve adamın yan tarafındaki boya lekesine bastırdı. Bir diğerini de göğsüne bastırdı. Saçları öne doğru yuvarlanıp yüzünü örttü, saç telleri lacivert ve zinober rengine boyanmıştı. Adamın kalçasına vurdu. Kasıklarına. Bir yerden sonra diğerine.

Kıpırdamadan yattı ve panik içinde büyümeye, daha sert ve daha hızlı atmaya başlarken bile onun çalışmasını izledi. Bunu bir gülümsemenin ve bir şakanın arkasına sakladı. Birlikte duş alırken, tüm gizli yarıklardan boya çıkarırken sakladı. Birbirlerine tekrar sarıldıklarında sakladı.

Bebek telsizinden ağlama sesi geldiğinde, Tess bir bornoz kaptı ve ıslak ayakları yerde izler bırakarak gözden kayboldu. Atölyeye geri döndü ve yaptıkları pisliği temizlemeden önce her bir tuval karesini kurumaya bıraktı. Yine de panik onu terk etmedi.

Buradan uzaklaşmak zorundaydı. Ondan.

* * *

Tess'in kavgacı iş arkadaşları bile ertesi günkü ruh halini bozamadı. Heather'dan Wren'i aldı ve hâlâ dün geceki çılgınlığı düşünerek okul binasına doğru yola çıktı. Okul binasına vardığında, Nissan Ultima'nın önu çarpık bir şekilde park edilmişti ve daha önce hiç görmediği bir adam kapıyı çalmaya hazır bir şekilde verandada duruyordu. Kadın arabadan indiğinde adam dönüp ona baktı.

Yirmili yaşlarının sonlarında, tıraşsız, buruşuk açık kahverengi saçları ve birkaç gündür giyiyor olabileceği kıyafetleriyle görünüyordu: buruşuk bir pantolon, manşetleri kıvrılmış uzun kollu ten rengi bir gömlek ve çok cepli eski bir haki safari yeleği.

Wren'i arka koltukta bırakarak patikaya doğru yürüdü. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Siz Tess Hartsong
musunuz?" "Evet. Ve sen
de" "Ben Simon
Denning."

On Dokuzuncu Bölüm

Tess zaman kazanmak için durdu. Ön kapıyı açtı ve onu içeri davet etti, ardından Wren'i almak için arabaya döndü. İçeri uzanırken başını kapı çerçevesine çarptı. Kendini sabitlemek için arabanın tavanına tutundu ve ani bir ağırlama dürtüsüne karşı gözlerini kırıştırdı, çarpmadan değil ama dünyanın bir kez daha üzerine çökmeye hazır olduğu hissinden.

Wren uyanıktı, gözleri Van Gogh gökyüzünün koyu lacivertiydi, yumruğu ağzına doğru düzensiz bir seyir izliyordu. Tess onu kucağına aldı ve boynunun kıvrımına sıkıştırdı. Bebeğin bingıldağının altındaki nabız yanağına vuruyordu. Tüylü yumuşaklığı öptü ve hayatlarını istila eden yeni iblisle yüzleşmek için döndü.

Koridorda, tam da onu bıraktığı yerde duruyordu. Boşta kalan eliyle okul binasının lambalarının düğmesini çevirdi.

"Bebek bu mu?" diye sordu gereksiz yere.

"Bu Wren. Evet, kızım. Benim kızım."

Bir elini pantolonunun cebine soktu. "Elinizin altında bira yok mu? Ve bir tuvalet. İki gündür seyahat ediyorum."

Onu Bianca'nın eski odasına doğru yönlendirdi. Eşikte durdu ve jeottan yapılmış iç mekâna baktı. "Vay be. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Evet, bu alışılmadık bir şey." "İnanılmaz."

Buzdolabından bir bira alırken Wren'i yakınında tuttu. Robot gibi hareket ediyor, kendini bu adamın çocuk yetiştirme arzusu olmayan bir göçebe olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Ama madem Wren'i istemiyordu, neden onca yolu kat etmişti?

Onu görmek için bu yolu mu seçtin? Peki Ian neredeydi? Bunun tek başına aşması gereken bir engel olduğunu bilse de onu burada, yanında istiyordu.

Denning yatak odasından çıkarken hafif sabun kokusunu da beraberinde getirdi. Birayı yemek masasının bir ucuna koydu ve Wren'le birlikte gidebildiği kadar uzağa, diğer uca doğru yürüdü. Adam şişeyi aldı ama oturmadı. Kadın da oturmadı. Aralarında uzanan masa mayınlarla doluydu. "Ailen Afganistan'da olduğunu söyledi."

"Öyleydim."

"Onları gördün mü?"

"Buradan ayrıldıktan sonra oraya gideceğim."

Wren köprücük kemiğini emdi. Bekledi.

Şişeyi dudaklarına götürdü ve tekrar konuşmadan önce uzun bir yudum aldı. "Bianca sana ne söyledi bilmiyorum ama o benim bebeğim değil."

İçinde bir yerlerden uzun, hırıltılı bir ses çıktı. "Hesap yaptım," dedi. "Rakamlar birbirini tutmuyor."

Wren'in ıslak parmakları yanağına dokundu. Bebeğin elini kavradı. "Ama . . . Ailenle konuştun. Dedin ki ..."

"Ne dediğimi biliyorum." Birasından uzun bir nefes daha aldı. "Korengal Vadisi yakınlarındaydım ve bağlantı sürekli kopuyordu. İki gün önce Kabil'e döndüğümde ancak tüm tarihleri sıralayabildim. Tatile çıkmam gerekiyordu, ben de bir sonraki uçakla geldim - önce seni görmek, sonra da onlarla konuşmak için." Sonunda masaya oturdu, bira hâlâ avucunun içinde kıvrılmıştı. "Bak, tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. İşte bu yüzden

Buraya gelip sana şahsen söylemem gerektiğini biliyordum. Anlat onlara."

Ön kapı açıldı ve Ian içeri girdi. Ziyaretçilerini görünce durdu.

"Mahallede başka bir yaralanma mı var?"

Masadan uzaklaştı. "Ian, bu Simon Denning."

Ian duygularını gizleme konusunda bir ustaydı ve Ian onun bu becerisine yepyeni bir şekilde tanık olmuştu. "Bu doğru mu?"

"Wren'in babası olmadığını söylüyor."

"Ben değilim." Denning birasını boşalttı ve şişeyi bir *gümbürtüyle* yere bıraktı.

Ian yaklaştı, ona değil, sadece ona bakıyordu. "Belki de bize tüm hikayeyi anlatsan iyi olur."

Denning, Bianca ile East Village'daki bir barda tanışmalarıyla başlayan kısa süreli kaçamağını özetledi. "Birkaç adam ona asılıyordu ve Belli ki bundan memnun değildi, ben de araya girdim ve bir randevumuz varmış gibi davrandım. Eğlenceli, çılgın, vahşi biriydi. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. O

Ama şehirde sadece bir hafta kalacaktım, yani ciddi bir şey değildi. Yine de sürdüğü süre boyunca yoğundu."

Randevularını, nereye gittiklerini, kimlerle görüşüklerini anlatmaya devam etti. O kadar açık sözlüydü ki, Tess onun doğruyu söylediğini daha telefonunu çıkarıp ikisinin birlikte çekilmiş bir dizi fotoğrafını karıştırmadan anlamıştı. Bianca'nın karnı dümdüzdü ama hızlı bir zihinsel hesaplama onun yaklaşık altı haftalık hamile olduğunu gösteriyordu.

Simon kirli çenesini ovuşturdu. "O zamanlar bunun hakkında hiçbir şey düşünmemiştim ama o barda tanıştığımız gece bile onu hiç içerken görmedim. Şimdi mantıklı geliyor. Zaten hamileydi."

"DNA testi yaptıracak mısın?" Ian söyledi. "Parasını sen ödediğin sürece."

* * *

Simon gittiğinde Ian, "Bu benim hatam," diye mırıldandı. "Bana Denning'in onu hamile bıraktığını söyledi ve ben de Bianca'nın gerçekler konusunda ne kadar dikkatsiz olabileceğini herkesten iyi bilmeme rağmen buna inandım."

Ian neden ona bakmadı? "Sana yalan söylediğinden şüphelenmen için hiçbir neden yoktu."

"Onu tanıyordum." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Araştırmalıydım ama o da birkaç tanıdığına aynı şeyi söylemişti."

Alt dudağını ısırdı. "Belki de en iyisi budur." "Öyle olmadığını biliyorsun."

O haklıydı. Tess aylarca, yıllarca başka bir adamın gelip çocuğunu almasını beklemeyi hayal bile edemezdi.

"Manhattan'a gidiyorum," dedi Ian. "Onu tanıyan herkesle konuşacağım. Bu işin aslını öğreneceğim."

"Bu benim sorumluluğum."

"Neden?"

"Çünkü Wren benim. Sen onun vaftiz babasısın."

Sonunda ona baktı ama sanki daha yeni tanışmışlar gibi bir mesafe vardı yüzünde.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi.

"Pek çok şey hakkında, evet. Ama bu konuda değil." "Bunu tek başıma halledebilirim."

"Eminim yapabilirsin, ama neden yapasın ki?"

Çünkü Wren'i bu şekilde yetiştirecekti. Tek başına.

* * *

Ian birkaç saat sonra yola çıkarak onu şaşırttı. Tavrında bir şeyler vardı - birkaç gün önce olmayan bir soğukluk - onu huzursuz etmişti. Kendi kendine bunu görmezden gelmesini söyledi. Onun düşüncelerini okumaya çalışmayı bırakmalı ve kendi hayatına odaklanmalıydı. Bu da kulübeye kalıcı olarak taşınmak anlamına geliyordu.

Eşyalarının geri kalanını taşımak uzun sürmedi. Yarın akşamki topluluk toplantısı için notları üzerinde çalıştı ama esas olarak minik, huysuz bebeğini kucağına aldı ve önlerindeki belirsizliği düşünmemeye çalıştı.

O gece perdeler kapalıyken bile Brad Winchester'ın pencereden baktığını hayal etti ve onu bu kadar ürkütmüş olmasından nefret etti. Yatakta uzanırken Ian'ı özliyordu, sadece seks hayatlarını değil. Onunla konuşmayı, onunla birlikte olmayı özliyordu.

Wren kulübeyi Tess'ten daha çok sevmiş gibi görünmüyordu - ya da belki Ian'ı da özlemişti - çünkü bütün gece durmadan mızızlandı.

Sabah, Tess iki fincan sert kahve içti ve bu akşamki toplantıya kimsenin gelip gelmeyeceği konusunda endişelendi. Ya da belki Herkes elinde kızgın katran ve bir kova tüyle gelip gençleri yozlaştırdığı için onu kasabadan kovmaya hazırdı. Kendi kendine bunun olmayacağını söyledi. Evet, kasabada gerici fanatikler vardı, ama aynı zamanda mantıklı insanlar da vardı ... her ne kadar birkaçı Bianca'nın ölümünden kendisinin sorumlu olduğu fikrine inanmış olsa da.

* * *

Fırtına Kadınlar Birliği o sabah Kırık Baca'da toplanıyordu ve bu da mekânı Tess'in bu son engeli aşamazsa ne yapacağını düşünemeyeceği kadar kalabalık hale getiriyordu. Her an doğum yapması beklenen Michelle bir hafta önce işten ayrılmıştı. Savannah hâlâ çalışıyordu ama o kadar yavaş hareket ediyordu ki hiçbir işe yaramıyordu. Tess hamile kadınların hastası olduğu için -hatta onlardan hiç hoşlanmamaya başlamış olsa bile- Savannah'nın şu anki uzun dinlenme molasından bile şikâyetçi değildi.

Michelle müşteri olarak geldi ve Phish'in en son posterinin altındaki dörtlü masaya oturdu:

WIFI İŞGALCİLERİ
ÖDEME YAPIN YA
DA KALKIN!

Michelle masadan iyice geride oturmuş, dizlerini yaymış, elleriyle karnını sıkıyordu. Savannah annesinin ortaya çıkışını dinlenme molasını daha da uzatmak için bir bahane olarak kullandı.

Birkaç hafta önce Savannah başının alt yarısını tıraş etmiş ve uzun üst kısmını yeşile boyamıştı, bu yüzden sanki kafasında bir bahçe frenk soğanı filizlenmiş gibi görünüyordu. Annesinin karşısındaki koltuğa geçer geçmez en yakın arkadaşı Taylor hakkında söylenmeye başladı. "Beni anlamıyor. Sanki hâlâ her gece Horoz'a gitmek istiyormuşum gibi davranıyor."

Michelle bir peçeteyle kendini yelpazeledi. "Taylor olgunlaşmamış. 'Sana söylemişim' demekten hoşlanmıyorum ama-"

"O zaman yapma!" Savannah karşılık verdi. "Sen karşıma geçip eleştirmeden kimse hakkında bir şey söyleyemem."

"Eleştirmiyorum. Söylediğim her şey senin iyiliğin için. Taylor tembel ve senin de daha iyi arkadaşlara ihtiyacın var." Michelle siyah-beyaz-kareli hamile bluzunun açık kalan son düğmesini çekti ve kendini serinletmek için cömert göğüs dekoltesi. "Bana öyle bakmayı kes. Durumuma karşı daha düşünceli olmalısın."

"Senin durumun mu? Peki ya benim durumum?"

"Bu tamamen farklı." Michelle smaç vurmak için hamle yaptı. "Kırk iki yaşında değilsin ve doğum geçmişin var."

"Eğer doğumun hakkında konuşmayı kesmezsen, yemin ederim bu masayı senin koca kucağına devireceğim."

Tess, Michelle'in limonatasını onun önüne koydu. "Siz ikiniz biraz sessiz olabilir misiniz? Müşterileri kaçırıyorsunuz."

"Sana ne ki?" Savannah karşılık verdi. "Burası Phish'in yeri, senin değil."

Tess ellerini kalbine bastırdı. "Burada çalışmanın en sevdiğim yanı bu. Sevgili çalışma arkadaşlarımla paylaştığım derin dostluk bağları." Savannah'ya ters ters baktı. "Anlayamadıysan diye söylüyorum, iğneleyici konuşuyorum."

Michelle kendini ayağa kaldırdı. "Kızım! bu şekilde konuşmaya hakkınız yok."

"Tamam, bunu sana bırakıyorum çünkü-"

Michelle ani bir acı çığılığı attı ve iki büküm oldu. "Aman Tanrım! Yüce İsa!"

Tess düşmesini engellemek için onu tuttu.

"Ara ... babanı ara!" Michelle nefes nefese kaldı.

Savannah ayağa fırladı ve bütün gün hareket ettiğinden daha hızlı bir şekilde telefonuna koştu. Kasılma sona erdiğinde Michelle iri, korkmuş gözlerle Tess'e baktı. "Yine oluyor! Bu bebeği hemen şimdi doğuracağım! Bunun olacağını biliyordum!"

Tess odanın dönmeye başladığını hissetti. Michelle sandalyeye geri düşerken kalbi hızla çarpıyordu. "Geçen sefer de aynen böyle olmuştu!" Michelle ağladı. "Bu bebeği doğurmayacaksınız. Hemen hastaneye gitmeliyim!"

"Babam cevap vermiyor!" Savannah ağladı.

"Pislik!" Michelle dişlerini sıktı. "Ona telefonu olmadan hiçbir yere gitmemesini söyledim."

Michelle histerikti ve Tess bununla başa çıkamıyordu. Bianca'nın yalvarışları ve çığılıkları, o son dakikaların acısı Tess'in DNA'sının bir parçası haline gelmişti. Kaçmak için her şeyi yapmıştı. Kaçmak istedi ama Michelle ellerini ölümüne tutuyordu.

"Arabayı getir!" Michelle kızına bağırdı. "Savannah'yı iki buçuk saat sonra doğuracaktım. Ağrı çok kötüydü ve çok hızlı oldu. Doktorlar bana inanmadı. Beni eve göndermek istediler."

Tess ağzını hareket ettirmeye zorladı. "Doktorunuz geçmişinizi biliyor."

"Kırk iki yaşındayım! Bebek sahibi olmak için çok yaşıyım." Michelle inledi ve üç dakika geçerken devam etti, sonra dört, sonra beş, uzun bir şikayet akışı eşlik etti ama başka bir kasılma olmadı.

"Turtamı istiyorum!" Bay Felder her zamanki duyarsızlığıyla tezgâhtan bağırdı.

"Savannah nerede?" Michelle ağladı. "Araba nerede? Hemen hastaneye gitmeliyim! Tembelin teki. Her zaman tembeldi. Hızlı hareket ettiği tek zaman doğduğu gündü."

Altı dakika sonra bir kasılma daha başladı. Michelle bağırdı ve Tess'in parmaklarını avucunun içinde ezdi.

Tess kendini sakinleştirmeye çalıştı. Michelle'in suyu gelmemişti ve kasılmalar arasında bu kadar uzun bir süre varken, beklediği kadar çabuk doğum yapması pek olası değildi. Olası değildi ama imkânsız da değildi.

Savannah karnını tutarak kapıya doğru koştu. "Araba bende."

"Zamanı gelmişti!" Michelle sandalyeden sendeleyerek kalktı. "Hadi gidelim. Gitmek zorundayız."

"Turtamı istiyorum!" Bay Felder mırıldandı.

"Kendin al, seni yaşlı akbaba!" Michelle çığlık attı. "Ben gidiyorum bu bebek arabada. Bunu biliyorum!" Tess'e pençe attı. "Benimle geliyorsun."

"Hayır! Hayır, yapamam. Daha çok zamanın var. İyi olacaksın." Tutuşu sıkılaştı. "İnsanlara yardım etmen gerekiyor."

"Evet, ama... benden nefret ediyorsun, hatırladın mı?" "Bunu hiç söylemedim."

"Sana dokunmamamı söylemiştin. Sana elimi sürmemem için bana söz verdirdin. Tam olarak senin sözlerin."

"Ben öyle bir şey demedim!" Michelle ağlamaya başladı.

"Sürtük gibi davranmayı bırak, Tess!" Savannah kapıdan haykırdı. "Eğer o ölürse, bu senin vicdanını sızlatacak."

Michelle ölmeyecekti. Bianca gibi değil. Michelle'in kasılmaları altı dakika arayla oluyordu. Çok erken geldiği için hastaneden eve gönderilmesi daha muhtemeldi. Ama dünyadaki tüm kendi kendine konuşmalar Tess'in Michelle'le birlikte ağlamak istemesini engelleyemedi.

Savannah bacaklarını açarak ağırlığını topuklarının üzerinde dengeledi. "Sende hiç yürek yok."

Tess, Savannah'nın şirretliğine alışkındı ama Michelle'in korkmuş gözyaşları onu alt etti. Kimin kimi desteklediğinden emin olmasa da bir şekilde Michelle'in sandalyeden kalkmasına yardım etmeyi başardı.

"Phish'i ara!" Savannah kapıdan çıkarken Bay Felder'a bağırdı. "O gelene kadar yetki sende. Ve kimsenin bir şey çalmasına izin vermesen iyi edersin."

Savannah direksiyonun arkasına zor sığsa da, Michelle, Tess'in arka koltukta onunla kalabilmesi için arabayı kendisinin kullanmasında ısrar etti. Pençelerini Tess'in koluna geçirdi. "Asla başaramayacağız."

"Bebeğimi doğurduğumda böyle davranmayacağım," diye homurdandı Savannah otoyola çıkarken.

"Şimdi de böyle diyorsun!" Michelle Tess'in kolunu daha da sıktı. Savannah, "Hamile kalmak senin suçun," diye karşı çıktı.

"Hamile kalmak da senin suçun, o yüzden bunu yüzüme vurmayı bırak."

Tess kariyeri boyunca düzinelerce irrasyonel kadını sakinleştirmişti. Sakin bir atmosfer yaratma konusunda uzmandı. Ama edindiği tüm beceriler yok olmuştu. Felç olmuştu, çaresizdi. Michelle'in kasılmalarının altı dakikada bir sabit kalması için dua etmekten başka bir şey yapamıyordu. Bu akşam için planladığı toplantıyı düşündü. Kendisi bu kadar berbat durumdayken başkalarıyla paylaşacak bir şeyi olduğuna nasıl inanabilirdi?

Elli dakika sonra hastanenin acil girişine yanaştılar. Michelle arka camdaki düğmeye bastı ve başını dışarı uzattı. "Bana bir tekerlekli sandalye getirin!"

Bir yardımcı Michelle'i arabadan çıkardı. Kapı kapandığında Tess koltuğa geri yaslandı, gözlerini kapattı ve kolundaki hilal şeklindeki tırnak izlerini ovuşturdu. Artık işi bitmişti. Artık hiçbir sorumluluğu yoktu. Rahatlaması gerekirdi ama bunun yerine kendini kırılmış hissetti.

Araba hareket etmeye başladı ama birkaç dakika sonra Savannah bir park yerine girince durdu. "Hadi gidelim."

"Seni lobide bekleyeceğim."

"Saçmalık! Ya ne yaptığını bilmeyen aptal bir hemşire gelirse? Bununla nasıl başa çıkmamı bekliyorsun?"

"Aptal bir hemşire bulamayacak."

"Bunu bilemezsin. Tanrım, bu kadar bencil olma."

Tess arabadan inmek zorundaydı, Savannah'nın zorbalığı yüzünden değil, bir çığ gibi büyüyen çirkin anıların altında boğulduğu için. Arabanın kapısını kavradı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. *İyi olacaksın. Yetki sende değil. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.*

Savannah ellerini karnının altında birleştirdi. "Tanrım, sanırsın ki bebeği doğuran sensin."

Tess, Savannah'yı doğumhaneye kadar takip etti. Tanıdık görüntüler ve sesler onu sakinleştirmek yerine kaçma isteği uyandırdı.

Savannah triyaj odasına girmeye çalıştı ve reddedilince Tess'i içeri itmek için elinden geleni yaptı. "O eğitilmiş bir ebe. Onu içeri almalısın!"

Tess başını salladı, hareket zorlukla algılanabiliyordu ama hemşire mesajı almıştı. "Biz onu muayene edene kadar ikinizin de dışarıda beklemesi gerekecek."

"O kaltak," diye mırıldandı Savannah.

Tess'in sonunda kendine duyduğu tiksinti için bir hedefi vardı. "Beni istediğin kadar taciz edebilirsin ama personele saygısızlık etme."

Savannah başını eğdi, bir an için korkmuştu. "O kadar kötü bir şey söylemedim."

"Hiçbir şey söyleme!"

"Tanrım, çok mantıksızsın," diye mırıldandı.

Hemşire sonunda Michelle'in doğumunun normal ilerlediğini ve ikisini de istediğini söyleyerek geldi. Ama Savannah kadının peşinden doğum odasına doğru giderken, Tess karşı koridorda.

Bir süre çocuk odasının yanında takıldı. Pencereden pörsümüş yeni doğanlara baktı. Wren şimdiden farklı görünüyordu; daha tombul, daha dikkatli. Tess'in bebeğine ihtiyacı vardı.

Asansörle kardiyolojiye çıktı ve bekleme odasında bir fincan hastane kahvesi içti. Karo zeminlerdeki spor ayakkabıların rahatlatıcı gıcirtısı, sohbetin yumuşak uğultusu, tanıdık dezenfektan kokusu onu rahatlatacak hiçbir şey yapmadı. İyi olacaktı. Kanamalı annelerden korkmak zorunda kalmayacağı başka bir alanda güvende olacaktı. Her şey yoluna girecekti. Olmak zorundaydı.

Halk toplantısı saat sekizdeydi. O tabelayı hiç asmamalıydı. Tempest'ın cinsel eğitim müfredatı onun savaşıacağı bir konu değildi. Phish'i arayacaktı. Tabelayı indirtecek ve herkese hasta olduğunu söyleyecekti.

Ve sonra o-

Yine mi kaçacaktı? Yaptığı şey bu değil miydi? Buraya taşınarak kederinden kaçmaya çalışmıştı. Kırık Baca'da çalışarak mesleğinden kaçmıştı. Ian North'a aşık olduğunu kendine itiraf etmekten bile kaçıyordu.

Bu doğruydı. Sadece yalnızlık isteyen bu zor ve hasarlı adamı seviyordu. Duygularıyla yüzleşmek yerine Wren'e, işine, gençlere, yani kendisini asla sevmeyecek bir adama aşık olduğu acı gerçeğinden kaçmasına izin verecek her şeye odaklanmıştı.

O iş artık bitmişti. Trav'i kaybetmek beklenmedik bir şeydi ama Ian. ? Başından beri ona hiç sahip olmamıştı. Şu andan itibaren gözleri açık olacaktı. Artık kaçmak yok, bu geceki toplantıdan bile.

Kardiyolojiden çıktı ve Savannah'yı doğumhanenin bekleme salonuna kapanmış halde buldu. Savannah, "Annem beni strese sokuyordu," diye açıkladı.

"Arabayı ödünç almam lazım. Baban buraya geldiğinde onunla birlikte geri dönebilirsin."

"Gitmek mi istiyorsun?"

"Annen emin ellerde ve benim geri dönmem gerekiyor."

Savannah her zamanki kavgacı tavrıyla, "Henüz gidemezsin," dedi. "Ya bir şey olursa?"

Tess'in sinirleri bozuldu. "Eğer bir şey olursa, kimse bana koşarak gelmeyecek. Ben bir *katilim*, *unuttun mu?*"

Bu kelime aralarında havada asılı kaldı. Savannah bakışlarını indirdi. "Ben öyle bir şey demedim."

Tess pencereden dışarı, aşağıdaki otoparka baktı.

Savannah yumuşak bir sesle konuştu. "Babama ulaşamıyorum. Birinin benimle kalması gerekiyor."

Huysuz iş arkadaşının muhtaçlığı onu rahatsız etti ve Tess beklemeye koyuldu.

Yedi kilo sekiz ons ağırlığında sağlıklı bir erkek olan bebek, Michelle'in kocası Dave'in gelmesinden yarım saat sonra, akşam yemeği vaktine kadar doğmadı. Savannah yeni kardeşiyle tanışması için Tess'i de yanında sürükledi. Tess tüm doğru şeyleri söyledi ve sonra hemen izin istedi. Şimdi çıkarsa, toplantıdan önce kendini toparlayıp üstünü değiştirmek için yeterli zamanı olacaktı. Savannah'nın arabasının anahtarlarını istediğini yineledi.

"Burada takılmayacağım," dedi Savannah. "Birlikte geri dönebiliriz."

"Acele etmem gerek."

Savannah elinin topuğunu sırtına gömdü ve gözlerini devirdi. "Ah, evet. Bu akşam büyük bir toplantı var. Sana iyi şanslar."

Tess, Savannah'nın kısa süreli kırılganlık gösterisinin bir şeyleri değiştireceğini düşündüyse yanıldığı kanıtlanmıştı.

Savannah'nın babasıyla konuşması, bitkin annesinin başının etini yemesi ve paytak adımlarla otoparka gitmesi o kadar uzun sürdü ki Tess arabaya asla ulaşamayacaklarını düşündü. Bırakın duş almayı, rahatlamaya bile fırsat bulamayacaktı. Temiz giysiler giyebildiği için şanslıydı.

Anahtarları aldı. "Ben sürerim. Senin dinlenmen gerek."

Hastane girişini ancak geçmişlerdi ki bir inşaat gecikmesiyle karşılaştılar. Savannah sırtını rahatlatmak için yolcu koltuğunda gerindi. "Yapamam. Annemin ne kadar çılgın olduğuna inanamıyorum. Yani, deli olduğunu biliyorum ama bu kadar deli olmasını beklemiyordum."

"Korkuyordu."

"Böyle davranacağıma ölürüm daha iyi. Benim bir gururum var."

"Kadınlar farklı şekillerde doğum yapar." Trafik ilerlerken Tess parmaklarını direksiyona vurdu. Kıyafetlerini değiştirmeyi unutmuştu. Bu hızla giderse, en iyi ihtimalle toplantıya zamanında yetişmeyi umabilirdi. Eğer yapmazsa, kasabadaki herkes onun cesaretini kaybettiğini düşünecekti.

* * *

Sekizi üç dakika geçe Kırık Baca'ya vardılar. Tess'in kimsenin gelmeyeceğine dair umutları, öndeki tüm park yerlerinin dolu olduğunu görünce suya düştü. Arabayı çekip indi ve Savannah'yı kendi başının çaresine bakması için bıraktı.

Mekan tika basa doluydu, yer kalmadığı için ayakta kalanlar da vardı. Kahve dükkânının müdavimlerinin çoğunu ve birkaç lise öğrencisinin ailesini tanıdı. Beklenmedik bir şekilde, Brad ve Kelly odanın ortasına doğru bir masayı ele geçirmişti. Imani'nin ve Jordan'ın aileleri de oradaydı. Yaşlı Bay Felder gelmişti. Artie de gelmişti. Courtney telefonunun kamerasına somurtarak bakıyor, en iyi açığı yakalamaya çalışıyordu,

Phish tezgâhın arkasındaydı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde dondurma ve turta dağıtıyordu. Tess kalabalığın içinde, gençlerin hamile kalması konusunda endişelenmeyi çoktan geçmiş olması gereken bazı emeklileri fark etti. Bu bir sirke dönüşmüştü ve o da baş göstericiydi.

Kalabalık onu fark edince yavaş yavaş sessizleşti. Kendini profesyonel ve otoriter hissetmek yerine, en eski kot pantolonu ve kahve lekeli tişörtüyle nefes nefese kalmış, darmadağın ve sarsılmıştı. O sabah yaptığı makyajın izleri silinmişti ve saçları fare yuvasına dönmüştü. Etrafına bakındı ama Ian'ı hiçbir yerde göremedi. Hayal kırıklığını yutkundu.

Phish başını arka odadan aldığı yara bere içindeki ahşap bar taburesine doğru salladı. Tabureye doğru ilerlerken, kulübedeki mutfak masasının üzerinde hâlâ duran bilgi kâğıtlarını hatırladı.

Savannah, Horoz'un barmeni Quincy ile birlikte ön kapıdan içeri girdi. Tess boğazını temizledi. Ne kadar tedirgin olursa olsun, kendine güvendiğini göstermesi gerekiyordu. Ama sesi işbirliği yapmıyordu. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

"Seni duyamıyorum!" diye bağırdı biri.

Daha yüksek sesle konuştu. "İzin verin ... Bir soruyla başlayayım. Burada kimse var mı? . . Aranızda gençlerin ebeveyn olmasının iyi bir fikir olduğunu düşünen var mı?" Neyse ki kimse elini kaldırmadı. "Harika. Şimdiye kadar hepimiz aynı fikirdeyiz."

"Bunun uzun süreceğinden şüpheliyim," diye seslendi Phish tezgâhın arkasından.

Ardından gelen genel kahkahalar midesindeki birkaç düğümü hafifletti. Derin bir nefes aldı. "Bu yılların çocukları için sağlıklı geçmesinde ebeveynlere büyük rol düşüyor."

"Kızlarınıza bacak bacak üstüne atmalarını söyleyin," diye seslendi Bay Felder.

"Çocuklara pantolonlarının fermuarını çekmelerini söylemeye ne dersiniz?" Mrs.

Watkins karşı çıktı.

Tess onların üzerinde konuşmak için sesini yükseltti. "Umarım hepimiz bunun o kadar basit olmadığını biliyoruzdur."

Peder Peoples onaylamaz bir tavırla öne çıktı. O konuşmadan aceleyle devam etti. "Biyoloji 101'e geri dönelim." Ergenlik fizyolojisi üzerine kısa bir ders vermesi için merhameten yeterince sessizleştiler ve genç beyninin gelişimi. "Beynimiz onlu yaşların sonuna, hatta yirmili yaşların başına kadar tam olarak gelişmez. Bu da gençlerin olgunlaşmamış bir prefrontal kortekse, yani beynin riski değerlendiren kısmına sahip olduğu anlamına geliyor." Tabureden kayarak indi. "Bu, bir çocuk altılı bir paket çalıp arabayla gezmenin çok eğlenceli olacağına karar verdiğinde beynin harekete geçen kısmıdır. Aynı zamanda Beynin, cinsel perhizle başlayıp perhizle biten cinsel eğitim derslerini görmezden gelme ihtimali olan kısmı."

"Hadi git ve çocuklara nasıl sevişeceklerini anlat!" İri sarı kabarık saçlarıyla sert görünümlü bir kadın sandalyesinden kalktı.

Tess kendini kaybetmemek için mücadele etti. "Gençlerinize hazır olmadan seks yapmanın duygusal sonuçları hakkında konuşabilir ve onlara güvende kalmak için ihtiyaç duydukları bilgileri verebilirsiniz."

"Ben de öyle yaptım." Bayan Watkins boynundaki haçı parmakladı. "Hepinizin onu dinlemesi gerek."

Bu küçük destek gösterisinden cesaret alan Tess, "Bazılarınız gençler farkına varamayacağınız şekillerde mücadele ediyor. Örneğin eşcinsel ve transseksüel çocuklar-"

Tanımadığı bir adam "Burada o türden yok!" diye bağırdı. "Kapa çeneni, Frank," diye seslendi Phish.

"Jordan'ın annesi Tess'e "Hangi dünyada yaşıyorsun bilmiyorum ama

kızımın benimle konuşmak isteyeceği son şey sekstir" dedi.

"İşte bu yüzden başka bir güvenilir bilgi kaynağına ihtiyaçları var."

"Şimdi gerçek gündemine geliyor. Okullarımız." Brad Winchester odaya hakim bir şekilde ilerledi. "Bayan Hartsong buraya geldiğinden beri değerlerimizi görmezden gelmeye kararlı. Arkamızdan iş çevirdi, iznimiz olmadan çocuklarımızla konuştu, kim bilir neler söyledi. O

Bizi kendi ailelerimiz için neyin en iyi olduğuna karar veremeyen bir grup taşralı olarak görüyor. Okullarımızın ebeveynlerin işini yapmasını istiyor."

Tess'in söylemek istediği her şey dilini zorluyordu -okul politikalarının bir gencin sağlığından çok ebeveynlerin kaygılarıyla ilgili olduğunu- ama kabarık sarışın tekrar ayağa kalkmıştı. "Çocuklarımın seks yapmanın tüm yollarını anlatan bir eğitim kitabı almasını istemiyorum!"

"O zaman onları Bayan Hartsong'dan uzak tutsanız iyi olur," diye cevap verdi Winchester, "çünkü bu *tam* da onun dağıttığı türden bir bilgi."

Savannah duvara tutunup şaşkınlıkla yere bakarken boğuk bir inilti kargaşayı böldü. "Suyum geldi!"

Yirminci Bölüm

Savannah iki büklüm olmuş, annesinin daha önce aynı yerde yaptığı gibi karnını tutuyordu. Kelly hemen yanına koştu ve ona hızla dört kadın daha katıldı. Savannah'nın etrafına doluşup çok yakın durdular.

Tam o sırada Ian kapıdan içeri girdi. Yolculuktan dönmüş ve telaşlı görünüyordu. Savannah'nın etrafındaki kargaşayı görmezden gelerek kalabalığın içinde Tess'i aradı. Onu fark edince adımları hızlandı. "Daha erken dönmeye çalıştım ama-"

"Annemi istiyorum!" Savannah kapı aralığından bağırdı. Kargaşaya doğru döndü. "Neler oluyor?"

"Savannah'nın suyu geldi."

Kadın kümesine baktı. Tess'e baktı. Çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Senin . . . kontrol etmen gerekmez mi?"

"Gerek yok." Savannah'yı hastaneye götürmek için etrafta bir sürü insan vardı. Bu kez Tess temize çıkmıştı.

Savannah yeni bir kasılmayla inledi. Tess'in bir öncekinin üzerinden ancak iki dakika geçtiğini anlamak için saatine bakmasına gerek yoktu. "İyileşecek."

Yavaşça başını salladı. "Belki de biri ona bunu söylemeli."

"Bu onun ilk bebeği," dedi Tess kararlılıkla. "İlk bebekler sonsuza dek sürer." Savannah haykırdı.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

"Gece açık. Yollar kuru. Kısa sürede hastanede olabilir."

"Otorite sensin."

Tess tabureyi dikkatle arka odaya geri götürdü. Savannah'nın etrafındaki kalabalık büyümüşü. Savannah tekrar bağırdı. Ian Tess'in yanına döndü. Kuru dudaklarını yaladı ve adamın burnunun köprüsüne odaklandı. "Bazı kadınlar diğerlerinden daha fazla ses çıkarır."

"Bu çok fazla ses çıkarma demek," dedi.

Savannah'nın bir sonraki patlaması korkunç acılar çeken bir kadının çığlığıydı. Doğum sancısı çeken bir kadının yaşayabileceği türden şiddetli bir acı.

Tess yüzünü buruşturdu.

Ian ona şaşkınlıkla baktı. "Bu normal değil, değil mi?"

Kadın başını sarsak bir şekilde salladı.

"Onu hastaneye götürmek için zaman var mı?"

O cevap veremedi Savannah tekrar çığlık attı. Bu kez belirli bir amaçla. "Tess!"

Kelly arkasını döndü. "Tess, neredesin?" Paniğe kapılan Tess gözlerini Ian'a dikti. "Bunu yapamam."

"Elbette yapabilirsin," dedi Ian.

"Hayır! Anlamıyorsun."

"Anlıyorum."

"O zaman nedenini biliyorsun."

Gözlerinin içine baktı, acele etmedi, her şeyi gördü ve sonra başını salladı. "Tamam. Bana ne yapacağımı söyle."

Gözlerini kaçırdı. "Sana ne yapacağımı söyleyemem!"

"Elbette yapabilirsin." Ama bunu söylerken bile onu ileriye doğru yönlendiriyordu, nazik bir el sırtının küçük kısmında. "Ben buradayım."

"Tess'i içeri alın," diye bağırdı Kelly.

Yatıştırıcı, cesaretlendirici eli omurgasında gezindi, omzuna hafifçe yerleşti ve Savannah'nın etrafında kümelenmiş kadınların arasından geçerek onu rahatlatı.

Savannah yerde yatıyordu, siyah örgü hamile pantolonu sıırıslılamdı, yüzü acı ve korkudan lekelenmişti. Tess, Savannah'nın gün boyunca sırtının küçük kısmına nasıl baskı yaptığını hatırladı. Doğum sancısı çekiyordu ve bunu bilmiyordu.

Savannah'nın nefesi kısa, boğuk soluklarla geliyordu. "Annem gibi olmak istemedim. Her kramp girdiğinde olay çıkarıyordu. Bunun yalancı doğum olduğunu düşündüm."

"Bacak bacak üstüne atmış olsaydınız, bu durumda olmazdınız," dedi Mr. Felder söyledi.

"Dışarı!" Ian emretti. "Herkes dışarı!"

Artie, Bay Felder'i boynundan yakaladı. "Seninle dışarıda biraz konuşalım, Orland."

Tess kendisine en yakın duran kadının eline gözü kapalı uzandı. "Sen kal." Kadın ancak yanında diz çöktüğünde onun Kelly Winchester olduğunu fark etti.

"Çok acıyor!" Savannah on dokuz yaşından daha genç görünerek ağladı. "Bana bu kadar acıyacağını söylememiştin."

Tess kendi titremesini kontrol edemiyordu. "Biri ambulans çağırsın."

Phish, "Zaten arıyorum," dedi.

En yakın acil servis on beş mil uzaklıktaki Valley City'deydi. O kadar da uzak değil.

Savannah yeşil saçlarının altından ona baktı. "Korkuyorum."

"İyi olacaksın." Tess'in Bianca'ya söylediği sözlerin aynısı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" Kelly sordu.

Tess zihnini yokladı ve hiçbir şey bulamadı. Orada öylece donmuş ve aptalca durdu.

"Phish, altına koyabileceğimiz plastik bir masa örtün var mı?" Ian dedi ki. "Pencereleri de örtün ki biraz mahremiyeti olsun. Bayan.

Winchester, temiz bulaşık havlusu, ip ve makas bul." Ian,

Tess'in hatırlayamadığı şeyi hatırladı.

Phish, "İtfaiye yolda," dedi.

Sadece 15 mil. Buraya zamanında varacaklardı. Varmak zorundaydılar. Çünkü Tess bunu kesinlikle yapamazdı.

"Bir şeyler yap, Tess!" Savannah yalvardı. "Bu kadar kötü acımasını durdur."

Tess orada kıpırdamadan durdu. Konuşmuyordu. Bianca'nın hayatının bir kan denizinde akıp gitmesini izledi.

Tanıdık bir erkek sesi kulağına fısıldadı. "Seni tokatlamak zorunda bırakma beni tatlım. Ben bir sanatçıyım, dövüşçü değil." Ve sonra onun arkasını çimdikledi. Sertçe.

Tess'in başı yukarı kalktı. İçine taze bir hava çekti. "Yıkanmam gerek."

Ian onu tezgahın arkasındaki lavaboya doğru çevirdi. Kız hareket etti. Her seferinde bir adım. Bir yığın temiz bulaşık havlusu taşıyan Kelly'nin yanından geçti. Çenesinin kilidini açtı ve kendi titrek sesini duydu.

"Savannah'nın pantolonunu indir."

Lavaboyu ovalamaya başladı. Phish penceredeydi, Ian plastik bir örtü sererken dışarıda toplanan kalabalığın görüşünü kapatıyordu.

masa örtüsünü yere serdi. Tess bir kutu tek kullanımlık yemek hazırlama eldivenine baktı ve sonra onları aldı. Michelle'in tüm o hızlı doğum konuşmalarından sonra, kurban olan kızıydı.

Kelly, Savannah'nın pantolonunu çıkarmıştı. Sertçe yutkunarak, Tess bacaklarının arasına diz çöktü. Savannah'nın suyu gelmişti. Bu koşullarda vajinal muayene enfeksiyon riski taşıyordu ama bu olmadan Savannah'nın doğumunun ne kadar ilerlediğini bilemezdi. Eskiden olsa içgüdülerine güvenirdi ama içgüdülerini körelmişti ve felç olmuştu.

"Tess! Yardım et bana! Neden bana yardım etmiyorsun?"

Mide bulantısını yutarak Savannah'nın kolunu ovuşturdu. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökebilir misin? Bu daha iyi hissettirir mi?"

Savannah başını sallamayı başardı. Kelly onun yuvarlanmasına ve daha rahat bir pozisyona, yırtılma ihtimalinin daha az olduğu bir pozisyona geçmesine yardım etti. Savannah haykırdı. Tess otomatik olarak, kararsızca karşılık verdi. "Başa çıkabilirsin.

Vücudunuz ne yapacağını bilir."

Bianca'nın vücudu yapmadı. Ona ihanet etti.

Tess'in tişörtü göğsüne yapışmıştı. Ian hemen arkasındaydı, elleri sıcak bir şekilde omuzlarına değiyordu. Doğumun görüntülerine ve kokusuna alışkındı:

kaka ve çiş, şişkin perine, amniyotik sıvı sızıntısı - ama o değildi. Ona gitmesini söylemeliydi ama yapamazdı. Ona ihtiyacı vardı.

Kasılmalar daha hızlı ve daha büyük bir güçle geliyordu. Savannah'nın onların gücüne alışacak vakti yoktu ve Tess onun da Tess'inkiyle birlikte artan paniğini hissedebiliyordu. "Birlikte nefes alacağız. Benimle nefes al, Savannah." Ama Tess nefes almaya çalıştığında hava soluk borusunda sıkıştı.

Elleri seğirdi. Nefes alış verişine ona kendi sesi kadar tanıdık geliyordu. Nefes al, *nefes al, üfle ... Pant, pant, üfle . . .* Sayısız kadına bu iki hızlı nefes alış verişin ardından gelen kısa hava üfleme sekansında liderlik etmişti ama ciğerleri daralmıştı. Oda dönmeye başladı. Oksijen bulamıyordu.

Ian'ın ağzı bir fısıltıyla kulağını okşadı. "Tavuk boku."

Hava ciğerlerine doldu ve oda sakinleşti. Tekrar nefes aldı, vücudu sabitlendi ve nefes alma düzenine başladı.

Dakikalar geçip gidiyordu. Kelly, Savannah'nın nemli yüzündeki saçları sildi.

Savannah, şiddeti arttıkça kasılmaların ritmine kapıldı.

Ön kapı patlayarak açıldı ve Valley City'nin üç gönüllü itfaiyeciler içeri daldı. Ian ayağa fırladı ve onların önünde konumlandı. "Her şey kontrol altında."

Hayır, kontrol altında değildi!

"O bir ebe hemşire," dedi Ian. "O hallediyor."

"Çıkarın onları buradan!" Savannah'nın nefesi kesildi. "Bana dokunmalarına izin vermeyin." Ian adamlara, "Kapının yanında kalın," dedi. "İhtiyacı olursa size haber verir. sen."

Kadın. Tess'i kastetmişti, Savannah'yı değil.

İtfaiyeciler kendilerinden daha deneyimli olanlara yol vermek üzere eğitilmişlerdi ve Tess onlara görevi devralmalarını emretmeye başladığında bile onun dediğini yaptılar. Ama bebeğin başının üst kısmını görebiliyordu.

Savannah, ıkınması gereken bir kadının gırtlaktan gelen o eşsiz sesini çıkardı.

"İtme! Pantolon." Tess onun yırtılmasına izin veremezdi. Otomatik olarak harekete geçti ve Savannah'nın perine bölgesine masaj yaparak doğal bir şekilde esnemesine yardımcı oldu. Ian da Ona yer açmak için yan tarafa. Doğumun tüm pisliğine rağmen onu hiç kaybetmemişti ve onu hiç bu kadar sevmemişti.

"Nefes almaya devam et," dedi Savannah'ya. "Ağırdan alıyoruz. İşte böyle. Güzel."

Bebeğin başı hareket etmeye başladı. "Şimdi yavaş. Yavaş." Bebeğin başının üst kısmı ortaya çıktı ve kasılma hafıfladı. "İyi iş çıkardın. Harika gidiyorsun."

Savannah başını kollarının üzerine koyarak dinlenmeye çekildi, kalçaları hâlâ havadaydı. Doğum yapmanın güzel onursuzluğu.

"Nefes almaya devam et," dedi Tess. "Neredeyse vardın." Savannah derin bir homurtuyla tekrar dört ayak üzerine kalktı.

"Sakin ol! İtme. Pantolon." Islak, buruşuk kafanın daha fazlası ortaya çıktı. Tess bebeğin başını destekledi. Arka planda Phish'in katkısını duydu. Bebek, Grateful Dead'in "Ripple" şarkısının kısık sesleri eşliğinde dünyaya gelecekti.

"İşte böyle. Neredeyse bitti." Bir kasılma daha. Küçük bir omuz. Bebek Tess'in avuçlarının içine kaydı. "Bir oğlan."

Savannah sırt üstü yere yığıldı. Tess dağınık, mavi tenli bebeği Ian'ın ona uzattığı bulaşık havlularından birine sardı. Bebek minik bir miyavlamının ardından şehvetli bir ağlama sesi çıkardı. Tess'in steteskopu yoktu ama geri kalan adımları otomatik olarak uyguladı: ağlama, esneme, göğüs

hareketleri. Bebek pembeleşiyordu. Her şey yolunda.

Bebeği Savannah'nın göğsüne koydu ve Ian'ın ona verdiği paltoyla ikisini de örttü. Topuklarının üzerinde geriye yaslandı, kalbi hızla çarpıyor, "Ripple "ı dinliyor ve plasentayı bekliyordu. Plasentayı Phish'in bir daha asla kullanmayacağından şüphelendiği plastik bir karıştırma kabına koydu.

Savannah kıpırdamadan yatıyordu, bebeği göğsündeydi. Ve şimdi . . .

Çığlıklar . . . Kan fışkırması . . .

Tess sertçe yutkundu.

Ama Bianca'nın aksine Savannah ölmüyordu. Bebeğine hayranlıkla bakmakla meşguldü. "Anneminkinden çok daha tatlı."

Tess daha önce hiç bu kadar hoş sözler duymamıştı. Sağlıklı bir annesi vardı. Sağlıklı bir bebeği. Minnettarlığından ağlamak istedi.

Ancak Ian'ın teninde belli belirsiz bir yeşil renk vardı. "İyi iş," dedi. "Ve bir daha asla seks yapmayacağım.

* * *

İlk başta Savannah, Savannah olarak, itfaiyecilerle birlikte hastaneye gitmeyi reddetti. "Neden gideyim ki? Benim ve bebeğin durumunun iyi olduğunu söylediniz,

değil mi?" Yeni doğmuş bebeğine bakmak için durakladı, yüz hatları bol miktarda oksitosin ve anne sevgisi nedeniyle yumuşamıştı.

"Evet, ama ikinizin de kontrol edilmesi gerekiyor." "Bizi zaten kontrol ettiniz."

"Ben doktor değilim," diye itiraz etti Tess. "Çoğu zaman öyleymiş gibi davranıyorsun." Aynı eski Savannah.

Savannah, on dokuz yaşındaki asık suratını bir Madonna'nın yüzüne dönüştüren gülümsemesiyle onu şaşkına çevirdi. "Zoro."

"Affedersiniz?"

"Onun adı Zoro. Bir *r* ile. Diğer çocuklarla aynı isme sahip olmasını istemiyorum."

"Endişelenme. Sen ve . . . Zoro . . . isterseniz de istemeseniz de hastaneye gideceksiniz. Her yeni doğanın acilen K vitamini aşısı olması gerekir."

Neyse ki Savannah aşının önemini duymuş ve kabul etmişti ama Tess onu ve bebeği Zoro'yu ertesi gün hastaneden eve bizzat götüreceğine söz verene ve yanında K vitamini bulundurmadığı için Tess'i azarlayana kadar kabul etmemişti. "Eğer bu işe devam edeceksen

itfaiyeciler sedyeye yaklaşırken, "bebekleri teslim ederken, bu bokun üstünde kalmanız gerekiyor" dedi.

"Bebek doğurmaya devam etmeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü istemiyorum."

"Bu tamamen bencilce." İtfaiyeciler onu ve bebeği sedyeye taşıırken Savannah konuşmaya devam etti. "Herkes kahve öğütebilir ama herkes senin yaptığını yapamaz. Sakın bana hâlâ Ian North'un karısıyla olanları kafana taktığını söyleme."

"O onun değildi-"

"Tanrım, Tess, senin neyin var? Bu senin hatan değildi. Herkesin başına gelebilirdi." İtfaiyeciler onu kapıya doğru götürürken başını kaldırdı. "Eğer bir bebeğim daha olursa, ki cidden olmayacak, ama olursa senden başka kimsenin doğurmasına izin vermeyeceğimden eminim. Kendine gel, tamam mı? İnsanların sana ihtiyacı var."

Ve o gitmişti.

Ian, Tess'e arkadan yaklaştı. "Orospuların ağzından." "Bana da başlama."

"Gerek yok. Ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun."

* * *

Tess eve dönerken Ian, Wren'i Heather'dan almak üzere Kırık Baca'dan ayrıldı. Okul binası yerine kulübeye yanaştı. olmak istedi. Açıklıkta, kasvetli ve davetkâr olmayan bir yerde duruyordu, onu karşılayacak hiçbir ışık yanmıyordu. Arabadan inmeye çalıştı ama bu kadar çok şeyin yaşandığı bir gecede bu yerle yüzleşemezdi. Geri çekildi ve okul binasına kadar sürdü. Sadece dün gece için. Ve sadece temiz bir kafayla.

Beyaz fıçı tahtası duvarlar ve eski ahşap zemin onu kucakladı. Kirliydi, köpek gibi yorgundu ama uyumak için fazla enerji doluydu. Göbekli sobada bir ateş yaktı ve kendine bir kadeh şarap doldurdu. Ama daha yeni yerleşmişti ki kapı pat diye açıldı ve perişan haldeki Ava Winchester içeri daldı.

"Tess!" Ava odanın öbür ucuna koştu ve kendini Tess'in kollarına öyle bir attı ki, Tess neredeyse şarap kadehini devirecekti.

"Oh, tatlım ..."

Ava onun omzuna yaslanıp hıçkırarak hıçkırarak ağladı, kelimeleri birbirine o kadar yakındı ki ne dediğini anlamak imkânsızdı. Tess onu Wren'i okşadığı gibi okşadı. Bu kasabanın insanların kendilerini hayatının dokusuna nasıl işlediklerini düşündü. Tüm sigilleri ve belirsizlikleriyle bu yeni hayat ona nasıl da doğru gelmişti.

Ava, hayatının bittiğine inanan bir gencin çaresizliğiyle ağladı. Sonunda başını kaldırdığında, yanakları ağlamaktan lekelenmişti ve kelimeleri hıçkırık gibi çıkıyordu. "... korkunç ve... geri dönemem... cebim... öldür beni... burada kal. . ."

"Şşşt, tatlım. Kendine bir dakika ver. Her şey yolunda."

"Öyle değil!" Göğsü sarsıldı. "Babam beni öldürecek! Connor'ı buldu. Connor'ı-"

Kapıya bir yumruk inince Tess yerinden sıçradı. Ava'nın nefesi kesildi ve koltuktan fırladı. Kapı hızla açıldı ve Brad Winchester hışımla içeri girdi. "Ava! Hemen buraya gel!"

Kelly onun arkasındaki kapı aralığında belirdi, yüzü kül rengi olmuştu ve titriyordu, üzerinde hâlâ Kırık Baca'da giydiği kıyafetler vardı. Ava sinmişti. Tess kollarını genç kıza doladı ve Winchester'ın karşısına dikildi. "Olduğun yerde kal."

"Bana ne yapacağımı söyleme! Bundan sen sorumlusun!" Avucunu açtı ve bir çift sarılı prezervatif çıkardı. "Bunları senin o toplantıdan eve döndüğümde buldum. Ceketinin cebinden düşmüşler. Benim Kızım!" Kaşları gümüş şimşekler gibi birbirine yaklaştı. "Reşit olmayan birine ailesinin izni olmadan doğum kontrolü yapmanın cezası nedir biliyor musun?"

Hissettiğinden daha sakın görünmeyi başardı. "Herhangi bir ceza yok, Mr. Winchester, ve seni dışarı atmadan önce yerleşmeni öneririm."

Sen ve hangi ordu? O söylememiştir ama kafasının içinde duyduğu buydu çünkü adam çok korkutucuydu.

Parmağıyla kızını işaret etti. "Bu kadın sana ne anlattı bilmiyorum ama sen böyle yetiştirilmedin. Hemen eve gidiyorsun. Hayatının geri kalanında sana ceza vermem gerekiyorsa, bunu yaparım. Umarım çok geç değildir."

"Baba!"

"Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum ve tek bir kelime daha duymak istemiyorum." Kızıyla konuşurken bile gözleri Tess'e kilitlenmişti. "Hemen annenin yanına git."

Kelly ileri atıldı. Ava annesinin kollarına yığıldı. "Anne . . ." "Arabaya git!" Parmağıyla Tess'i işaret etti. "Ve sen . . . Sen de En başından beri uyarılarımı dikkate almadın ve şimdi de bu. Hayatınızı ne kadar zorlaştırabileceğim hakkında bir fikriniz var mı?"

"Brad, yapma," dedi Kelly.

"Arabaya gidin. İkiniz de."

Kelly kızına daha sıkı sarıldı ama kıpırdamadı. Soğukkanlı ve metodik bir şekilde konuştu. "Evin için neredeyse hiç emlak vergisi ödemiyorsun. Sanırım ilçe mal müdürünün yeni bir göz atması gerekiyor."

"Brad!" Kelly haykırdı.

"Ve buradaki yol. Eğer ilçe bu işi yapamazsa, bir arabanın geçmesi neredeyse imkansız hale gelir. İşinize gelince-"

"Brad, dur."

"Bu seni ilgilendirmez Kelly." Çenesini kaldırdı. "O çok bağlandığın bebeği doğururken ölen kadın-"

"Bu kadar yeter!" Kelly söyledi.

"Belki de Freddy Davis'ten başka birinin daha yakından bakma zamanı-"

"Ava'ya prezervatifleri ben verdim!" Kelly

ağladı. Brad zar zor duymuş gibi

görünüyordu. "Ne?"

Kızını serbest bıraktı. "Ava'ya prezervatifleri veren bendim."

Başını salladı, kendini beğenmişliğinin yerini şaşkınlık almıştı. "Sen mi? Bebeğimizi veren sensin-"

"Evet, ben! Çünkü Connor'a benim sana baktığım gibi bakıyor. Çünkü onun da benim gibi kapana kısılmasını istemiyorum!"

"Kapana kısılmak mı?" Kendini toparlamaya çalıştı. "Kapana kısılmış sayılmazsın."

"Kapana kısılmış hissediyorum! Kelly şunu yap. Kelly şunu yap. Hiç sormuyorsun. Talep ediyorsun.

Ve ben bundan bıktım. Bıktım senden!"

"Böyle konuşmayı kes. Kastetmediğin şeyler söylüyorsun." "Her kelimesinde ciddiğim."

Ava tekrar ağlamaya başladı. Tess aceleyle ilerledi. Bu Kelly ve Brad'in baş başa yapması gereken bir konuşmaydı. "Mola veriyorum. Hemen şimdi."

"Yapamazsın-"

"Evet, yapabilirim."

"Evet, olabilir!" Kelly haykırdı.

"Tess'le konuşmam gerek!" Ava feryat etti.

Tess Kelly'nin omzuna dokundu. "Sen ve Ava kulübeye gidin. Bu gece orada kalın ve biraz dinlenin."

"Onu dinlemeyin," dedi Brad. "Herkes sakinleşmeli. Biz eve gidiyoruz-"

Tess onu görmezden gelerek Kelly'yi dürttü. "Devam et."

Kelly kocasına bakmadan kızını kaptığı gibi dışarı fırladı.

Brad Tess'e baktı, öfkesinin yerini şaşkınlık almıştı. "Ne yaptın sen?"

"Ailenize biraz nefes aldırın."

Ian içeri girdi, Wren omzundaydı ve önündeki manzarayı inceledi. "Lanet olsun. Neden tüm eğlence ben yokken oluyor?"

"Evine git," dedi Winchester'a. "Ya da arabanda uyu. Bir çadırda. Umurumda değil. Ama bu gece o kulübeye doğru bir adım atarsan, pişman olursun."

"Beni tehdit etme!"

"Neden olmasın? Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını açıkça belirttin. Öte yandan sen her şeye sahipsin."

"Winchester, sana ne derse onu yap," dedi Ian. "Zor bir gün geçirdi ve akli dengesi yerinde olmayabilir."

Tess, Ian'a yorgun bir gülümseme verdi ve bebeğini geri aldı. Kalbi eritecek kadar güzel, mışıl mışıl uyuyan küçük mürekkep balığını.

Brad Winchester kanepeye yığıldı ve alnını ellerinin arasına aldı.

Yarın Ian'dan onu terk ettiği için özür dileyecekti ama Winchester'a, hatta Kelly ve Ava'ya daha fazla katlanamazdı. Bebeğini göğsüne bastırdı, yatak odasına giden merdivenleri tırmandı ve hepsini susturdu.

Bölüm Yirmi Bir

Ian koltuğuna yığılmış adamı inceledi, bir karbon kadar istenmeyen bir adamdı.

monoksit sızıntısı. "Tess düşüncesizdir ama iyi içgüdüleri vardır. Ve bir aslanın kalbine. Eğer bu gece kulübeden uzak durman gerektiğini söylüyorsa, uzak durmanı öneririm."

Winchester yüzünü avuçlarının arasında ovuşturdu. "Benim Ava'm . . . O benim için dünyadaki en önemli şey."

"Tanrım, Winchester. Bir terapistle söyle, bana değil." "Ve Kelly Başka bir kadını hiç sevmedim."

"Ciddiyim. Sorunlarını itiraf etmek isteyeceğin kişi ben değilim."

Winchester sonunda başını kaldırdı, o çok kibirlendiği gür gri saçları alnının üzerinden sarkıyordu. "Evet. Haklısın. Haklısın. Özür dilerim."

Ian ona tiksintiyle baktı. "İster git, ister arabanda uyu. Umurumda değil. Ama kulübeden uzak dur."

Ian merdivenlere doğru baktı, tereddüt etti ve jeot yatak odasına doğru döndü.

* * *

Wren berbat bir gece uykusundan sonra Tess'i altıdan önce uyandırdı. Tess onun altını değiştirdi, eşofmanlarını giydirdi ve onu aşağıya taşıdı; Brad Winchester'ı kanepede horlarken buldu, Ian'ın boş viski şişesi de yanında yerde yatıyordu. Ölümlü bir kadının yüzleşmesi gerekenden çok daha fazlasıydı.

Ian ya hâlâ uyuyordu ya da sabah gezintisine çıkmıştı. Wren'in şişesini topladı, onu sardı ve patikadan aşağıya doğru ilerledi.

Kabin.

Kuş sesleri ormanda ıslık çalıyor ve arka pencerenin dışındaki erguvan en küçük pembe ipucunu gösteriyordu. Bir gün o da Her şeyin kıymetini bilin.

Yukarı çıktı ve Ava ile Kelly'yi arkadaki küçük yatak odasında birlikte uyurken buldu. Kelly şimdiye kadar Tess'in kulübedeki eşyalarını yeterince görmüş olacak ki, Tess'in artık okul binasında yaşamadığını anlamıştı.

Onları uyandırmamaya dikkat ederek, Wren'e biberonunu vermek için aşağıya döndü. Wren'in gözleri ona sabitlenmişti. "Sen evrendeki en zeki, en cesur, matematiksel olarak en yetenekli küçük kızsın," dedi ona.

Kendi matematik nefretini çocuğuna aktarmasının bir anlamı yok.

Onun çocuğu. Midesindeki o eski istenmeyen çukur yeniden yerleşmişti.

İşte

Üç kişi değillerdi, sadece Tess ve Wren vardı, Ian sonsuza dek dışarıda kalacaktı.

Wren geçirdi, bu kadar küçük bir bedenden çıkan büyük bir sesti. Tess poposunu okşadı ve önceki günü düşündü: hastaneye gidişini, iptal edilen topluluk toplantısını, Savannah'nın bebeğini doğurmasını ve Winchester'larla son patlayıcı karşılaşmasını. Hepsinin üzerinde Wren'in babasının kimliği belirliyordu. Her şeyden kaçmak istiyordu ama bu artık bir seçenek değildi.

Kelly sonunda tökezleyerek aşağı indi, onu Ava takip etti. Ava'nın kot pantolonu ve pantolonunun üzerinde bir önceki geceden kalma aynı buruşuk kıyafetler vardı.

kazağı annesinin bluzundan daha iyi dayanmıştı. Kelly, Tess'in yanından geçip elini dağınık saçlarında gezdirdi. Ava siyah ve gri baklava desenli çorabıyla bir döşeme tahtasını dürttü. İkisi de ne diyeceklerini bilemiyor gibiydi.

Tess buz kırıcı olarak Wren'i önerdi. "Biriniz onu tutsun, olur mu? Ben kahve yapacağım. Kızarmış ekmeğe ne dersiniz? Korkarım sunacak başka bir şeyim yok."

"Sunabileceğin çok şey var, Tess." Kelly sonunda onun gözleriyle buluştu. "Dün gece sana tüm bunları yaşattığımız için özür dilerim. Brad'in sana davranış şekli için özür dilerim.

Sana nasıl davrandığımı." Kanepenin yanındaki masadan çantasını aldı.

"Gitmek zorundayız. Sana yeterince dayattık."

"Eğer bir süre daha kalmak isterseniz, buyurun."

Kelly alt dudağını ısırды. "Er ya da geç onunla yüzleşmek zorunda kalacağım."

"Anne." Ava başını kaldırdı, her zamanki ısıltısı sönmüştü. "Anne, Tess'le konuşmam gerek. Yalnız konuşmalıyım."

Kelly'nin yüzü düştü. "Oh ..." Parmakları çantasının askısı etrafında sıkıştı. "Sadece o mu?"

"Lütfen mi? İhtiyacım var."

Kelly'nin kızının reddi karşısında verdiği iç mücadeleyi izlemek yürek parçalayıcıydı. "Anlıyorum." Omuzları çöktü. "Pekâlâ. Belki ben-" Söyleyecek bir şey, gidecek bir yer bulmakta zorlandı. "Verandada bekleyebilirim."

Tess buna dayanamadı. "Ava, annen her zaman senin yanında olacak. Bana güvenemeyeceğin kadar ona güvenebilirsin. Birlikte konuşabilir miyiz? Üçümüz birden?"

Wren ciyakladı. "Üzgünüm Wren," diye düzeltti Tess. "Dördümüz birden."

Bu, Ava'da sallantılı bir gülümseme yarattı, bu gülümseme çabucak soldu. "Bu kötü, anne. Gerçekten çok kötü."

Kelly'nin eli ağzına gitti. "Sen hamilesin!" "Hayır!

Ohmygod, hayır!"

Kelly hemen onun yanına koştu. "Sana tecavüz etti."

"Hayır!" Ava annesinden uzaklaştı ve kanepeye yığılıp ağlamaya başladı. "Neredeyse Keşke yapmasaydı. Yani, bu Berbat. Ama, bu . . . Eğer olsaydı, kendimi bu kadar suçlu hissetmezdim. Bu benim hatam olmazdı."

Tess, Kelly ve Ava birlikte vakit geçirebilsinler diye Wren'i pencereye doğru taşıdı. Kelly onun yanındaki mindere uzandı. "Bebeğim, bunun hatayla hiçbir ilgisi yok. Tek bir şey bile yok."

Ava başını kaldırıp annesine baktı. "Ama biz yaptık anne. Dün gece. Sen ve babam toplantıdayken. Connor'a prezervatif takmadığı sürece yapmayacağımı söyledim, o da istemedi ama yaptı. Ama acıdı. Hoşuma gitmedi. Ona bir daha yapmak istemediğimi söyledim, uzun bir süre için değil. O da bana güldü anne. Bana güldü ve koca bir bebek olduğumu söyledi."

Tess dişlerini sıktı, sessiz kalamadı. "O çocuğu alacağım *Dışarı!*"

Ama Kelly'nin tüm dikkati kızının üzerindeydi. Karmakarışık saçlarını okşadı ve yanağını okşadı. "Kendi adına konuştun, bebeğim. Onunla çok gurur duyuyorum. sen."

"Ama çok geç konuştum," diye hıçkırdı Ava. "Ve . . . Bunu yapmak istedim. Ama şimdi ... Connor'dan nefret ediyorum! Herkes onun çok iyi olduğunu düşünüyor ama değil. Ve şimdi sen ve babam boşanacaksınız ve hepsi benim yüzümden."

"Hayır!" Kelly, Ava'nın ellerini kavradı ve kendi ellerinin arasında salladı. "Bunu aklından bile geçirme. Eğer babanla ben boşanırsak, bu benim yüzümden olacak. Çünkü ben senin sahip olduğun cesarete sahip değilim. Ben asla konuşmam

yukarı. Bizim için tüm kararları babamın vermesine izin verdim. Senin ve benim. Bana emir vermesine izin verdim. Ama en kötüsü, kim olduğumu kendim bulmak yerine bana söylemesine izin verdim."

Ava'nın alt dudağı hâlâ bir çocuk gibi titriyordu. "Sen . . . Onu artık seviyor musun?"

"Seni seviyorum. İkimiz de seni seviyoruz." "Ama . . . Onu hala seviyor musun?"

Kelly gözlerini ondan kaçırdı ve sonra geri döndü. "Seni korkutmamak için sevdiğimi söylemek istiyorum. Ama hayatım boyunca hep böyle davrandım. Hissettiklerim yerine başkalarının söylememi istediği şeyleri söylüyorum. Ve şimdi . . . Şu anda, hissetmiyorum. Hissettiğimi sanmıyorum."

Ava tekrar ağlamaya başladı. Kelly onun saçlarını okşadı ama söylediklerini geri almadı. Tess her şeyi gözlemledi ve Wren'e aralarında dürüstlük olması için elinden geleni yapacağına dair sessizce söz verdi.

Eve gitmeden önce biraz nefes alabilsinler diye Ava'ya kahve yaptı ve bir fincan ballı nane çayı koydu. Birbirlerine sırlarını vermek onları daha da yakınlaştırmış gibiydi. İkisi de Wren'e sarıldı ve Tess kendini onlara Trav'i anlatırken buldu. Geçmişinin bu bölümünü onlarla paylaşabilmek güzeldi, Trav'den, bir zamanlar çok sevdiği ama çok uzaklara taşınmış bir çocukluk arkadaşından bahseder gibi bahsetmek daha da güzeldi.

Dengelerini yeniden kazanmaları için yeterli zamanları olduğunda, onlara arabasıyla eve gitmelerini teklif etti ama onlar yürümeye karar verdiler. Wren'i üst kata taşıdı. Yatak o kadar davetkâr görünüyordu ki onunla birlikte kıvrıldı ve ikisi de uykuya daldı.

Merdivenlerden gelen ayak sesleriyle uyandı. Kapısını açtı. Ian içeri girdiğinde göz göze geldiler. Ona baktı, ayak parmaklarından kontrolden çıkmış saçlarına kadar her yerini inceledi. "Çok güzel görünüyorsun, Tess Hartsong."

Esnedi. "Sana da günaydın." Bacaklarını yatağın kenarına doğru kaydırды. Wren en iyi bebek esneme hareketini yaptı ve Ian onu kucağına almak için yanına geldi.

"Winchester'ı kovdum ama şimdi geri geldi. Seninle konuşması gerektiğini söylüyor."

İnledi. "Bir karakter suikastına daha katlanacak kadar uyanık görünüyor muyum?"

"Yapamazsın." Wren'i dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "Seninle konuşana kadar gitmeyeceğini söylüyor. Kıçına tekmeyi basmak için can atıyorum ama sen yalnızken buraya gelmesini istemiyorum."

"Düşünceli."

"Seni tanıdığım kadarıyla, o orospu çocuğuyla gerçekten konuşmak istiyor olma ihtimalinden de şüpheleniyorum, bundan vazgeçmeni şiddetle tavsiye ederim."

"Bak! Wren sana gülümsüyor!"

"Evet, bunu arada bir yapıyor." "Sanki flört ediyor gibi."

"Küçük kızlar ve onların-" Durdu ve başparmağını Wren'in battaniyesinin kenarı. Başını kaldırdığında Tess'e tiksintiyle baktı. "Bunu yapacaksın, değil mi? Konuş onunla."

"Bu bir hastalık." Şifonyerden bir fırça aldı ve saçlarının arasında gezdirdi.

"Seni onunla yalnız bırakmamı bekliyorsa, bir kez daha düşünmesi gerekecek."

Bir düğümü çekiştirdi. "Karmaşık duygulardan nefret eden bir adama göre, çamur havuzundan çıkamıyor gibisin."

"Neredeyse o orospu çocuğu için üzüleceğim. Onu görmelisiniz. Her şeyin yolunda gitmesine o kadar alışmış ki, gitmediğinde nasıl başa çıkacağını bilmiyor."

* * *

Ian'ın ne demek istediğini anlayabiliyordu. Winchester'ın teni kül rengiydi, manikürlü gri saçları tepesinde yeni dökülmüş bir yama ortaya çıkaracak kadar dağınıktı.

Elbise gömleğinin bir tarafı buruşuk pantolonundan dışarı sarkıyordu ve çıplak

Ayak bilekleri, ayaklarını resmi siyah parmak arası terliklerinin içine sokmadan önce çoraplarını giymeyi unuttuğunu gösteriyordu.

Kendini koltuktan kaldırdı ve ona her zamanki kavgacı tavrıyla baktı.

"Her şeyi biliyor gibi görünüğünüze göre, karımın delice davranış."

Tess, "Bu delilik değil," dedi.

"Sen buraya gelene kadar her şey yolundaydı."

Ian Wren'i ona uzatırken çenesinin köşesinde bir kas kıpırdadı. "İşte sana bir fikir Winchester. Belki de sorunların için Tess'i suçlamayı bırakıp kendine bakarsan bunu çözebilirsin."

"Kelly buraya gelene kadar kulübeye gizlice girmeye başlamamıştı."

Ian, "Muhtemelen Tess kulübeyi yeniden yaşanabilir hale getirdiği için," diye karşılık verdi.

"Senin parçalanmış bir ailen var dostum. Gurur duyduğun ailen. Karın

boğuluyor ve kızınız sizden korkuyor ve sizin tek yapmak istediğiniz Tess'i suçlamak."

Brad'in kavgacılığı, yere çarpan bir paraşüt gibi çöktü. Kanepeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. "Ben ne zaman Kötü adam mı? Ben karımı seviyorum. Ve kızınızı güvende ve masum tutmak istemek ne zamandan beri günah oldu? Onu korumak için."

"Kızını seviyorsun," dedi Ian. "Bunu anlıyorum. Ama karını? Onu seviyor musun yoksa sadece ona söylediğin her şeyi yapmasını mı seviyorsun?" Piyanonun yanındaki duvara yaslandı. "İşte bu yüzden senin böyle bir

Tess'e karşı kan davası. Çünkü onu kontrol edemiyorsun. Senin buradaki büyük adam olman umurunda değil ve herkesin sana yalakalık yapması gerektiğini söyleyen notu kaçırmış."

"Bu doğru değil." İfadeden çok bir soruya benziyordu. "O ... Bizim değerlerimiz var. Biz ..." Çaresiz, gönülsüz bir jest. "Çok şansım oldu ama Kelly'ye bir kez bile kazık atmadım. Bunca yıldır. Ona isteyebileceği her şeyi verdim."

Ian geri adım atmadı. "Sadece bir tahmin, ama ona ne istediğini sormayı düşündün mü yoksa sadece ona mı söyledin? Sen bir zorbasın, Winchester. Kendi öneminizle ilgili saçmalıklara inandınız. Sen parası ve bağlantıları olan adamsın. Ama şimdi değer verdiğin biri seni geri püskürttü ve sen bunu beceremiyorsun." Winchester irkildi ama Ian'ın işi bitmemişti. "Adam ol, ahbap. Biraz sorumluluk al."

Kasabanın en önde gelen vatandaşı kendi üzerine çöktü. "Tek istediğim karımı geri almak. Bunu nasıl yapacağım?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi Ian. "Kelly'ye sorman gerekecek."

Winchester koltuktan dengesizce kalktı. İkisine de dönüp bakmadan, tökezleyerek dışarı çıktı.

Ve Tess neredeyse tek kelime etmemişti.

"Bu," dedi Ian'a, "harikaydı."

Gülümsedi. "Daha fazla muhteşemlik sizi bekliyor." "Ne demek istiyorsun?"

Kucağındaki bebeğe baktı. "Wren, ağacımı görmek ister misin? Ev mi?" Sanki onu dinliyormuş gibi yüzüne doğru eğildi. "Evet. Öyle."

Ve böylece üçü birlikte ağaç eve tırmandılar, Wren Ian'ın kollarındaydı. Tess kenarda oturuyordu, bacakları sallanıyordu. Ian onun yanına yerleşti. Wren kocaman gözlerle, üzerinde açılmaya başlayan narin bahar yapraklarının arasından süzülen güneş ışığının oyununa hayranlıkla bakıyordu.

Tess, Ian gittiğinden beri ona eziyet eden soruyu sormak için kendini hazırladı. "Bana ne bulduğunu söyle."

"Bianca'nın arkadaşlarının ve eski dostlarının hiçbirisi bizden daha fazla şey bilmiyordu, ben de Queens'e gittim. Eşyalarını ne yapacağımı bulana kadar bir depolama tesisine göndermişim ve bir kez daha bakmaya karar verdim."

"Bir şey bulmuşsun."

Başını salladı. "Modellik yaptığı yıllardan kalma eski bir makyaj çantasının içinde. Neredeyse kaçırdım."

"Neydi o?"

"Kutsal Kase."

Wren hapşırdı.

"Evrak buldum," dedi. "Bir sperm bankasından."

Bunu anlaması bir anını aldı. "Bana mı söylüyorsun? ?" "Wren bir sperm donörü bebeği."

Tess'in eli ağzına gitti.

"Belgeleri doğruca avukatıma götürdüm. Her şey yasal. Bianca hayatında bir kez olsun her şeyi doğru yaptı."

"Oh, Ian ..." Kalbi göğsünde o kadar genişledi ki diğer her şeyi bastırdı. Bianca'nın ailesi yoktu ve Wren'in doğum belgesinde Ian'ın adı yazıyordu. Bebeğinin yanağına bir damla gözyaşı düşerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Tess burnunu çekti ve elinin tersiyle kendi gözlerini sildi. "Gerçekten bitti mi? O gerçekten benim mi?"

Başını salladı. "İstedğin her şeye sahipsin. Sadece Wren değil. Dün geceden sonra sanırım kariyerini geri kazandın."

Bu doğruydı. Tess zor koşullar altında annesini kaybetmeden sağlıklı bir bebek dünyaya getirmişti ama bu felcini kırmaya yetecek miydi, yoksa kaçmaya devam mı edecekti?

Bir daha asla. Bianca'nın ölümü hep onunla olacaktı. O yapamazdı O korkuyu yaşamadan bir çocuk doğurmayı hayal bile edemezdi. Ama bunu yapacaktı. Dün gece bunu atlatmıştı ve her seferinde atlatacaktı. O bir ebeydi. Bu onun kimliği idi.

Başının üzerindeki dallarda bir kuş kanat çırpı. Her şeye sahip olacaktı. Kariyerine. Çocuğuna. Evi haline gelen dağ ve onu hem kucaklayan hem de ona meydan okuyan kasaba. Ian North dışında her şeye.

Gözlerini ağaç tepelerine dikti. "Artık evli kalmak zorunda değiliz."

Onun yanına doğru kaydı. "Acelelerimiz yok, ama ..." Elini çenesinin üzerinde ovuşturdu. "Okul binası için bir teklif aldım."

Yutkundu. Dosdoğru önüne baktı. "Satacak mısın?"

"Bilmiyorum."

Kendini bariz olanı söylemeye zorladı. "Buradaki hayat senin için pek de iyi gitmemiş gibi."

"Hayır, olmadı."

Platformun kenarından ayağa kalktı. "Savannah'yı hastaneden almam gerekiyor."

"Merdiven dik. Wren'i bana ver."

"Onunla başa çıkabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum, ama ..."

Çoktan basamaklardan aşağı doğru manevra yapmaya başlamıştı. En altta tereddüt etti. Adam merdivenin tepesinde, onun üzerinde duruyordu. Bir şey söylemesi gerekiyordu ve bunu şimdi, kıyafetleri üzerindeyken ve sağlıklı düşünebiliyorken söylemeliydi. "Bence teklifi kabul etmelisin."

"Nedenmiş o?" Kendini yere atmadan önce merdivenin yarısına kadar gelmişti.

"Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın. Buraya geldiğinden beri istediğin hiçbir şeyi üretemedin ve istemediğin bir evliliğe sürüklendin. senin."

"Kimse bana bir şey yaptırmadı," dedi inatla.

"Ian, özgür kalmalısın. Kendin ve Wren için." Tess, kalbini kıracak olsa bile bu konuda net olması gerektiğini biliyordu. "Eğer okulda kalırsan, Wren'e kalıcı görüneceksin ve senden verebileceğinden daha fazlasını isteyecek. Sana baba fantezileri bağlamasını istemiyorum. Bu ikiniz için de adil değil."

"Tanrım, Tess, o sadece yedi haftalık. Daha çok zamanı var."

"Şimdiden bana geldiği gibi sana da kolayca geliyor."

"O daha yeni doğdu! Aceleyle gerek yok."

"Sadece yap, Ian. Beklemek için bir neden yok." Onu arkasında bırakarak okul binasına doğru yürüdü.

* * *

Ian konuşmalarındaki hiçbir şeyden hoşlanmamıştı, özellikle de onun Wren için bir tür tehlike oluşturduğunu ima etmesinden. Tess delinin tekiydi. Ve yine de . . .

Onun vücudunu boyadığı gecedan beri uğraştığı tedirginlik -uykusunu bozan huzursuzluk- artık o kadar keskin değildi. Kadın ona hayatını geri alması için izin vermekle kalmamış, bunu yapmasını da emretmişti.

* * *

Kelly aradığında Tess hastanede Savannah'nın taburcu edilmesini bekliyordu. "Brad bu sabah eve geri geldi ama onunla konuşmaya hazır değilim. Şu anda kulübede yaşadığını biliyorum ama diğer yatak odasını alsam çok mu zor olur? Sadece bir süreliğine. Sormamalıydım ama -"

"Tabii ki yapabilirsin." Kelly, Tess'in neden şimdi orada yaşadığını sormadı ama merak etmiş olmalıydı.

Tempest'a dönüş yolculuğunda yağmur yağdı. Savannah, Zoro ve Wren'le birlikte arka koltukta oturuyordu. İlk birkaç kilometreyi hastaneye gelmesinin üzerinden yirmi dört saat geçmeden taburcu edildiği için sevinerek geçirdi

Annesi ise bugün geç saatlere kadar gidemeyecekti. Tess ilk kez Savannah'nın konuşmasını memnuniyetle karşıladı, çünkü bu onu neredeyse Ian'ı düşünmekten alıkoyuyordu.

"Beni dinliyor musun ki?" Savannah arkasından seslendi.

"Dinliyorum."

"Yanlışı bir şey yaparsam bana söyleyeceğine söz ver. Annemin beni mahvettiği gibi ben de Zoro'yu mahvetmeyeceğim."

"Savannah, ne zamandan beri tavsiyelerimi dinliyorsun?" Savannah sakızını çıtlattı. "Ben değiştim. Artık bir anneyim."

"Nasıl değiştin? Daha yirmi dakika önce bana kot pantolonumun çok bol olduğunu ve saçımı sıkıcı olduğu için boyamam gerektiğini söylemiştin."

"Bunun bebekle bir ilgisi yok! Bu senin iyiliğin için."

Tess gözlerini arabanın tavanına doğru kaldırdı. "Yüce Tanrım, ne kadar cazip olursa olsun onu yolun kenarına atmama izin verme."

Savannah sırtıttı. "Dün harikaydım, değil mi?"

"Harikaydın," diye onayladı Tess.

"Annemden çok daha iyi."

"Beşinci maddeyi savunuyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama tek söylediğim onun gibi kafayı yemediğim." Sakızını bir kez daha çıtlattı. "Senin sayende."

"İyi bir deneyim olduğuna sevindim." Savannah'nın bilebileceğinden daha çok sevindim.

"Her şey boyunca çok sakindin. Ne yapacağını çok iyi biliyordun."

"Eğer bana daha fazla iltifat edersen, kafanda bir yaralanma olup olmadığını kontrol ettireceğim."

"Phish'e arka odayı temizleteceğim, böylece annem ve ben orada Zoro ve John için bir çocuk odası kurabiliriz. John ne kadar ezik bir isim? Bütün çocuklar onunla dalga geçecek."

Tess'in verebileceği pek çok yanıt vardı ama o yüksek yolu seçti. "Birlikte büyüyecek olmaları güzel."

"Wren de onlarla birlikte büyüyecek." "Umarım öyle olur."

Tess dikiz aynasından Savannah'nın kolunu oğlunun araba koltuğunun üzerine koyduğunu gördü. "Bir doktor muayenehanesi açmalısın, Tess. Gerçekten açmalısın."

"Ben doktor değilim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ebe olmak. Buradaki pek çok kadın doktorları sevmez ama sana gelirler. Phish'in Kırık Baca'nın aşağısındaki boş binasını hatırlıyor musun? Ondan kiralayabilirsin. Orada bir tür ofisiniz olur."

"Benim için çok hızlı gidiyorsun."

"Birinin sizi zorlaması gerekiyor. Sanki bir konuda karar vermek için sonsuza kadar beklemeniz gerekiyormuş gibi."

"Kaç kişinin hâlâ Wren'in annesini öldürdüğümü düşündüğünü unutma." "Kimse gerçekten böyle düşünmüyor, Tess. Sadece pek çok insan - pek çok insan kadınlar senin tarafından tehdit ediliyor."

"Tehdit mi?" Ön cam silecekleri cama çarparak gıcırdadı. "Neden biri benim tarafımdan tehdit edilsin ki?"

"Oh, hadi ama. Sanki bilmiyorsun."

"Bilmiyorum!" Tess haykırdı.

"Gözlerini yoldan ayırma. Arkada bebeklerin var." "Bunu söyleyen dünyanın en kötü şoförü."

"Sanırım bunu bilmeyecek kadar cahilsin. Adamlarının sana bakışları yüzünden," dedi Savannah abartılı bir sabırla. "Hepsi gibi değil. Ama çoğu gibi. Babam gibi çapkınlık yapmayan erkekler bile. Bu annemi deli ediyor. Eşleri ve kız arkadaşları bundan hoşlanmıyor."

"Abartıyorsun."

"Bir tıp insanı için daha dikkatli olmalısınız."

Tess, Ian'ın ona söylediği o aptalca şeyi hatırladı. *Tatlı bir dul.*
Gaza bastı. "Saçmalık."

* * *

Tess, Savannah ve Zoro'yu yerleştirdikten sonra Kelly'yi kontrol etmek için kulübeye uğradı ve taze fırın kokusuyla karşılaştı. Kelly, Ava'yla birlikte birer şekerli kurabiye yedikleri kanepeden, yağmurun pencerelere vuruşunu izlerken, "Bunun bir dayatma olduğunu biliyorum," dedi. "Özür dilerim. Şu anda başka nereye gidebileceğimi bilmiyorum."

"Anne, sürekli özür dilemeyi bırakacağını söylemiştin." "Evet, ama . . . Tess'in evini ele geçirdik."

Tess ceketini astı ve Wren'i askıya yerleştirdi. "Bir kurabiye alabildiğim sürece rica ederim. Bunlar gerçekten benim fırınımdan mı çıktı?"

"Umarım sakıncası yoktur."

"İşe yaradığını bildiğime
sevindim."

Tess kanepenin karşısındaki koltuğa oturdu ve Wren ona doğru kıvrıldı ve Kelly'nin uzattığı kurabiyeyi aldı.

Kelly, "Bu sadece geçici bir durum," dedi. "Burada kalıyorum."

Üzüntüyü gidermek için sıcak bir kurabiye gibisi yoktu ve Tess bir ısırık daha aldı. "Böyle pişirmeye devam edersen, ne kadar kalacağın umurumda değil."

Kelly kızının yanına yerleşti ve pencereden dışarı baktı. "Üniversiteye gitmeyi düşünüyorum."

"Gerçekten mi anne?"

"Yıllardır bunu yapmak istiyordum." Tess'e baktı. "Brad'e ne zaman bu konuyu açsam, bana istediğim her şeye zaten sahip olduğumu ve diplomaya ihtiyacım olmadığını söylerdi."

"Tuhaf biri," dedi Ava. "Bana sürekli üniversiteye gitmenin ne kadar önemli olduğunu söylüyor. Avukat olmamı istiyor."

"Ne istiyorsun?" Tess söyledi.

"Şey ..." Ava utanmış görünüyordu. "Avukat olmak istiyorum."

Kelly güldü, bu da Ava'nın savunmaya geçmesine neden oldu. "Böylece politikaya atılmaya daha hazır hale geldim. Bence daha fazla kadının hükümette yer alması gerekiyor, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Tess.

Ava bacaklarını onun altından çekti. "Anne, ne zaman okula dönmekten bahsetsen babamın sana söylediği şeyleri hatırlıyorum."

"Önemli değil."

"Bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledi. Lisede üniversiteye gitmek için yeterince iyi bir öğrenci olmadığını söyledi."

"Ben hiç çalışmadım. Bu yüzden ödevlerini yapman konusunda bu kadar katıyım." "Matematikte benden çok daha iyisin." Ava Tess'e baktı.

"Babam dedi ki

Annemin başka bir diplomaya ihtiyacı yoktu çünkü zaten yüksek lisansı vardı. Bu altmışlı yıllarda yaşlı insanların söylediği bir şey değil mi?"

"Bana bakma," dedi Tess. "Ben o zaman doğmamıştım."

Ava üçüncü kurabiyesinden kalanları bir kenara bıraktı ve çoraplarını inceledi. "Babam bugün beni son ders cebirden çıkardı."

Kelly kaşlarını çattı. "Bunu yapmamalıydı."

"İyiymiş. Arabasında oturduk ve konuştuk. Ya da sanırım o konuştu. Üzgün olduğunu ve aramızdaki ilişkinin farklı olmasını istediğini söyledi." Çoraplarının ucunu halıya sürttü. "Ona her şeyi söyleyebileceğimi ve bana kızmayacağını söyledi. Sanki bunu gerçekten yaparmışım gibi." Saçının bir tutamını büktü. "Sanırım seks yapmaktan hoşlanmadığımı ve ona yaptığımı söylemediğimi düşünüyor. Ama . . . İyi görünmüyordu anne. Ona çok kızgınım ama bir yandan da onun için üzülüyorum."

"Baban yetişkin bir adam. Ondan sen sorumlu değilsin."

"Bunu biliyorum ama... Onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzgün olduğumu söyledim. Ağlamamaya çalıştım ama biraz ağladım ve o ne dedi biliyor musunuz? Milyon yıl geçse de onu asla hayal kırıklığına uğratamayacağımı söyledi. Bana mükemmel olduğumu söyledi."

Kelly gülümsedi. "Değilsin. Ama onun böyle düşünmesine bayılıyorum." "Bu gece eve dönmemi istedi."

"Ne dedin sen?"

"Ona bunu dikkate alacağımı söyledim."

Kelly güldü. "Bunu gerçekten söyledin mi? 'Gerekli değerlendirme' mi?"

Ava başını salladı. "Ayrıca sana söylememi istediği bazı şeyleri bana anlatmaya çalıştı ama bunu yapmayacağımı söyledim. Seninle kendisi konuşmalıydı."

"Aferin kızıma."

"Düşündüğüm şey şu. Sen ne yapacağına karar verirken, ben bazen burada seninle, bazen de onunla kalabilirim. Sorun olur mu?"

"Elbette öyle. Baban seni seviyor, sen de onu seviyorsun. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Ava kısa bir süre sonra annesini öperek ve babasına kurabiye götürmeyi reddederek oradan ayrıldı.

Tess'in Kelly'ye okul binası yerine kulübede kalacağını söylemesi gerekiyordu. Yalan söyleyebilir, Ian'ın dikkatini işinden alıkoymak istemediğini söyleyebilirdi ama Kelly ona karşı dürüst davranmıştı ve karşılığında dürüstlüğü hak ediyordu. Wren'e sarıldı ve ona gerçeği söyledi. Ya da en azından çoğunu. Ona Ian'a ne kadar derinden aşık olduğunu söylemedi ve şaşırtıcı seks hayatlarından kesinlikle bahsetmedi. Sözlerini bitirdiğinde Kelly ona sempatiyle baktı. "Peki, biz bir çift değil miyiz?"

"Öyleyiz."

Michelle ve Savannah izinli olduğu için Tess Phish'e o gece çalışacağına söz vermişti. Hazırlanmak için yukarı çıktığında Kelly ona Wren'i sordu.

"Onu Heather'a götürüyorum."

"Neden onu benimle bırakmıyorsun? Onu izlemeyi çok isterim." "Sakıncası yok mu?"

"Hiç de değil." Kelly, Tess'in uyuyan kızına sevgiyle gülümsedi. "Eski günlerdeki gibi olacak."

* * *

Tess, Kırık Baca'da kahraman gibi karşılandı. Sanki hiç kasabanın dışlanmış olmamış gibiydi. Herkes dün gece hakkında bir şeyler duymak istiyordu ve Tess hem konuşup hem de siparişleri doldurmakla meşguldü. Telefonunu arabasında unuttuğunu fark edene kadar iki saat geçmişti. Kelly'nin acil bir durumu olsa ona ulaşamazdı.

Yarım kalmış tuzlu karamelli sıcak çikolatayı bırakıp arka kapıdan hızla çıktı.

Yağmur durmuştu ama güvenlik ışığı ara sokağa kokuşmuş sarı bir fosforlu ışık yayıyordu. Arabasının arkasında bir gölge hareket etti. Orada olmaması gereken bir gölge.

Tess yana doğru hızlı bir adım attı ve Courtney Hoover'ı gördü. Eli havada donup kalmıştı; bir ruj tüpünü tutan bir eldi bu. Tess'in cipinin arka camına yedi harf ve sekizincinin bir kısmı bulaşmıştı:

MURDEREI

Tess ileri atıldı. "Aradığım kişi sensin!" diye haykırdı.

Düşmanlık Courtney'den zehirli atık gibi yayılıyordu. "Oradaki herkes senin koca kıcını öpüyor!"

Tess ruju onun elinden aldı. "Ben buna şişman demezdim. Ben olsam geniş derdim."

Courtney huysuz bir anaokulu öğrencisi gibi feryat etti. "Ben her gün çalışıyorum. Bu hiç adil değil!"

"Kıçım mı?"

"Artie! Ayrılmamız senin suçun!" "Artie mi?"

"Sen ortaya çıkana kadar iyi gidiyorduk."

Yavaş yavaş, parçalar bir araya geldi. Tess kaç kez hatırladı Artie Kırık Baca'ya vardığında Courtney de ortaya çıkmıştı. "Tekrar bir araya gelecektik. Hep bir araya gelirdik. Sonra ona asılmaya başladın."

"Doğru," diye karşılık verdi Tess. "Tempest, Tennessee'nin en seksi adamıyla evliyim ama gizliden gizliye Artie Thompson'ı arzuluyorum."

"Hep onunla konuşuyorsun!"

"Ben herkesle konuşurum. Eğer Artie'yle ayrıldıysanız, bunun benimle bir ilgisi yok ve bunu sen de biliyorsun."

"Her zaman tekrar bir araya geldik. Ta ki sen ve o koca kıcın-"

Tess, Courtney'yi ve tertemiz beyaz ceketini ruj bulaşmış arka cama doğru itti. "Bu bir 'koca kıç' fazla oldu."

Courtney'nin tüm egzersizleri Tess'in öfkesiyle boy ölçüşemezdi ve onu Courtney'nin cebine dalacak, telefonunu çıkaracak ve kilidini açmak için aşırı makyajlı yüzüne tutacak kadar iyi savuşturdu. "Gülümse."

Courtney ona saldırdı ama Tess fotoğrafını çekmeden önce değil. "Ver şunu bana!"

"Henüz değil!" Tess dirseğinin keskin bir darbesiyle Courtney'yi arabaya doğru geri gönderdi. Tess fotoğrafı inceledi. Daha iyi olamazdı.

Güvenlik ışığından gelen gölgeler Instagram Kraliçesi'nin gözünü soketlerini kükürtlü deliklere dönüştürdü ve hiç olmayan yerlerde kırışıklıklar oluşturdu. "En iyi atışınız değil."

Sonra da kendi kendine mesaj attı.

Courtney bir çığlık atarak bir kez daha telefonuna sarıldı. Tess bu kez ona izin verdi. "Bil diye söylüyorum, bu doğrudan buluta gidecek ve orada kalacak. Tabii"

Courtney inledi.

"Tabii beni tekrar kızdırmazsan." Tess arabadan kendi telefonunu aldı. Kapıyı kapatırken arka camı işaret etti. "Şu pisliği temizle. Ve düzgün bir insan gibi davranana kadar Kırık Baca'ya geri dönmeyi aklından bile geçirme."

* * *

Dört gece önce yapılan tuval kareleri artık kurumuştı. Ian, Tess'in bedeninden aktardığı çok renkli görüntüleri inceledi. Belki de bir şekilde bundan sonra yapması gereken şeyin sırrını çözeceklerini ummuştu. Olağanüstü bir şey. Önemli bir şey. Ama aklına hiçbir şey gelmedi. Eskiden aklından o kadar hızlı geçen fikirler vardı ki onları zar zor yakalayabiliyordu. Kimliğini kaybetmişti ve bu yüzden hiçbir şey yapmıyordu.

Bir eskiz defterini pencereye taşıdı ve sayfalarını çevirdi. Bir Dürer gravürü kadar ayrıntılı, ince çizgili çizimlerden oluşan sayfalar: Wren'in gözleri, Tess'in ağzı; Wren'in kıvrılmış elleri, Tess'in çıplak ayağı; Tess'in kıllı saç fırçası, Wren'in ipeksi saç fırçası; bir spor ayakkabı, bir patik. Eskiz defterini bir kenara fırlattı. Bulabildiği en büyük binaya bir şablon çarpmalı ve ona anlamlı gelen bir şey yaratmalıydı. Dünyanın tüm insanların fare gibi ağzından düştüğü bir canavar kedi. Dünyanın son besin kaynaklarını el yordamıyla arayan çarpık hayvanlarla dolu bir ağaç.

Ancak bu görüntüler kusulmuş saçmalıklardan başka bir şey değildi.

Alt katta ön kapı çarparak açıldı ve bir kadın "Ian!" diye bağırdı.

Ian, burada mısın?"

Stüdyodan aceleyle çıktı.

Çılgın bir Kelly Winchester merdivenlerin dibinde duruyordu. "Bu Wren! Gitmiş!"

Yirmi İkinci Bölüm

Ian, kalbi kaburgalarına çarparak kulübeye daldı. Wren'in uyku yuvası pembe battaniyesi dışında boş duruyordu. Soğuk terler döktü.

Kelly arkasından kapıya doğru koştu. "Sadece birkaç dakikalığına yukarı çıktım! Uyuyordu!"

Bebek telsizini kaptı. "Yukarı çıkarken bunu yanına aldın mı? Bir şey duydun mu?"

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, aklıma bile gelmedi. Neden düşünmedim ki?" "Peki ya araba? Dışarıda bir araba sesi duydun mu?"

"Hayır. Hiçbir şey."

Ön kapıyı kontrol etti. "Bu kilitli. Peki ya arka kapı? Kilitli miydi?"

"Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. I-" Ellerinini topuklarını şakaklarına bastırdı. "Hayır. Seni almak için dışarı çıktığımda kilitli değildi. Tess gittikten sonra kilitlemedim. Bunu yapmalıydım!"

"Ne zamandır yukarıdaydın?"

"Bilmiyorum- Belki beş dakika? On dakika? Onu bırakmamalıydım!" "Olağandışı bir şey duydun mu? Bir şey gördün mü?"

"Hayır, hiçbir şey yok. Ava ve Tess bugün buradaydı ama başka kimse yoktu. Tess gitmeden önce benim için bir şişe hazırladı. Wren'e verdim ve uyuyakaldı. Bir süre ona sarıldım." Kelly ağlamaya başladı. "O kadar tatlıydı ki. Kollarımda yatıyordu. O küçük parmaklar ... Bavulumu boşaltabilmek için onu yere bıraktım."

Çocukken yaşadığı tüm kavgaları düşündü. Babasının yumruklarından kaçarken. Polisten kaçmak. Bianca'nın ölümünü bile. Hiçbiri ona bu akıl almaz korkuyu vermemişti. "Freddy Davis'i ve ilçe şerifini ara. Sen burada kal." Dişlerini sıktı. "Kocanın peşinden gidiyorum."

"Hayır!" Kelly onun kolunu tuttu. "Hayır, Ian. Brad asla böyle bir şey yapmaz. Asla!"

"Cehennem gibi. Başından beri Tess'i hedef tahtasına koymuştu." "Bu onun egosu." Koluyla akan burnunu sildi. "Sen bana güvenmek zorundasın. Brad bir pislik olabilir ama bir çocuğu kaçırmaz. Onunla vakit kaybedersen, bunu her kim yaptıysa daha da uzaklaşacaktır." Anahtarlarını ona doğru itti. "Benim arabamı al. Freddy ve şerifi arayacağım. Hadi git!"

Wren'i çalan kişi şimdiye kadar buradan kilometrelerce uzaklaşmış olabilirdi ama hiçbir şey yapmamak düşünülemezdi. Dışarı koştu ama Kelly'nin arabasına varmadan durdu. Düşünmek zorundaydı. Wren'in yabancı bir arabanın zeminine atılmış, battaniyesiz, minik kolları ve bacakları çırpınan kabus görüntülerini bir kenara itmek için. Kelly'nin Brad'in masumiyetine dair değerlendirmesine güvenmiyordu ama ya haklıysa?

Yağmur, kulübenin üzücü araba yolu bahanesinde çamurlu kraterler bırakmıştı. Kelly bir araba sesi duymadığını söyledi ama kaçırmış da olabilirdi. Eğer arabasını geri geri sürerse, bırakılmış olabilecek izlerin üzerinden geçmiş olacaktı. Cep telefonunun el fenerini açtı ve yerde gezdirdi. İz sürme hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdi ama izler hakkında çok şey biliyordu.

Kelly'nin lastiklerindeki dişleri tek bir iz setiyle eşleştirmek kolaydı. Farklı bir iz bulana kadar ışığın etrafında döndü. Tess'in arabasından mı yoksa kaçıranlardan mı gelmişti? Daha yakından baktı. Çok sayıda ayak izi görebiliyordu ama başka iz yoktu. Buraya sadece iki araba gelmişti - Kelly'nin ve Tess'in arabaları. Birisi arabasını yolda bırakmış olabilirdi.

Burada durup dedektifçilik oynamaya devam ettikçe, kaçıran kişi daha da uzakta olabilirdi. Wren'in çığlık attığı ... terk edildiği ... üşüdüğü ... korkunç görüntüler beynine üşüştü. Çamurlu ayak izlerine yeniden odaklandı: Tess'in, kendisinin, Kelly'nin. Ava'nın burada olduğunu söylemişti, yani muhtemelen onun izleri de bu karmaşanın içinde bir yerdeydi.

Ter tişörtünü ıslattı ve elleri titremeye başladı. Hayatı ağır çekime geçmişti. *Odaklan!* Ayak izi bir desenden başka bir şey değildi ve desenler onun hayatının kanıydı. *Daha yakından bak.*

Parmak izleri kulübenin arka kapısını gösteriyor. Parmak izleri uzağı gösteriyor.

Hepsini ayırmak imkansız. Yapmak zorundaydı. Onlar sadece formlar ve şekillerdi. Onun dünyasının günlük bir parçası.

Onları kafasında sıraladı. Katalogladı. Büyük ayakkabı izini bulmak en

kolayıydı. Kelly'nin arabasının yanında bir elmas izi ve bir düz ayakkabı izi gördü.

Her biri bir kadın ayakkabısını çağrıştırarak kadar küçük izler. Kelly ve Ava. Dördüncü çifti incelemek için daha yakına çömeldi. Bu diğer ikisinden biraz daha uzun ve daha dardı, parmak ucunda bir waffle izi vardı, ancak görünür bir ayak tabanı yoktu. Tess'in ayağını yüksek bir basamağı olduğunu bilecek kadar çizmişti ama bu spor ayakkabılarının da aynı şekilde olduğu anlamına mı geliyordu?

Elini saçlarının arasından geçirdi. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırıştırdı. Ve sonra onu gördü.

Beşinci bir ayak izi.

Onu inceledi. Eşini gördü. İşte orada.

Ve orada.

El fenerini daha geniş bir yay çizerek çamurlu alanın çevresine doğru tuttu.

Şurada. Ve şurada.

İçgüdüsunü ormana kadar takip etti.

Pantolonunu çalılar tırmalıyor, ıslak dallar çıplak kollarını tokatlıyordu. Ceket almayı akıl edememişti ve hava soğuktu. Savunmasız bir bebek için çok soğuktu. Daha fazla ayak izi buldu. Ay çıkmıştı ama orman örtüsünü deecek kadar ışık vermiyordu. Telefonunda ne kadar şarj kalmıştı? Eğer şarjı biterse, hiç ışığı olmayacaktı.

Nefesi kulaklarında gıcırıyordu. Ayak izlerini aramayı bıraktı ve koşmaya başladı. Eğer yanılıyorsa . . .

Tepenin zirvesinde, köpekler onun geldiğini duydular ve vahşi bir havlamaya başladılar. Ön kapı hızla açıldı ve Paul Eldridge tüfeğini doğrultmuş, ışığa karşı siluet halinde durdu. "Kim var orada?"

"Ben Ian North." Kapı asma kilitliydi. Ian üzerinden atladı ve bu sırada elini kesti.

"Buck! Deke!" Paul köpekleri geri çağırdı. Ian'ın ayak bileklerine hırladılar ama saldırmadılar.

Ian engebeli zemini uzun ve hızlı adımlarla kat ederken, o küçük spor ayakkabı izlerinin görüntüleri zihnine kazındı. "Eli nerede?"

"Eli? Odasında. Neler oluyor?"

Eğer Ian yanılıyorsa, asla geri alamayacağı bir zamanı boşa harcamış olacaktı ama eğer haklıysa ... "Onu görmem gerek."

Paul, gözle görülür bir şaşkınlıkla, onu içeri almak için kapıdan geri çekildi.

Rebecca kirli geceliğiyle kanepede kıvrılmış oturuyordu, yağlı saçları yüzüne dökülüyordu. Kocasını perdeli kapı aralığından kaybolup oğluna seslenirken boş gözlerle Ian'a bakıyordu. "Eli!"

Birkaç saniye içinde Paul perdenin arkasından fırladı. "O burada değil! Neler oluyor? Çocuğum nerede?"

Ian kanlı elini kapının pervazına dayadı. "Eli kızımı kaçırdı." "Bebek mi? Sen neden bahsediyorsun? Neden bir bebeği olsun ki? bebek?"

"Daha sonra. Şimdilik onu bulmak zorundayız." Ian kapının yanında duran el fenerlerinden birini kaptığı gibi dışarı fırladı.

Köpekler hırladı ama saldırmadı. Ian ek binalara doğru koştu ve Paul'ün kamyonetinin önünde durup şoför kapısını kırbaçladı. İçeride kimse yoktu.

Paul arkasından, "Ben ahır alacağım," diye bağırdı.

Eli'nin adını söyleyerek araziyi birlikte aradılar. Her sonuçsuz geçen saniye sonsuza dek sürdü. Paul ya aramayı yavaşlatmak istemediğinden ya da kendi kendine anladığından hiç soru sormadı. "Ben kapı koluna çıkıyorum," dedi.

"Ben diğer tarafa gideceğim. Ve Paul, o sadece yedi haftalık."

Paul başıyla ani bir selam verdi ve gitti. Ian diğer tarafa yöneldi, korkusunun onu yavaşlatmasına izin vermemek için çok çalışıyordu. Eli'nin Wren'i almasının tek bir nedeni vardı. Sekiz yaşındaki beyni, iyileşmesi için Wren'i annesine vermeye karar vermiş olmalıydı. Ama neden buraya geri dönmemişti? Ve o neredeydi?

Her olasılık bir öncekinden daha kötüydü. Gece vakti ormanda yeni doğmuş bebeğini taşıyan bir çocuğun başına gelebilecek tüm kazalar beynini kemiriyordu. Hayatının en büyük sorununu yaşayan bir çocuk olsaydı nereye giderdi?

Evinin bodrum katındaki depoya. Babasından saklandığı yer orasıydı ama Eli'nin böyle bir seçeneği yoktu.

Ian ana patikadan saparak daha küçük, zorlukla ulaşılabilen bir yola girdi. Eli'nin Wren'i dere kenarına götürdüğünü hayal ederken kolundaki çiziklerin ya da yaralı elindeki sızının farkına bile varmadı. Yağmurun o suya neler yapabileceğini görmüştü. Daha hızlı koştu.

Terk edilmiş bina uzakta duruyordu, ay ışığının kırıkları paslanmış kalıntılara sırıyordu. Kabaran dere suyunun fışkırmasını ve bir bebeğin teselli edilemez ağlamalarının hayvani sesini duydu.

Kalbi göğsünde patladı. Kız yaşıyordu.

Ian açıklık boyunca koştu, koşarken el fenerini düşürdü ve tişörtünü çıkardı. Eli, Wren'le birlikte paslı yağ variline doğru çömeldi.

Çılgılık atıyor ve sıska dizlerinin üzerinde tehlikeli bir şekilde kıvranıyordu. Battaniyesi gitmiş, üzerinde ince pamuklu bir tek parça kıyafetten başka bir şey kalmamıştı.

Ian onu kucağına aldı, titreyen bedenini kendine doğru kıvrırken beceriksizce sardı.

Kulak tırmalayan hayvan feryadı açıklığı doldurdu. Vücudununsıcaklığını ona yönlendirdi, ona mırıldandı, aptalca sözler, rahatlatıcı Dudaklarını onun alnına bastırdı. "Sen iyisin. . .sahibim. Sana sahib Her şey yolunda.

Doğru. Şşş...."

Eli hıçkırarak ayağa kalktı. "Onu geri alacaktım! Götürecektim! Ağırlaştı! Özür dilerim!"

Ian el fenerini kaptı, ona bakacak kadar kendine güvenmiyordu. "Evine git!"

Değerli kargosunu kucaklayarak patıkaya doğru ilerledi, kanlı elindeki zonklamayı görmezden gelerek sadece onu ısıtmaya odaklandı. Eli hâlâ arkasında ağlıyordu. Bırak Paul onunla ilgilensin.

Sanki dün olmuş gibi babasının yumruğunu hissetti. "Sen değersiz bok parçası!"

Paul Eldridge sert bir adamdı. Ya Ian yavaşlar ve onun yaptığı yaparsa?

en az yapmak istediği şeydi. Kendini geri dönmeye zorladı.

Eli yere çömeldi, elleri başının üzerindeydi, tıpkı Ian'ın babasının darbelerinden kaçınmak için çömeldiği gibi.

Ian'ın çenesi gerildi. "Benimle geliyorsun."

Eli'in başı yukarı kalktı. "Ama-"

"Ne dediğimi duydun. Git hadi."

"Özür dilerim!"

"Kapa çenenin ve yürümeye başla."

Eli ona korkuyla baktı ama söyleneni yaptı.

Wren sonunda ya vücudunun sıcaklığından ya da adımlarının ritminden dolayı sakinleşmişti. Sadece ayak sesleri ve Eli'nin burnunu çekmesi eşliğinde tepeden aşağıya doğru ilerlediler.

* * *

Bir polis aracının kırmızı ışıkları kulübenin üzerinde parladı. Tess'in arabası Kelly'ninkinin yanına park edilmişti. Tess'in şu anda nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu ve Eli daha geride kalsa bile adımlarını hızlandırdı.

Freddy Davis şöinenin yanında durmuş, bir not defterine bir şeyler karalıyor, Kelly kanepede oturmuş, başını ellerinin arasına almış, Tess ise sanki başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi odanın ortasında dikiliyordu. Onun arka kapıdan geldiğini ilk gören o oldu. Onu sersemleten gırtlaktan bir uluma sesi çıkardı. Ancak aşağı baktığında kadının ne yaptığını gördü.

Wren, kan sıçramış bir tişörte sarılmıştı. Tess'in dudakları dehşet içinde donup kaldı.

"Bu benim kanım!" diye haykırdı. "Elimi kestim. Bu benim kanım." Tess yere yığıldı. Savaşçı kadını dizlerinin üzerine çöktü.

Koşarak onun yanına gitti ve diz çöktü. "Ona bir bak. Yaralı değil, sadece uyuyor."

Yaralı olmadığını bilmiyordu. Kanaması olmadığını biliyordu ama soğuğa maruz kalmış, itilip kakılmış, belki de düşmüştü. Zatürre ya da kafa travması geçirebilirdi, ya da-

Tess bir hıçkırıkla onu elinden aldı.

Kelly koltuktan kalkmıştı ve Freddy Davis omzundaki mikrofonu kullanıyordu. Ian sonunda Eli'ı hatırladı. Wren'e son bir kez bakarak dışarı çıktı.

Çocuğun kaçmış olabileceğini düşündü ama kulübenin kenarına büzülmüştü. "İçeri gel, Eli."

Eli kirli, gözyaşlarıyla dolu yüzünü kaldırdı. "Annem Sürekli ağlıyor, artık yemek yemiyor ve ölebileceğini düşünüyorum. Düşündüm de belki Bir bebeği vardı. . . Ya da belki bir bebeği bir süreliğine kucağına alabilseydi . . ." Hıçkıra hıçkıra ağladı. "Bu konuyu Tess'le konuşacaktım ama o burada değildi, Wren'i gördüm ve gerçekten çok dikkatli davrandım. Ama sonra çok sert ağlamaya başladı, ben de ayağım takıldı ve neredeyse düşüyordum. Gerçekten kötü bir şey yaptığımı biliyordum ve annem ölse bile Wren'i geri getirmem gerektiğini biliyordum."

Ian elinden geldiğince sakın bir şekilde konuştu. "Bana doğruyu söyle. Söz veriyorum kızmayacağım. Wren'i düşürdün mü? Düştü mü?"

"Hayır! Bu yüzden durmak zorunda kaldım. Kollarım acıyordu, çılgık atıyor ve kıpırdanıyordu ve onu düşürecekimden korkuyordum. Onu geri getirecektim. Söz veriyorum!"

"Burada kal."

Ian içeri girdi. Tess, Wren'i bir battaniyeye sarmıştı. Ian'ın göğsü hâlâ çıplaktı ve donmak üzereydi. Ona haftalar önce verdiği siyah-kırmızı flanel gömlek kapının yanındaki kancada asılıydı. Onu giyerken Freddy'ye olanları kısaca özetledi. "Eldridge'ler

Telefonum var ve Eli'yi eve götürmem gerekiyor. İhtiyacın olursa yarın onunla konuşabilirsin."

"Önce şu elinle ilgili bir şeyler yapsan iyi olur," dedi Freddy.

"Daha sonra." Tess'in araba anahtarlarını aldı.

Freddy onu dışarı kadar takip etti ve korkmuş sekiz yaşındaki çocuğun üzerine eğildi. "Benim çocuğum olsaydın, bir ay boyunca oturmazdın."

Tam olarak Ian'ın korktuğu şey.

* * *

Paul, Ian'ın farlarını görünce tarladan koşarak geldi. "Eli!" Arabanın kapısını açtı ve oğlunu yakalamak için içeri uzandı. "Eli! Nerelerdeydin? Ne halt ettin sen?" Ian'a baktı. "Bebek iyi mi?"

Ian başını salladı. "Evet. Konuşmamız gerek."

"Kesinlikle konuşacağız." Oğlunu arabadan indirip ön kapıya doğru götürdü. Ian da onu takip etti.

Rebecca kendini desteklemek için bir elini kanepenin arkasına koyarak ayağa kalktı. "Eli!"

Eli ağlayarak ve özür dileyerek ona doğru koştu, yüzünü ona gömerken sözleri boğuklaştı.

Paul durmuş onları izliyordu. Giysileri yıpranmış, elleri kirlenmişti. Yüzündeki derin, güneşten çizilmiş çizgiler onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Ian onun omzuna dokundu. "Dışarı çıkalım. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Paul itiraz etmedi. Duygusal gösterilerden değil, sıkı çalışmaktan hoşlanan bir adamdı, Ian da bunu çok iyi anlıyordu.

Avluya girdiklerinde köpekler Ian'ın ayaklarını kokluyordu. Paul gömleğinin cebinden bir paket sigara çıkardı. "Bunu telafi edeceğim," dedi sert bir sesle.

"İstediğim tek bir şey var."

"Neymiş o?"

Ian yıkık dökük ahıra doğru baktı. "Beni eşek sudan gelinceye kadar döven yaşlı bir adamla büyüdüm. Bunun Eli'nin başına gelmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Paul'ün çenesi gerildi. "Cezalandırılacak, bu kesin." "Bu cezanın ne olacağını uzun uzun düşün." Ian ayarladı

Yaralanmamış elini ahırın kaba direklerinden birine dayadı. "Sana doğruyu söyleyeceğim. Eli'nin yaptığı şey senin suçun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Tess size bir hafta önce karınızın yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Bunu herkes görebilir. Ama sen bu konuda hiçbir şey yapmadın, değil mi?"

Paul inatla, "Biz kendi başımızın çaresine bakarız," dedi.

Ian onun bakışlarına karşılık verdi. "Senin için nasıl gidiyor?"

Paul gözlerini kaçırdı. "Bunu atlatacaktır."

"Ne zaman? Eli annesinin ölmek üzere olduğuna inanıyor ve görünüşe bakılırsa onu suçlayamam. Yaptığı şey çok korkutucuydu ama annesine yardım etmek için aklına gelen tek yol buydu. Bu nasıl bir duygu, Eldridge? Senin yapmayacağın şeyi yapmaya çalışan bir çocuk."

"Çocuğumu sevmediğimi mi sanıyorsun? Karımı sevmediğimi mi? Bu yüzden buradayız. Böylece onları dışarıdaki tüm pisliklerden koruyabilirim!"

"Ama onları senden koruyan ne?" Ian sessizce konuştu. Paul ona baktı.

"İnatçı ve dik kafalısın. Karının danışmanlığa, ilaç tedavisine ihtiyacı var. -Bilmiyorum. Tek bildiğim, ona bunu aşmasını söylemenin işe yaramadığı ve bu yüzden ailemi tehlikeye attığın. Bunu sen yaptın. Senin çocuğun değil."

Ian yarı yarıya Paul'ün ona yumruk atmasını bekliyordu ama yapmadı. Bunun yerine sigarasını söndürdü ve evine geri döndü.

* * *

Tess içeri girdiğinde ona baktı. Kulübenin penceresinin yanındaki sandalyeye kıvrılmıştı, yüzü solgundu ve Wren kollarında uyuyordu. Ona titrek bir gülümseme verdi, çabucak endişeye dönüşen bir gülümsemeydi bu. "Elin ..."

"O kadar da kötü değil."

"Yeterince kötü." Alnı kırıştı. "İlk yardım çantası okul binasında."

Onun kulübeden okul binasına gidip gelmesinden nefret ediyordu. Onun yerinde kalmasına ihtiyacı vardı. Onunla birlikte. Ait olduğu yerde. "Yukarı çıkıyoruz

İşte." Onun tereddüt ettiğini fark etmemiş gibi yaptı ve bebek bezi çantasını ve Wren'in yuvasını aldı. "Biz gidiyoruz."

Belki o da en az onun kadar kulübeden uzaklaşmak istiyordu çünkü hiç itiraz etmedi.

Okul binasına vardıklarında, ona tüm kapıları ve pencereleri kontrol ettirdi, bunu uzun süre yapacağından şüpheleniyordu. O da

İlk yardım çantasını alıp masanın üzerine koydu ve lavaboda ellerini yıkadı. Çok fena acımıştı. Yara uzun değildi ama derindi ve tekrar kanamaya başladı.

Aynı anda hem onunla ilgilenip hem de bebeği kucağına alamazdı ama onu bırakacak gibi de görünmüyordu. Adam bunu anladı ve Wren'i ondan aldı. Bebek kıpırdandı, gözlerini açtı, onu gördü ve tekrar kapattı.

Masaya oturdu, Wren serbest kolundaydı ve Tess onu sargılarken, olan biten her şeyi ona anlattı. Tess son sargıyı inceledi. "Eli'yi öldürmek istiyorum ama ..."

"Biliyorum."

"Sence Paul ona zarar verir mi?"

Ian, hayatta kalma mücadelesi veren komşusunun kendisinden hem ne kadar farklı hem de ne kadar benzer olduğunu düşündü. "Hayır. Çocuğunu ve karısını seviyor. Sadece inatçı ve paranoyak."

"Yarın onları kontrol edeceğim."

"Elbette yapacaksın. Savannah ve bebeğini de kontrol edeceğinden eminim. Sonra Kelly ve Ava var. Sırf ona ders vermek için Winchester'ı da görmeye gidersen hiç şaşımam."

"Tempest, Tennessee'nin işgüzarı."

"Kocaman bir kalbin var, Tess Hartsong."

Bunu söylerken bile içinden atamadığı tedirginlik yüzünü başka yöne çevirmesine neden oldu.

* * *

O gece Ian'la birlikte uyudular, Wren yatağın yanındaydı, ikisi de Wren'i gözlerinin önünden ayırmak istemiyordu. Wren saat beşi biraz geçene kadar uyanmadı. Tess gözlerini Ian'ın kaçıp gittiğini görecektik kadar açtı. Her zamanki gibi.

Bebeği ve sızdıran bezini uyku tulumundan çıkardı ve göğsüne doğru kıvırdı. Wren dünkü olaydan etkilenmiş gibi görünmüyordu ama Tess aynı şeyi söyleyemezdi. "Neşeli olmana sevindim," dedi ona, "Çünkü ben bir enkazım."

Wren o sabah alışılmadık derecede uyanıktı. Beslendikten sonra annesinin o günkü eğlenceleri için ne planladığını sorar gibi Tess'e baktı. Tess ikisini de giydirdi, Wren'i askısına koydu ve güzel bir dağ sabahına adım attı.

Ian'ı terk edilmiş kilisede buldu. Yaralı elini görmezden gelerek, kapının üzerindeki lentoyu bir dizi cezalandırıcı barfiks çekmek için kullanıyordu. Tişörtü yanında yerde yatıyordu. Adam kıyafetlerini üzerinde tutamıyor gibiydi.

Omuzlarındaki kasların kasılmasını, omurgasındaki uzun uzantıyı izledi. Kendini kaldırıp indirirken bacakları düz ve güçlü duruyordu. Terli sırtına bakılırsa bir süredir egzersiz yapıyordu. Onu böyle hatırlamak istiyordu. Buruşuk ve terli, güçlü ve terbiyeli, ait olduğu vahşi doğada.

Wren sesini denemeye başlamıştı ve çığlık attı. Yere düştü. "Hanımlar."

Adamın tişörtü alıp nemli göğsüne sürmesini izledi. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Onu dün kaybedebilirdim." "Onu kaybedebilirdik."

"Elbette, ama-"

"O benim de kızım, Tess. Bunu unutup duruyorsun." "Hayır, ben-"

"Birçok şeyi unutup duruyorsun." Tişörtünü başının üzerinden öyle bir çekti ki yırtılması gerekirdi.

"Seni böyle kötü bir ruh haline sokan nedir?"

"Sahip olduğun tüm bu planlar. Kendin ve Wren için yaptığın planlar." "Plan yapmak zorundayım. Ne olduğunu anlamıyorum-"

"Bu planlardan herhangi biri hakkında bana danıştınız mı? Onlar hakkında ne düşündüğümü sordunuz mu? Kendi planlarım olup olmadığını? Yoksa sadece bana mı söylediniz?"

Bütün bu öfke nereden geliyordu? "Her ne söylemeye çalışıyorsan söyle, çünkü neden bahsettiğini biliyorum."

Ona doğru geldi. "Planlarınızda *biz* kelimesini hiç duymuyorum. Sadece duyuyorum

I."

"*Biz* diye bir şey yok."

"Biz evliyiz, Tess." Bunu söyleme şekli... Ağzının köşesinde mutsuz bir kıvrımla. "Bu senin için eski bir şey olabilir ama benim için değil."

"Biz gerçekten evli değiliz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Tennessee eyaleti farklı düşünüyor." Rüzgâr saçlarını yakaladı ve yüzünün sert kemiklerinden geriye doğru savurdu. "Dün gecenin benim için nasıl geçtiği hakkında bir fikrin var mı? Hiçbir fikrim olmadan ormanda dolaşmak

Nerede olduğunu ya da kimin elinde olduğunu? O sadece senin değil, Tess. Doğduğu andan beri onunla birlikteyim. Onun üzerinde tekeliniz yok."

Wren hakkında hiç bu şekilde konuşmamıştı ama bunu söyleme şekli - düşmanlığı- Wren'in hoşuna gitmemişti. "Dikkatli ol. Bunlar çok büyük duygular."

"Ne olmuş yani?"

"Okul binasını satacağınızı söylemiştiniz."

"Bir teklifim olduğunu söyledim."

Bu konuşmayı şimdi yapamazdı. "Bunu kahve içtikten sonra konuşabiliriz çünkü mantıklı konuşmuyorsun."

Önünü kesti. "Bunu şimdi konuşacağız çünkü hiçbir kahve hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Seni seviyorum, Tess. Seni seviyorum ve Wren'i seviyorum."

Gözlerini ona dikti. Bunlar duymayı arzuladığı sözlerdi. Dağınık duygulardan bu kadar kaçınan bir adamın konuşabileceğini hiç düşünmemişti. Sevinçli olmalıydı ama sevinci yoktu. Her şeyini kaybetmiş bir adama benziyordu.

Wren'i kalbine yaklaştırdı. "Bunu atlatacaksın." "Bunu gerçekten söyledin mi?"

Gözlerini kırıştırdı. "Aşık olmanın mutlu bir şey olması gerekir ama seni hiç bu kadar mutsuz görmemişim."

"Ben mutsuz değilim!"

"Mutlu değilsin."

"Ben mutluyum! Ben-" Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu beni şaşırtıyor. Seni sevmekle ilgili kısmı değil. Seni uzun zamandır seviyorum. Ama buna başka isimler koydum."

"Gibi . . . ?"

"İlham. Hayranlık. Şehvet. Ama dün gece . . . Dün gece her şey üstüme üstüme geldi. Bir krizin gerçekte ne olduğunu ortaya çıkarmanın bir yolu vardır. önemli."

Alt dudağı titremeye başladı. İkisi için de doğru olanı yapması gerektiğini bildiğinden onu dişlerinin arasına aldı. Üçü için de. Dikkatle konuştu. "Tam olarak nasıl ilerleyeceğimizi düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun? Bizi birlikte görüyorum."

Kelimeleri sert bir şekilde savuruşu ona her şeyi anlatıyordu. "Peki ya işin?"

"Ne olmuş ona?"

"Sen onurlu bir adamsın Ian, ama evcil bir adam değilsin." Söylemesi gereken kelimeleri oluşturdu. "İşin senin kim olduğun ve ben bunun önüne geçtim."

Eğildi ve kaba kenarlı bir taş aldı. "Yapmadın."

"Tanıştığımız günden beri sana karmaşadan başka bir şey getirmedi. Buraya bir yön bulmak için geldin ama bulduğun şey tam bir kargaşa. Sana ilham kaynağı olmadım, Ian. Bir abluka oldum."

Taşı avuçladı. "Öyle söyleme."

"Bana birlikte olduğumuzdan beri ürettiğin ve seni tatmin eden bir şey söyle. Seni mutlu eden tek bir parça."

"Çizimlerle dolu bir eskiz defterim var."

"Çok güzeller. Ama sen her birinden nefret ediyorsun."

Elindeki taşı yuvarladı. "Onlardan nefret etmiyorum."

"Dudağını kıvrımadan onlara bakamıyorsun bile." "Ben öyle yapmam!"

Gözyaşlarını kırıştırdı. "Bu işe yaramayacak, Ian. Sen kendini bulmaya çalışan bir sanatçısın. Wren ve ben bunun önünde duruyoruz. Oluyor."

Taşı avucunun içinde sıktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Tüm o dağınık duygular . . . Babanın istismarından bahsediyorsun ama bence en derin yaraları bırakan annen. Seni sözde seven ama asla bir annenin yapması gerektiği gibi koruyacak kadar güçlü olmayan bir kadın. Tüm bunların seni, beni neden sakat bıraktığını anlıyorum Wren. Yanımızda getirdiğimiz her

şey." "Ben sakat değilim."

Onun daha önce hiç bu kadar kesin konuştuğunu duymamıştı. "Kendine bir bak. Aşık olma, bir aileye sahip olma fikri ... Bu seni mutlu değil, kızgın yapıyor." Sesi takıldı. "Bunun senin için doğru olmadığını biliyorsun. Biz nasıl

Wren ve benim getirdiğimiz tüm karmaşıklıklara, tüm aksaklıklara karşı kızgınlığını gizlemek için bu kadar çok çalışırken iyi bir hayatınız var mı?"

"Beni bu kadar soğukkanlı gösterme."

"Sen tam tersisin." Wren ağlamaya başladı. Tess onu omzuna götürdü. "Her şeyi hissediyorsun. Bu yüzden benim istediğim koca ya da onun ihtiyacı olan baba olamazsın."

"Bir kariyeri yeniden tasarlamak bir gecede oluyormuş gibi davranıyorsunuz. Ama olmuyor. Bu işler zaman alır."

"Burada sadece bir kariyerin yeniden tasarlanmasından bahsetmiyoruz. Bu senin hayatını yeniden tasarlamak. Manhattan'a geri dön Ian ve kendinden kaçmayı bırak. Burası senin için iyi değil. Ve senin veremeyeceğin bir şeyi istemek de benim için iyi değil."

Omuzları düştü. Ufka doğru baktı. Hiçbir karşı argümanı yoktu ve bir tane bile bulmaya çalışmadı. Bunun yerine kolunu geri çekti ve taşı fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. "Nasıl istersen öyle olsun."

Onu daha fazla sevmeyene kadar uzak durması için sessizce yalvararak açıklıktan ayrıldı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Tess arka pencereden ağaç eve baktı ve onun yavaş yavaş çürüyüp gittiğini, sonsuza dek bitmediğini hayal etti. Ian gitmişti. ve eşyalarını okul binasına geri taşımıştı, ama sadece geçici olarak. Resmi olarak satışa çıkar çıkmaz taşınacaktı ama şimdilik kulübeyi Kelly'ye bırakacaktı.

Ian'ın gitmesine izin vermek, içinde ne kadar kötü hissetmiş olursa olsun, yapılması gereken en doğru şeydi. Onun mutsuz yüzüne bir kez bakmak bunu kanıtlamıştı. Onu umutsuzca istiyordu ama sadece bütün ve mutlu olmasını, açık bir kalple sevebilmesini istiyordu. Ve bu sahip olamayacağı bir şeydi.

Tam bir acıma partisine düşmeden önce kendini pencereden uzaklaştırdı. Bir şeylerle ilgilenmesi gerekiyordu ve şimdi bunun için en iyi zamandı.

Okul binasının WiFi'ı değişiklik olsun diye çalışıyordu. Wren askıda uyurken kanepeye yerleşti ve günlerdir düşündüğü aramayı yapmak için FaceTime'ı açtı.

"Tess?" Diane berbat görünüyordu. Makyaj yapmamıştı ve sarı saçları kafasının üzerinde dümdüz duruyordu. Simon'ın okul binasına gelmesinden bu yana sanki bir ömür geçmiş gibiydi ama sadece dört gün olmuştu.

Diane hapşırdı ve burnuna bir mendil bastırdı. "Kusura bakmayın. Simon bu sabah gitti ve ben de üşütmüşüm."

"Eğer bu iyi bir zaman değilse-"

"Hayır, sorun değil. Kendim için üzülmekten başka yapacak bir şeyim yok."

Tess bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. "Seni daha önce aramalıydım ama ne diyeceğimi bilemedim."

"Bu bir şoktu." Diane'in sesi titremeye başladı. "Wren'i düşündüğümde. Sana yaşattıklarımızı. Ve ne için? Bir hiç uğruna."

"Diane, bu çok garip."

"Bunun için başka bir kelimem var." Gözlerini kuruladı. "Birkaç haftalığına da olsa bir torun sahibi olmak çok güzeldi."

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyorum." "Wren? O nasıl? O iyi mi?"

"Evet. O iyi. Burada uyuyor. Ama merak ediyordum. Çok şey istediğimi biliyorum ve sizi zor durumda bırakmak istemiyorum, bu yüzden bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorsanız hayır diyeceğinize söz verin. Merak ediyordum da..." Kelimeler aceleyle döküldü. "Jeff'le birlikte Wren'in

büyükanne ve
büyükbabalar?

"Onun . . .

?"

"Çok şey istediğimi biliyorum ama-"

"Evet!"

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet! Bunu yapmamızı isteyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Onun için daha fazla istediğim bir şey yok." Diane'e Wren'in gebe kalmasıyla ilgili öğrendiklerini anlattı ve ardından ona bir komplikasyonu hatırlattı. "Simon hâlâ genç. Şimdi ne derse desin, sonunda gerçek torunlara sahip olabilirsiniz."

"Öyle deme! Wren bizim gerçek torunumuz. Onu kalbimize aldık. Bu yüzden bu kadar üzgünüz."

"Ama Simon'ın çocukları varsa

..."

"Birden fazla torun sevemeyecek türden insanlar gibi mi görünüyoruz?"

Tess'in kalbi sabahtan beri ilk kez yerinden kalktı. "Hayır, yok."

"Oh, Tess . . . Onu görmeme izin ver. *Jeff! Jeff! Jeff! Jeff!* Tess telefonda Wren ile konuşuyor.

Torunumuz!"

* * *

Paul ve Rebecca o öğleden sonra Eli'yi okul binasına getirdiler. Çocuk Tess'i görünce gözyaşlarına boğuldu. Aynı nedenle olmasa da o da ağlamak istedi.

Eli o kadar perişandı ki, ona nasihat etmeye yüreği elvermedi. Ayrıca, onun zaten bilmediği ne söyleyebilirdi ki? Ona bir

Sarılmak. "Sanırım Wren seni anlıyor ve affediyor."

Rebecca'nın dudakları kurumuş ve çatlamıştı. "Bunun olmasını istememiştim. Kendimi toparlamam gerekiyor. Yapmam gerektiğini biliyorum."

Paul kaba bir nezaketle, "Elinden geleni yaptın," dedi. Ve sonra Tess'e, "Bir doktor bulduk. Bir kadın."

"Bu harika."

"Bu tür şeylerde uzmanlaşmış olması gerekiyor." Kolunu karısının omuzlarına doladı. "Yarın onu görmeye gideceğiz."

Ayrılmadan önce Eli Wren'den bizzat özür diledi. "Dün gece seni korkuttuğum için *gerçekten*, gerçekten, gerçekten, yüzlerce kez özür dilerim."

Wren'in kısa bir hafızası vardı ve ona gülümseme olarak yorumladığı bir esneme hediye etti.

"Sanırım artık benden nefret etmiyor."

"Eminim etmiyordur," dedi Tess.

Eldridge'ler ayrılırken, Tess aklına gelen bir fikri uygulamaya karar verdi. Belki Rebecca'ya yardım etmeye çalışmak, kendisi için ihtiyaç duyduğu yardımı aklından çıkarmasına yardımcı olabilirdi.

* * *

Ian çok öfkeliydi. Kafasındaki görüntüden kurtulamıyordu -Tess ondan uzaklaşıyor, rüzgâr saçlarını bir gece yarısı derviş gibi savuruyordu. Ve çocuğunu da yanında götürüyordu. Onu sevdiğini söylemek için ne kadar cesaret toplaması gerektiğine dair bir fikri var mıydı? Damarlarını açmıştı. Her yeri kanamıştı. Peki o ne yapmıştı? Bunu onun suratına geri fırlattı.

İçkisinden uzun bir yudum aldı ve sahibi olduğu beş katlı Tribeca binasının en üst katından Hudson Nehri'ne doğru baktı. Buradaki mobilyaları kendisi seçmişti, rahatsız İtalyan derisi de dahil. oturduğu kanepeler. Hatta bazı parçaları o tasarlamıştı: çelik boru ve siyah ağdan yapılmış konsol sandalyeler, kumlanmış camdan ağır bir top üzerinde dengelenmiş böbrek şeklindeki sehpa, termoplastik duvar aplikleri. Stüdyosu duvarın diğer tarafındaydı, kavernöz bir çatı katı.

Okuldaki stüdyonun üç katı büyüklüğündeydi ve bir zamanlar en iyi çalışmalarını yaptığı yerdi.

Yıllar önce, binanın geri kalanını yeni sanatçılar için kirasız stüdyolara ayırmıştı - Bianca'nın bir zamanlar kendisi için yaptığını onlar için yapma girişimiydi bu. Onlara çalışma alanı verdiği için pişman değildi ama bu kadar çok

Onu Manhattan'dan Runaway Dağı'na sürükleyen şey, fikirlerle dolup taşan genç yaratıcılardı. Hepsi onun tavsiyesini, cesaretlendirmesini ve kutsamasını istiyordu. Onların etrafında olmak ona kendini sahtekar gibi hissettiriyordu.

Ve böylece kaçtı. Ona yaptığı tüm iyilikler için.

Tess'in reddi bu kadar acıtmamalıydı. Böyle büyümüştü işte. En yakın olduğu insanlar tarafından tokatlanmaya alışkındı. Sadece bunu ondan hiç beklememişti.

Ve yalnız olmanın bu kadar boğucu hissettireceğini hiç düşünmemişti.

* * *

Tess mutlu değilse bile en azından makul ölçüde memnun olmalıydı. Bir hafta diğerini kovaladı. Mayıs ayının başında Wren yeni doğan kıyafetlerinden kurtulmuş, Diane ve Jeff nehir gezisinden sonra bir ziyaret planlamış ve kabuslar ortadan kalkmıştı. Tempest halkı artık Tess'i toplum için bir tehdit olarak görmüyorlardı. Artie ona arabasının farı yandığında nasıl değiştireceğini öğretiyor, Kelly de ekmek pişirmeyi öğretiyordu. Tess yerel Kadınlar Birliği'ne katılmaya davet edilmiş ve birliğin başkanı Bayan Watkins'in mükemmel bir bitki uzmanı olduğunu ve bilgilerini paylaşmaya hevesli olduğunu keşfetmişti. Fiona Lester

Tess'e kendi doğal cilt bakım ürünlerini nasıl yapacağını göstermeye gönüllü oldu ve Michelle de Tess'in bir kompost yığını oluşturmaya yardım etmeye niyetliydi. Hatta Mr.

Felder ona Tennessee tarihi hakkında bir okuma listesi vererek destek oldu. "Eğer burada kalacaksan, bu kadar cahil olmayı bırakmalısın."

Topluluğun ona öğreteceği çok şey vardı ve Tess öğrenmeye hevesliydi. Yine de kalbindeki acı dinmiyordu. Ian'ı kendi evinden kovan oydu ve şimdi hayatında kendi kazdığı bir boşlukla baş başa kalmıştı. O kimdi ki Ian Hamilton North IV'e neye ihtiyacı olduğunu söyleyecekti?

Onu seven ve kendisini anladığından daha iyi anlayan kadındı.

Çalışmalarının nasıl ilerlediğini görmek için onu aramayı arzuluyordu. Mutlu olup olmadığını. Ama aramadı. Tess'in dağınıklığından kurtulduğu ve sonunda ihtiyacı olan boşluğa sahip olduğu için saklayamayacağı rahatlamayı duymak istemedi. Henüz çıkarmaya fırsat bulamadığı bakır alyansına dokundu ve ilçe sağlık müdürüyle ikinci görüşmesini planladı.

Hayatının geri kalanı olmasa da kariyeri rayına oturmaya başlamıştı.

* * *

Sağlık müdürü toplantıya Knoxville'den iki doktoru davet etmişti ve her ikisi de kırsal kesimdeki kadınlara yönelik tıbbi bakım eksikliğinden endişe duyuyordu. Tess'in geçmişinden etkilendiler ve ilerlemek için bir plan tartışmaya istekliydiler. Toplantı bittiğinde Tess'in başı dönüyordu. Her şey çok hızlı geliyordu.

Tess, Kelly'nin finans konusunda yetenekli olduğunu keşfetmişti. Ailesinden kalan küçük bir mirası dikkatli bir şekilde değerlendirdiği için kendi parası vardı ve daha iyi bir konaklama için kolayca para bulabilirdi. Ama kulübeyi Tess'ten çok daha fazla seviyordu ve şimdilik Tess onu ağırlamaktan mutluydu, özellikle de Kelly duvarları boyamış ve taze çiçeklerle dolu çömlek vazolar getirmişken.

Ava bazen annesiyle, bazen de babasıyla kalıyordu. Her iki durumda da Brad hem kulübeyi hem de ne yazık ki okul binasını sık sık ziyaret ederdi. Tess ona hiç kahve ikram etmedi ama bu onun kendi kahvesini doldurmasına engel olmadı.

"Yepyeni bir insan gibi," diye yakındı mutfağında kendini evindeymiş gibi hissederken.

"O her zaman olduğu gibi aynı kişi. Sen ödeme yapmıyordun dikkat." Onu tezgâhın yanında, tam da Ian'ın durduğu yerde dururken görmek, ona karşı her zamankinden daha öfkeli olmasına neden oldu. "Sorun şu ki, o kadar uzun zamandır hıyarlık yapıyorsun ki, rotanı değiştirmen çok zor."

Sertleşti. "Neden buraya sadece istismar edilmek için gelmeye devam ettiğimi bilmiyorum."

"Çünkü senin en kötü halini gördüm ve seninle evli değilim, bu da burayı kamusal yüzünü takınmak zorunda olmadığın tek yer yapıyor." Brad'in siyasi geçmişini araştırmış ve özellikle çevre konularında hayal ettiği kadar gerici olmadığını görünce şaşırmıştı. Mısır gevreği kaşığına ona doğrulttu. "Sen de buraya evliliğini düzeltebileceğimi düşündüğün için geliyorsun. Düzeltemem."

"Kelly sizi dinler. Fikirlerinize saygı duyuyor."

"Hâlâ beni kazanabileceğine inanıyorsun, ben de Kelly'yi önünde diz çöküp af dilemesi için ikna edeceğim."

"O kadar da gerçekçi değilim."

"Ama benden istediğin tam olarak bu. Kabul et bunu."

Omuz silkti. Ne kabul ediyor ne de reddediyordu.

O kayıp bir ruhtu ve tüm hüsrânını ve üzüntüsünü onun üzerine boşaltmamak için kendini tutması gerekiyordu. Neden hayatında bu kadar çok zor insan olmak zorundaydı ki? Ian, Brad, Savannah - her ne kadar Savannah Tess'i dünyadaki en iyi arkadaşı ilan etmiş olsa da. Bu da başlı başına bir sınavdı.

"En iyi arkadaşlar birbirlerine her şeyi anlatır," demişti Savannah dün verandada oturmuş Zoro'ya bakarken. "O yüzden bana Ian North'la aranızdaki her şeyi anlat. Seni terk etti, değil mi? Ondan nefret ediyorum."

"Beni terk etmedi," diye yalan söylemişti Tess. "Manhattan'da çalışıyor."

Ian, en zor insan. Devam eden sessizliği, onu göndermenin yapılacak en doğru şey olduğunu kanıtlıyordu ve bir gün bununla barışacaktı. Bugün o gün değildi.

Dikkatini tekrar Winchester'a vermeye zorladı. Ona homurdanmasına rağmen, eyalet senatörüne karşı bir parça sempati duyuyordu. Eski Kelly'yi seviyordu ama değişimle iyi başa çıkamıyordu ve yeni Kelly onu şaşırtmıştı.

"Şimdi üniversiteye gitmek istiyor. Ve her şeyden önce finans okumak!" "Anladığım kadarıyla, evlendiğinizden beri mali işlerinizi o hallediyor.

evli. Ve bu işi iyi yapıyor." Ayrıca Tess'in kendi mali durumunu daha iyi anlamasına da yardımcı oluyordu.

Suratını astı. "Sadece zamanım olmadığı için."

Ellerini havaya kaldırdı. "Dışarı! Bugünlük Brad Winchester limitime ulaştım."

Adam hışımla gitti, ama kadın onun geri geleceğini biliyordu. Hoşuna gitse de gitmese de onun terapisti olmuştu.

* * *

Yeniden icatmış, kışımın kenarı! Ona gösterecekti. Onun duygusal olarak felçli olduğunu düşünüyordu. Güvenilmez. Uygunsuz bir baba! Boş versene! Çalışmasını yeni ve parlak bir yöne çekecek ve sonuçları ona atacaktı.

Ian stüdyosundan üç tuvali ara sokağa taşıdı ve bir Onları yakmak için propan meşalesi kullandı. Onlara boya fırlatmış, X-Acto bıçaklarıyla kesmiş, tekrar kesmiş. Onlara hidroklorik asitle saldırdı ve arabasıyla üstlerinden geçti. İş bittiğinde onları stüdyosunun duvarına yığdı, geri çekildi ve bu yeni çalışmayı değerlendirdi.

Saçmalıktı. Otuz altı yaşında asi bir sanat okulu mezunu taklidi yapan bir adam. Kendisini zengin eden sisteme parmak sallıyormuş gibi yapan lanet bir numaracıydı.

Her şeyi yok etti ve Tess'in bedeninden izler taşıyan küçük tuval karelerini ortaya koyarak kendini daha da perişan etti. O gecenin anısı, güzelliği kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Stüdyonun kapısını kapattı ve günlerce içeri girmedi.

Ülmatomlardan nefret ederdi. Trafığe ve polis sirenlerine rağmen burası çok sessizdi. Çocuğunu kucağına alabilmek, ağaç evini bitirebilmek ve Tess'e her şeyi kendi istediği gibi yapacaklarını söyleyebilmek için hemen Tempest'a gitmeliydi.

Peki neden yapmadı?

Çünkü yapamazdı.

Kaybolmuştu, yalnızlık ve belirsizlik tarafından kuşatılmıştı - mazot kokusu ve kaldırıma yığılmış çöp torbalarından gelen çürümüş çöp kokusu tarafından. Wren onu tekrar gördüğünde hatırlayacak mıydı? Sadece birkaç hafta olmuştu ama Wren'in ne kadar çabuk değiştiğini biliyordu ve tüm bunları özliyordu.

Tess'e duyduğu öfke, onunla birlikte olma özlemiyle taban tabana zıttı. Onsuz bir hayat, gazını kaybetmiş bir gazoz kadar anlamsızdı. Tess onu yeni deneyimlere, yeni duygulara, stüdyoların ve galerilerin sınırlarının ötesinde var olan bir topluluğun parçası olmaya açmıştı. Ona hiçbir şeyi saklamayan bir kadınla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu göstermişti. Onunla birlikte hayat gökkuşağının her tonunda açılmıştı.

Sonra da onu reddederek her şeyi mahvetmişti. Bebek Wren'e olduğu kadar ona da aitken onun Wren için bir tehdit olduğunu nasıl düşünebilirdi? Onun evcil olmadığı saçmalığı. Eğer bu doğruysa, neden Tek düşünebildiği okul binası ve dağdaki hayatları mıydı? Hatta onu sevdiğini söylediğinde onu mutsuz görünmekle suçlayacak kadar küstahlaşmıştı. Böyle bir şey nasıl söylenebilirdi ki?

Başı ağrıyordu. Belki de ateşi vardı. Eczaneye gidip bir şeyler alması gerekiyordu ama kapıyı açarsa onu bekliyor olacaktı.

"Ian, seni rahatsız etmek istemem ama bir göz atabilir misin-"

"Ian, söyleyecek bir şeyi olduğundan emin değilim ..."

Onlar harika çocuklardı, yetenekliydi ve onlara vermekten mutluluk duyduğu stüdyo alanını hak ediyorlardı. Sadece şu anda onlarla konuşmak istemiyordu. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Yine de şimdi Manhattan'a döndüğünde, telefonu

çalmayı kesmedi. Telefonu kapattı, sonra tekrar açtı. Ya Wren'le ilgili acil bir durum varsa? Ya Tess sonunda ne kadar mantıksız davrandığını fark edip özür dilemek için aradıysa?

Son konuşmalarını kafasında binlerce kez tekrarladı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onun bir kez bile kendisini sevdiğini söylediğini hatırlayamadı.

* * *

Şafakta kalkmıştı. Antrenmana gitmeliydi ama buradaki dojosu çam ve yaprak küfü kokmuyordu. Baldırlarına otlar değmiyordu. Kendi nefesinin sesine karışan kuş sesleri yoktu.

Kendini stüdyoya geri dönmeye zorladı. Okuldaki stüdyosundan daha işlevseldi ama çimento zemini, yüksek, açık tavanı ve soğuk, endüstriyel duvarları o kadar da davetkâr değildi. Etrafındaki onca gürültüye rağmen burası neden bu kadar sessizdi?

Küçük tuval kareleri arasında gezindi. Asıl yapmak istediği şey eskiz çizmekti - çalılıkların arasında gezinen bir sincap, erken çayırdaki kır çiçekleri. Tess. Wren. Eskiz yapmak onu sakinleştiriyordu ama terapi sanat değildi.

Hayal kırıklığı içinde, aylar önce terk ettiği, büyük, yavan, tonal bir kompozisyon olan bir tuvali eline aldı. Baş aşağı çevirdi ve çerçeveyi titretecek kadar sert bir şekilde şövalenin üzerine koydu. En yakın boya tüpünü kaptı ve hepsini eline sıktı. Birincil sarı. Yeterince iyiydi. Kalın boyayı avuçlarının arasında ovuşturdu ve nereye gittiğini ya da nasıl görüldüğünü umursamadan tuvalin üzerine sürdü. Rastgele bir tüp daha aldı, onu da sıktı ve aynı şeyi yaptı. Bir tane daha buldu, sonra bir tane daha; kenarları kanıyordu, çizgi ya da biçim, şekil ya da değer gözetmiyordu.

Tess'in vücudundaki kanvas izlerini üstüne yapıştırdı ve raftan rastgele bir kutu Krylon çıkardı. Çalkaladı ve bir desen oluşturmaya çalışmadan kısa, dalgalı patlamalar halinde sıçrattı. Başka bir kutu buldu ve aynı. Ve sonra bir tane daha. Sonunda IHN4'ü hecelediğinde zor nefes alıyordu.

Geriye çekildi, bitkin düşmüştü.

Çılgınca bir karmaşaydı, topak topak, kopuk kopuk ve saçma sapan. Herhangi biri ya da herhangi bir şey tarafından yapılmış olabilirdi. Eline bir fırça ve bir kova boya verilmiş fillerden biri. Pigment bulaşmış ellerini

nefes almaya çalışıyordu. Tekrar baktı. Önündeki kaosu hiçbir amacı, hiçbir varlık nedeni yoktu.

Onun gibi.

Düzene, bir tür yapıya ve akıl sağlığına ihtiyacı vardı. Avuçlarını kot pantolonunun paçalarına sürttü ve stüdyoda arzuladığı düzeni sağlayan tek şeye uzandı: eskiz defterine. Bakmadan açtı ve rastgele bir sayfayı yırttı.

Tess'in profili.

Çizimi dağınık tuvalin üst köşesine bantladı ve oradan uzaklaştı. Elini ensesinde ovuşturarak önce küçük çizimi, sonra da tuvali inceledi. Gün ortası ışığını daha iyi yakalamak için şövaleyi çevirdi ve ekstra ince uçlu siyah bir illüstrasyon kalemi aldı. Tess'in profilinin minyatürünü tuvalin kuru bir lekesi üzerinde yeniden yakalayarak işe koyuldu.

Sonunda tatmin olduğunda, bu taslağı bir kenara bıraktı, bir başkasını bantladı ve yeniden başladı. Günün geri kalanında, gece boyunca ve ertesi sabaha kadar ikinci eskizden üçüncüye geçerek çalıştı.

Nihayet yatağa girdiğinde şafak söküyordu, ancak tekrar kalkıp bir fincan kahve yapmadan ve stüdyoya dönmeden önce sadece birkaç saat uyudu.

Zamanla ilgili tüm referanslarını kaybetti. Gölgeler stüdyosunun zemininde hareket etti, kayboldu, yeniden ortaya çıktı. Bir kirpiğin açısını değiştirdi, bir tırnağın uzunluğunu değiştirdi. Birkaç saat uyudu, biraz daha kahve yaptı ve yeniden başladı, her bir küçük, ayrıntılı çizimi rastgele renk çizgilerinin karmaşasında sakladı. Duş almadı. Yemek yemedi. Boya sıçramış bir fincandan içtiği bitmek bilmeyen kahve yüzünden midesi yanıyordu.

Üçüncü gecenin ortalarında atölyeden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Ter ve boya kokusu içinde yatağa düştü.

Nihayet uyandığında uzun bir duş aldı, tıraş oldu ve kendine güzel bir kahvaltı hazırladı. Ancak tüm bunları yaptıktan sonra, yarattığı şeye bakmak için stüdyoya geri dönmesine izin verdi.

Uzaktan bakıldığında sadece kaos görülüyordu. Ama yakından . . . Yakından, sadece çok hızlı geçmeyenler tarafından görülebiliyordu. küçük, gizli çizimlerdi: Tess'in profili, omurgası, burnu, hepsi tam ve hassas ayrıntılarla işlenmişti. Wren'in ayağı vardı, dioksazin morundan bir kurdeleye takılmıştı, gamzesi

bir altın vuruş. Bu tuvalde her şeyi görüyordu; sadece yıkımı önemseyen vahşi, asi bir çocuk ve kalbini tek başına yaşayan dul bir kadına ve yetim bir çocuğa kaptırmış yetişkin bir adam.

Bu.

O böyle biriydi.

Punk ve sanatçı. İsyancı ve barışçı.

Tek bir kimliğe sığmak için o kadar çok çabalamıştı ki kendinden kaçmıştı.

Yarattığı şeyi seviyordu. O kadar çok sevdi ki tek yapmak istediği Krylon kutuları, ruloları ve kanunsuzluğuyla dışarıda yarışmaktı. Bir duvar bulur, bir merdivene tırmanır ve neşesini yeni ve güzel bir şeyin vizyonuna dönüştürürdü.

* * *

Ian'ın gidişinden bu yana geçen bir ay içinde Mayıs ayı tüm gösterişli dantelleri ve topraksı parfümüyle ortaya çıkmıştı. Haziran yaklaşırken, hepatica ve trillium yerini yabani sardunya ve kanayan kalbe bırakırken, ormangülü, açelya ve dağ defnesi neşesini yaydı. Runaway Dağı hiç bu kadar güzel olmamıştı ama Ian bunu paylaşmak için burada değildi.

Neredeyse üç aylık olan bebeği ellerini çırttı ve ayaklarının dibinde miyavladı. Tess boğazındaki yumruyu yuttu. "Sadece sen ve ben varız, düğün çiçeğim," fısıldadı.

Tess'in üzüntüsüne duyarsız kalan Wren boynunu bükerek okulun mutfağına baktı. Bunu son zamanlarda o kadar çok yapmıştı ki, Tess onu aradığına yemin edebilirdi. Onu terk etmesi bir şeydi, ama Wren'i nasıl terk edebilirdi?

Çünkü Tess ona gitmesini emretmişti.

Arka bahçeden çekiç sesleri yankılanıyordu. Paul Eldridge'in dışarıda olduğunu anlamak için pencereden bakmasına gerek yoktu. Ağaç evin son duvarını yükseltmişti.

Paul, Tess ona bunun gerekli olmadığını söylediği halde gelmeye devam etti, ama gururlu bir adamdı. Eli genellikle onunla birlikte gelirdi ve ikisi yan yana çalışırdı, Paul ara sıra durup Eli'nin saçını karıştırır ya da inatçı bir çivi için ona yardım ederdi.

Wren'in bebek favorilerinden birini okşadı. Dün akşam, haftalardır aklında olan bir şeyi gerçekleştirmişti. O

okul binasında düşük destek grubunun ilk toplantısına ev sahipliği yaptı. Michelle sekiz kişilik grubu bir araya getirmek için gönüllü olmuştu. Michelle gibi bazı kadınlar on yıl önce düşük yapmıştı; diğerlerinin yaraları daha yeniydi. Rebecca ağlayan tek kişi değildi, ama terapi ve ilaç tedavisinin birleşimi sayesinde bunlar sağlıklı gözyaşlarıydı. Kadınlar tekrar buluşmak için planlar yapmış ve Rebecca da ev sahipliği yapmaya gönüllü olmuştu.

Bugün Tess'in Phish için çalıştığı son gündü. Evrak işleri neredeyse tamamlanmıştı ve yarın kendi muayenehanesini kurmaya başlayacaktı. Brad Winchester sayesinde rekreasyon merkezindeki bir odada kira ödmeden çalışacaktı. Knoxville'deki doktorların desteğiyle doğum öncesi ve sonrası bakım, bebek muayeneleri, aşılar ve üreme danışmanlığı. Ayrıca bebek doğurtacaktı.

Tess, Wren'in bez çantasını aldı. Bakması gereken insanlar, büyütmesi gereken bir çocuk vardı ve bu iç burkan hüznün onu alt etmesine izin veremezdi.

* * *

Broken Chimney'de yeni muayenehanesi hakkında söylentiler çıkmıştı ve yerel halk şimdiden aceleci davranmaya başlamıştı.

Tezgâhın arkasındaki son gününü bitirirken Bay Felder, "Bursitim için bana birkaç hap verin," diye talepte bulundu. "Lanet olası aptal doktor bana fizik tedavi almam gerektiğini söyledi, oysa tek ihtiyacım olan birkaç hap."

Tess elindeki turtayı ona doğru itti. "Ben sadece kadın üreme sağlığı hizmeti vereceğim." Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu, her ne kadar bu topluluğu artık şüphelenecek kadar iyi tanıyor olsa da uygulamalarını kısıtlamak asla bu kadar kolay olmayacaktı. "Doktorunuz ne derse onu yapın."

"Kadınların üreme sağlığı mı? Bu nasıl bir saçmalık böyle?" Mr. Felder bağırdı. "Sizi ayrımcılıktan dava edeceğim!"

"Oh, bunu istemezdim," diye sahte bir endişeyle cevap verdi. "Uzlaşalım. Fizik tedaviniz biter bitmez, size ek ilaç yazmaktan mutluluk duyacağım. Ya da ruh halime bağlı olarak arsenik."

"Ne dediğini duydunuz mu?" Bay Felder bağırdı. "Bu görevi kötüye kullanmaktır!"

Beni zehirlemekle tehdit etti!"

"Şu *lanet* çeneni kapatacak mısın, Orland?" Broken Chimney'nin en yeni çalışanı ona bir dondurma kepçesi salladı. Kelly için zordu

Winchester'a küfrediyordu ama bunun için çok çalışıyordu. Tess'e açıkladığı gibi, "Kim olduğumu bulmam gerekiyor ve bunu yapabilmemin tek yolu, beni rahatsız etseler bile farklı şeyler denemek."

Bu yeni, deneysel Kelly, hesaba katılması gereken bir güce dönüşüyordu. Örneğin, Ava'nın eski erkek arkadaşı Connor Bowman ortadan kaybolmuştu. Kelly, Tess'e ne yaptığını söylemeyi reddetti. Tess'in tek bildiği, çocuğun Nashville'deki son senesini bitirmek için aniden şehri terk ettiği ve orada büyükannesinin sorunu olacağıydı.

Tess'in işi bırakması ve ne Michelle'in ne de Savannah'nın tam zamanlı olarak işe dönmemesiyle birlikte Phish, Kelly'yi kadrosuna kattığı için çok mutluydu. Ancak Brad memnun değildi. Geçen hafta haberi duyduğunda, Kelly'nin Tess ve Wren'le yemek yediği kabine dalmıştı.

"Bu düşünülemez!" diye kükredi. "Sen bir eyalet senatörünün karısısın! Bunu yapmak zorunda değilsin!"

Kelly sakince, "Sınırlarımı zorluyorum," dedi.

"Üçüncü sınıf bir kafede çalışmak sınırlarını nasıl zorluyor?" "Ağzından çıkanı kulağın duysun." Tess, bu durumu protesto etmekle yükümlü olduğunu hissetti.

Kırık Baca.

Brad, imajın önemiyle ilgili nutuklarından birine başlarken kulübenin zemininde volta atıyordu ama Kelly geri adım atmıyordu. "Gerçek bir iş sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum. Ve çalışma programı bana çalışmak için bolca zaman veriyor."

"Neyi incelemek?"

Kelly ona karşı sabırlı olduğu kadar boyun eğmezdi de. "Bu yaz bazı tazeleme kursları alıyorum, böylece sonbaharda tam zamanlı olarak okula gitmeye hazır olacağım."

Kelly'nin kendi parası olduğu için Brad onun üniversiteye gitme kararını tartışmayacak kadar akıllıydı ama tamamen geri çekilecek kadar da akıllı değildi. "Bu üniversite meselesinin senin için önemli olduğunu anlıyorum ama burada, bu kulübede yaşamak yerine ait olduğun yere, evine dönmelisin." Elini kulübenin etrafında salladı.

"Kulübe mi?" Tess yardımcı oldu.

Brad her zamanki sakarlığıyla yaptığı gafı örtbas etmeye çalışmıştı. "Sadece diyorum ki, sen orada olmazsan eve kim bakacak?"

Tess gözlerini devirdi. "Ve gittikçe daha iyi oluyor."

Kelly kararlı bir ifadeyle, "Ev beni ilgilendirmiyor, Brad," dedi. "İ Bunu anlamanın senin için zor olduğunun farkındayım ama evrim geçiriyorum. Bilmiyorum.

Kim olacağını. Kendi yolunuza gitmekte ya da bekleyip neler olacağını görmekte özgürsünüz."

Kendi yoluna gitmeye hiç niyeti yoktu ve yeni bir saldırı açısı arıyordu. "Saçını beğendim." Yalan söylediği belliydi ama Tess denediği için onu destekledi.

Kelly, Ava'nın annesinin yüzüne eklediği mavi çizgilerden birine dokundu. "Ben olduğumdan emin değilim ama ben olmadığımından da emin değilim."

Kelly yeni mavi çizgilerine ek olarak, yıpranmış kot pantolonlar, Ava'nın artık kullanılmayan tişörtleri ve bir çift kiraz kırmızısı Chuck Taylors giymeye başlamıştı. Her değişiklik Brad'i bir öncekinden daha fazla tedirgin ediyordu. "Evde rahat edeceksin. Ben misafir odasında uyuyacağım. Söyle ona, Tess."

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim," diye karşılık verdi Tess. "Ondan korkuyorum."

Wren bunun komik olduğunu düşündü ama Brad düşünmedi. "Eve gelmen için ne yapmam gerekiyor Kelly? Ben de üstümü değiştirebilirim. Bana ne istediğini söyle?" "Hemen şimdi mi? Daha geniş bir cinsel eğitim için arkadaşlarınla lobi yapmanı istiyorum. tüm okullarımızda. Tess başından beri bu konuda haklıydı ve siz de bunu biliyorsunuz."

Brad gözlerini ayaklarına dikti. "O kadar kolay değil. Onlar bir avuç inatçı piç kurusu."

"Sen de öylesin," dedi Tess, "yani onlarla nasıl konuşacağını çok iyi biliyorsun."

Kelly onu nazikçe azarladı. "Bu hiç hoş değil, Tess. Brad'in uğraşması gereken çok şey var."

Tess suratını asmadı. "Haklısınız. Özür dilerim Senatör. Artık eskisi kadar piç değilsiniz."

"Tess!" Kelly haykırdı.

Tess dudaklarının arasında bir fermuar hareketi yaptı. Kelly Winchester'a aşık oluyordu ve onun kirasız ev teklifi sayesinde, küstah kocasından da çok daha fazla hoşlanmaya başlamıştı.

* * *

Ertesi sabah erkenden okulun kapısına vurulmasıyla Tess uyandı. Üzerinde Ian'ın kırmızı-siyah flanel gömleği olan pijamasının altıyla aşağıya doğru tökezledi. Neyse ki kapının çalınması Wren'i uyandırmamıştı.

Tess kapının diğ er tarafında tıbbi yardıma ihtiya ı olan birini görmeyi bekliyordu. Onun yerine Freddy Davis orada duruyordu.

"Telefonun  alışmıyor," dedi suçlayıcı bir şekilde.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Büyük sürpriz."

"Karakola gelmeniz gerekiyor." "Ben şimdi ne yaptım?"

"Sen değilsin. Kocan mı?"

"Kocam mı?"

"O hapiste."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tess, Ian'ın ne yaptığını görünce neredeyse bir Jeep Wrangler'a arkadan çarpıyordu.

Kasabayı boyamıştı.

Renk her yerdeydi: Kırık Baca'nın önü, Horoz tabelasının üstü, Ateş Melekleri Apostolik Kilisesi'nin yan duvarı ve Brad Winchester Dinlenme Merkezi'nin batı yarısı. Bir de boyanmış sokak lambası direkleri ve elektrik kutuları vardı.

Arabasını park etti, Wren'i göğsüne bağladı ve dışarı çıktı. O yapmadı İlk nereye bakacağımı biliyorum. Dinlenme merkezindeki hayvanlara mı; eriyen kanatlarıyla ışık saçan bir kuşa mı, çizgi bir fareye mi, bir ev sineğine mi? Horoz'daki zepline ya da kilisedeki renk akışlarına gömülü inanç sembollerine ne dersiniz?

Güzel, komik, grotesk ve düşündürücü ... Hepsi buradaydı. Çoğu şablonlarla yapılmıştı ama ne olursa olsun, hiçbir insan tüm bunları tek bir gecede başaramazdı. Yardım almıştı.

Döndü, tekrar içine çekti. Ama önünde uzananları daha fazla özümstedikçe kafası giderek karıştı. Daha önce düzinelerce Ian'ın sokak sanatının fotoğrafları. Konseptler ona aitti ama uygulamada bir şeyler tanıdık gelmiyordu.

Kırık Baca hariç.

Binlerce sanatçı arasından onun eserlerini seçebilirdi. Renk kullanımı, hassasiyeti, ölçeği.

Kırık Baca'nın ön cephesinde bir kadının şablonla çizilmiş bir resmi vardı. Kesinlikle Tess olmayan bir kadın. Bu, sarı saçları ve kaslarıyla rüzgarda savrulan bir amazondur.

Savaşçı. Güçlüydü. Güzeldi. Kararlı. Fırtınanın kişileştirilmiş hali. Ayağının yanında, küçük harflerle *IHN4* yazıyordu.

Büyülenen Tess, eseri önce bütünüyle, sonra da bölüm bölüm içine çekti. Gözler ve burun. Çenenin gücü. Kıvrılan saç tutamları. O-Bakışları kaslı bir baldıra kaydı. Bir dize. Dirseğe. Bir kulak memesine. Kesinlikle yanılıyordu.

Bakışları figürün bir parçasından diğerine uçtu.

Oraya. Oraya. Ve . . . ORADA!

Yüce Tanrım.

Tess'in kendi vücut parçaları amazonun vücuduna dikkatlice çizilmişti! Ayak parmakları dirsekte, burnu kulak memesinde ve göğsü - göğsü bir dizde. Her yerdeydi!

Wren'i kucakladı ve ... tam önünde ... tam amazonun kürek kemiğinde ... fark edince geriye doğru bir adım attı.

Hayır! O bile yapmazdı.

Ama vardı. Amazon'un belinin gölgesine sıkışmış kendi *Labia*.

Piç kurusu!

Onu kefaletle hapisten çıkarmayacaktı. Onu öldürecekti!

* * *

Kadın hışımla karakola girerken Freddy sandalyesinden fırladı.

"Onu bana bırakın!" diye bağırdı.

"Oraya girmeden önce üzerini aramalıyım." "Cehennem gibi!"

Görünüşe göre, ne kadar öfkeli olursa olsun bir kadının göğsüne bağlı bir bebekle çok fazla zarar veremeyeceğine karar verdi çünkü masasının çekmecesini açtı, anahtarları çıkardı ve onu kapıdan geçirdi.

Hapishanedeki tek hücrede paslanmaz çelikten bir tuvalet ve üzerinde mavi bir örtü bulunan bir karyola vardı.

Ian'ın mışıl mışıl uyuduğu poliüretan yatağı. Freddy onun için parmaklıklı kapının kilidini açtı. "İşler kontrolden çıkarsa beni ara."

"Ben yaparım," dedi Ian, uyku sersemi bir sesle. "Sen değil," dedi Freddy. "O."

"Sadece ne bildiğini gösteriyor."

Freddy çıkarken, bir çift deri, boyası dökülmüş bot hücrenin zeminine çarptı. Ian ayağa kalktı. Hiç bu kadar dağınık olmamıştı. Saçları onu son gördüğünden beri kesilmemişti ve en az bir haftalık kirli sakalları vardı. Ama Tess'e bakmak yerine, gözlerini sadece Wren'e dikmişti. "Hey, tatlım, beni hatırladın mı?"

Wren onun sesini duyunca tekmeledi. Tess'e doğru yürüdü ve Wren'i askıdan "Şu haline bak. Bir ayak uzamışsın."

Wren parlak, lacivert gözleriyle ona baktı ve her ayrıntıyı yakaladı. Gülümsedi. Kocaman, sakızlı, salyalı bir gülümseme. Onu boynuna bastırdı, Tess'e sırtını döndü -*sırtını döndü!*- ve Wren'i hücrenin diğer ucuna taşıdı, tüm bu süre boyunca ona m" seni çok özledim

çok. . . . Benim koca kızım. . . Benim küçük sevgilim "

Tess bekledi.

". . . Disneyland . . . ve sirk. Çadır kurup kitap okuyacağız....."

Tess kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. " Sepet at ve boya."

Tess ayağına vurdu.

"bisiklete binmek." Sonunda dönüp Tess'e baktı. "Dans edeceğiz birlikte."

Kalbi takla attı. Dişlerini ona karşı koydu. "Sen benim *vajinamı* Kırık Baca'nın duvarında!"

Gülümsedi. "Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Başka birine söylemeyi düşünüyor musun?"

Ona hayatının tokadını atmaya başladı ve sonra durakladı. Vücudunun tüm parçaları oradaydı, amazonun üzerinde minyatür olarak tasvir edilmişti. Ve yine de . . . Eğer ikisinin o gece stüdyoda ne yaptıklarını bilmeseydi, bu küçük ayrıntıları oldukları gibi tanıyabilir miydi? Elbette birisi bir göğsü ya da göbeği fark edebilirdi ama sanki o parçaları onun adıyla etiketlemiş gibi değildi.

Ona şaşkınlıkla baktı.

Wren şaşkın gözlerle onu inceledi ama şimdi tüm dikkatini Tess'e vermişti. "Bana cehennemi yaşattın. Sana çok kızmıştım ama haklı olduğun ortaya çıktı."

Başını eğdi. Söyleyeceklerinden korksa da daha fazlasını duymaya ihtiyacı vardı.

Wren konuşurken onun yüzüne bakmaya devam etti. "Yeni bir yön bulmam gerekiyordu ama bulamadım. Sıkışıp kalmıştım."

"Ve şimdi o yeni yönü mü buldun?" Bacakları ona sorun çıkarıyordu ve karyolanın kenarına çöktü.

"Kırık Baca'nın her tarafını boyadım," dedi gülümseyerek.

"Vücut parçalarım mı?"

"Kaçırdığım şey." Hücre parmaklıklarına doğru ilerledi. "Geçen yıl sorunlarımı Manhattan'daki tüm dikkat dağıtıcı şeylere bağladım. Sonra, ne zaman

Tempest'a geldim ve hala çalışmıyordum, Bianca'yı suçladım. Sonunda seni suçladım. Ama tüm suç benim omuzlarımdaydı. Huzura ya da sessizliğe ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey sokak sanatının en temel ilkesini hatırlamaktı.

Bu özgürlükle ilgili."

"Sanat halk içindir, sadece seçkinler için değil, değil mi?"

"Kesinlikle. Büyük bir sokak sanatçısının işi tek bir kutuya sığmamalı. Sığmaması gerekiyor. Ama ben kendimi bir kalıba sokmuştum ve bu beni felç etti. Sonra sen ortaya çıktın."

"Ben mi?"

"Tüm bu karışıklıkların ve karmaşanla kafamın içine girdin." Elini hücre kapısındaki bir çubuğa doladı. "Geri çekilmeye çalıştım ama tek yapmak istediğim seni çizmekti. Bu bir dürtüydü. Önce seni, sonra Wren'i, sonra da dikkatimi çeken bir kayayı ya da bir otun kıvrımını çizmek."

"O eskizlerin hepsinden nefret ederdin."

"Her biri. Yaratıcı olarak zaten sallantıdaydım. Basmakalıp, sıradan şeylerdi."

"Çok güzel."

"Ama daha önce binlerce kez söylenmemiş bir şey söylemediler. Daha önce binlerce sanatçı tarafından defalarca. Ödümü kopardılar ama yine de duramadım." Hücre kapısından uzaklaştı. "Sonra beni dışarı attınız."

Ellerini kucığında birbirine bastırdı. "Beni kalpsiz gibi gösteriyorsun."

"Sana çok kızmıştım," dedi nazikçe. "Sen kim oluyorsun da bana neye ihtiyacım olduğunu söylüyorsun?" Wren'in göz kapakları ağırlaşıyordu. Onu daha da yaklaştırdı. "Kendime acıyıp durdum ve o çizimleri düşündüm. Nasıl da ait olmadıklarını. Onlardan ne kadar nefret ettiğimi. Ve sonra, bir gece, yapmadım."

"Onlardan nefret etmedin mi?"

"Sonunda onlara neden takıntılı olduğumu anladım. Şu anda yaratmak istediğim şey için ne kadar önemli olduklarını."

"Savaşçı mı?"

"O geçmişte kaldı. Onun büyüklüğü, onun cesareti. Bir sanatçı olarak eskiden olduğum ve olmaktan gurur duyduğum kişi bu. Ama gizli detaylar - geçmişten gelen görüntüler

Görölmek ya da görölmemek üzere orada duran eskizler - yeni olan, kaçırdığım şey buydu. Bu küçük, gizli görüntüler hayattaki incelikleri, görmek için aramanız gereken kısımları gösteriyor. Bu incelikleri, bu detayları saklamak

büyük kavramların içinde - kalbim şarkı

söylüyor." Gülümsedi. "Buna sevindim."

"Bir sürü fikrim var. Bugün gördükleriniz ... Bu sadece başlangıç."

"Oldukça iyi bir başlangıç. Ve bunu tek başınıza yapmadınız." "Bazı genç sanatçıların bana bir iyilik borcu vardı."

Hücreyi işaret etti. "Zamanında kaçmış gibi görünüyorlar ama sen hapistesin."

"Bu konuda çok endişeli değilim." Ayağını tuvaletin kenarına dayadı. "İnsanların bu kasabaya bir kova dolusu para kazandırdığımı anlamaları uzun sürmez."

Adam devam ettiğinde hala kafasında bu konu üzerinde çalışıyordu.

"Tempest, Tennessee, dünyanın en büyük Ian North sanat enstalasyonuna sahip.

dünya." Ayağını indirdi. "Hâlâ üzerinde çok çalışılması gerekiyor ve bakımı zor olacak ama buna değecek."

Anlamıştı. "Kasabayı önemli bir turistik cazibe merkezi haline getirdiniz."

"Daha yeni başlıyorum. Sanatseverler için bir mekke olacak ve Yerel ekonomiye. Ama, Tess ..." Wren uykusunda irkildi. Elini hafifçe göğsüne koydu. "Ayrıca sana yeterince büyük bir mesaj gönderebilmek için aklıma gelen tek yol buydu."

Başını eğdi.

"Benim anlayamadığımı sen anladın. Hâlâ taşıdığım tüm eski yükleri, yıllar önce geride bıraktığımı söylediğim saçmalıkları gördün. Ama bırakmamıştım ve sen bunu biliyordun."

"Bunun gibi çocukluk yaraları derindir."

"Kabul etmek istediğimden çok daha derin. Senden ve Wren'den uzakta olmak, hayatıma eskiden olduğu gibi geri dönmek ... Ne kadar büyük bir korku taşıdığımı ben bile fark edemez hale geldim."

"Büyük bir duygu."

"Büyük ve çirkin." Daha da yaklaştı. "Haklıydın. Seni sevdiğimi söylediğimde mutlu değildim. Korkuyordum. Sen bunu gördün."

Korkaklığımı."

"Sen bir korkak değilsin. Vahşi bir babayla yaşayan bir çocuktun, ama daha da kötüsü, sevdiğin bir anneyle yaşıyordun ve sen istismar edilirken görmezden geliyordu. Bundan sonra kendin de dahil olmak üzere kime nasıl güvenebilirsin?"

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Şimdi anlıyorum - belki de seni Wren'le izlerken. Bilmiyorum. Her neyse, benim işim bitti." Uyuyan çocuğuna baktı. "Sana baştan söylemeliyim ki ondan vazgeçmeyeceğim. Sen onun annesisin. Kimsenin buna karşı çıkmasına izin vermem. Ama o benim de annem ve

Doğuştan gelen bir adalet duygusuna sahip olduğunuz için, ne kadar karmaşık olursa olsun lojistiği çözebileceğimizi biliyorum."

Bir kez daha kafasını karıştırmıştı. "Sen ... hakkında konuşuyorsun. ?"

"Dağınık olacak. Bunu anlıyorum. Ama onun için en iyisinin ne olduğunu bulacağız. Üçümüz için."

"Dağınıklıktan nefret ediyorsun."

Kuru, mutsuz bir kahkaha attı. "İronik olan da bu. Dağınıklıktan saklanmaya çalışmak beni sakat bıraktı - bir sanatçı ve bir erkek olarak. Hayat asla mükemmel bir geometrik kompozisyona sığmayacak. Tüm insanlar arasında bunu yıllar önce kabul etmiştim. Hayat her zaman çerçevenin sınırlarını aşacaktır. Yere sıçrayacak ve sokaklara dökülecek. İyi hissettirecek ve kötü acıtacak. Hayatta olmanın, yaratıcı olmanın, birini sevmenin anlamı budur."

"Yani gitmeden önce söylediğin şey ? Evli kalmamız hakkında ?" "Ben bencil bir piçim ama seni kapana kısacak kadar bencil değilim."

acımasızca söyledi. "Uğraşacak çok şeyim olduğunu biliyorum ve bunu sana yapamam. Ama Wren'den de vazgeçmeyeceğim ve bu da ortak velayet anlamına geliyor."

Karyoladan fırladı. "Gerçekten bu evlilikten sıyrılmaya mı çalışıyorsun? Bu senin büyük sanatsal aydınlanmanın bir parçası mı?"

"Gelincik mi? Ben burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum." "Beni ekerek mi?"

"Ekmek mi? Seni seviyorum! Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum.

Zekisin, komiksin, terbiyelisin ve Tanrı biliyor ki ısrarcısın. Beni hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyorsun. Seks konusuna hiç girmeyeyim. Hayatımdaki her şeyi alt üst ettin. Kalbimi, kendimi bildim

bileli aradığım rotaya saktun. Tess, sen sarsılmaz bir güçsün."

"O zaman neden benden kurtulmak istiyorsun?"

"Senden kurtulmak istemiyorum!" diye haykırdı. "Beni istemeyen sensin."

Şaşırmıştı. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Neden yapmayayım ki? Seksi seviyorsun, bunu anlıyorum. Benden hoşlanıyorsun. Bunu takdir ediyorum. Ama bana aşık değilsin."

"Ben *neyim*?"

Ona arkasını döndü. "İkinci kez söylemeyeceğim."

Onun önüne geçti. "Çok fazla boya dumanı soludun." "Öyle mi?"

Tanıdık kavgacılığı geri gelmişti, ama bu sefer Acı katmanı. "Tüm tartışmalarımızda, tüm konuşmalarımızda, tüm aşırı sekslerimizde beni sevdiğini hiç söylemedin."

"Tabii ki yaptım." "Bir kez bile."

"Hayal görüyorsun."

"Tek bir kez bile."

"Ama . . ."

"Asla."

"Emin misin?"

"İnanın bana. Kesinlikle eminim."

"Ah." Kadın yutkundu. Adam haklıydı. Tabii ki haklıydı.

Bekledi. Karyolanın kenarına çöktü ve şakaklarını ovuşturdu. "Şimdi kimmiş korkak?" dedi.

Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Eminim kendince sebeplerin vardır."

Tekrar ayağa fırladı ve ellerini adamın ensesine doladı. "Ian Hamilton North the Fourth, seni seviyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum. Sana kızgın olduğumda ya da sen bana kızdığında ya da Wren ikimize de kızdığında ve insanlar kapıya dayandığında bile seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Nazik, büyüleyici ve korkutucu derecede zekisin. Hırslısın, bunu söylemenin garip olduğunu biliyorum ama Trav'den sonra bu benim için çok şey ifade ediyor. Ve Trav'le olan şey. . ." Sesi takıldı. "Seni sevmemi çok isterdi." Adamın gözlerindeki yaşların parladığını görünce gülümsedi. "Sen benimsin. Bu yeterince iyi mi?"

"Bu kesinlikle yeterince iyi." Aralarına sıkışmış olan Wren ciyaklayana kadar onu uzun uzun ve sertçe öptü.

Ian bebeğin ipeksi saçlarını okşadı, boştaki kolunu Tess'e doladı ve ona çarpık bir sırtış attı. "Bir ilham perisi bulmak için onca yer varken, benimkini Runaway Dağı'nın tepesinde iç çamaşırlarıyla dans ederken bulmayı hiç beklemiyordum."

"Ben gerçekten senin
ilham perin miyim?"

"Başka kim olabilir ki?"

Wren ciyakladı.

Ian ona gülümsedi. "Sen ikincisin, tatlım."

Tam o anda, kafasında üçünün - Ian, Wren ve kendisinin - bir görüntüsü
canlandı. Hepsi. Üçü de . . . Ağaç evin önünde. Birlikte dans ediyorlardı.

Ama ortaya çıktığı üzere, sayıyı yanlış hesaplamıştı.

Sonsöz

Merhaba, Büyükanne Dee! Merhaba, Baba Jeff! Benim, Wren! Ama sanırım bunu görebiliyorsun. Hâlâ safaride olduğunu ve bir süre daha WiFi'nın olmayacağını biliyorum ama bu videoyu babamın telefonuyla çekiyorum, böylece WiFi'a kavuştuğunda seni bekliyor olacak. Gezilerine gittiğinde bizi hep çok özlüyorsun ve annemle babam bunun ayrı kalmanı kolaylaştıracağı konusunda hemfikir.

Gördüğünüz gibi ağaç evdeyim. Dürüst olmak gerekirse, buradan uzaklaşmak zorundaydım.

Evde. İkizler ninjacılık oynayarak sağa sola koşturuyor ve bu da Snuffles'ı çıldırtıyor, o da havlıyor, babam da havlamayı kesmesi için ona bağırıyor, annem de ikizlerin ilk üç ayında yaptığı gibi yine kusuyor. Bu sefer kız olsa iyi olur! Babam bir ailemiz olmadığını söylüyor. Bir hayvanat bahçemiz var.

Marangozlar da burada, yeni ek bina üzerinde çalışıyorlar. Babam okul binası biraz daha büyürse üniversite olacağını söylüyor.

Annemin bu kadar çok çalışmasından dolayı endişelendiğinizi biliyorum ama klinikteki yeni ebeler çok yardımcı oluyor. Eli'nin annesi de gençlerle konuşma işini devraldı, yani annemin daha çok boş vakti var.

Savannah'nın yeni bebeği doğduğunda odada olabileceğimi söylediğimi hatırlıyor musun? İki gün önce oldu. Zoro oraya girmek istemedi ama ben girdim ve anneme yardım ettim. Çok iğrenç ve havalıydı! Sanırım büyüyünce ebe olmak istiyorum. Ya da belki bir doktor. Ya da orman bekçisi. Babam gibi bir sanatçı olmak istemiyorum. Resim yapmak kalbimi onun yeni bir tuvali, duvar resmini ya da büyük ışık enstalasyonlarından birini bitirdiğinde söylediği gibi çarptırmıyor.

Ona başka bir şey söyleyemem çünkü bu onu endişelendirebilir ama keşke bu kadar ünlü olmasaydı diyorum. New York'a gittiğimizde olduğu gibi,

Bazen insanlar bana onun kızı olmanın nasıl bir şey olduğunu soruyor, ki bu çok utanç verici. O sadece benim babam.

Sinir bozucu olan bir şey daha var. Annemle babamın, öz annem Bianca'yı unutmamam için benimle nasıl konuştuklarını biliyorsunuz.

Her zaman beni ne kadar çok istediğini, ne kadar sanatsal olduğunu ve bunun gibi şeyleri söylüyorlar, falan filan. Ama ben aptal değilim ve onun da bir tür ezik olduğunu söyleyebilirim. Belki bir dahaki gelişinde bu konuda daha fazla şey öğrenebilirsin. Yine de bir gün ona benzemeyi umuyorum!

Sana başka ne söylemek istiyorum? Ben, Zoro ve John bugün Eli'lere doğru yürüyüşe çıkacağız. Semenderleri aramamıza yardım edeceğini söyledi ama

Beni kaçırdığı zaman hakkında bu kadar çok soru sormayacağıma söz ver. Ergen olmasına rağmen, bu onu üzüyor. Ama detayları duymak hoşuma gidiyor. Bu kadar cesur olması çok havalı.

Heather yarın gece yatıya sadece beni davet etti. Her zaman birlikte eğlenceli el işleri ve yoga gibi şeyler yapıyoruz ama orada yemek yerken dikkatli olmam gerekiyor çünkü size ne yedireceğini asla bilemiyorsunuz.

Phish, Bayan Kelly'nin tanıştırdığı bir kadınla çıkmaya başladı ama kadın The Dead'i pek sevmiyor, o yüzden kimse bu ilişkinin uzun süreceğini düşünmüyor.

Bayan Kelly Knoxville'de daha büyük bir ofis açtı ama yine de neredeyse her hafta sonu Bay Brad ile kalmak için Tempest'a geliyor. Kırık Baca'daki insanlar her zaman evli olduklarından ama gerçekte evli olmadıklarından bahsederler, bu yüzden Atlanta'dan eve son gelişinde Ava'ya bunu sordum ve babasının annesine deli gibi aşık olduğunu söyledi, ama annesi bağımsızlığını seviyor. Bu beni biraz endişelendirdi, bu yüzden dün gece annemle bu konu hakkında konuştum, neden Bayan Kelly gibi bağımsızlığını istemediğini sordum, o da babamın kalbini çaldığı için dedi. Babam bunu söylediğini duydu ve onu ayaklarından kaldırıp öpmeye başladı, ikizler etraflarında koşmaya başladı ve Snuffles havlamaya başladı ve sonra

Annem müziği açtı ve bu olduğunda siz de buradaydınız, bu yüzden tam olarak ne yapmamız gerektiğini biliyorsunuz. Yağmur yağıyor olmasına rağmen! Hepimiz dışarı koşup dans etmeye başladık.

Hoşça kal. Dönmeni bekleyemeyeceğim.

Bir şey daha var. Umarım kimse bizi böyle dans ederken görmez çünkü

çok utanç verici.

Yazardan Mektup

Sevgili okurlar,

Yaratıcı yolculuklarımda bana eşlik etme isteğiniz için size tahmin edemeyeceğiniz kadar çok teşekkür ediyorum - ister Wynette kitapları için Teksas'a, ister Chicago Stars'ımızın futbol sahasına çıktığı Chicago'ya, ister Benimle Dans Et'te ve diğer kitaplarımda olduğu gibi

tek başına kitaplar - en yeni yere, en son karakterlerle birlikte hayal gücümü yakaladı. Facebook ve Instagram aracılığıyla pek çoğunuzu kişisel olarak tanıma fırsatı buldum ve geliştirdiğimiz ilişkilere değer veriyorum.

Dance Away with Me'yi kişisel tıbbi danışman ekibimin paha biçilmez katkıları olmadan yazamazdım. Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ndeki hiçbir bebek, yeğenim Lisa Barrera Phillips ve onun keyifli çalışma arkadaşı Rachel Russell'dan daha özverili hemşirelere sahip olamazdı. İkinize de teşekkür ederim. Dr. Claire Smith ve Dr. Neil Smith'e de teşekkürler, ikisi de son taslağı görmediler, bu nedenle yaptığım herhangi bir hataya rastlarsanız lütfen onlara söylemeyin.

Olağanüstü editörüm Carrie Feron ve uber-agent'im Steven Axelrod sonsuza dek benimle birlikte oldular ve hem kişisel hem de iş hayatımda daha iyi iki insana sahip olamazdım.

profesyonel hayatlar. William Morrow ve Avon Books'ta arkamda harika bir yayın ekibi var: Süper kahraman Liate Stehlik ve sevgili arkadaşım Pamela Spengler-Jaffee ile birlikte Jennifer Hart, Tavia Kowalchuk, Kaitlin Harri ve aziz Asanté Simons. Bilge ve hevesli dijital, ses, satış, pazarlama ve prodüksiyon ekiplerine teşekkürler: Angela Craft, Caitlin Garing, Kathy Gordon, Brian Grogan, Andy LeCount, Rachel Levenberg, Andrea Molitor, Jessica Rozler, Carla Parker, Dale Schmidt ve Donna Waitkus. Tüm sanat departmanı pek çok yaratıcı insanla dolu ve ben hepinizi alkışlıyorum. Virginia Stanley'nin kucaklamalarını seviyorum ve Shelly Perron, söz veriyorum tüm bu bileşik ve "bileşik olmayan" kelimelerle daha iyi olacağım. Büyük asistan Sharon Mitchell'a gelince. O da

Siz olmadan kitaplar yazılamaz.

Uluslararası yayıncılar, editörler ve menajerlerden oluşan ekibim bana büyük bir hediye verdi. ülkelerinize ait olma duygusu. Özellikle Münih'teki Blanvalet'teki arkadaşlarım Nicola Bartels, Berit Bohm, Anna-Lisa Hollerbach ve sevgili "sesim" Angela Spizig ile yakınlaştım. Herzlichen Dank. Bu ilişkileri mümkün kıldıkları için Lori Antonson ve Camilla Ferrier'e gecikmiş bir teşekkür.

Her yazarın bir kabileye ihtiyacı vardır. Benimkinde dünyanın en zeki, en nazik, en anlayışlı kadınlarından bazıları var: Nicki Anderson, Robyn Carr, Christina Dodd, Kristin Hannah, Kristan Higgins, Vicky Joseph, Jayne Ann Krentz, Margaret Watson, Dawn

Struxness ve

Suzette Vandewiele. Bir de Lindsay Longford var, en çok ihtiyacım olduğunda bana can simidi atıyor.

Aile benim için her şeydir: Bay Bill, Lil Sis, üç oğlum, üç gelinim, dört muhteşem torunum. Ve en sevdiğim kapı komşularım!

Ve son olarak, bu kitabı okuyan tüm hamile kadınlara: amniyotik sıvı embolisi son derece nadirdir, bu yüzden lütfen bu konuda stres yapmayın. Umarım sizi en rahat ettirecek şekilde doğum yaparsınız ve tüm güzel bebekleriniz tutkulu okuyucular olarak büyür.

*En derin sevgilerimle, Susan
Elizabeth Phillips*

Yazar Hakkında

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS, kitapları tüm dünyada coşkulu hayranlar bulan, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Amerika'nın Romantik Yazarları'nın prestijli Yılın Favori Kitabı Ödülü'nü dört kez alan tek yazardır ve ayrıca Yaşam Boyu Başarı Ödülü ile onurlandırılmıştır. Diğer birçok başarısının yanı sıra Susan, spor romantizmi türünü yaratmıştır. Chicago banliyölerinde yaşamaktadır.

SusanElizabethPhillips.com

Facebook: /SusanElizabethPhillipsNovels

Twitter: @SEPauthor

Instagram: sepauthor

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Susan Elizabeth Phillips tarafından da yazılmıştır

Bu Gece Gördüğüm İlk

Yıldız Kahramanlar

Benim Zayıflığım Büyük

Kaçış

Bana Karşı

Konulmaz De Aşk

İçin Ne Yaptım

Parıltılı Bebek

Natural Born Charmer

Match Me If You Can

Ain't She Sweet?

Nefes Alma

Odası Bu Kalbim

Sadece First

Lady'yi hayal

edin

Lady Be Good

Dream a Little Dream

Nobody's Baby but Mine

Kiss an Angel
Cennet, Teksas

Sen Olmalıydın

Bookperk

[Bookperk'e kaydolun ve](#) doğrudan
gelen kutunuza gönderilen e-kitap
pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler
ve daha fazlasını alın.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BENİMLE DANS ET. Telif Hakkı © 2020 Susan E. Phillips, LLC. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek olan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni.

BİRİNCİ BASKI

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı HAZİRAN 2020 ISBN: 978-0-06-297304-7

Baskı ISBN: 978-0-06-297305-4

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

